Bestseller
New York Times

Șase Cocori Stacojii

„Uluitor!"
Stephanie Garber
autoarea trilogiei
CARAVAL

„Magic!"
Kristin Cashore
autoarea trilogiei
CELE ȘAPTE REGATE

Elizabeth Lim

Autoarea seriei SÂNGE DE STELE

CORINTEENS

virtual-project.eu

ELIZABETH LIM

(Six Crimson Cranes #1)

ŞASE COCORI STACOJII

Original: *Six Crimson Cranes* (2021)

Traducere din limba engleză:
SIMONA ŞTEFANA STOICA

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

— 2022 —

Lui Charlotte şi Oliviei, pentru că au
fost cea mai mare aventură a mea.
Voi sunteţi bucuriile, minunile şi iubirile mele!

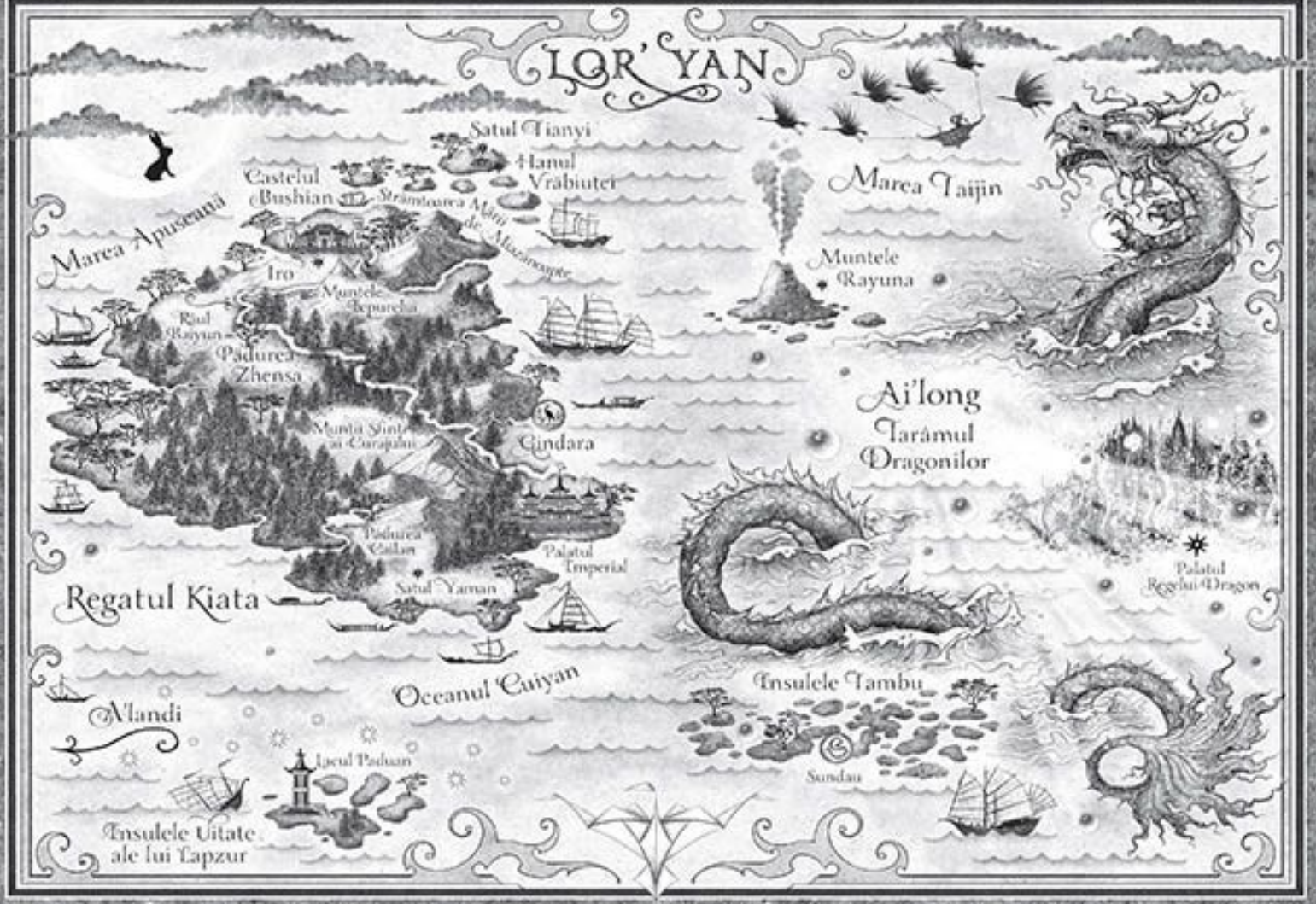
LOR'YAN
Satul Tianyi
Hanul Vrăbiuței
Castelul Bushian
Strămtoarea Mâinii de Mizerenghe
Marea Apusenă
Iro
Munții Sepureha
Râul Rayun
Pădurea Zhensa
Munții Sfinților Curajului
Cindara
Pădurea Cailan
Palatul Imperial
Satul Yaman
Regatul Kiata
Oceanul Cuiyan
Vlandi
Ițeul Paduan
Insulele Uitate ale lui Lapzur
Marea Taijin
Muntele Rayuna
Ai'long
Tărâmul Dragonilor
Palatul Regelui Dragon
Insulele Tambu
Sundau

CAPITOLUL 1

APA DE PE FUNDUL LACULUI AVEA GUST DE NOROI, SARE şi regrete, şi era atât de tulbure, încât îmi părea un chin să-mi ţin ochii deschişi, dar, slavă măreţilor zei, am reuşit! Altfel, nu aş fi zărit dragonul.

Era mai mic decât mă aşteptasem. Cam de mărimea unei bărci cu vâsle, cu ochi rubinii, scânteietori, şi solzi verzi precum cel mai pur jad. Nu semăna deloc cu bestiile din legende, despre care se spunea că puteau umbri complet un sat şi erau îndeajuns de mari pentru a înghiţi nave întregi de război.

A înotat spre mine, până când ochii lui rotunzi şi roşii au fost atât de aproape, încât i-au reflectat pe ai mei.

Mă urmărea în timp ce mă înecam.

Ajutor! l-am implorat. Cu plămânii goliţi de aer, îmi dădeam seama că mai aveam o secundă de viaţă înainte ca lumea să se înceţoşeze.

Dragonul m-a privit cu atenţie, ridicând o sprânceană acoperită cu pene. Pentru o clipă, am îndrăznit să sper că m-ar putea ajuta. Însă coada i s-a înfăşurat strâns în jurul gâtului meu, furându-mi ultima răsuflare.

Apoi totul s-a întunecat.

Privind în urmă, probabil că nu ar fi trebuit să le spun slujnicelor că aveam de gând să sar în Lacul Sacru. O făcusem doar pentru că arşiţa dimineţii era insuportabilă. Până şi tufele de crizanteme de afară se ofiliseră, iar găile[1] care zburau pe deasupra arborilor de citrice erau prea însetate pentru a înălţa vreun tril. Fără a mai pomeni faptul că scufundarea în lac părea o alternativă perfect raţională la participarea la propria ceremonie de logodnă – sau, cum îmi plăcea să o numesc, sfârşitul deprimant al viitorului meu.

Din păcate, slujnicele mă crezuseră, iar veştile se răspândiseră mai

[1] Nume dat mai multor păsări răpitoare de zi, asemănătoare cu uliul, cu ciocul coroiat, gheare puternice şi cu coada bifurcată (n. tr.).

repede decât focul demonilor până la tata. În câteva minute, acesta îl trimisese pe unul dintre fraţii mei, însoţit de o suită de gărzi cu chipuri severe, să mă aducă înapoi.

Aşa că iată-mă, îndrumată prin galeriile subterane ale palatului imperial, pe coridoare lungi şi înguste, în cea mai fierbinte zi a anului! Spre sfârşitul deprimant al viitorului meu!

În timp ce-mi urmam fratele pe un alt hol pârjolit de razele soarelui, mă jucam fără astâmpăr cu mâneca şi mă prefăceam că-mi ascund un căscat, deşi trăgeam cu ochiul printre faldurile ţesăturii.

— Nu mai căsca! m-a dojenit Hasho.

Mi-am lăsat braţul în jos şi am făcut exact pe dos.

— Fiecare căscat eliberat acum înseamnă unul mai puţin în faţa tatei. Până ajung la el, voi scăpa de toate.

— Shiori...

— Pune-te în locul meu! Încearcă să fii trezit în zori să-ţi fie periat părul de o mie de ori, am contracarat eu. Încearcă să mergi înfăşurat din cap până-n picioare în zeci de metri de mătase, o avere demnă de un zeu.

Mi-am ridicat braţele, însă mânecile erau atât de grele, încât abia le puteam ţine în sus.

— Uită-te la toate aceste straturi! Aş putea echipa o navă cu pânze pentru a traversa marea!

Umbra unui zâmbet s-a desenat pe buzele lui Hasho.

— Zeii ne ascultă, draga mea surioară! Continuă să te plângi aşa, iar logodnicul tău va căpăta o cicatrice de fiecare dată când îl dezonorezi.

Logodnicul meu! Orice menţiune despre el îmi intra pe o ureche şi îmi ieşea pe cealaltă, în vreme ce mintea mi se îndrepta spre ceva mai plăcut, cum ar fi să-l conving pe bucătarul palatului să-mi destăinuie reţeta lui de pastă de fasole roşie sau, chiar mai bine de atât, să mă furişez pe o navă şi să călătoresc dincolo de marea Taijin.

Fiind singura fiică a împăratului, nu mi se permisese niciodată să merg nicăieri, darămite să călătoresc în afara capitalei noastre, Gindara. Într-un an, aveam să fiu prea vârstnică pentru o astfel de escapadă.

Nedreptatea situaţiei m-a făcut să oftez cu voce tare.

— Atunci, soarta mi-a fost pecetluită. Va fi hidos!

Fratele meu a chicotit şi mi-a dat un ghiont.

— Hai, nu te mai văicări atâta! Aproape am ajuns.

Mi-am dat ochii peste cap. Hasho începea să sune ca un bătrân de şaptezeci de ani, nu ca un tânăr de şaptesprezece. Dintre cei şase fraţi ai mei, de el îmi plăcea cel mai mult – era singurul căruia îi mergea mintea la fel de repede ca mie. Însă, de când începuse să ia atât de în serios rolul de prinţ şi să-şi irosească mintea pe jocuri de şah în loc de năzbâtii, apăruseră anumite lucruri pe care nu i le mai puteam împărtăşi.

Cum ar fi ceea ce ascundeam înăuntrul mânecii.

Când o gâdilătură mi-a şerpuit în sus, pe braţ, mi-am scărpinat cotul.

Doar ca să fiu sigură, am strâns materialul între degete, evitând deschiderea largă a mânecii. Dacă Hasho afla ce ascundeam sub faldurile veşmântului, n-aş mai fi scăpat de gura lui.

De a lui sau de a tatei.

— Shiori! mi-a şoptit mirat Hasho. Ce e în neregulă cu rochia ta?

— Am crezut că murdărisem mătasea, l-am minţit eu, prefăcându-mă că frec o pată de pe mânecă, apoi mi-am întors dinadins privirea spre munţi şi lac. Nu ţi-ai dori să fim afară şi să înotăm, în loc să mergem la o ceremonie plictisitoare?

Bănuitor, Hasho şi-a aţintit ochii asupra mea.

— Shiori, nu schimba subiectul!

Mi-am plecat capul, străduindu-mă să par copleşită de remuşcări – şi să-mi aranjez pe furiş mâneca.

— Ai dreptate, dragul meu frate! A sosit timpul să mă maturizez. Îţi mulţumesc pentru că... pentru că...

De îndată ce o altă gâdilătură mi-a alunecat pe braţ, mi-am lovit uşor cotul pentru a înăbuşi sunetul. Secretul meu devenea nerăbdător, creând cute asemănătoare unor valuri de-a lungul ţesăturii.

— Pentru că m-ai însoţit până la întâlnirea cu logodnicul meu, am încheiat rapid.

M-am grăbit apoi spre sala de audienţe, dar Hasho m-a prins de mânecă, a ridicat-o cât a putut de mult şi a scuturat-o bine.

O pasăre de hârtie, la fel de mică şi de iute precum o libelulă, a ţâşnit ca o săgeată dintre faldurile de mătase. Din depărtare, semăna cu o vrăbiuţă, cu un punct roşu, ca o pată de cerneală, pe cap. Mi-a zburat de pe braţ şi s-a îndreptat spre fratele meu, bătând frenetic din aripile delicate în timp ce-i plutea înaintea ochilor.

Hasho a rămas cu gura căscată şi cu ochii tot mai mari din pricina uluirii.

— Kiki! am şoptit alarmată, deschizându-mi mâneca. Treci înapoi înăuntru!

Kiki nu m-a ascultat. S-a cocoţat pe nasul lui Hasho şi îl mângâia cu o aripă în semn de afecţiune. Umerii mi s-au relaxat; animalele şi păsările îl plăceau pe fratele meu, aşa că eram sigură că şi ea îl va fermeca, aşa cum mă fermecase şi pe mine.

Apoi Hasho şi-a dus mâinile la faţă ca s-o prindă.

— N-o răni! am strigat eu.

Kiki a zburat în sus, reuşind în ultima clipă să-i evite încercările de a o captura, apoi a lovit obloanele de lemn ale ferestrelor, căutând una care să fie deschisă, în timp ce se năpustea spre capătul coridorului, îndepărtându-se din ce în ce mai repede.

Am pornit după Kiki, dar Hasho m-a prins de îndată, ţinându-mă pe loc cu atâta determinare, încât sandalele mi-au alunecat pe lemnul lucios.

— Las-o să plece! mi-a şoptit la ureche. Vom vorbi despre asta mai târziu!

Gărzile au deschis larg uşile, iar unul dintre miniştrii tatălui meu mi-a anunţat sosirea:

— Prinţesa Shiori'anma, cel mai tânăr dintre copiii imperiali, singura fiică a împăratului Hanriyu şi a regretatei împărătese...

Înăuntru, tatăl meu şi consoarta lui, mama mea vitregă, stăteau în partea din spate a sălii sumbre. Atmosfera părea tensionată, iar curtenii fremătau de nerăbdare, ocupaţi să-şi împăturească şi să-şi reîmpăturească batistele umede pentru a-şi şterge tâmplele transpirate. Am zărit spatele lordului Bushian şi al fiului său – logodnicul meu –, amândoi îngenuncheaţi dinaintea împăratului. Doar mama mea vitregă m-a observat încremenită în prag. Şi-a înclinat capul, iar ochii ei deschişi la culoare i-au găsit pe ai mei.

Un fior mi s-a strecurat pe şira spinării. Deodată, m-a străbătut teama că, dacă mergeam până la capăt cu ceremonia, aveam să devin ca ea: rece, tristă şi singură. Şi mai rău de atât, dacă nu o găseam pe Kiki, altcineva putea să o facă, iar secretul meu avea să ajungă la urechile tatei...

Secretul meu: că însufleţisem o pasăre de hârtie prin magie!

Magie interzisă!

Răsucindu-mă pe călcâie, m-am îndepărtat de uşi şi am trecut pe lângă Hasho, prea uluit de reacţia mea ca să mă oprească.

— Prinţesă Shiori! au strigat gărzile. Prinţesă Shiori!

Mi-am aruncat haina de ceremonie în timp ce alergam după Kiki. Doar broderia cântărea cât armura unei santinele, iar când mi-am eliberat umerii şi braţele de greutatea ei, am simţit cum îmi cresc aripi. Lăsând o movilită de mătase în mijlocul holului, am sărit pe fereastră şi am aterizat în grădină.

Sub strălucirea orbitoare a soarelui, am mijit ochii, atentă să nu o scap din priviri pe Kiki. S-a strecurat prin livada de cireşi, apoi pe lângă arborii de citrice, unde zborul ei sălbatic a îmboldit găile să ţâşnească de pe ramuri.

Intenţionasem să o las pe Kiki în odaia mea, ascunsă într-o cutie de bijuterii, însă bătuse cu putere din aripi şi se lovise cu atâta îndârjire de pereţii închisorii ei, încât mă temusem că o slujnică ar putea s-o găsească în timp ce participam la ceremonie.

Cel mai bine e să o ţin cu mine, mă gândisem.

„Promiţi să fii cuminte?" o întrebasem eu.

Kiki ridicase şi plecase capul, un gest pe care îl luasem drept un da.

Greşit!

Demonii să mă ia, eram, fără îndoială, cea mai mare idioată din Kiata! Dar nu aveam să fiu necruţătoare cu mine pentru că mi-era milă chiar şi de o pasăre de hârtie.

Kiki era pasărea *mea* de hârtie. Din moment ce fraţii mei mai mari erau mai mereu ocupaţi cu îndatoririle princiare, mă simţeam singură. Kiki însă mă asculta, îmi păstra secretele şi mă făcea să râd. În fiecare zi, devenea tot mai vie! Era prietena mea!

Trebuia să o aduc înapoi!

Pasărea mea de hârtie a aterizat în mijlocul Lacului Sacru, plutind pe apele sale liniştite cu un calm de neclintit – de parcă nu mi-ar fi tulburat toată dimineaţa.

Gâfâiam când am ajuns la ea. Chiar şi fără veşmântul de deasupra, rochia era atât de grea, încât abia îmi puteam trage sufletul.

— Kiki!

Am aruncat o pietricică în apă ca să-i atrag atenţia, însă singura ei reacţie a fost să plutească mai departe.

— N-avem timp de joacă!

Ce puteam să fac? Dacă avea să se descopere că am un talent pentru magie, oricât de neînsemnat ar fi acesta, urma să fiu alungată pentru totdeauna din Kiata – o soartă mult mai rea decât să fiu nevoită să mă

căsătoresc cu un oarecare lord de rangul al treilea.

Mi-am scos în grabă sandalele, fără să mă obosesc să mă dezbrac de veşminte.

Apoi am sărit în lac.

Pentru o fată nevoită să stea înăuntrul palatului, să exerseze caligrafia şi să cânte la ţiteră[2], eram o înotătoare puternică, iar asta datorită fraţilor mei; înainte ca ei toţi să crească şi să îşi ia în primire obligaţiile, ne strecuram până pe malul Lacului Sacru pentru scufundări în serile de vară. Cunoşteam bine aceste ape.

Am înotat spre Kiki, cu spatele biciuit de razele fierbinţi ale soarelui, însă pasărea de hârtie se cufunda tot mai adânc în apă. Faldurile rochiei se înfăşurau strâns în jurul meu, fustele agăţându-mi-se de picioare de fiecare dată când le mişcam. Nu după multă vreme am început să obosesc, iar bolta cerească a dispărut când lacul m-a tras în jos.

Mă sufocam, aşa că am început să dau din braţe spre suprafaţă. Cu cât mă zbăteam mai mult, cu atât mă scufundam mai repede. Părul îmi plutea în jur ca o furtună de neocolit, răsfirându-se în spirale lungi şi negre. Spaima mă răscolea lăuntric, gâtul mă ardea, iar pulsul îmi bubuia sălbatic în urechi.

Am reuşit să-mi desfac cingătoarea de aur trecută peste veşminte şi am tras fără încetare de fuste, însă greutatea lor mă târa tot mai adânc, până când soarele s-a preschimbat într-o perlă de lumină care strălucea plăpând, undeva, mult deasupra mea.

În cele din urmă, m-am eliberat de încleştarea fustelor, smulgându-le de pe mine, şi m-am avântat în sus, dar era prea târziu. De la o astfel de adâncime, nu aveam cum să ajung înapoi la suprafaţă fără să-mi dau şi ultima suflare.

Urma să mor.

Dând furioasă din picioare, mă luptam pentru o gură de aer, însă în zadar. Mă străduiam să nu intru în panică. Panica nu avea decât să mă facă să mă scufund mai repede.

Lordul Sharima'en, zeul morţii, venea după mine. Avea să-mi amorţească muşchii inflamaţi şi durerea răscolitoare din gât. Sângele a început să mi se răcească, pleoapele dădeau să se închidă...

---

[2] Instrument muzical compus dintr-o cutie de rezonanţă cu coarde de metal, puse în vibraţie prin atingere cu o lamă (ori cu un inel) de os sau de metal (n. tr.).

Atunci am văzut dragonul.

La început l-am confundat cu un şarpe. Nimeni nu mai văzuse un dragon de secole, iar, din depărtare, arăta ca unul dintre animalele de companie ale mamei mele vitrege. Cel puţin până i-am văzut ghearele.

Aluneca spre mine, apropiindu-se atât de mult, încât i-aş fi putut atinge mustăţile lungi şi subţiri asemenea unor fire făurite din argint.

Laba îi era întinsă, iar deasupra palmei, prinsă între două gheare, se afla Kiki.

Pentru o clipă, viaţa a pulsat din nou înăuntrul meu. Am dat iar din picioare, încercând să ajung la pasărea de hârtie. Lumea se micşora, toate culorile se estompau.

Cu un licăr năstruşnic în ochi, dragonul şi-a strâns ghearele. Coada i s-a furişat în spatele meu şi mi-a înconjurat gâtul.

Şi inima mea a mai bătut o singură dată.

CAPITOLUL 2

— UN... UN ŞARPE, L-AM AUZIT PE HASHO BÂLBÂINDU-SE.

Nu era un mincinos prea bun.

— A văzut un şarpe.

— Aşa că a fugit până la lac? N-are sens!

— Păi... a şovăit Hasho. Ştii cât de mult urăşte şerpii. A crezut că ar putea s-o muşte.

Capul mă durea îngrozitor, dar am clipit şi mi-am întredeschis un ochi, zărindu-i pe cei doi fraţi ai mei mai mari, Andahai şi Benkai, lângă pat. Hasho stătea mai departe, muşcându-şi buza.

Mi-am închis ochiul. Poate că dacă ar fi crezut că încă dorm, aveau să plece odată cu toţii.

Dar, naiba să-l ia, Hasho mă observase!

— Uite, îşi revine în simţiri!

— Shiori! a spus Andahai cu severitate, chipul lui lung profilându-se deasupra mea.

Mi-a scuturat umerii.

— Ştim că eşti trează. Shiori!

Am tuşit şi m-am ridicat cu greu în şezut; îmi simţeam trupul încătuşat de durere.

— Ajunge, Andahai! a zis Benkai. Ajunge!

Plămânii mă ardeau în continuare, lacomi după aer, iar în gură îmi persista un gust de murdărie şi sare. Am înghiţit cu noduri apa oferită de Hasho, apoi le-am dăruit un zâmbet chinuit fraţilor mei.

Niciunul nu a zâmbit înapoi.

— Ai ratat ceremonia de logodnă, m-a mustrat fără milă Andahai. Te-am găsit pe malul lacului, pe jumătate înecată.

Doar fratele meu cel mai mare era în stare să mă certe pentru că aproape murisem.

Aproape murisem, mi-am repetat în gând, iar degetele mi-au zburat în sus. Dragonul îşi înfăşurase coada în jurul gâtului meu, de parcă ar fi vrut să mă sugrume. Totuşi, nu am simţit nici vânătăi, nici bandaje. Oare mă salvase? Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era faţa lui, mai

exact doi ochi rubinii şi un rânjet strâmb. Nu-mi aminteam să fi ieşit la suprafaţă şi nu aş fi putut să plutesc singură...

Aripi mi-au fâlfâit lângă degetul mare şi am devenit brusc conştientă de cealaltă mână, ascunsă sub pături.

Kiki. *Slavă Curţilor Eterne!* Era un pic udă, la fel ca mine. Dar în viaţă.

— Ce s-a întâmplat, Shiori? a insistat Andahai.

— Las-o puţin să-şi revină! a spus Benkai.

S-a ghemuit lângă patul meu, bătându-mă uşor pe spate în timp ce beam apa. Mereu blând şi răbdător, ar fi fost fratele meu preferat, dacă nu îl vedeam atât de rar. Tata îl antrena să fie comandantul armatei kiatane, în vreme ce Andahai era moştenitorul tronului.

— Ne-ai îngrijorat, surioară! Hai, spune-i bătrânului Benben ce-ţi aminteşti!

Mi-am lăsat capul pe spate, sprijinindu-mă de cadrul din lemn de trandafir al patului. Hasho le spusese deja că fugisem pentru că văzusem un şarpe. Trebuia oare să-i dau înainte cu o minciună atât de cumplită?

Nu, Andahai şi Benkai vor pune şi mai multe întrebări dacă mint, m-am gândit repede, apelând la raţiune. *Pe de altă parte, nu le pot împărtăşi adevărul... Nu pot afla despre Kiki.*

Răspunsul era simplu. Când o minciună nu dă roade, o diversiune salvează situaţia.

— M-a salvat un dragon, i-am răspuns.

Andahai a strâns din buze.

— Un dragon! Nu mai spune!

— Era mic pentru un dragon, am continuat, dar bănuiesc că asta se datorează faptului că este tânăr. Avea totuşi ochi inteligenţi. Chiar mai ageri decât ai lui Hasho.

Am zâmbit larg, jucăuş, sperând să destind atmosfera, însă încruntăturile fraţilor mei doar s-au adâncit.

— N-am timp pentru născocirile tale, Shiori! a replicat Andahai cu asprime.

Era cel mai lipsit de imaginaţie dintre fraţii mei. Şi-a încrucişat braţele, cu mânecile lungi la fel de ţepene precum părul său brunet dat cu ceară.

— Dintre toate zilele în care ţi-ai ales să fugi la lac... Ţi-ai ratat ceremonia cu fiul lordului Bushian!

Uitasem complet de logodnicul meu. Vinovăţia mi-a clocotit în piept, iar zâmbetul larg mi-a dispărut de îndată.

Probabil că tata e furios pe mine.

— Tata urmează să sosească dintr-o clipă în alta să te vadă, a continuat Andahai. Nu m-aş baza pe faptul că eşti preferata lui pentru a scăpa basma curată din asta.

— Nu mai fi atât de dur cu ea! a replicat Benkai, care şi-a coborât vocea. Din câte ştim, ar fi putut să fie un atac.

Acum m-am încruntat eu.

— Un atac?

— Circulă zvonuri despre revolte, mi-a explicat al doilea ca vârstă dintre fraţii mei. Mulţi dintre lorzi se opun căsătoriei tale cu fiul lordului Bushian. Se tem că familia lui va deveni prea puternică.

— Nu am fost atacată! i-am asigurat. Am văzut un dragon, iar el m-a salvat.

Chipul lui Andahai s-a înroşit de exasperare.

— Gata cu minciunile, Shiori! Din cauza ta, lordul Bushian şi fiul lui au plecat dezonoraţi din Gindara.

Pentru prima oară, nu minţeam.

— Spun adevărul! am jurat. Am văzut un dragon!

— Asta ai de gând să-i spui tatălui nostru?

— Ce anume să-i spună tatălui vostru? a bubuit o voce prin încăpere.

Nu auzisem uşile glisante deschizându-se, dar au zdrăngănit acum, când tatăl meu şi mama mea vitregă au intrat cu paşi mari în odaie. Fraţii mei s-au înclinat până jos, iar eu mi-am plecat capul aproape până la genunchi.

Andahai a fost primul care s-a ridicat.

— Tată, Shiori este...

Tata l-a redus la tăcere cu un gest. Nu îl mai văzusem niciodată atât de supărat. De obicei, un zâmbet din partea mea era îndeajuns pentru a tempera severitatea din ochii lui, însă nu şi astăzi.

— Îngrijitoarea ta ne-a informat că eşti nevătămată, a glăsuit el. O astfel de veste nu poate decât să mă bucure. Dar ceea ce ai făcut azi este de neiertat!

Vocea lui, atât de joasă, încât puteam simţi vibraţiile cadrului de lemn al patului, tremura de furie... şi de dezamăgire. Mi-am ţinut capul plecat.

— Îmi pare rău! Nu am vrut să...

— Îţi vei cere scuze aşa cum se cuvine lordului Bushian şi fiului său! m-a întrerupt el. Mama ta vitregă a propus să brodezi o tapiserie pentru a înlătura ruşinea pe care ai adus-o asupra familiei lui.

Mi-am ridicat privirea.

— Dar asta ar putea dura săptămâni!

— Eşti aşteptată în altă parte?

— Cum rămâne cu lecţiile mele? am întrebat, disperată. Cu îndatoririle mele, cu rugăciunile de după-amiază de la templu...

Rugăminţile mi-au fost întâmpinate cu indiferenţă.

— Nu ţi-a mai păsat niciodată de îndatoririle tale. Vor fi suspendate până când vei termina tapiseria. Vei începe să lucrezi imediat la ea, sub supravegherea mamei tale vitrege, şi nu vei părăsi palatul înainte să o termini.

— Dar...

L-am văzut pe Hasho clătinând din cap. Am ezitat, conştientă că avea dreptate. Nu trebuia să-l contrazic, nu trebuia să protestez... Într-un mod cu desăvârşire nechibzuit, cuvintele mi s-au revărsat oricum de pe buze:

— Dar Festivalul de Vară are loc în două săptămâni...

Unul dintre fraţii mei m-a înghiontit din spate. De data aceasta, avertismentul a avut câştig de cauză. Mi-am ţinut gura.

Pentru o clipă, ochii părintelui nostru s-au îmblânzit, însă, când a vorbit din nou, vocea îi era dură:

— Festivalul de Vară are loc în fiecare an, Shiori. Ţi-ar prinde bine să înveţi care sunt consecinţele comportamentului tău.

— Da, tată! am şoptit îndurerată şi am simţit un junghi în piept.

Era adevărat că Festivalul de Vară avea loc în fiecare an, dar acesta avea să fie ultimul petrecut alături de fraţii mei înainte să împlinesc şaptesprezece ani şi să mă căsătoresc – nu, înainte *să fiu alungată* şi obligată să locuiesc cu viitorul meu soţ.

Şi distrusesem totul.

Tata mi-a remarcat tăcerea, aşteptând să-l implor să fie mai indulgent, să inventez scuze şi să fac tot posibilul să se răzgândească. Totuşi, aripile fâlfâitoare ale lui Kiki, ascunse sub palma mea, m-au constrâns să-mi ţin gura ferecată. Ştiam care ar fi consecinţele dacă ar fi descoperită, şi erau mult mai rele decât faptul că ratam festivalul.

— Am fost prea indulgent cu tine, Shiori! a spus tata încet. Fiindcă

eşti cea mai mică dintre copiii mei, ţi-am acordat o libertate mult prea mare şi te-am lăsat să zburzi alături de fraţii tăi. Dar nu mai eşti un copil. Eşti prinţesa Kiatei, *singura* prinţesă a tărâmului. A sosit timpul să te comporţi ca o doamnă demnă de titlul tău. Mama ta vitregă a fost de acord să te ajute.

M-a învăluit teama, iar ochii mi-au zburat spre mama mea vitregă, care nu se mişcase din faţa ferestrelor. Uitasem că se află acolo, un gând aparent absurd odată ce m-am uitat la ea.

Avea o frumuseţe deosebită, remarcabilă, genul imortalizat de poeţi în legende. Mama mea fusese considerată cea mai frumoasă femeie din Kiata şi, din tablourile pe care le văzusem cu ea, nu era nici pe departe o exagerare. Însă mama mea vitregă era, aproape fără nicio urmă de îndoială, cea mai frumoasă femeie din lume.

Ochi opalescenţi izbitori, o gură ca un boboc de trandafir şi un păr de culoarea abanosului atât de lucios, încât i se revărsa precum un cearşaf lung, de satin, pe spate. Dar ceea ce o făcea cu adevărat memorabilă era cicatricea în diagonală care îi brăzda chipul. Pe oricine altcineva ar fi putut arăta îngrijorător şi oricine altcineva ar fi putut încerca să o ascundă. Nu şi mama mea vitregă şi, cumva, cicatricea îi sporea farmecul. Nici măcar nu-şi pudra faţa, aşa cum era la modă, şi nici nu-şi punea ceară în păr pentru a-i oferi luciu. Deşi slujnicele bombăneau că nu apela niciodată la produse cosmetice, nimeni nu putea să nu fie de acord cu faptul că frumuseţea naturală a mamei mele vitrege răspândea o strălucire aproape feerică.

Raikama, o numeau cu toţii pe la spate. *Regina Nenumită.* Avusese un nume odinioară, în casa ei de la miazăzi de Kiata, însă numai tata şi câţiva dintre cei mai de încredere oficiali ai lui îl ştiau. Ea nu vorbea niciodată despre asta sau despre viaţa pe care o dusese înainte să devină consoarta împăratului.

I-am evitat privirea şi mi-am privit mâinile.

— Îmi pare foarte rău dacă te-am făcut de ruşine, tată! Şi pe tine, mamă vitregă! Nu asta mi-a fost intenţia.

Tata mi-a atins umărul.

— Nu vreau să te mai duci lângă lac. Medicul spune că aproape te-ai înecat. Ce-a fost în capul tău de ai fugit din palat, în primul rând?

— Eu...

Mi s-a uscat gura. Kiki şi-a fluturat din nou aripile sub palma mea, ca şi cum m-ar fi avertizat să nu rostesc adevărul.

— Da, eu... am crezut că am văzut un şar...

— Cică a văzut un dragon înăuntru, a spus Andahai pe un ton din care reieşea clar că nu mă crede.

— Nu înăuntrul palatului! am protestat pe dată. În Lacul Sacru.

Mama mea vitregă, care fusese atât de nemişcată şi de tăcută până acum, a încremenit.

— Ai văzut un dragon?

Am clipit, surprinsă de curiozitatea ei.

— Eu... da, chiar am văzut.

— Cum arăta?

Ceva în legătură cu ochii ei reci, deschişi la culoare, mă împiedica pe mine, o mincinoasă înnăscută, să mint la fel de uşor.

— Era mic, am început, cu solzi de un verde smarald şi ochii ca soarele roşu. Mi-a fost greu să rostesc următoarele cuvinte: Sunt sigură că doar mi l-am imaginat.

Raikama şi-a coborât umerii într-un gest aproape imperceptibil, apoi un calm prevăzător i-a umbrit din nou trăsăturile, ca o mască pe care o scosese din neatenţie pentru o clipă.

Mi-a zâmbit, cu buzele trădându-i încordarea.

— Tatăl tău are dreptate, Shiori. Ai face bine să petreci mai mult timp înăuntrul palatului şi să nu confuzi fantezia cu realitatea.

— Da, mamă vitregă! am bombănit.

Răspunsul meu a fost îndeajuns pentru a-l mulţumi pe tata, care a murmurat ceva şi apoi a plecat. Însă mama mea vitregă a rămas.

Ea era singura persoană pe care nu reuşeam să o citesc. Pete aurii îi înconjurau ochii, ochi care mă ademeneau cu răceala lor. Nu-mi dădeam seama dacă adâncurile opalescente erau pustii sau pline de o poveste nespusă.

Când fraţii mei mă tachinau că îmi e frică de ea, le spuneam:

— Numai de ochii ei de şarpe.

Dar, în adâncul sufletului, ştiam bine că era mai mult decât atât.

Deşi nu o spusese sau nu o arătase niciodată, ştiam că Raikama mă ura.

Nu aveam habar de ce. Poate din cauza faptului că îi aminteam tatei de mama mea – lumina care îi făcea lampionul să strălucească[3], aşa spunea el, împărăteasa inimii sale. Când a murit, a ridicat un templu în

[3] Zicala e legată de tradiția eliberării lampioanelor la Festivalul de Iarnă (n. tr.).

numele ei, unde mergea în fiecare dimineaţă să se roage. Avea sens ca mama vitregă să mă respingă deoarece îi aminteam de fosta suverană, o rivală imposibil de înfruntat.

Totuşi, mă îndoiam că acesta era motivul. Niciodată nu se plângea când tata îi aducea un omagiu mamei; niciodată nu ceruse să fie intitulată împărătească în loc de consoartă. Părea că îşi dorea să fie lăsată în pace şi mă întrebam adesea dacă ar fi preferat să înlocuiască forma oficială de adresare, Regina Nenumită, cu Alteţa Sa Strălucitoare, un semn de respect în onoarea frumuseţii şi a titlului ei.

— Ce este lucrul acela de sub mâna ta? m-a întrebat mama mea vitregă.

Pasărea de hârtie se târâse până aproape de marginea patului şi abia atunci mi-am dat seama cât de ciudat arătam, încercând în continuare să o acopăr.

— Nimic! am spus repede.

— Atunci pune-ţi mâinile în poală, aşa cum se cuvine pentru o prinţesă a Kiatei.

Raikama a aşteptat, aşa că nu aveam de ales decât să mă supun.

Stai nemişcată, Kiki! Te rog!

Când mi-am ridicat mâna, mama vitregă a înşfăcat-o pe Kiki de pe pătură. Spre marea mea uşurare, pasărea nu s-a mişcat. În ochii oricui, părea doar o bucată de hârtie.

— Ce este asta?

Mi-am îndreptat spatele.

— Nimic important. Doar o pasăre pe care am împăturit-o... Te rog, dă-mi-o înapoi!

O greşeală.

Raikama a ridicat o sprânceană. Acum ştia că biata Kiki însemna ceva pentru mine.

— Tatăl tău te adoră. Te răsfaţă. Dar eşti o prinţesă, nu o fată de la sat. Şi eşti mult prea mare ca să te joci cu păsări de hârtie. A venit timpul să înveţi importanţa îndatoririlor, Shiori.

— Da, mamă vitregă! am spus în şoaptă. Nu se va mai repete, promit!

Raikama a întins mâna spre mine, cu Kiki în palmă. Flacăra speranţei mi s-a aprins în piept şi am dat să-mi iau pasărea. Însă, în loc să mi-o înmâneze, mama mea vitregă a rupt-o în jumătate. O dată, de două ori.

— Nu! am strigat, aruncându-mă după Kiki, dar Andahai şi Benkai m-au ţinut pe loc.

Fraţii mei erau puternici, aşa că nu m-am împotrivit. Copleşită de durere, am simţit cum un suspin îmi zguduie pieptul. Oricui nu ştia ce înseamnă Kiki pentru mine i-ar fi putut părea o reacţie *prea* exagerată.

Raikama m-a privit cu o expresie indescifrabilă, cu buzele strânse şi ochii mijiţi şi reci. Fără niciun alt cuvânt în plus, a aruncat rămăşiţele lui Kiki pe podea şi a plecat.

Andahai şi Benkai au urmat-o, dar Hasho a rămas.

A aşteptat până când uşile s-au închis, apoi s-a aşezat lângă mine pe marginea patului.

— Ai putea s-o mai faci o dată? m-a întrebat el cu voce joasă. Ai putea vrăji din nou pasărea să zboare?

Nu intenţionasem să o însufleţesc pe Kiki. Tot ce îmi propusesem era să fac păsări din hârtie – cocori, din moment ce se aflau pe blazonul familiei –, astfel încât zeii să mă audă. Era o legendă cunoscută de toţi kiatanii: dacă făceai o mie de păsări – din hârtie, pânză sau chiar din lemn –, acestea puteau duce un mesaj până la ceruri.

Timp de câteva săptămâni, lucrasem din greu, singură – nu-i cerusem ajutorul în arta împăturirii unei păsări de hârtie nici măcar fratelui meu, Wandei, care se pricepea cel mai bine la tot felul de puzzle-uri şi mecanisme. Kiki a fost prima pasăre pe care reuşisem să o pliez, deşi, să fiu sinceră, arăta mai degrabă ca o cioară cu gât lung decât ca un cocor. O pusesem în poală şi îi pictasem o pată roşie pe cap – ca să semene mai mult cu cocorii brodaţi de pe veşmintele mele –, apoi glăsuisem: „Ce risipă să ai aripi care nu pot zbura!”

Aripile ei de hârtie începuseră să fluture şi se ridicase încet în aer, şovăitor, cu nesiguranţa unui pui care tocmai învaţă să zboare. În săptămânile următoare, după terminarea lecţiilor, când fraţii mei erau prea ocupaţi să mă vadă, o ajutasem să exerseze în secret. O scosesem în grădină să zboare printre sanctuarele de piatră şi copacii îngrijiţi, cu crengile tăiate şi frunzele moarte înlăturate, iar noaptea îi spuneam poveşti.

Eram atât de fericită să am un prieten, încât nu-mi făcusem griji cu privire la implicaţiile de a avea magie.

Iar acum o pierdusem pe Kiki.

— Nu! am şoptit, răspunzând în cele din urmă la întrebarea lui Hasho. Nu ştiu cum.

Fratele meu a tras adânc aer în piept.

— Atunci e mai bine aşa. Nu ar trebui să te joci cu magia, cu atât mai mult dacă nu o poţi controla. Dacă află cineva, vei fi alungată pentru totdeauna din Kiata!

Hasho mi-a ridicat bărbia pentru a-mi şterge lacrimile.

— Şi dacă eşti alungată, trimisă undeva, departe de casă, cine va avea grijă de tine, surioară? Cineva îţi va tăinui secretele şi va inventa scuze pentru năzbâtiile tale? Nu eu.

Mi-a oferit un zâmbet reţinut şi trist.

— Aşa că fii cuminte! Te rog!

— Oricum voi fi trimisă undeva, departe, i-am răspuns, îndepărtându-mă de el.

Am îngenuncheat şi am adunat bucăţile de hârtie aruncate de mama mea vitregă pe podea, ţinând-o pe Kiki aproape de inimă, de parcă un astfel de gest ar fi putut să o readucă la viaţă.

— A fost prietena mea.

— A fost o bucată de hârtie.

— Urma să-mi doresc să se transforme într-un cocor adevărat, i-am mărturisit.

Vocea mi-a tremurat, iar gâtul mi s-a umflat în timp ce mă uitam la grămada de păsări pe care le împăturisem, dar în niciuna nu pâlpâia scânteia vieţii, aşa cum se întâmplase cu Kiki.

— Nu-mi spune că dai crezare legendelor, Shiori, a spus Hasho cu blândeţe. Dacă toţi cei care ar împături o mie de păsări ar căpăta o dorinţă, atunci fiecare persoană şi-ar petrece zilele făcând vrăbii, bufniţe şi pescăruşi de hârtie, dorindu-şi atât munţi de orez şi aur, cât şi ani buni de recolte bogate.

Am rămas tăcută. Hasho nu înţelegea. Se schimbase. Toţi fraţii mei se schimbaseră.

El a oftat.

— Când tata va fi într-o dispoziţie mai generoasă, voi vorbi cu el despre participarea ta la Festivalul de Vară. Te-ar face asta să te simţi mai bine?

Nimic nu mă putea face să mă simt mai bine după ce păţise Kiki, dar am dat scurt din cap.

Hasho a îngenuncheat lângă mine şi mi-a strâns uşor umărul.

— Poate că-ţi vor prinde bine următoarele săptămâni petrecute cu mama noastră vitregă.

Mi-am tras umărul de sub mâna lui. Toţi erau mereu de partea ei. Chiar şi slujitorii, care, deşi o numeau Raikama pe la spate, nu aveau niciodată nimic rău de spus despre ea. Nici fraţii mei. Sau tata. *Mai ales* tata.

— N-o voi ierta niciodată pentru asta! Niciodată!

— Shiori, mama noastră vitregă nu este de vină pentru ceea ce s-a întâmplat.

„Tu eşti", aproape l-am auzit spunând, deşi Hasho era prea isteţ pentru a le permite cuvintelor să prindă glas.

Avea dreptate, însă nu plănuiam să recunosc acest lucru. Ceva în felul în care arătase Raikama când auzise că întâlnisem un dragon mă pusese pe gânduri.

— Nu poate fi uşor pentru ea, atât de departe de casă. Aici nu are prieteni. Nu are familie.

— Îl are pe tata.

— Ştii la ce mă refer.

Hasho s-a aşezat lângă mine, cu picioarele încrucişate.

— Împacă-te cu ea, bine? Cel puţin va face lucrurile mai uşoare când îi voi cere tatei să te lase să mergi la festival cu noi.

Am scrâşnit din dinţi.

— Bine, dar asta nu înseamnă că voi vorbi cu ea.

— Chiar trebuie să te comporţi ca un copil bosumflat? m-a împuns Hasho. Îi pasă de tine!

M-am întors cu faţa spre fratele meu, observând că sprâncenele îi erau unite într-o încruntătură şi că ochiul stâng îi zvâcnea. Toate semnele că îl exasperasem.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? l-am întrebat încet. În legătură cu dragonul.

Hasho a aşteptat prea mult înainte să-mi răspundă.

— Bineînţeles că te cred.

— Nu, nu o faci! Am şaisprezece ani, nu sunt un copil. Ştiu ce am văzut.

— Orice ai văzut, uită! m-a îndemnat el. Uită de Kiki, uită de dragon, uită orice ai făcut pentru ca toate aceste lucruri să se întâmple!

— Nu am *făcut* nimic ca toate aceste lucruri să se întâmple. Pur şi simplu s-au întâmplat.

— Împacă-te cu mama noastră vitregă! m-a rugat din nou Hasho. E mama noastră.

— Nu şi a mea, i-am răspuns cu o voce şovăitoare.

Cândva, o considerasem mama mea. Cu ani în urmă, fusesem prima care o acceptase pe Raikama când tata o adusese acasă, iar pe atunci ţinea mult la mine. O urmăream îndeaproape, oriunde mergea, şi era atât de misterioasă, încât voiam să aflu totul despre ea.

„Cum ţi-ai căpătat cicatricea?" o întrebasem într-o zi. „De ce nu-ţi alegi un nume?"

Ea zâmbise, mă mângâiase pe creştet şi-mi îndreptase cingătoarea în jurul taliei, legând-o într-o fundă elegantă şi strânsă.

„Toţi avem secrete. Într-o zi, Shiori, îl vei avea şi tu pe al tău".

Magia. Magia era secretul meu.

Care era al ei?

CAPITOLUL 3

URAM CUSUTUL! URAM MONOTONIA MEŞTEŞUGULUI, uram acele, firele, cusăturile, totul. Ca să nu mai spun că m-am înţepat de atâtea ori, încât slujnicele au fost nevoite să-mi înfăşoare de mai multe ori degetele, până au devenit la fel de groase ca nişte găluşte. Aproape că îmi era dor de lecţii. Aproape.

Zilele treceau mai lent decât melcii care se îngrămădeau dincolo de paravanele tapetate. Am brodat cocor după cocor, dedicându-le atât de mult timp, încât au început să-mi bântuie visele. Îmi ciupeau degetele de la picioare, cu ochii însufleţiţi de un licăr negru tăciune, apoi se transformau brusc în dragoni cu dinţi ascuţiţi şi zâmbete năstruşnice.

Mă gândeam necontenit la dragon – şi la expresia efemeră care străbătuse chipul Raikamei când Andahai îl pomenise. De parcă şi-ar fi dorit să mă fi înecat în lac.

Cine ştie ce gânduri îi treceau prin minte mamei mele vitrege? La fel ca mine, nu poseda un talent aparte la brodat, dar, *spre deosebire* de mine, putea să stea şi să coase ore întregi. O surprindeam câteodată privind în gol, cu ochii aţintiţi spre cer. Mă întrebam la ce se gândea toată ziua. *Dacă* avea vreun gând.

Am ignorat-o cât de bine am putut, dar, de fiecare dată când o greşeală se strecura în tapiserie, venea la mine şi îmi spunea: „Cusăturile tale sunt inegale, Shiori. Cel mai bine ar fi să le refaci".

Sau „Acelui cocor îi lipseşte un ochi. Lady Bushian va observa".

Slavă Curţilor Eterne, remarcile ei nu au trebuit niciodată să fie învrednicite cu un răspuns, cel puţin nu până astăzi, când m-a vizitat cu o cerere ciudată:

— Cingătoarea de aur pe care ţi-a dăruit-o lordul Yuji ca să o porţi la ceremonia de logodnă... ştii unde este?

Am ridicat din umeri.

— Probabil a căzut odată cu mine în lac.

Răspunsul meu nu a mulţumit-o pe Raikama. Nu m-a privit ameninţător şi nici nu s-a încruntat, dar, după felul în care şi-a îndreptat umerii, mi-am dat seama că nu era răspunsul pe care şi-l

dorise.

— Să mi-o aduci când o găseşti!

Am minţit că aşa voi face. Apoi a plecat, iar eu am uitat imediat de cingătoare.

În dimineaţa Festivalului de Vară, adulţi şi copii deopotrivă se plimbau de-a lungul promenadei imperiale, ţinând în braţe zmeie de toate formele şi culorile.

Îmi doream mult să merg. Era singura zi în care Andahai se relaxa, Benkai nu se antrena pentru a deveni comandant, iar Reiji şi Hasho nu erau constrânşi să studieze cu tutorii lor. Chiar şi gemenii Wandei şi Yotan, care erau diferiţi precum soarele şi luna şi se certau mereu din orice motiv, nu se ciondăneau niciodată în ziua festivalului. În schimb, îşi uneau forţele pentru a proiecta şi a construi cel mai minunat zmeu dintre toate. Toţi şapte dădeam o mână de ajutor, iar când opera noastră brăzda bolta cerească, atrăgea invidia tuturor celor de la curte.

Nici nu mai avea rost să menţionez toată mâncarea pe care urma să o ratez: fursecuri în formă de iepure umplute cu fasole roşie dulce, frigărui cu prăjituri de orez pline cu piersici proaspete sau cremă de pepene galben, bomboane de zahăr modelate astfel încât să semene cu tigri şi urşi. Cât de nedrept era că trebuia să rămân în palat şi să cos cu Raikama!

În cele din urmă, când stomacul meu nu a mai suportat, mi-am făcut curaj să o întreb:

— Mamă vitregă, începe festivalul. Pot să merg? Te rog?

— Poţi pleca atunci când broderia ta este terminată.

Avea să mai dureze cel puţin încă o lună.

— Se va încheia până atunci.

— Nu fi îmbufnată, Shiori! Este nepotrivit!

Raikama nu şi-a ridicat privirea în timp ce acul îi intra şi îi ieşea din pânză cu mişcări unduitoare.

— Am avut o înţelegere cu tatăl tău.

Mi-am încrucişat braţele, cuprinsă de indignare. Nu eram îmbufnată.

— Nu vrei să mergi la festival?

Mama mea vitregă s-a întors şi a deschis cufărul în care-şi ţinea instrumentele meşteşugului. Înăuntru se aflau sute de gheme strâns înfăşurate, ată şi fire de cusut.

A început să-şi pună firele deoparte.

— Nu mi-au plăcut niciodată astfel de lucruri. Doar simţul datoriei mă face să particip la astfel de evenimente.

Dincolo de fereastră, tobele şi râsetele se uneau într-un cor bubuitor, plin de veselie. Fumul de la grătare şerpuia înspre bolta cerească, prichindeii dansau înveşmântaţi în cele mai colorate haine ale lor, iar primele zmeie ale dimineţii zburau iute printre nori.

Cum ar putea cineva să *nu* se bucure de astfel de lucruri?

M-am aşezat resemnată în colţul meu, acceptându-mi soarta. Eram sigură că fraţii mei îmi vor aduce unele dintre cele mai gustoase preparate, dar nu voi avea ocazia să vorbesc cu bucătarii aflaţi în vizită sau să-i urmăresc la lucru. Singurul fel de mâncare pe care îl deprinsesem perfect era supa de peşte a mamei, dar mă aşteptam să gătesc mai mult – sau cel puţin să supraveghez bucătăria – odată ce mă mutam în Ţinutul de Miazănoapte, regiunea cu cea mai fadă gastronomie.

Dorinţa de a fi la festival era atât de copleşitoare, încât nu mi-am auzit tatăl intrând în odaie. Când l-am văzut, inima mi-a sărit din piept.

— Tată!

— Am venit să-mi invit consoarta să mă însoţească la festival, a spus el, prefăcându-se că nu mă observă. Este gata?

Mama mea vitregă s-a ridicat, ţinându-şi broderia la piept.

— Doar o clipă! Dă-mi voie să pun asta deoparte!

De îndată ce a dispărut în odaia alăturată, tata s-a întors spre mine. Privirea îi era severă, aşa că mi-am luat cea mai spăsită expresie de care eram în stare, sperând că i se va face milă de mine.

Trucul a dat roade, deşi următoarele lui cuvinte m-au luat prin surprindere:

— Mama ta vitregă m-a informat că ai înaintat simţitor cu tapiseria.

— Chiar a spus asta?

— Crezi că nu te place, a continuat tata, un foarte fin observator.

Ochii lui, aproape identici cu ai mei, mi-au susţinut privirea. Tăcerea mea i-a smuls un oftat de pe buze.

— Mama ta vitregă a îndurat multe greutăţi şi o doare să vorbească despre ele. M-ar bucura nespus să văd că ai o părere bună despre ea.

— Da, tată! Îmi voi da toată silinţa.

— Bine, atunci, a răspuns el. Lordul Bushian şi fiul lui se vor întoarce la toamnă pentru nunta lui Andahai. Le vei prezenta atunci

scuzele tale. Acum du-te şi bucură-te de festival!

Mi s-au luminat ochii.

— Vorbeşti serios?

— Sperasem că o şedere între patru pereţi îţi va linişti spiritul agitat, dar observ că nimic nu te poate îmblânzi.

Mi-a atins obrazul, conturând gropiţa care apărea ori de câte ori eram fericită.

— Cu fiecare zi apusă, semeni din ce în ce mai mult cu mama ta, Shiori.

Nu-i împărtăşeam părerea. Aveam o faţă prea rotundă, un nas prea ascuţit, iar zâmbetul îmi era mai degrabă neastâmpărat decât amabil. Nu eram o frumuseţe asemenea mamei.

Cu toate acestea, de fiecare dată când tata vorbea despre ea, ochii i se împăienjeneau, iar eu tânjeam să-mi povestească mai multe. Cu o răsuflare tăcută, şi-a retras mâna şi a zis:

— Du-te!

Nu a trebuit să mi se spună de două ori. Precum o pasăre care în sfârşit îşi recăpătase libertatea, am zburat din colivie şi am fugit afară în căutarea fraţilor mei.

Până când am ajuns la Festivalul de Vară, era înţesat de sute de petrecăreţi, dar mi-am găsit cu uşurinţă fraţii. Stăteau tolăniţi în parc, departe de pavilioanele îngrijite, de porţile de nuanţa vermilionului şi de zonele de nisip alb delimitate în pătrate, asemenea unor locuri de joacă. Anul acesta, gemenii creaseră un zmeu-ţestoasă cu adevărat impresionant, iar ceilalţi fraţi ai mei îi ajutau la pictarea ultimelor retuşuri.

Cele patru membre ale ţestoasei ieşeau din carapace, un mozaic inedit format din fâşii de mătase furate de la eşarfe şi jachete vechi. Pe fundalul cerului senin şi albastru al după-amiezii, urma să pară că înota în iazurile azurii ale grădinii imperiale.

M-am grăbit să mă alătur lor. În fiecare an, de când eram copii, înălţam împreună, în familie, un zmeu în timpul Festivalului de Vară. Acum, fraţii mei aveau cu toţii vârsta potrivită de însurătoare, Andahai era deja logodit, iar pe restul îi aştepta în curând aceeaşi soartă. Era ultima oară când puteam face asta împreună.

— V-aţi întrecut pe voi înşivă anul acesta, dragii mei fraţi! i-am întâmpinat.

— Shiori!

Wandei m-a învrednicit cu o privire scurtă, cât verifica dimensiunile finale ale zmeului cu o sfoară de măsurătoare în mâini.

— Ai ajuns! Şi ai picat la ţanc! Yotan se pregătea să înfulece toată mâncarea pe care am păstrat-o pentru tine.

— Pentru că nu voiam să se strice, atâta tot! s-a apărat Yotan, care şi-a şters vopseaua verde de pe mâini. Vorbeşti de parcă aş fi un mâncău.

— Shiori este mâncăul familiei. Tu eşti doar cel cu burta mare.

— Numai urechile îmi sunt mari. La fel ca ale tale.

A tras de urechile fratelui său geamăn, care, asemenea alor lui, ieşeau puţin mai mult în evidenţă decât ale tuturor celorlalţi.

Mi-am înăbuşit un chicotit.

— A mai rămas ceva bun?

Yotan a fluturat mâna în direcţia unei tăvi cu mâncare pe care o căraseră.

— După cum poţi vedea, cele mai bune preparate aproape că s-au terminat.

Mi-a făcut cu ochiul şi s-a înclinat spre mine, arătându-mi pe furiş proviziile de prăjituri cu orez lipicios ascunse sub mantie.

— Şşş, nu le arăta celorlalţi! A trebuit să-l mituiesc pe vânzător ca să pun mâna pe ultima farfurie!

I-am făcut la rândul meu cu ochiul şi mi-am strecurat o prăjitură cu orez în gură. Umerii mi-au coborât alene, subjugaţi de o toropeală plăcută, în vreme ce limba savura textura crocantă a aluatului de orez, cu buzele acum acoperite de granule fine de zahăr pudră, cantitatea ideală de dulceaţă. Îndemnată de lăcomie, am întins mâna după o altă delicatesă, înainte ca Yotan să poată ascunde din nou proviziile.

— Păstrează câteva şi pentru noi! s-a plâns Reiji.

— Abia am ajuns la festival, am spus, înşfăcând o altă prăjitură. Voi aţi avut toată ziua la dispoziţie să vă bucuraţi de mâncare.

— Unii dintre noi au lucrat la zmeu, a răspuns el pe un ton iritat.

Ca de obicei, nările celui de-al treilea frate al meu erau umflate, vădind nemulţumire.

— În plus, nu prea există multe preparate de care să te bucuri. Nicio tarabă cu prăjiturile-maimuţei sau cu chifteluţe de peşte la grătar. Nici măcar maestrul în arta zahărului nu e la fel de bun precum cel de anul trecut.

— Las-o să mănânce! a spus Benkai. Întotdeauna găseşti ceva de care să te plângi.

În timp ce fraţii mei se certau, iar eu mă ospătam, ochii mi-au fugit dincolo de arborii de magnolie, atraşi de lac, locul unde aproape mă înecasem. Unde zărisem dragonul.

O parte din mine tânjea să plece în căutarea lui.

— Haide odată, să ne grăbim înainte să dispară tot ce e mai bun de mâncat! a spus Hasho.

— Luaţi mai mult peşte la grătar, bine? a strigat Yotan după noi.

Ceilalţi fraţi ai mei au decis să rămână în parc şi să-i ajute pe gemeni cu zmeul. Competiţia începea într-o jumătate de oră, suficient timp pentru ca eu şi Hasho să explorăm festivalul.

Cu chipurile tăinuite de măşti, copiii se strecurau cu greu printre noi, alergând într-un cor de ţipete spre corturile de jocuri pentru a câştiga păpuşi de porţelan şi peşti cu înotătoare argintii în vase de sticlă. Când aveam vârsta lor, şi pe mine mă entuziasmau cel mai mult jocurile. Acum, principala atracţie o reprezenta mâncarea.

Am inspirat, savurând aroma de frigărui cu macrou prăjit şi de ouă fierte în ceai[4], de creveţi în aluat şi muguri de bambus muraţi, de tăieţei de sticlă[5] înmuiaţi în sos de arahide. Pentru o aşa-zisă mâncăcioasă ca mine, era întruchiparea raiului.

— Prinţesă Shiori, au exclamat vânzătorii, unul după altul, ce onoare pentru umila mea tarabă să fie binecuvântată de prezenţa ta!

— Nu crezi că ar trebui să ne întoarcem? m-a întrebat Hasho după ce înfulecasem o farfurie cu tăieţei şi creveţi în aluat. Competiţia va începe în curând.

Tatăl nostru şi Raikama se îndreptau deja alene spre curtea centrală, unde avea să se desfăşoare competiţia de zmeie. În drumul său spre a se alătura împăratului, lordul Yuji ne-a făcut cu mâna mie şi lui Hasho.

— Măi să fie, semeni tot mai mult cu mama ta pe zi ce trece! m-a

---

[4] Oul în ceai negru este un aliment chinezesc preparat prin fierberea în ceai, sos şi/sau condimente a unui ou deja fiert, dar căruia i se crapă coaja uşor (n. red.).

[5] Un tip de tăieţei transparenţi făcuţi din amidon şi apă. În general se vând în formă uscată, apoi sunt înmuiaţi pentru a-şi căpăta textura moale, fiind folosiţi în supe, diferite preparate prăjite sau rulouri de primăvară. Sunt numiţi tăiţei de sticlă *(glass noodles)* sau tăiţei de celofan *(cellophane noodles)* pentru că devin transparenţi, asemănători sticlei sau celofanului, atunci când sunt gătiţi (n. tr.).

salutat el cu amabilitate. Tânărul Bushi'an Takkan este într-adevăr norocos.

— Oare? s-a întrebat Hasho. Frumuseţea ei este un lucru, dar manierele…

Mi-am înghiontit fratele cu cotul.

— Taci!

Comandantul militar a eliberat un râs gutural. Întotdeauna îmi amintise de o vulpe, cu umerii lui ascuţiţi, dinţii mici şi surâsul înşelător, în colţul gurii.

— Ţinutului de la Miazănoapte i-ar prinde bine o parte din faimoasele năzbâtii ale prinţesei Shiori, a continuat el, apoi şi-a împreunat mâinile şi le-a îndreptat spre rochia mea, simplă în comparaţie cu veşmintele sale opulente. Am auzit că ai căzut de curând în Lacul Sacru şi că i-ai pierdut tatălui tău o avere în mătase.

— Aşa este! am spus eu, iar glasul mi-a trădat încordarea. Mi-e teamă că am pierdut şi cingătoarea pe care mi-aţi trimis-o. Având în vedere cât de îndurerată a fost mama mea vitregă, mă gândesc că a fost destul de valoroasă.

— Îndurerată, zici? a comentat lordul Yuji. Cuvintele tale reprezintă o noutate pentru mine, dar nu-ţi face griji, Alteţă! Cingătorile sunt uşor de înlocuit, iar eu şi fiii mei doar le mulţumim zeilor că ai fost găsită şi te-ai întors acasă în siguranţă. S-a aplecat apoi uşor spre mine şi mi-a şoptit: Deşi, între noi fie vorba, aştept în curând un transport de mătase de la prietenii mei din A'landi. Mi s-a spus că roşul este culoarea ta preferată?

— Este culoarea pe care zeii o observă cel mai mult, i-am răspuns cu obrăznicie. Dacă voi fi trimisă în Ţinutul de Miazănoapte, voi avea nevoie de toată atenţia pe care mi-o pot acorda ei.

Comandantul militar a râs din nou.

— Atunci, fie ca norocul dragonilor să te însoţească! Roşu va fi!

De îndată ce a plecat, mi-a scăpat un oftat. Lordul Yuji era generos şi bogat şi, mai presus de toate, castelul lui se afla chiar în afara Gindarei. Uneori mi-aş fi dorit să fiu logodită cu unul dintre fiii lui şi nu cu cel al lordului Bushian. Dacă tot *trebuia* să fiu căsătorită cu forţa, măcar să fiu mai aproape de casă – şi nu promisă vreunui lord barbar de rangul al treilea.

„Trebuie să fie încheiate alianţe", spunea tata ori de câte ori îndrăzneam să mă plâng. „Într-o zi, vei înţelege".

Nu, n-aveam să înţeleg niciodată! Chiar şi acum, nedreptatea situaţiei îmi răscolea stomacul, dar tot mi-am îndesat în gură ultima prăjitură cu orez.

— Mănânci atât de repede, încât te vei alege cu o indigestie! mi-a atras atenţia Hasho.

— Dacă încetinesc, toată mâncarea va dispărea, i-am răspuns cu gura plină, printre înghiţituri. Şi-n plus, cusutul te secătuieşte de energie. Întoarce-te! Ştiu că mori de nerăbdare să-l vezi pe Wandei cum testează zmeul. Încă mi-e foame.

Fără să-l aştept, am străbătut şovăitor culoarele dintre tarabe, îndreptându-mă spre prăjiturile cu orez.

Mă aştepta un lot nou, cu delicatesele minuţios decorate puse într-un blid mare de lemn.

— Preparate special pentru prinţesa Shiori, a spus vânzătorul.

Am luat blidul în braţe şi am înhăţat şi o porţie de cartofi dulci, vârându-mi punga mică sub braţ. Am ajuns la jumătatea drumului înapoi spre fraţii mei când am zărit un băiat cu o mască de dragon pândind în spatele tarabei cu peşte la grătar.

Veşmintele îi păreau învechite, cingătoarea era prea largă, un stil specific generaţiei trecute, iar sandalele proveneau din perechi diferite. Era prea înalt pentru a fi un copil, dar se plimba la festival precum unul – sau, mai bine spus, precum cineva care nu trebuia să se afle aici. Însă cel mai straniu lucru legat de înfăţişarea lui erau şuviţele verzi care îi brăzdau părul.

Competiţia de zmeie urma să înceapă în scurt timp, iar fraţii mei mă aşteptau. Totuşi, voiam să mă uit mai bine la masca băiatului.

Era albastră, cu mustăţi argintii şi coarne stacojii. Băiatul se mişca rapid, cu paşi mici, ca o şopârlă, chiar mai lacom decât mine când venea vorba de mâncare.

Toate preparatele ce umpleau tarabele vânzătorilor se ofereau gratuit, astfel încât meşteşugarii culinari să-şi promoveze produsele, însă nu era politicos să iei mai mult de una sau două farfurii deodată. Băiatul ăsta lua cel puţin cinci. Felul în care reuşea să le echilibreze pe braţ era impresionant, dar, dacă plănuia să o ţină tot aşa, vânzătorii aveau să-i interzică să ia mai multe. Şi acum pusese ochii pe rădăcină de lotus prăjită.

Am clătinat din cap. *Un novice!*

— Îţi sugerez să sari peste lotus, i-am spus, apropiindu-mă de el.

Toată lumea ştie că este cel mai groaznic fel de mâncare de la festival.

Am crezut că îl surprinsesem, dar el doar mi-a făcut cu ochiul, dezvăluind apoi două licăriri roşii în spatele măştii.

— Atunci îl voi lua pe al tău.

Înainte să-i pot răspunde aşa cum se cuvine, uimită de îndrăzneala lui, Hasho a reapărut lângă mine, găsindu-mă în sfârşit.

— Shiori, te întorci? E aproape timpul pentru ceremonia de deschi...

Băiatul şi-a întins deodată piciorul, punându-i piedică fratelui meu înainte să poată termina.

Hasho s-a împleticit. În timp ce cădea cu faţa înainte, apucându-mă pentru a-şi menţine echilibrul, o mânecă verde s-a furişat de-o parte a trupului meu şi mi-a smuls punga de cartofi dulci de sub braţ.

— Hei! am ţipat. Hoţul! Hoţul...

Cuvintele abia dacă au apucat să-mi părăsească buzele. Eu şi Hasho am căzut unul peste altul, iar farfuriile mele pe jumătate mâncate s-au împrăştiat pe stradă.

— Alteţele Voastre! au strigat oamenii.

Au urmat mâini întinse să ne ajute pe mine şi pe Hasho să ne ridicăm, o mulţime adunându-se pentru a se asigura că nu am fost răniţi.

Abia dacă am observat îmbulzeala înconjurătoare. Atenţia îmi era aţintită asupra băiatului mascat.

— Nu scapi tu aşa de uşor! am mormăit, uitându-mă cu atenţie dincolo de spectatorii curioşi.

L-am zărit cum se strecoară de-a lungul corturilor de jocuri şi apoi dispare în tufişuri. Se mişca şi mai rapid decât Benkai, păşind atât de uşor, încât nu lăsa nicio urmă pe iarba moale de vară. Am pornit după el, dar Hasho m-a prins de încheietură.

— Shiori, unde...

— Mă voi întoarce la timp pentru competiţie! l-am asigurat, eliberându-mi iute mâna.

Ignorând protestele lui Hasho, m-am repezit după băiatul cu mască de dragon.

CAPITOLUL 4

L-AM GĂSIT COCOŢAT PE O STÂNCĂ, DEVORÂND O PUNGĂ de cartofi dulci cu miere.

Punga *mea* de cartofi dulci!

Aroma lor s-a răspândit prin aer, înteţindu-mi atât foamea, cât şi mânia adunată în pumnii încleştaţi.

Voiam să-l acuz de furt, să-l insult într-o sută de moduri diferite şi să-l blestem în aşa fel, încât să se trezească la poalele Muntelui Nagawi, dar, de îndată ce l-am văzut de aproape, din gura mea au ieşit alte cuvinte:

— Nu eşti prea mare să porţi o mască?

Nu părea uimit sau furios că l-am urmat. În schimb, buzele i s-au curbat într-un rânjet familiar. Nu-mi dădeam seama unde îl mai văzusem.

— Ce-s alea? m-a întrebat pe un ton tăios, arătând spre blidul de lemn pe care îl ţineam sub braţ.

— Prăjituri cu orez.

Băiatul şi-a scos masca şi a întins mâna după ele.

— Delicioase! a spus el, ronţăind gustarea.

Dacă nu ar fi fost cercul roşu din jurul pupilelor sale, atât de familiar, dar, totodată, atât de straniu, i-aş fi zburat blidul din mâini. Luată prin surprindere, mi-am stăpânit impulsul şi am dat drumul recipientului.

— Nu le mânca pe toate...

Prea târziu! A dispărut şi ultimul cartof dulce, urmat imediat şi de ultima prăjitură cu orez. Mi-am pus mâinile pe şolduri şi i-am aruncat băiatului cea mai iritată încruntătură de care eram în stare.

— Ce-i? m-a întrebat el, ridicând leneş din umeri. Înotul până aici îmi creşte pofta de mâncare.

Încă mă uitam fix la el, la şuviţele dese şi verzi răsucite în jurul tâmplelor sale; era o nuanţă pe care nu o mai văzusem niciodată la nimeni – nici măcar la negustorii care veneau din Apusul îndepărtat. Avea pielea deschisă la culoare şi, deşi părea străină de mângâierea

caldă a soarelui, poseda o strălucire sidefată. Nu mă puteam decide care trăsătură reflecta adevărul, dacă arăta bizar sau chipeş. Sau periculos.

Poate toate trei deodată.

— Tu eşti... tu eşti dragonul! De ieri, din lac.

El a zâmbit larg.

— Aşadar, ai de fapt minte! Chiar am stat pe gânduri, mai ales după ce ai căzut în lac.

I-am înfruntat zâmbetul larg cu o privire furioasă.

— Nu am căzut în lac. Am plonjat în el.

— Totul pentru acea pasăre, dacă memoria nu mă înşală. Acea pasăre *vrăjită.*

Când mi-am adus aminte de Kiki, moralul mi s-a scufundat ca o barcă prinsă de furtună. Mi-am scuturat firimiturile de pe mâneci şi am început să mă îndepărtez de lac.

— Unde te duci?

— Înapoi la festival. Fraţii mei mă vor da dispărută.

O clipă mai târziu, băiatul a apărut lângă mine, iar degetele lui m-au prins de mânecă şi m-au tras în jos, un îndemn tăcut să mă aşez.

— Atât de repede? s-a mirat el, lovindu-şi limba de dinţi, fără să-şi ascundă dezaprobarea. Ţi-am găsit pasărea şi te-am salvat de la înec. Nu crezi că îmi datorezi nişte mulţumiri? Mai rămâi puţin! Distrează-mă!

— Să te distrez? am repetat. Încolo se desfăşoară un întreg festival.

— Sunt doar jocuri de-ale fiinţelor umane, nimic de interes pentru mine.

— Acum nu eşti nici măcar dragon.

Nu era. Sub înfăţişarea aceea, era un băiat, un tânăr nu cu mult mai în vârstă decât mine. Dar cu păr verde, ochi rubinii şi unghii ascuţite, asemenea unor gheare.

— Cum de *arăţi* ca o fiinţă umană?

— Toţi dragonii pot face asta, mi-a răspuns el, zâmbetul devenindu-i tot mai larg. Ce-i drept, până acum n-am exersat prea mult transformarea într-o fiinţă umană.

A suflat înspre breton.

— Întotdeauna am crezut că oamenii sunt plictisitori.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Iar *eu* întotdeauna am crezut că dragonii sunt maiestuoşi şi

impunători. Abia dacă erai mai mare decât un ţipar.

— Un ţipar? a repetat el.

Am crezut că aveam să-l înfurii, însă a izbucnit în râs.

— Asta fiindcă încă n-am ajuns la forma mea completă. Când o voi face, vei fi impresionată.

— Când ajungi la forma ta completă? l-am întrebat, incapabilă să-mi astâmpăr curiozitatea.

Tot ce ştiam despre dragoni provenea din legende şi poveşti, însă nu existau prea multe informaţii despre adolescenţa lor.

— Foarte curând. Aş fi tentat să spun că într-un an uman, cel mult doi.

— Nu-i nici pe departe o perioadă lungă, am pufăit eu. Totuşi, nu-mi pot imagina că vei creşte *atât* de mult într-un an.

— Chiar aşa? Atunci să facem un pariu!

M-am aplecat în faţă. Fraţilor mei le plăcea nespus să facă pariuri între ei, dar nu mă lăsau aproape niciodată să iau parte la ele.

— Ce pariu? Dragonii sunt recunoscuţi pentru faptul că nu se ţin de cuvânt.

— *Întotdeauna* ne ţinem de cuvânt, a replicat el. Din acest motiv îl dăm atât de rar.

I-am aruncat o privire tăioasă.

— Ce propui?

— Dacă eu voi câştiga, mă inviţi la palatul tău şi organizezi un banchet în onoarea mea. Mă aştept să găteşti o mie de feluri de mâncare, nici mai mult, nici mai puţin, iar toată nobilimea trebuie să fie prezentă, cei mai importanţi lorzi şi cele mai importante doamne.

— Ştiu să gătesc un singur fel de mâncare, am recunoscut ruşinată.

— Ai la dispoziţie un an să înveţi mai multe.

Nu am făcut nicio promisiune.

— Dacă *eu* voi câştiga, mă inviţi la palatul *tău* şi organizezi un banchet în onoarea mea. Aceleaşi reguli.

Rânjetul i-a dispărut treptat, apoi şi-a trecut o mână prin părul lung şi verde.

— Nu ştiu dacă bunicul ar fi de acord cu asta.

— Aşa ar fi corect. Crezi că tatăl meu ar fi de acord să aduc un băiat-dragon la cină?

— Dacă ar fi de acord? Ar trebui să fie onorat!

Onorat? Am tras adânc aer în piept.

— Nimeni nu vorbeşte aşa despre împărat!

— Ăsta-i adevărul! a spus dragonul, ridicând din umeri. Fiinţele umane venerează dragonii, nu invers. Ar fi ca şi cum aş aduce un porc la cină.

— Un porc! am exclamat eu, după care am ţâşnit în picioare. Nu sunt un porc!

Băiatul-dragon a râs.

— Bine, bine! Calmează-te, Shiori! Batem palma!

M-a tras de braţ până m-am aşezat din nou.

— Şi aici suntem în Kiata, nu în A'landi – tatăl meu *nu* ar venera un dragon, am pufnit eu. Dispreţuieşte magia... M-am oprit brusc pe la jumătatea ideii, pentru o întrebare: De unde ai ştiut cum mă cheamă?

— Băiatul de la festival ţi-a rostit numele. Chiar înainte să-i pun piedică.

— Adică fratele meu!

— Da, însă părea genul care strică toată distracţia. Nu eşti bucuroasă că ai fugit în schimb după mine?

M-am uitat urât la el.

— Spune-mi numele tău!

Dragonul a zâmbit, arătându-şi dinţii ascuţiţi.

— Sunt Seryu, Prinţul Mărilor Răsăritene şi nepotul preferat al lui Nazayun, Regele-Dragon, Cârmuitorul celor Patru Mări şi al Apelor Cereşti.

A rostit cuvintele cu atâta îngâmfare, încât mi-am dat ochii peste cap. Puteam intra fără probleme într-un astfel de joc.

— Shiori'anma, am spus trufaş, deşi băiatul îmi cunoştea deja numele. Prima fiică a împăratului Hanriyu şi preaiubita prinţesă a Kiatei, împărăţia celor Nouă Curţi Eterne şi a Munţilor Sfinţi ai Curajului.

Seryu părea amuzat.

— Deci tatăl tău dispreţuieşte magia, nu-i aşa? Oare ce va crede despre *tine?*

M-am mişcat într-o parte, stânjenită.

— Ce vrei să spui cu asta? Nu... nu am puteri magice. Nu există magie în Kiata.

— Magia *este* rară în Kiata, m-a corectat Seryu. Nu-i pun la socoteală pe zei şi pe dragoni, desigur. Oh, sursele sale s-ar putea să fie secate, însă reprezintă un element natural al lumii şi nici măcar zeii nu

pot înlătura *orice* urmă. Din acest motiv, o dată la câteva decenii, poate chiar mai mult, se naşte un kiatan capabil să mânuiască puterea rămasă. O fiinţă umană... ca tine. Nu nega! Ţi-am văzut pasărea aia de hârtie.

Am înghiţit în sec.

— Kiki nu mai e. Mama mea vitregă... a distrus-o.

Seryu a făcut semn spre buzunarul în care păstram bucăţile din Kiki.

— O poţi readuce la viaţă.

A vorbit pe un ton atât de practic, aşa cum i-ai spune unui bucătar că a prăjit perfect creveţii sau că a copt bine cartofii dulci, încât am clipit de câteva ori, cu buzele întredeschise de uimire.

— Pot? Nu! *Nu!*

Am clătinat din cap.

— Am terminat-o cu magia!

— Vrei să spui că nu vrei să devii o vrăjitoare atotputernică? m-a întrebat dragonul, coborându-şi vocea. Sau ţi-e teamă că propriile puteri te vor corupe şi te vor transforma într-un demon?

— Nu, i-am răspuns, apoi am oftat, recitând: Fără magie, Kiata e un loc sigur! Fără magie, nu există demoni!

— Dar ştii ce se află de fapt în Munţii Sfinţi ai Curajului, nu-i aşa?

— Bineînţeles că ştiu.

Munţii se întindeau chiar în spatele palatului; îi vedeam în fiecare zi.

— Mii şi mii de demoni, a continuat Seryu pe un ton conspirativ, şi toată magia zăvorâtă de zeii voştri după ce ne-au cerut nouă, dragonilor, ajutorul. Împăratul tău ar trebui să le *venereze* pe fiinţele care l-au ajutat să-şi transforme ţara într-un loc sigur. Care *au grijă* ca ţara lui să fie un loc sigur.

— Zeii şi santinelele au grijă ca tărâmul Kiata să fie un loc sigur! i-am întors-o. Dragonii sunt prea ocupaţi cu jocurile de noroc şi cu adunatul şi ascunsul propriilor perle.

Seryu a chicotit.

— Asta îţi spun ei acum? Nu ţine lecţii de istorie unui dragon, prinţesă, cu atât mai puţin lecţii de istorie a magiei!

— Nu ţine lecţii despre zeii noştri unei fiinţe umane, am contracarat eu. Ai măcar voie să fii aici? Zeii au promis că vor dăinui în ceruri după ce au lăsat Kiata fără magie. Nu au spus dragonii că vor rămâne în lacurile lor?

— În mare, m-a corectat iar Seryu. Trăim în marea Taijin, într-un

tărâm strălucitor, clădit din scoici şi corali nepreţuiţi. Nu într-un lac noroios. Şi apoi, dragonii nu se supun regulilor zeilor. N-am făcut-o niciodată.

— Atunci de ce aţi dispărut atâţia ani?

— Pentru că tărâmul vostru e plictisitor. Numai palatul bunicului meu te-ar lăsa fără cuvinte.

— Mă îndoiesc, am spus sec.

Băiatul a ridicat o sprânceană groasă.

— Singurul mod în care vei afla este dacă, eventual, câştigi pariul nostru.

— Dacă îl câştig, ai găsi o modalitate de a mă păcăli să rămân pe „tărâmul tău strălucitor" timp de o sută de ani. Există un motiv pentru care voi, dragonii, aveţi o anume reputaţie.

În vreme ce Seryu rânjea fără să-mi respingă acuzaţiile, m-am răsucit pe călcâie, pregătită să plec.

— Găseşte un alt prost care să facă un pariu cu tine. Prostul ăla nu sunt eu.

— Cum rămâne cu magia ta? E un dar rar, mai ales în Kiata. Ar trebui să înveţi să-l foloseşti.

— Şi să sfârşesc prin a fi alungată în Munţii Sfinţi? am răbufnit, învârtindu-mă spre el. Demonii să mă ia, aş prefera... aş prefera să cos toată ziua! Nu mă mai urmări!

— Nu vorbeşti serios! a spus Seryu. Dacă voiai cu adevărat să te întorci la festival, ai fi alergat. Vrei să înveţi, a insistat el, apoi s-a oprit. Îţi voi arăta cum să-ţi reînvii prietena, pe Kiki. Nu ţi-ar plăcea asta?

Toate scuturile mele de apărare au fost doborâte. Chiar îmi doream să o readuc la viaţă pe Kiki şi chiar tânjeam să învăţ mai multe despre magie. Până la urmă, dacă lipsea de atâţia ani din Kiata, trebuia să existe un motiv pentru care mă născusem cu un astfel de dar, nu-i aşa?

Zeii au luat magia pentru că este periculoasă, mi-am reamintit. *Dar demonii sunt deja întemniţaţi în munţi şi tot ce vreau este să descopăr cum să o aduc înapoi pe Kiki. Ce rău ar putea aduce o asemenea năzuinţă?*

Viitorul s-a desfăşurat fulgerător în faţa ochilor mei şi m-am văzut captivă în castelul Bushian, căsătorită cu un lord fără chip şi închisă într-o odaie unde aveam să cos şi iar să cos, până la sfârşitul zilelor mele.

Dacă *aş avea* de ales între o asemenea soartă şi să fiu luată de

demoni, aş alege demonii.

În plus, cât de des ajunge cineva să înveţe vrăjitorie de la un dragon? Ştiam că dacă nu profitam de această şansă, aş fi regretat de-a pururi.

Seryu aştepta în continuare, dar, până să răspund, o flotă de zmeie s-a înălţat în aer. Pierdeam ceremonia de deschidere!

— Pe demonii din Tambu! am înjurat eu. Fraţii mei vor fi atât de supăraţi pe mine! Şi tata...

— Nu mai poţi face nimic acum, a spus dragonul. Mai bine te-ai bucura de privelişte.

Deşi propunerea era tentantă, am clătinat din cap.

— Am intrat deja în destule belele.

Am început să o iau din loc spre festival, apoi am ezitat şi m-am întors.

— O singură lecţie! am spus. Doar atât!

Zâmbetul dragonului s-a lăţit, dezvăluindu-i din nou dinţii ascuţiţi şi periculoşi. Deşi nu se putea mândri cu o înfăţişare la fel de sălbatică precum cea a unui lup, gestul era suficient pentru a-mi aminti că nu mă aflam în compania unei fiinţe umane, oricât de mult semăna Seryu cu un băiat.

— Iată o lecţie pentru tine înainte să pleci...

Seryu a luat blidul de lemn şi l-a învârtit pe deget.

— Ştiai că lemnul de nuc are proprietăţi magice?

Am mărturisit că nu ştiam.

— Una dintre micile urme pe care zeii voştri le-au lăsat după ce au plecat, a spus el cu aroganţă. Pune ceva vrăjit înăuntru, iar nuca va ascunde obiectul de privirile indiscrete. Va reţine chiar şi magia.

— La ce bun? am întrebat. Blidul este puţin mai mare decât capul meu.

— Când vine vorba de magie, mi-a explicat el, mărimea contează prea puţin.

Ca o demonstraţie, mi-a făcut cu ochiul, apoi mai multe păsări făurite în întregime din apă au ţâşnit din blid şi au zburat deasupra lacului. Când au atins cel mai înalt punct, au explodat şi s-au evaporat într-un nor de ceaţă.

— Ar putea fi un truc util pentru a ascunde viitoare stoluri de cocori de hârtie. Eram pe cale să-i spun că nu vor exista viitori cocori de hârtie, când Seryu a continuat: Împătureşte unul când eşti pregătită şi

trimite-l pe aripile vântului! Voi şti să te aştept aici, la acest lac.

A întors blidul cu susul în jos pe pământ, marcând locul unde ne întâlniserăm azi, astfel încât niciunul dintre noi să nu-l uite.

— O ultimă dorinţă, Shiori...

— Ce mai e?

— Data viitoare, adu mai multe prăjituri cu orez!

O lecţie s-a transformat în două, trei, apoi în cinci. Mă întâlneam săptămânal cu Seryu, de obicei dimineaţa, înainte de sesiunile mele de brodat cu Raikama.

De fiecare dată aduceam diferite gustări pe care să le împărţim, însă preferatele lui rămâneau prăjiturile cu orez, îndeosebi cele cu bucăţi de piersică înăuntru, de altfel şi preferatele mele.

Drept răsplată, astăzi îmi dăruise un buchet format din bujori ofiliţi.

— Încerci să mă curtezi sau să mă insulţi? l-am întrebat cu ironie, refuzând să iau florile. Kiatanii sunt superstiţioşi în privinţa morţii, doar ştii asta.

— O superstiţie absurdă, mi-a respins el comentariul. Bujorii sunt pentru lecţia ta. Puţini pot însufleţi păsări de hârtie. Bănuiesc că ai un talent aparte pentru inspiritaţiune.

— Inspiritaţiune?

— Poţi însufleţi lucruri prin folosirea unor frânturi din sufletul tău. E aproape ca o înviere, însă nu la fel de puternică. Nu vei readuce la viaţă cadavre. Sau fantome, de altfel. Dar probabil că ai putea convinge un scaun să danseze pe picioarele sale sau însufleţi câteva flori ofilite, dacă ţi-ai dori aşa ceva.

Mi-a apăsat bujorii în mână.

— Hai, încearcă!

Pot însufleţi lucruri prin folosirea unor frânturi din sufletul meu, mi-am repetat în gând. Dar ce voia să însemna asta?

— Înfloriţi! le-am spus florilor.

Nu s-a întâmplat nimic. Tulpinile mi s-au fărâmiţat în palme, iar petalele uscate au plutit până au atins pământul. Seryu mesteca un fir de iarbă.

— N-ai auzit ce am spus? Inspiritaţiune, Shiori! Nu le vorbi florilor ca şi cum ai fi un gropar. Gândeşte-te la ceva care te face fericită. Cum ar fi să înoţi după balene sau să câştigi o ceartă împotriva unei ţestoase.

Fără nicio urmă de îndoială, aveam idei diferite despre fericire. Stingherită, mi-am răscolit mintea, trecând în grabă peste animale zaharisite şi zmeie, păsări de hârtie şi cocori pudraţi cu zăpadă, înainte să mă opresc asupra amintirii mele preferate: gătitul cu mama. Stăteam în poala ei în bucătărie şi o ascultam cum cântă, şi îi simţeam gâtul lipit de ceafă, mişcându-se cu fiecare notă fredonată, în timp ce curăţam portocale şi zdrobeam boabe moi de fasole roşie într-o pastă pentru desert.

„Găseşte lumina care îţi face lampionul să strălucească", îmi spunea adesea. „Nu-i da drumul, nici măcar atunci când te înconjoară întunericul. Nici măcar cel mai puternic vânt nu va stinge flacăra!"

— Înfloriţi! am repetat.

Încet, încet, în faţa ochilor mei, bujorii ofiliţi au tremurat, animaţi de o lumină plăpândă, care arunca scântei aurii şi argintii. Apoi, din tulpină au încolţit frunze noi şi uşor sfărâmicioase, puternice şi verzi. Florile s-au deschis, dezvăluind petale strălucitoare precum coralul.

Pulsul îmi bubuia în cap, iar adrenalina îmi pompa în trup de parcă tocmai aş fi trecut lacul înot, prinsă în spiritul unei competiţii, şi aş fi câştigat.

— Ai trişat puţin când ţi-ai folosit vocea, dar te vor învăţa cum să scapi de acest vicleşug dacă te duci la şcoala de vrăjitori.

— Nu mă duc la şcoala de vrăjitori, am spus, complet surprinsă de amărăciunea care mi-a însoţit cuvintele.

Cum aş putea să o fac? Gândul că tata m-ar exila cu adevărat sau că ar porunci să fiu executată, dacă ar afla despre abilităţile mele, mă ţinuse trează mai multe nopţi decât aş fi vrut să recunosc.

— Atunci te voi învăţa eu, a zis Seryu. Poate că sunt un dragon de doar şaptesprezece ani, dar ştiu mai multe decât cei mai bătrâni vrăjitori din Lor'yan.

— Nu mai spune!

— Chiar ştiu!

Mi-a răsplătit scepticismul cu o privire furioasă.

— În plus, nu ai vrea să studiezi cu un vrăjitor. Cu toţii sunt obsedaţi să înlăture orice urmă de emoţie din magie. Ei cred că o astfel de putere corupe. Dar ţi-a plăcut ce ai simţit când ai văzut cum florile renasc, nu-i aşa?

— Da!

Da era puţin spus.

Inima îmi bătea atât de repede, încât abia dacă mă auzeam respirând.

— Nu ar fi trebuit să-mi placă?

— Asta depinde de ceea ce încerci să înfăptuieşti.

Seryu s-a uitat lung la bujorii mei, cu ochii lui roşii, neobişnuit de gânditori.

— Magia are multe laturi, aşa cum o broderie are multe fire. Aceeaşi vrajă aruncată cu bucurie va avea un rezultat cu totul diferit atunci când este aruncată cu tristeţe, mânie... sau teamă. E un aspect al magiei care trebuie tratat cu prudenţă, mai ales cu puteri ca ale tale.

— Puteri ca ale mele? am râs, încercând să-i temperez seriozitatea. Cum ar fi să conving florile moarte să înflorească din nou şi să însufleţesc păsările de hârtie?

— Acesta e doar începutul. Magia ta este sălbatică, Shiori. Într-o zi, va fi periculoasă.

— Periculoasă, am repetat pe un ton meditativ. Vai, Seryu, vorbeşti de parcă ţi-e frică de mine!

— Mie? Să-mi fie frică de tine?

A râs de mine, un sunet sfidător, şi, cu o fluturare din braţ, a invocat un val atât de înalt, încât a eclipsat copacii din jurul nostru. Apoi valul a căzut, spulberându-se în lac şi udându-mă până la piele.

— Seryu! am strigat.

Nu şi-a cerut scuze.

— Ai face bine să-ţi aminteşti că sunt dragon, nepotul unui zeu! a mârâit el, apoi a sărit înapoi în lac. Nu mi-e teamă de nimic, cu atât mai puţin de tine!

„Nu mi-e teamă de nimic!" Cât de des rostisem aceleaşi cuvinte! Dar fuseseră întotdeauna o minciună şi am avut sentimentul că şi Seryu minţea.

CAPITOLUL 5

— PE UNDE AI UMBLAT? M-A ÎNTREBAT RAIKAMA CÂND m-am întors să lucrez la tapiserie. Ai întârziat a treia zi la rând. Chiar şi pentru tine, Shiori, acest lucru este neobişnuit. Mă aştept să fii mai sârguincioasă în ceea ce priveşte munca.

— Da, mamă vitregă! am murmurat.

Tapiseria era aproape completă şi urma să fie trimisă curând la Castelul Bushian. Abia aşteptam să o termin şi să-mi eliberez zilele de o asemenea muncă migăloasă.

Doar că, atunci când m-am aşezat la rama pentru brodat, am descoperit că tot ce muncisem în săptămâna aceea dispăruse. Am inspirat scurt, uimită.

— Ce...

— Cusăturile tale erau strâmbe, mi-a explicat Raikama, şi ai ratat un caracter la numele lui Bushi'an Takkan. Cel mai bine este să refaci totul decât să rişti să-i jigneşti din nou familia.

Am scrâşnit din dinţi, clocotind de furie.

Fii calmă! mi-am amintit, expirând. *Fii calmă!*

În ritmul ăsta, n-aveam să termin niciodată tapiseria la Castelul Bushian. Am scos un geamăt. Of, de-aş putea vrăji acul să coasă fără mine!

Dar de ce să nu încerc?

— Trezeşte-te! i-am şoptit acului. Ajută-mă să cos!

Spre uimirea mea, acul s-a însufleţit, alunecând cu stângăcie în şi din mătase. Apoi, pe măsură ce am căpătat încredere în vraja aruncată, a început să danseze de-a lungul ramei într-o simfonie de cusături. Am mai adăugat trei ace pentru a accelera ritmul şi am continuat la rândul meu să cos, stând cu spatele la Raikama ca să nu vadă.

Am lucrat toată săptămâna, până când, în cele din urmă, tapiseria – o scenă care înfăţişa cocori şi flori de prun pe fundalul lunii pline – a fost completă.

Odată ce am terminat, am adunat acele în palmă.

— Vă mulţumesc! am şoptit. Munca voastră s-a sfârşit.

De îndată ce acele au rămas nemişcate, am fost copleşită dintr-odată de un soi de letargie. Am înlăturat-o cu hotărâre, ridicându-mă triumfătoare de la rama pentru brodat ca să-i spun mamei mele vitrege că am terminat.

Preţ de câteva minute, care mi s-au părut nesfârşite, Raikama mi-a studiat cu atenţie tapiseria, însă nu a reuşit să găsească niciun defect.

— E suficient de bună, a recunoscut ea, deşi sprâncenele i s-au ridicat întrebător, trădându-i suspiciunea. După ce voi primi aprobarea tatălui tău, le voi cere miniştrilor să o trimită la Castelul Bushian.

Aproape că am sărit în sus de bucurie. Slavă Curţilor Eterne, asta însemna că sunt liberă!

Exuberantă, mi-am pus deoparte acele şi firele. Voiam să-mi găsesc fraţii, să sărbătoresc, dar magia mă ostenise atât psihic, cât şi fizic. Am sfârşit prin a moţăi pe patul meu până când Guiya, una dintre slujnice, m-a chemat la cină.

Era nouă, cu ochi inexpresivi şi o faţă uşor de uitat, condusă de o obsesie exasperantă de a mă îmbrăca până la ultimul detaliu în ţinute demne de o prinţesă, o sarcină la care slujitoarele mele precedente renunţaseră de mult. În braţele ei se aflau mai multe veşminte, cingătoare şi jachete perfect croite şi bogat ornamentate, pe care nu voiam sub niciun chip să le port.

— Veşmintele vă sunt şifonate, Alteţa Voastră, a spus ea. Nu puteţi pleca din odaie arătând aşa!

Eram prea obosită să-mi pese, aşa că i-am ignorat protestele şi am mers alene la cină, aproape prăbuşindu-mă pe locul meu, lângă Hasho şi Yotan. Abia am reuşit să trec de primul fel de mâncare fără să mă fure somnul.

Pernele de sub genunchi păreau mai moi decât de obicei. M-am legănat, alinată şi subjugată de parfumul floral al ceaiului proaspăt preparat. Hasho m-a lovit cu cotul când m-am înclinat prea mult în faţă şi mi-am răsturnat ceaşca.

— Ce-i cu tine? a şoptit el.

Nu l-am băgat în seamă, ridicându-mi mânecile în timp ce slujitorii ştergeau ceaiul pe care îl vărsasem.

— Tată! l-am strigat, atrăgându-i atenţia. Tată, pot să fiu scuzată, te rog? Nu mă simt bine.

— Chiar arăţi mai palidă decât de obicei, a remarcat el oarecum distras.

Mintea îi rătăcea în altă parte; întâlnirile cu consiliul duraseră destul de mult, dar Andahai şi Benkai nu voiseră să-mi spună de ce. Mi-a făcut semn să plec cu un semn din cap.

— Du-te, atunci!

Mama vitregă mă urmărea cu un licăr straniu în ochi.

— O voi însoţi.

Am ridicat îngrozită privirea.

— Nu, sunt...

— Măcar până în hol, a insistat ea.

A vorbit abia când am ajuns la capătul coridorului.

— M-am gândit la dragonul pe care ai susţinut că l-ai văzut, mi-a spus ea cu o voce joasă. Sunt fiare periculoase şi nedemne de încredere, Shiori. Dacă ai întâlnit unul, te sfătuiesc să stai cât mai departe de el. E spre binele tău!

Mi-am ascuns uimirea. Oare chiar mă crezuse?

— Da, mamă vitregă! am minţit.

De îndată ce m-am întors în odăile mele, m-am prăbuşit ostenită pe pat.

Ce ştia Raikama despre ceea ce era spre binele meu? De ce îi păsa? În numele zeilor, doar îşi propusese să-mi facă viaţa cât mai nefericită cu putinţă!

După ce mi-am lăsat capul pe perne şi am întâmpinat spiritele somnului, mi-am făcut o promisiune, cu toate că eram subjugată de somnolenţă.

A doua zi aveam să îl rog în sfârşit pe Seryu să-mi arate cum să o aduc înapoi pe Kiki.

— De ce eşti atât de surprinsă că te crede? m-a întrebat Seryu, mestecând leneş o ramură căzută de magnolie. Dragonii sunt adevăraţi, toată lumea ştie asta.

— Niciunul dintre fraţii mei nu mă crede, nici măcar Hasho, am insistat. Şi nu sunt surprinsă, sunt îngrijorată că îi va spune tatălui meu.

— Dacă nu a făcut-o deja, chiar nu văd de ce s-ar mai obosi acum.

— Nu o cunoşti pe Raikama.

Mi-am înfipt unghiile în pământ, convinsă că ascundea informaţia ca să o folosească mai târziu împotriva mea. În acelaşi mod în care dezaprobase căsătoria cu fiul lordului Yuji şi insistase să mă sacrifice

barbarilor din acel Miazănoapte vrednic de plâns.

— Poate că a pus să fii urmărită, a spus Seryu pe un ton malefic.

Astăzi, părul lui era în întregime verde şi avea coarne pe care nu le mai observasem până acum.

— Să fiu urmărită?

S-a rostogolit pe o parte, ochind ceva care se târa peste blidul folosit pentru a ne marca locul de întâlnire. Apoi, cu o gheară, a prins un şarpe de apă şi l-a ţinut aproape de faţa mea.

— Iată-l pe unul dintre spionii ei!

Am ţipat şi am sărit în picioare.

— În numele zeilor, Seryu! Ia-l de aici!

— Relaxează-te! E inofensiv! Doar un mic şarpe de apă.

Şi-a încolăcit apoi şarpele în jurul capului, lăsându-l să se odihnească peste coarnele lui.

— Vezi?

Tot nu voiam să mă apropii de dragon.

— Glumeam când am spus că este un spion, Shiori, m-a asigurat Seryu.

Seryu a scos un sunet asemănător unui sâsâit, iar limba şarpelui a ţâşnit, ca şi cum i-ar fi răspuns.

— A devenit curios când a văzut un dragon lângă lac, atâta tot.

— Poţi vorbi cu chestia asta?

— Cu *ea. Şi* da, bineînţeles că pot. Până la urmă, dragonii şi şerpii sunt înrudiţi, iar şerpii de toate felurile sunt sensibili la magie.

N-am ştiut asta.

— Nu-mi plac şerpii! Îmi trezesc amintiri neplăcute!

— În legătură cu mama ta vitregă?

— Are sute care i se plimbă prin grădini, am încercat să îl lămuresc. Fratele meu m-a provocat cândva să fur unul, iar ea m-a prins.

Pe măsură ce amintirea prindea contur, vocea mi-a devenit tot mai încordată.

„Şerpii îi amintesc de casă", le spunea tata miniştrilor care se încruntau la vederea animalelor ei de companie neobişnuite. „Onoraţi-i dorinţele aşa cum le-aţi onora pe ale mele".

Asta ne spusese şi nouă, copiilor, iar noi ne supuseserăm. Cel puţin până când Reiji mă provocase să fur unul.

— *Tu eşti cel care este îngrozit de şerpi, nu eu, i-am spus. În plus, i-am*

promis că nu voi merge în grădina ei fără ea.

— Ţi-e teamă că nu vei mai fi preferata ei dacă te prinde?

— Nu mi-e teamă de nimic!

Era adevărat. Raikama ţinea foarte mult la mine. Nu urma să se supere dacă aveam să împrumut un şarpe.

În după-amiaza următoare, m-am furişat în grădina ei, mişcându-mă încet pentru a nu speria şerpii. Dar ochii lor – complet galbeni, larg deschişi şi hotărâţi să nu clipească – m-au descurajat. Abia am făcut douăzeci de paşi în grădina când o mică viperă verde a început să mi se înfăşoare în jurul călcâiului.

— Pleacă de-aici! i-am şoptit, încercând să o înlătur cu celălalt picior.

Dar s-au alăturat tot mai multe şi, curând, m-am trezit înconjurată de o duzină de şerpi. Nu, de o sută. Sâsâiau, îşi dezveleau colţii, apoi un şarpe alb, atârnat de o ramură, s-a aruncat spre gâtul meu.

Cu un ţipăt, am sărit către unul dintre copaci şi m-am căţărat cât de sus am putut. Însă şerpii m-au urmat îndeaproape, iar pulsul mi-a luat-o la galop, învins de frică. Ţin minte că mă pregăteam pentru o muşcătură fatală.

Deodată, poarta grădinii s-a deschis şi a apărut Raikama.

Şerpii au alunecat înapoi, ca un val în retragere. Practic plângeam.

— Mamă vitregă, te rog să mă ierţi! Nu ştiu cum am... M-a redus la tăcere cu o simplă privire tăioasă.

— Pleacă! mi-a spus ea cu răceală.

Raikama nu ridicase niciodată vocea la mine. În stare de şoc, am încuviinţat cu o mişcare din cap, amorţită, apoi m-am dat jos din copac cât de repede am putut şi am fugit.

— De atunci m-a urât, i-am spus lui Seryu, ridicând din umeri.

Nonşalanţa mea era falsă însă. Nici până în clipa aceea nu înţelesesem de ce momentul cu pricina distrusese totul între mama mea vitregă şi mine, şi îmi păsa mai mult decât lăsam să se întrevadă. Dar nimeni, nici măcar unul dintre fraţii mei, nu ştia asta.

— Ei bine, nu ai de ce să te temi, mi-a răspuns Seryu cu un zâmbet larg. Dacă şerpii ei încearcă să te rănească, perla mea te va proteja.

Şi-a înclinat uşor capul spre mine. *Suntem legaţi, tu şi cu mine.*

Îi auzeam vocea, însă buzele i-au rămas lipite. Am sărit înapoi.

— Cum ai făcut asta?

— După cum am spus, perla mea te va proteja. Ne leagă, similar modului în care tu şi Kiki sunteţi conectate.

— Perla ta?

— Da, te-ai fi înecat dacă nu ar fi fost bucata mică pe care am pus-o

în inima ta. Doar cât să te ţină departe de necazuri.

— Mi-ai pus o perlă în inimă! am exclamat.

— După ce ai leşinat. Nu-i nevoie să pari atât de nerecunoscătoare... Te-a salvat.

Îngrijorarea s-a diminuat rapid, preschimbată într-o mare curiozitate.

— Aşadar, perlele dragonilor sunt magice.

— Dacă sunt magice? a pufnit el, sfidător. Ele sunt însăşi sursa puterii noastre – magia în forma sa cea mai pură, cea mai brută. Demonii şi vrăjitorii nu râvnesc la nimic mai mult decât la perle, deoarece acestea le sporesc abilităţile.

— Unde-i a ta?

— Aici! a spus el, arătând spre pieptul lui. Ţi-aş arăta-o, dar strălucirea ei te-ar orbi.

I-am imitat reacţia de mai devreme, pufnind sfidător pentru a-i lua peste picior trufia.

— Şi totuşi ai ciobit-o şi ai luat o parte din perlă ca să mă salvezi?

— Am vrut să ştiu de ce o fată umană drăguţă se scufundă după o pasăre magică.

Şi-a dres apoi glasul, sprâncenele lui verzi şi groase unindu-se în timp ce mă uitam fix la el. Părea confuz.

— Nu-i ceva ce vezi în fiecare zi. M-am gândit că o bucăţică din perlă te-ar putea ajuta să ajungi la mal... De ce te holbezi aşa la mine?

I-am zâmbit sfioasă.

— Tocmai mi-ai spus că sunt drăguţă.

O roşeaţă i-a colorat imediat urechile ascuţite.

— Am crezut că eşti drăguţă pentru o *fiinţă umană,* atâta tot, a bombănit Seryu. Ai fi un dragon hidos!

Un fior cald mi-a mocnit în piept şi m-am apropiat încă puţin de el, doar ca să-i văd urechile înroşindu-se şi mai mult.

— Din fericire, nu sunt dragon.

— Evident! a spus Seryu, frecându-şi urechile.

Mi-a aruncat o privire furioasă.

— Tocmai de aceea nu poţi să spui nimănui că ai o bucată din perla mea. Ar fi aproape imposibil ca oricine altcineva, în afară de mine, să ţi-o ia, dar vrăjitorii sunt pe cât de lacomi, pe atât de descurcăreţi... Cel mai bine ar fi să nu-ţi asumi niciun risc cât sunt plecat.

— Pleci? am exclamat.

— Înapoi în marea Taijin. Curtea bunicului meu se întruneşte în cadranul apusean în timpul lunilor de iarnă.

— Dar nu este iarnă.

— Este pentru noi. Pentru un dragon, timpul se scurge altfel decât în tărâmul muritorilor. O săptămână pentru mine înseamnă un anotimp pentru tine. Ar trebui să mă întorc înainte de sosirea primăverii în lumea ta.

— Primăverii? am repetat. Dar cum rămâne cu lecţiile noastre? Şi cocorii... Vei rata cocorii!

Dragonul s-a încruntat.

— Cocorii?

— Vizitează palatul la începutul fiecărei ierni, i-am explicat. E o tradiţie să-i salutăm în prima zi în care sosesc.

— Aşa cum e o tradiţie ca familia imperială, mai exact prinţii şi prinţesa, să înalţe zmeie în timpul Festivalului de Vară? a comentat ironic Seryu. Voi, fiinţele umane, aveţi atât de multe tradiţii!

— Îmi vei rata şi ziua de naştere, am continuat, deodată întristată. Va fi ultima pe care o voi sărbători în palat înainte de a fi trimisă să mă căsătoresc cu fiul lordului Bushian.

Ultimele cuvinte l-au surprins pe dragon.

— Urmează să te căsătoreşti?

— Da! am bălmăjit.

În ultimele săptămâni, reuşisem să îngrop toată groaza pe care o simţeam în privinţa logodnei, dar acum, când Seryu pleca, realitatea propriului destin m-a străpuns ca o lamă ascuţită.

— Când?

— Voi fi trimisă la Castelul Bushian chiar înainte de sfârşitul primăverii. Nunta va avea loc vara viitoare.

Tensiunea din umerii lui Seryu a dispărut.

— Oh, mai e timp din belşug! Înveseleşte-te, mă voi întoarce la primăvară! Până atunci, îţi poţi şlefui magia.

Degetele mi s-au îndreptat din instinct spre buzunar, după bucăţile din Kiki pe care le purtam mereu la mine.

— Arată-mi cum să o aduc pe Kiki înapoi!

— Nu ai nevoie de instrucţiuni. Aminteşte-ţi doar ce te-am învăţat!

Neliniştită, mi-am pus bucăţile de hârtie în poală, patru în total. După Kiki, toate vrăjile mele fuseseră de scurtă durată. Florile pe care le convinsesem să înflorească se ofiliseră odată ce îmi slăbise

concentrarea, iar căluţii de jucărie pe care îi fermecasem să galopeze se prăbuşiseră de îndată ce mi-am întors privirea. Dacă aş învia-o pe Kiki, doar ca să o pierd din nou?

Kiki e diferită, mi-am spus în timp ce am început să unesc cu grijă bucăţile de hârtie. *E o parte din mine.*

După un minut, pasărea a prins contur. Puţin fragilă, dar în mare parte la fel ca înainte, cu un cioc îndreptat puţin în jos, doi ochi întunecaţi pe care îi punctasem cu mişcări precise ale pensulei şi aripi încreţite în centru, astfel încât să se curbeze ca petalele de orhidee.

În mare parte la fel, cu o singură excepţie: cerneala roşie de pe creştet se întinsese şi se decolorase.

Mi-am zgândărit o pieliţă de pe unul dintre degete, eliberând o picătură de sânge pe care am lipit-o de capul păsării de hârtie. Pe măsură ce s-a întunecat în stacojiu, mi-am ţinut pasărea în palmă. Speranţa că va reveni la viaţă mi-a umplut gândurile şi am şoptit:

— Trezeşte-te!

Un fir delicat de magie, argintiu-auriu, mi-a alunecat fulgerător de pe buze şi s-a răsucit peste aripile păsării înainte să se aşeze acolo, ca şi cum ar fi fost cusut pe hârtie. Apoi aripile i-au fluturat o dată. De două ori. Şi a zburat, înconjurându-mi faţa.

— Kiki!

Mi-a aterizat pe mână, aripile ei mângâindu-mi drăgăstos degetele.

Acesta a fost, mai mult ca sigur, cel mai rău pui de somn de până acum, a mormăit ea, scuturându-şi ciocul la mine. *Am visat că am fost ruptă în bucăţi. Gata cu somnul! Pentru totdeauna!*

— Te pot auzi! m-am minunat eu.

Da, bineînţeles că mă poţi auzi! Sunt cea mai bună prietenă a ta, nu-i aşa?

— Dorinţa ta de a o aduce înapoi trebuie să vă fi legat, a meditat Seryu. Acum vă puteţi auzi gândurile una alteia, deşi s-ar putea să preferi compania unui dragon decât pe cea a unei păsări de hârtie.

Eşti atât de sigur? a ciripit Kiki, fără să scoată niciun sunet. *Am fost prietena ei înainte să te cunoască pe tine.*

Am râs, complet fermecată de îndrăzneala păsării mele.

— Da, dar poţi să mă înveţi tainele magiei cât timp Seryu este plecat?

— Mă îndoiesc, a spus dragonul, care s-a întins pe iarbă. Totuşi, poţi oricând să-i ceri ajutorul mamei tale.

Râsul mi-a murit pe buze.

— Mamei mele vitrege?

Seryu a ridicat din umeri.

— Nu ştii? E o vrăjitoare puternică. Emană magie. Am observat asta chiar şi când am fost la Festivalul tău de Vară.

Raikama, o vrăjitoare? Imposibil!

— Probabil că te înşeli.

— Nu m-aş înşela niciodată într-o astfel de privinţă.

— Am crezut că magia este un dar rar. Cum l-ar putea avea şi Raikama?

— Am spus că este rar, nu că *tu eşti* singura care îl are. Şi nu e deloc ciudat. Magia atrage magie. Ceea ce *este* ciudat este că bunicul meu a lăsat-o să traverseze marea Taijin. El păzeşte apele Kiatei de magia străină.

— Poate că nu ştia, am spus, vârtejul din capul meu dispărând brusc.

Să fie acesta secretul pe care Raikama îl tăinuia cu atâta grijă? Că avea puteri magice, ca mine?

— Ar trebui să-l întrebi.

— Nu este înţelept să-l baţi la cap pe Regele-Dragon cu privire la problemele fiinţelor umane. Sau să-i aduci la cunoştinţă o greşeală săvârşită cu ani în urmă. În plus, ea nu este o vrăjitoare de rând.

— Ce vrei să spui?

— Nu este unul dintre proştii aceia lacomi, constrânşi de un legământ de o mie de ani, care au jurat să slujească oricare stăpân le deţine amuleta. Nu este atât de măreţ pe cât sună. Pe durata trecerii de la un stăpân la altul, trebuie să-şi petreacă zilele în forma lor spirituală, de obicei vreo fiară deplorabilă, fără acces la magie... sau la prea multă inteligenţă.

— Dacă vrăjitorii sunt constrânşi de un astfel de jurământ, de ce ne temem de ei?

— Nu vă temeţi, nu în Kiata. Sunt lipsiţi de putere odată ce trec marea Taijin.

— De ce ne temem de ei *dincolo* de Kiata? m-am corectat, curioasă.

— Pentru că pot oricând să devină demoni. Aceasta este pedeapsa lor, dacă îşi încalcă jurământul. Sunt foarte periculoşi.

— Şi mama mea vitregă... nu este periculoasă?

— Nu în acelaşi mod, mi-a răspuns Seryu. Vrăjitoria ei este sălbatică

şi neîngrădită, ca a ta. Puternică, fără îndoială, dar amândouă sunteţi muritoare, prin urmare nu trăiţi foarte mult. Ca şi cum nu mi-ar fi observat privirea tăioasă, dragonul a continuat: Misterul este de unde îşi extrage magia. Nu e originară din Kiata, ca tine. Ar avea nevoie de o sursă, o sursă foarte mare, pentru a emana o asemenea putere.

— Poate că bea sânge de şarpe, am spus, suflecându-mi mânecile. Asta ar explica de ce are atât de mulţi.

— Nu cred că şerpii sunt o sursă de magie.

— Ei bine, dacă nu ai de gând să-ţi întrebi bunicul, atunci va trebui *eu* să elucidez misterul, am afirmat, învrednicindu-l pe Seryu cu un rânjet parşiv. Din păcate, va trebui să aştepţi până la primăvară pentru a afla ce am descoperit.

— Ţinând cont de felul în care dragonii măsoară trecerea timpului, primăvara unui muritor este la doar câteva săptămâni distanţă. Abia aştept! a zis Seryu şi a rânjit la rândul său. Am stat deja mai mult decât ar fi trebuit. Nu-ţi face griji, prinţesă! Mă voi întoarce. Mi-a făcut cu ochiul şi a adăugat: Ai o bucăţică din perla mea şi voi avea nevoie să mi-o restitui.

Când se apropiase atât de mult? Îi simţeam în respiraţie mirosul dulce de paste de fasole roşie.

— Ia-o acum! i-am propus, făcând un pas mic înapoi.

M-am împiedicat de o piatră ieşită în afară. Noroc cu Seryu, care m-a prins de cot pentru a mă ajuta să-mi regăsesc echilibrul.

— Păstreaz-o!

Ochii lui licăreau de parcă ar fi ascuns un secret.

— S-ar putea să ai nevoie de ea.

M-a sărutat pe obraz, iar buzele lui mi s-au părut neaşteptat de moi pentru un dragon, în niciun caz aşa cum mi le-aş fi imaginat. Apoi, fără să-mi aştepte reacţia, s-a aruncat în apă.

— Ne vedem la primăvară! a strigat el cu o fluturare a mâinii, coada lui lovind suprafaţa lacului înainte să-l pierd complet din vedere.

Am luat blidul din lemn de nuc pe care îl folosisem ca indicator al locului de întâlnire, i-am curăţat lateralele de murdărie şi l-am dus acasă sub braţ.

Dintr-odată, primăvara îmi părea atât de îndepărtată!

CAPITOLUL 6

CU SERYU PLECAT ŞI TAPISERIA TERMINATĂ, ULTIMELE săptămâni de vară au trecut lent. Mi-am reluat lecţiile cu profesorii; cele despre istorie, protocol şi limbă erau obositoare, dar le prefeream cusutului. Orice era mai bun decât cusutul.

Ori de câte ori puteam, găseam scuze să chiulesc de la lecţii. Minciuni mici şi nevinovate, cum ar fi să le spun profesorilor că Andahai avea nevoie de ajutorul meu în alegerea unui cadou pentru logodnica lui sau să le spun înalţilor preoţi că nu puteam să le aduc un omagiu zeilor în acea după-amiază pentru că Hasho era bolnav şi trebuia să-i fac supă. Dar adevărul e că fraţii mei erau mereu ocupaţi şi nimeni nu mă chema. Nici măcar Raikama.

Pentru prima oară, acest lucru nu m-a deranjat, aşa că mi-am folosit preţiosul timp liber ca să o pot spiona pe mama mea vitregă.

După săptămâni în care m-am transformat în umbra ei sau am trimis-o pe Kiki să o iscodească, tot ce aflasem a fost rutina ei de la palat, întruchiparea monotoniei: micul-dejun cu tatăl meu, apoi rugăciunile de dimineaţă, urmate de o plimbare prin grădina ei, unde îşi hrănea şerpii, uda crizantemele şi mătura petalele de glicină căzute. Apoi, cea mai rea activitate dintre toate, cosea ore întregi, la nesfârşit.

Cu un oftat născut din frustrare, am aruncat o pietricică în Lacul Sacru şi am privit dansul undelor până la final, când nimic nu mai tulbura apa. M-am aşezat şi mi-am cufundat gleznele în lac.

— Raikama *nu poate* fi vrăjitoare, Kiki! i-am zis păsării mele. A urât întotdeauna magia.

A urî era puţin spus, deşi nu stăruisem niciodată asupra motivului. Majoritatea oamenilor din Kiata urau magia. Dar trecutul misterios al Raikamei oferea prilejul pentru ca o mulţime de zvonuri stranii să prindă glas, zvonuri despre locul de unde venise, cum îl întâlnise pe tatăl meu şi cum îşi căpătase cicatricea. Afecţiunea ei pentru şerpi cu siguranţă nu tempera speculaţiile. Odată, un ministru încercase să-l convingă pe tata că Raikama era o adoratoare de demoni, una dintre acele preotese eretice care veneau în fiecare an la palat, aruncând

cenuşă la porţi şi scandând prostii despre revenirea magiei întunecate în Kiata. Tata îl exilase pe ministru şi le interzisese preoteselor să se întoarcă în Gindara, dar acum nu puteam să nu mă întreb.

Oare Raikama ura cumva magia pentru că şi-o ascundea pe a ei?

M-am încruntat.

— S-ar fi dat de gol până acum. Seryu se înşală, mai mult ca sigur.

Încearcă din nou mâine! mi-a sugerat Kiki. *Dragonul a spus că îşi tăinuieşte puterile.*

— Mi-a spus şi *să-mi* şlefuiesc magia, am replicat. Să exersez. Fiecare oră pe care o pierd spionând-o este o oportunitate ratată de a-mi îmbunătăţi abilităţile.

La fel este şi fiecare minut pe care îl pierzi plângându-te, a glumit Kiki, neaşteptata mea voce a raţiunii.

Am oftat iar, dar pasărea avea dreptate.

— Coace-te! i-am spus unei afine care înmugurea, umflându-se îndeajuns pentru ca o gaie să mi-o înhaţe din mână. Sari! i-am poruncit unei pietre, care a săltat peste lac până când a dispărut din vedere.

Asemenea vrăji erau uşoare, dar lucruri precum încercarea de a schimba direcţia vântului sau chemarea ciocârliilor şi a rândunicilor pe vârfurile degetelor – vrăji simple, care ar fi trebuit să fie floare la ureche pentru orice vrăjitoare – mă făceau să adorm din pricina efortului.

E în regulă să te simţi prost din cauza lipsei tale de îndemânare, a spus Kiki, încercând să mă consoleze.

Hotărât lucru, compasiunea era un capitol la care mai trebuia să lucreze.

Cel puţin poţi înfăptui ceva, *spre deosebire de toţi ceilalţi locuitori din Kiata.*

— Cu excepţia Raikamei.

Mi-am mişcat vârfurile degetelor în lac, dornică să fac un val precum cel creat de Seryu, dar abia am tulburat apa.

Nu vrei să-i ceri ajutorul?

— Aş prefera să mă înec în Lacul Sacru! m-am răstit.

Asta-i un pic cam dramatic, nu-i aşa? m-a mustrat Kiki. Când am suspinat, mi-a lovit uşor obrazul cu ciocul. *De ce eşti atât de descurajată, Shiori?*

Nu avea nicio legătură cu Raikama, nu cu adevărat. Dispuneam de restul verii să-i aflu secretul; mă grăbeam doar pentru că eram

plictisită.

— Fraţii mei m-au învăţat să înot în acest lac, am răspuns într-un final. Pe vremuri, râdeam atât de tare, încât speriam raţele. Andahai se prefăcea că e o caracatiţă şi ne ataca dacă nu înotam suficient de repede. Mi-e dor de acele vremuri! Nu vreau să ne căsătorim cu toţii, să creştem şi să ne îndepărtăm unii de alţii.

Fraţii mei nici măcar nu trimiseseră după mine în vara asta. Andahai şi Benkai erau mereu în şedinţe importante cu tata, generalii şi ambasadorii, Wandei era cufundat în cărţile sale, Yotan era popular la curte şi ieşea constant cu prietenii lui, iar Reiji şi Hasho erau implicaţi într-o rivalitate şahistă care nu le oferea timp pentru nimic altceva.

Când mi-am scos picioarele din lac, vântul a împins curentul spre mine. Devenea tot mai puternic, un semn că toamna se apropia. Mi-am ridicat braţele, bucurându-mă de adierea rece care mi s-a strecurat în mâneci.

Oricât de multe amintiri vesele am evocat, oricât de tare am ţipat, nu am putut convinge vântul să mă asculte.

Ce spui de aia? a sugerat Kiki, care şi-a îndreptat aripa spre ceva ce plutea pe suprafaţa lacului. *De ce nu-i spui vântului să o sufle spre tine?*

Mi-am mijit ochii. Ce putea fi asta, sclipind sub o plută de muşchi şi alge?

M-am grăbit de-a lungul malului şi am apucat cea mai lungă ramură pe care am găsit-o. Apoi am pescuit ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l revăd.

— Cingătoarea mea! am exclamat.

Era cea pe care o purtasem când am sărit în lac, tocmai cea de care se interesase Raikama. Noroiul mânjise modelul floral, iar firele ude se încâlciseră în jurul muşchiului, dar, în rest, era intactă.

Am stors-o, cu gândurile prinse într-o vâltoare lăuntrică. După ce am spionat-o săptămâni întregi pe Raikama, eram aproape convinsă că mintea de dragon a lui Seryu o luase complet razna deoarece credea că e vrăjitoare. Cel puţin aveam să aflu de ce îşi dorise atât de mult cingătoarea asta ridicolă.

Impulsivitatea şi curiozitatea, două dintre cele mai minunate trăsături ale mele, m-au îndemnat să năvălesc în odaia ei de cusut, fluturând cingătoarea de parcă ar fi fost flamura unui soldat.

— Mamă vitregă! am strigat, arătând cingătoarea umedă şi mototolită. Ai vrut să o vezi!

Raikama abia dacă s-a obosit să-şi ridice privirea de pe broderie.

— Numai pentru că a fost un dar de la lordul Yuji. Ai ofensat deja o familie, Shiori. Cel mai bine ar fi să nu mai insulţi încă una.

Şi-a înnodat firul cu dibăcie, apoi l-a tăiat cu o pereche de foarfece.

— Acum pune slujnicele să o spele împreună cu restul veşmintelor tale!

M-am întors să plec şi nu m-aş mai fi gândit vreodată la incident dacă nu ar fi fost umbra care a trecut iute peste chipul Raikamei. Cu o subtilitate aproape nefirească, un inconfundabil cerc de aur a pâlpâit uşor în ochii ei.

A doua zi dimineaţă, mi-a dispărut cingătoarea.

— A vrut-o Alteţa Sa Strălucitoare, a răspuns Guiya când am întrebat-o.

Privea fix podeaua, o decizie înţeleaptă, având în vedere că mă uitam cu gura căscată la ea.

— Aşa că i-ai dat-o? am exclamat şocată, pentru că încă nu-mi venea să cred.

Slujitoarea şi-a coborât smerită umerii, tremurând ca un şoarece.

— N-nu, desigur, prinţesă Shiori'anma. Alteţa Sa Strălucitoare... Alteţa Sa Strălucitoare a luat-o! Poate că aţi prefera una roşie? a propus pe dată Guiya, ridicând un pachet somptuos aranjat. Acesta tocmai a sosit de la lordul Yuji...

Am năvălit afară din odaie înainte să poată termina. Până acum, ştiam pe de rost programul mamei mele vitrege: avea să fie în grădina ei. Perfect, din moment ce cunoşteam toate căile de a mă strecura neobservată înăuntru.

Nu m-am aventurat prea adânc; eram prea înfricoşată de şerpi. Uneori îi auzeam pe cancelarii tatei susţinând că viperele erau otrăvitoare, unele atât de veninoase, încât te puteau ucide cu o singură atingere. Amintirea solzilor lor pe piele încă mă înfiora.

Cu grijă, mi-am scos condurii şi i-am ţinut sub braţ în timp ce avansam cu greu prin zona cel mai puţin adâncă a iazului Raikamei. M-am ascuns sub podul de piatră, unde am stat ghemuită pentru o perioadă atât de îndelungată, încât genunchii au început să-mi tremure, iar peştii, confundându-mă cu un nufăr, au dat să-mi

ciupească degetele de la picioare.

După ceea ce a părut o eternitate, a sosit Raikama.

De îndată ce gărzile au închis poarta grădinii, a scos un ghem cu fir stacojiu dinlăuntrul veşmintelor. Arăta aproape ca un soare roşu, cu excepţia frunzelor agăţate de fibrele sale.

Mă aşteptam să le vorbească şerpilor întinşi pe pasarela de lângă glicine, aşa cum făcea întotdeauna, sau să se ocupe de preţioasa ei parcelă de orhidee lunare, imaginea pe care o broda adesea pe evantaie şi şaluri. În schimb, şi-a tras fustele până la genunchi şi a ridicat ghemul deasupra capului.

— Du-mă la Lacrimile lui Emuri'en! a poruncit ea.

Ghemul a tremurat, răspândind o lumină roşiatică, apoi a sărit din mâna ei în iaz.

Raikama a aşteptat pe mal. Apa începuse să se învârtejească năprasnic, despărţindu-se pentru a dezvălui o potecă în centru şi o scară dedesubt. Mama mea vitregă a pornit iute.

Am luat-o după ea, dar drumul mi-a fost blocat de şerpii sâsâitori, care căzuseră între timp din copaci.

De îndată ce panica şi-a încleştat ghearele în jurul meu, am scos un suspin adânc şi am încremenit, cu piciorul parţial ridicat. Erau pretutindeni, unii pictaţi în nuanţe orbitoare, pe care nu le mai văzusem vreodată: turcoaz, violet şi albastru safir. Alţii păreau născuţi din întunericul nopţii, cu dungi stacojii, sau aveau culoarea fildeşului, cu pielea însemnată cu pete maronii. Însă colţii erau toţi la fel, curbaţi asemenea unor pumnale mici, iar pupilele destăinuiau o ameninţare cu adevărat tăioasă.

M-au înconjurat, aşa cum procedaseră şi cu atâţia ani în urmă.

Shiori! m-a strigat Kiki de pe scări. *Dacă nu te grăbeşti, o vom pierde!*

Apa începea să se reverse înapoi peste trepte, dar tot trebuia să trec peste şerpii care le acopereau.

Frica este doar un joc, Shiori! mi-am reamintit. *Îl câştigi dacă joci.*

Mi-am pus la loc condurii şi m-am repezit spre scări. Şi mai mulţi şerpi au căzut din copaci, aterizând în apă cu un pleosc, dar nu m-am uitat înapoi. Întunericul s-a năpustit asupra mea. Am urmat licărul în jos, pe scări, până când am ieşit pe cealaltă parte.

Fără nicio îndoială, magia a fost cea care mă adusese în pădure, cu mult dincolo de grădinile palatului. De fapt, nici măcar nu puteam

vedea palatul, doar Munţii Sfinţi; erau atât de aproape, încât ascundeau cerul. Dacă mă aflam într-adevăr în una dintre pădurile montane, cu siguranţă eram departe de casă. Dar cum aveam să mă întorc reprezenta cea mai mică dintre preocupările mele.

Kiki s-a năpustit printre copaci, aripile ei fragile de hârtie dansând într-o rafală invizibilă de vânt de vară. La ceva distanţă în faţa mea, puteam întrezări ghemul cum sărea dintr-un desiş în altul, lumina sa orbitoare pictând copacii în roşu. Am alergat cât am putut de repede şi am urmat-o pe Raikama din ce în ce mai adânc în pădure, până când, pe neaşteptate, s-a oprit.

Kiki m-a prins de păr şi m-a tras în spatele unui copac.

Ghemul ajunsese într-o groapă din pământ, plină de crenguţe şi frunze. Nu mai tremura sau strălucea.

Mama mea vitregă şi-a pus sandalele deoparte şi a scos acul de aramă care îi ţinea părul prins în cocul ei distinctiv. Buclele i-au alunecat pe spate, negre precum pana corbului. Când şi-a masat tâmplele, în păr i-a apărut o dungă albă.

M-am încruntat la vederea acelei şuviţe nemaivăzute până atunci în părul reginei veşnic tinere.

Raikama a îngenuncheat lângă groapa din pământ, şi-a suflecat mânecile şi şi-a tras în jos nenumăratele veşminte. În cele din urmă, umerii i-au rămas goi.

O lumină îi strălucea în piept, slab la început; apoi a devenit tot mai puternică, până când am fost nevoită să-mi duc mâna la ochi. În inima Raikamei scânteia o sferă spartă, fisurată în centru, ca o lună despicată în două. Era oricum frumoasă, cu o suprafaţă la fel de întunecată precum cerul nopţii, însă cu o lumină la fel de orbitoare precum primele raze de soare, amintind de un răsărit desfăşurat peste ocean. O privelişte fascinantă!

— Asta e! am spus cu răsuflarea tăiată. Sursa magiei ei.

Minunat! Acum să plecăm, m-a rugat Kiki. *Am văzut destule.*

— Nu încă, am şoptit, făcându-i semn cu mâna să se îndepărteze.

Am început să mă urc în copac. Trebuia să văd mai mult. Apa a clocotit din centrul gropii, deşi, cu un minut în urmă, fusese uscată. De unde venea?

M-am aplecat mai aproape, ţinându-mă strâns de trunchi. Nu era un ochi de apă obişnuit: suprafaţa era opacă şi lipsită de reflexie. Putea fi vorba cu adevărat despre Lacrimile lui Emuri'en, lacrimile pe care se

spunea că zeiţa destinului le vărsase când căzuse din ceruri pe pământ? Zeii distruseseră toate aceste ochiuri de apă.

Cingătoarea mea de aur se întindea peste braţul Raikamei, cu cordonul subţire desfăcut. Când mama mea vitregă s-a cufundat în apă, a vorbit într-o limbă pe care nu o recunoşteam. Era mai ritmată, o înşiruire de cuvinte melodioase, rostite într-o cadenţă vioaie. Vocea îi părea mai blândă şi, dintr-un anumit motiv, asta mi-a făcut pielea de găină.

— Înţelegi ce spune? am întrebat-o în şoaptă pe Kiki.

Sună ca o vrajă. Una primejdioasă. Kiki şi-a împins ciocul în obrazul meu când m-am aplecat şi mai mult şi a adăugat: *Ai grijă, Shiori! În numele zeilor, nu te-a învăţat nimeni că pasărea curioasă este întotdeauna mâncată de vulpe? Of, dacă aş fi fost trezită la viaţă de o vrăjitoare mai raţională!* a gemut ea.

— De când eşti atât de îngrijorată de cât de mult vei trăi? am replicat pe un ton uşor tăios. Nicio vulpe nu te va dori... Eşti făcută din hârtie.

Da, însă moartea ta e şi moartea mea. Aşadar, bineînţeles că-mi fac griji pentru tine. Te-ai arunca în foc dacă astfel ai primi răspunsuri.

— Înţeleg! Îţi pasă de mine doar dacă asta îţi sluje şte interesului personal.

Fireşte. O pasăre ca mine nu se oboseşte să se ataşeze de cineva, ar fii complet inutil.

Am ignorat-o, mijindu-mi ochii la Lacrimile lui Emuri'en. Înăuntrul ochiului de apă, din cingătoare se revărsau panglici stacojii – aproape sângerii. Pe măsură ce se împleteau printre degetele Raikamei, vocea mamei mele vitrege s-a schimbat. De pe buzele ei picura venin, iar tonul i-a devenit aspru şi profund.

— Andahai! a hârâit ea.

În faţa ochilor mei, panglicile din apă s-au unit şi au căpătat forma prinţului moştenitor, o iluzie atât de iscusită, încât am tresărit. Mi-am strâns buzele, covârşită de dorul după fraţii mei, chiar şi după Andahai. Putea fi plictisitor şi încăpăţânat, dar dacă avea să conducă Kiata cu jumătate din grija pe care ne-o acordase nouă, celor şase fraţi ai lui, împărăţia avea să cunoască cele mai măreţe vremuri de până acum.

Apoi, pe măsură ce Raikama le rostea numele, restul fraţilor mei au apărut unul câte unul în ochiul de apă.

— Benkai!

Înalt şi graţios, fratele pe care îl admiram cel mai mult. Era cel mai răbdător dintre toţi, dar asta nu însemna că asculta mereu.

— Reiji!

Zâmbea rar şi vorbea fără să se gândească, fără să-i pese dacă vorbele îi erau tăioase. Dar dacă Hasho îl putea tolera, nu putea fi aşa de rău.

Undele au continuat să se învârtă, timp în care am încercat să mă eliberez de orice vrajă aruncată, mai mult ca sigur, de Raikama, însă aceasta nu terminase. Mai rămăseseră patru copii.

— Yotan!

Fratele pe care mă bazam să-mi spună că orice blid e pe jumătate plin, nu pe jumătate gol. Fratele care îmi punea cochilii de cicade[6] pe pernă ca să mă facă să ţip şi îmi strecura suficient chili în ceai cât să izbucnesc în plâns, dar care, cumva, reuşea mereu să îmi stârnească hohotele de râs.

— Wandei!

Cel tăcut, care iubea cărţile mai mult decât oamenii şi care ar fi fost veşnic căzut pradă gândurilor dacă Yotan nu i-ar fi amintit să mănânce sau să doarmă. Invenţiile lui erau, în felul lor, o formă de magie.

— Hasho!

Confidentul meu. Cel mai blând dintre toţi, deşi îi plăcea să mă tachineze, în care aveau încredere până şi păsările, şi fluturii.

Într-un final, mi-am auzit propriul nume.

— Shiori!

M-am desprins brusc din ameţeală. Panglicile s-au înnegrit, tulburând apa. Şapte şerpi, făuriţi mai degrabă din umbre decât din carne, au ieşit la suprafaţă şi au înotat spre Raikama.

Kiki s-a repezit înapoi în mâneca mea.

Acum, Shiori! Trebuie să plecăm. Acum!

Cu toate că avertismentul păsării mele mi-a ajuns la urechi, nu m-am putut mişca, fascinată şi, totodată, îngrozită de şerpi.

Aceştia au urcat sinuos pe spatele mamei mele vitrege, încolăcindu-i-se în jurul gâtului.

Shiori, au şoptit ei. *Mori, Shiori!*

Văzusem şi auzisem destule. M-am dat jos de pe ramură, coborând

---

[6] Insecte cu corpul scurt şi gros, cu capul mare terminat printr-o proeminenţă ascuţită (n. tr.).

cât puteam de repede din copac, când am văzut profilul mamei mele vitrege. Ochii îi erau galbeni ca ai unui şarpe, iar pielea ei netedă fusese înlocuită de solzi strălucitori, albi ca prima ninsoare.

Am icnit şi, ratând un punct de sprijin, am căzut din copac cu o bufnitură puternică.

Raikama s-a răsucit.

— Cine-i acolo? a strigat ea, acoperindu-şi inima cu mâna. Arată-te!

Demonii să mă ia!

M-am aruncat în tufişuri. Frunzele au devenit maronii şi s-au ofilit sub degetele mele, teama şi emoţiile împiedicându-mă să-mi controlez propria magie.

Nici nu îndrăzneam să respir, dar inima îmi bătea sălbatic în piept. Mă rugam Curţilor Eterne să nu mă dea de gol.

— Arată-te! a repetat furioasă Raikama, care s-a ridicat în picioare.

Cu greu am recunoscut-o, cu buclele răsucindu-i-se în jur într-un nor întunecat şi limba ţâşnindu-i din gură, subţire şi bifurcată. Mama mea vitregă nu era o vrăjitoare. Era un monstru!

Mai mult decât îngrozită, m-am furişat din ascunzătoare şi am început să alerg, urmând cărarea pe care venisem. Însă mă înconjura o pădure nesfârşită şi nu ştiam care era drumul spre casă.

Nu conta. Atât timp cât Raikama nu mă găsea...

Cineva m-a apucat de braţ din spate.

— Shiori! a sâsâit mama mea vitregă.

Am fost prea şocată să mă împotrivesc. Îi dispăruseră şerpii-umbră de pe umeri. Faţa îi revenise şi ea la normal, dar sclipirea fildeşie a solzilor încă îmi răscolea memoria, ameţindu-mă.

Kiki a zburat, atacându-mi mama vitregă cu aripile, însă Raikama a îndepărtat-o cu o lovitură puternică.

— Kiki! am ţipat când pasărea a dispărut dinaintea ochilor mei.

— Nu ar trebui să fii aici! s-a răstit Raikama, fără să-şi ascundă furia din glas. Uită-te la mine când îţi vorbesc, Shiori!

Mi-am ridicat privirea şi i-am întâlnit ochii. Străluceau într-un mod nemaivăzut până acum. Erau luminoşi şi aurii, atât de hipnotizanţi, încât nu puteam să mă uit în altă parte.

— Uită tot ce ai văzut aici! Eşti obosită... Totul a fost un vis.

M-a străbătut un val de oboseală. Gura mi s-a întins într-un căscat, vederea îmi alterna, când limpede, când înceţoşată, apoi m-am oprit. Am clipit. Nu eram obosită. Şi nu uitasem de ce eram aici.

Buzele mamei mele vitrege s-au unit într-o linie fermă, dezaprobatoare. M-a prins strâns de umăr.

— Uită tot ce ai văzut! a repetat ea, cu vocea ei profundă şi sonoră.

În timp ce vorbea, unde tulburau ochiul de apă aflat în spatele nostru.

— Uită şi nu vorbi niciodată despre asta!

— Nu! am şoptit. Nu, dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Am scăpat din strânsoarea ei, reuşind să mă îndepărtez abia câţiva paşi înainte să mă prindă din nou. Atât puterea, cât şi viteza ei m-au şocat. M-a ridicat cu uşurinţă în aer, unghiile ei lungi încolăcindu-mi mânecile, până când ochii mei căprui au ajuns la nivelul ochilor ei galbeni. Am ţipat cu toată puterea.

Kiki s-a întors şi s-a îndreptat ca o săgeată înspre obrazul Raikamei. A ciupit-o, iar o tăietură stacojie i-a străpuns pielea. În strigătele ei, picioarele mele au atins din nou pământul şi am luat-o la goană, furându-i în ultima secundă ghemul din mână.

Am fugit din pădure cât m-au ţinut puterile. Văzusem mai mult decât suficient.

Tatăl meu se căsătorise cu un demon.

CAPITOLUL 7

AM ARUNCAT FIRUL SPRE CER ŞI AM STRIGAT:

— Du-mă acasă!

La porunca mea, ghemul s-a cutremurat brusc şi a sărit mai departe. M-am repezit după el, impunându-mi să clipesc cât mai rar de teamă să nu-l pierd din vedere în timp ce străbătea fulgerător pădurea. Transpiraţia mi-a udat tâmplele, umezeala verii mi-a lipit veşmintele de piele, dar nu am îndrăznit să încetinesc.

Trebuia să-mi avertizez fraţii. Să-mi avertizez tatăl.

În cele din urmă, am reapărut din grădina mamei mele vitrege şi am intrat în grabă în palat.

Şi în ce hal arătam! Cu frunze strecurate în păr, cu tivul brodat al veşmintelor acoperit de o crustă de noroi. Îmi pierdusem chiar şi unul dintre conduri. Gărzile se holbau la mine, cu gurile căscate, uluite de înfăţişarea mea în neorânduială.

Nimic nu mă putea opri.

Am năvălit în odăile lui Hasho, gâfâind.

— Ea... e... un... demon!

M-am rezemat de perete, încercând să-mi trag răsuflarea.

— Trebuie să-i spunem tatei!

Hasho a sărit în picioare. Nu era singur; Reiji şi gemenii erau şi ei acolo, prinşi într-un joc de şah.

— Ia-o mai uşor! Despre ce vorbeşti?

— Raikama! am răspuns degrabă, trăgând aer în piept cu lăcomie. Am văzut-o transformându-se. Ştie... ştie că am fost acolo.

Când Kiki mi-a zburat din mânecă, Reiji aproape că a răsturnat tabla de şah.

— Ce-i aia? m-a întrebat.

— Trebuie să-i spunem tatei, am repetat, ignorându-l. Unde sunt Andahai şi Benkai?

— Aici! a răspuns Andahai.

Toate odăile noastre erau conectate, iar el stătea între odăile lui Hasho şi Reiji, cu o expresie severă pe chip.

— Ce-i cu zarva asta, Shiori?

S-a încruntat când mi-a văzut veşmintele.

— Ai căzut din nou în lac?

Am trecut pe lângă Andahai şi m-am adresat în schimb lui Benkai. Cu siguranţă, avea să mă asculte. Trebuia să mă asculte!

— Raikama are o ieşire secretă în grădină, am spus, şi duce la un... la un loc din Munţii Sfinţi ai Curajului. Dacă urmăm acest ghem, ne va duce acolo...

Cei şase fraţi ai mei aveau cu toţii expresii identice: frunţi brăzdate de cute, bărbii coborâte şi ochi compătimitori. Voiau să mă creadă, dar nu o făceau. Bineînţeles că nu o făceau. Le păream o nebună.

— Nu... nu mă credeţi!

— Mai întâi vezi un dragon, iar acum mama noastră vitregă este un demon? m-a luat peste picior Reiji.

— E adevărat!

— Ştiu că nu vrei să te căsătoreşti, dar, cu siguranţă, există modalităţi mai bune de a atrage atenţia tuturor.

Benkai i-a aruncat lui Reiji o privire cu subînţeles, un avertisment tăcut, apoi s-a întors spre mine.

— După cină, surioară, a spus el cu bunăvoinţă. După cină, vom veni cu tine să urmăm acest ghem, bine?

— Va fi prea târziu!

— Shiori, Shiori! m-a strigat Hasho, ţinându-mă de umeri. Tremuri!

M-am eliberat din strânsoarea lui, încă ameţită.

— Tata s-a căsătorit cu un demon! Trebuie să-i spunem! Trebuie să...

Cuvintele mi-au murit pe buze. Raikama apăruse în dreptul uşii, însă nu mai avea o faţă de şarpe sau o şuviţă albă în păr. Nici măcar fustele nu-i mai erau ude.

Totuşi, prezenţa ei răspândea o aură diferită: părea mai puternică, mai poruncitoare. Iar tăietura pe care i-o făcuse pasărea mea se vindecase în mai puţin de un ceas!

Kiki s-a repezit înapoi în mâneca mea, fraţii mei şi-au plecat de îndată capetele în plecăciuni pline de respect, dar eu m-am năpustit spre cel mai apropiat suport de săbii. Hasho m-a blocat şi m-a strâns atât de tare de braţ, încât m-am strâmbat de durere.

Ochii Raikamei i-au străpuns pe ai mei.

— Aş vrea să vorbesc cu Shiori.

— Poate după cină, mamă vitregă, i-a răspuns Benkai.

Umerii i se încordaseră şi i se lărgiseră, dar, cu toate că era cel mai înalt dintre fraţii mei, cu cel puţin un cap peste Raikama, ea reuşea cumva să-l eclipseze, să se ridice deasupra lui.

— Am întârziat deja la...

— Voi şase veţi pleca primii.

Am fost surprinsă că niciunul nu a protestat. După ce Hasho mi-a eliberat braţul şi s-a îndreptat spre uşă, am luat o sabie cu plăsele de jad şi m-am dus după fraţii mei, blocându-i pe Yotan şi pe Wandei.

— Nu, rămâneţi!

Gemenii s-au oprit brusc, derutaţi.

— Shiori! a glăsuit mama mea vitregă. Aruncă sabia!

Arma mi-a căzut din mână şi am scos un geamăt scurt. Nu mă puteam mişca. Trădată de propriul trup, care se răzvrătea împotriva mea, am simţit cum picioarele îmi prind rădăcini în podea, iar braţele îmi încremenesc de-o parte şi de alta a corpului.

Luptă, Shiori! a strigat Kiki, care mi-a muşcat mâna din interiorul mânecii. *Trebuie să lupţi!*

Raikama mi-a atins umărul.

— Uită-te la tine! În niciun caz nu poţi să te prezinţi astfel la cină. Du-te repede şi schimbă-te! Voi inventa o scuză pentru tatăl tău.

Ochii i-au pâlpâit parcă, învioraţi de un licăr galben, iar un suflu rece mi-a atins fugar mintea şi trupul. Deodată, furia mea faţă de ea s-a domolit, iar amintirile legate de grădină s-au preschimbat într-o simplă ceaţă, un simplu vis. Tot ce voiam să fac era să mă supun, să mă duc în odaia mea şi să mă schimb ca să ajung la timp la cină.

Mă gândeam să port unul dintre veşmintele mele roşii. Roşu era culoarea mea preferată, iar tata spunea mereu că mi se potriveşte cel mai bine. Sau poate să port cingătoarea roşie despre care pomenise Guiya?

Am tresărit; mi-am încleştat pumnii. Raikama încerca din nou să mă vrăjească!

L-am împins pe Hasho cât de tare am putut, ca să-l trezesc, apoi i-am tras de braţe pe Benkai şi Andahai, strigându-le fraţilor mei:

— Nu vă uitaţi în ochii ei! Încearcă să ne controleze! Ea...

— Ajunge!

Cuvântul m-a redus la tăcere, căci era la fel de ascuţit ca un cuţit. Învinuirile mi-au rămas blocate în gât, ca şi cum cineva l-ar fi astupat

cu un dop.

Benkai a luat sabia pe care o scăpasem şi a îndreptat lama spre Raikama.

Mama mea vitregă abia dacă a reacţionat. Ochii îi străluceau gălbui, aşa cum o făcuseră când fuseserăm singure în pădure.

— Te sfătuiesc să pui sabia jos! a spus ea încet.

Braţele lui Benkai au tremurat, muşchii i s-au încordat, iar toată culoarea i s-a scurs din obraji. Ceva l-a determinat să-şi coboare arma împotriva voinţei lui.

— Demonule! a ţipat Andahai, fluturându-şi sabia spre Raikama. Predă-te!

Asemenea lui Benkai, nu a apucat să facă nici măcar un pas înainte de a scăpa arma din mână. Restul fraţilor mei s-au năpustit asupra ei, dar ar fi putut la fel de bine să atace aerul.

Pentru că Raikama pur şi simplu şi-a ridicat bărbia, împietrindu-i pe toţi.

— Fugi, Shiori! a reuşit să spună Hasho cu o voce răguşită. Cheamă-l pe tata!

Aproape că am traversat odaia în zbor, încercând să trag cât mai repede de uşi, dar acestea nu s-au clintit.

— Gărzi! am ţipat, moment în care ferestrele s-au deschis larg, iar o rafală de vânt a năvălit înăuntru, amuţindu-mi strigătul.

M-am clătinat, iar vântul m-a împins înapoi până când m-am izbit de noptiera lui Hasho. În timp ce mă prăbuşeam, răvăşită lăuntric de o explozie de durere, un coşmar a prins viaţă.

— Fii ai soţului meu, nu vreau să vă rănesc! le-a spus încet Raikama fraţilor mei, dar sora voastră mi-a descoperit cel mai bine păstrat secret dintre toate şi văd că nu există nicio cale de a vă şterge amintirile. Nu-mi daţi de ales. Pentru binele tuturor, trebuie să fac asta!

Lumina din pieptul ei strălucea şi mai puternic decât înainte, însoţită de un zumzet stins, apoi s-a răspândit prin odaie până ce mi-a învăluit fraţii.

Aceştia au început să se transforme. Mai întâi gâturile, ca să nu poată ţipa, acoperite acum de pene negre ce li se întindeau până la ciocurile lungi, care le înlocuiseră nasurile şi buzele. A urmat apoi o simfonie înfiorătoare, cea a oaselor rupte şi a muşchilor sfâşiaţi: braţele li s-au prelungit în aripi albe, iar picioarele li s-au subţiat,

devenind noduroase, asemenea unor tulpini de bambus. Ochii li s-au rotunjit şi s-au adâncit şi, în final, şase coroane stacojii le împodobeau vârful capului.

Cocori, fraţii mei se transformaseră în cocori!

Au început să zboare frenetic în jurul meu. Am ţipat şi, după ce am luat una dintre săbiile căzute, am atacat-o pe Raikama.

Mama mea vitregă s-a învârtit şi a făcut iute un pas în lateral, ferindu-se graţioasă, apoi mi-a prins încheietura. Cu aceeaşi putere extraordinară pe care mi-o dovedise în pădure, m-a ridicat în aer. Sabia a căzut la podea cu un zdrăngănit.

— Adu-i înapoi! am urlat, împotrivindu-mă. Adu-i înapoi, monstrule!

Aş fi putut la fel de bine să-l fi implorat pe Sharima'en, Îngrijitorul Morţilor, dar, în nebunia mea, mi s-a părut că întrezăresc o licărire de milă în ochii ei, poate chiar o scânteie de omenie.

M-am înşelat amarnic!

— *Monstru!* a repetat mama mea vitregă.

Încet. Letal. Cicatricea de pe chipul ei strălucea în lumina felinarului.

— M-au numit aşa odată. M-au numit în feluri mult mai rele.

În timp ce mă răsuceam şi mă zbăteam, buzele ei perfecte s-au arcuit.

— Dintre toţi oamenii pe care i-am întâlnit în această nouă viaţă, am crezut că tu ai putea fi cea care să înţeleagă. Dar m-am înşelat, Shiori, a continuat ea, ridicându-mă şi mai sus. Acum trebuie să pleci.

Înainte să-şi poată arunca blestemul, fraţii mei au tăbărât asupra ei. Subjugaţi de furie, într-o învălmăşeală de ciocuri ascuţite şi aripi albe, puternice, au atacat-o pe mama vitregă. Mobilierul a zburat în toate direcţiile şi, în mijlocul haosului, am lovit-o cu piciorul în piept pe Raikama, eliberându-mă.

Am fugit în odaia mea, închizând uşa cu o bufnitură.

Trebuia să o opresc! Dar cum puteam s-o fac? Nu cu ţitera sau cu acele de brodat şi, cu siguranţă, nu cu pensulele mele de caligrafie.

Slujnica mea sfioasă se afla acolo, ghemuită într-un colţ. N-am fost niciodată mai fericită să văd pe cineva.

— Guiya! am strigat, practic împingând-o afară pe uşă. Fugi, spune-i tatălui meu! Spune-i că Raikama e...

Guiya îşi ţinea mâinile la spate, de parcă ar fi ascuns ceva. Un

pumnal, am sperat din toată inima. Când m-a văzut, s-a repezit înainte.

— Shiori'anma...

Atât a ajuns să rostească. Deodată, gâtul i s-a contractat, ochii i s-au albit, iar corpul i s-a lăsat moale. Guiya s-a prăbuşit la pământ, inconştientă.

Pe demonii din Tambu! Mai aveam doar câteva clipe înainte ca Raikama să apară la uşă.

Am încercat să o trezesc pe Guiya, smucind-o cu putere. Nicio reacţie. Şi niciun pumnal asupra ei. Doar o mână plină cu ceea ce părea a fi nisip negru, probabil cărbune pentru colorarea părului şi a genelor. Complet inutil.

M-am răsucit pe călcâie, înaintând împleticit prin odaie. Pe birou erau cocorii de hârtie pe care îi împăturisem. Câteva sute. I-am aruncat în aer.

— Însufleţiţi-vă şi ajutaţi-mi fraţii!

La porunca mea, şi-au ridicat ciocurile ascuţite şi au început să-şi fluture aripile de hârtie. În câteva secunde, păsările au ţâşnit ca nişte săgeţi, conduse de Kiki.

Au înconjurat-o pe Raikama în prag, dar ar fi putut la fel de bine să fi fost nişte ţânţari. Când mama vitregă a ridicat un braţ, o lumină orbitoare a fulgerat din inima ei, iar apoi toţi cocorii au căzut deodată, văduviţi de suflul vieţii.

Numai Kiki mai zbura. S-a ascuns sub părul meu, cu aripile tremurându-i atât de violent, încât puteam auzi teama micuţei păsări.

— Deci ai ceva magie în tine, a spus mama vitregă, încolţindu-mă. Ar fi fost mai uşor dacă nu ai fi avut deloc.

Ura mi-a dat putere. I-am aruncat blidul de nuc de la Seryu în cap, azvârlindu-l mai tare decât azvârlisem vreodată ceva în toată viaţa mea.

Totuşi, Raikama l-a prins cu o mână. L-a ţinut în palmă, iar o strălucire l-a umplut treptat, şerpii-umbră târându-se peste margine şi încolăcindu-se în jurul gâtului meu.

Muşchi cu muşchi, am înţepenit, cu totul imobilizată de şerpii care mă strângeau din ce în ce mai tare, până când nici măcar o respiraţie şuierătoare nu putea să-mi scape de pe buze.

— Opreşte-te! am gâfâit. Dă-le... drumul...

— Vrei să vorbeşti? m-a întrebat mama mea vitregă, cu ochii ei galbeni scânteind. Atunci alege-ţi cu mare grijă cuvintele! Căci atâta

vreme cât acest blid se va afla pe capul tău, pentru fiecare sunet care-ţi părăseşte buzele, unul dintre fraţii tăi va muri.

Raikama mi-a ridicat bărbia, astfel încât privirile să ni se întâlnească. Mă aşteptam să râdă de neputinţa mea, dar expresia îi era imposibil de descifrat.

— Din acest moment, trecutul tău este dat uitării. Nici nu vei vorbi, nici nu vei scrie despre el. Nimeni nu va şti cine eşti.

Mi-a pus apoi blidul pe cap, marginile de lemn acoperindu-mi ochii şi nasul. Am deschis gura să ţip, dar blestemul ei a sosit mai repede decât vocea mea, odată cu un întuneric de nepătruns, prinzându-mă în capcană.

CAPITOLUL 8

M-AM TREZIT CU OCHII AŢINTIŢI SPRE CERUL SENIN ŞI CU spatele întins pe pământul verde, umed de rouă. Mănunchiuri înalte de iarbă îmi mângâiau obrajii şi gleznele, iar un frig tăios, purtat de vânt, îşi croia şerpuitor drum prin oasele mele.

M-am ridicat, respirând greu.

Nu mă aflam acasă, ci pe vârful unui deal. Niciun palat la vedere, Gindara fiind înlocuită de mare. O vedeam din toate direcţiile, apa cenuşie stropind malul.

Raikama mă abandonase pe o insulă. După cum arăta, una din Ţinutul de Miazănoapte. Luna nu era mai mare decât pumnul meu şi încă strălucea pe cerul dimineţii.

Furia mi-a pâlpâit în piept, dar mi-am încleştat pumnii, îndepărtând-o hotărâtă. Aveam să fiu furioasă mai târziu. Trebuia să plec numaidecât de aici... Trebuia să-mi găsesc fraţii şi să mă întorc acasă. Am cercetat priveliştea ce se întindea dedesubt, observând petele de roşu şi maro ruginit de-a latul ţărmului: bărci de pescuit, o promisiune vagă a civilizaţiei.

Mi-am ridicat fustele zdrenţuite şi am coborât repede dealul. În scurt timp, am auzit ropotul copitelor de cai pe un drum de pădure.

Ce noroc! m-am gândit, alergând în direcţia lor. Mi-am agitat braţele şi am deschis gura, pregătită să-i strig pe călăreţi. Pur şi simplu să le spun că sunt prinţesa Shiori, fiica împăratului. Cu siguranţă aveau să fie mai mult decât încântaţi să mă aducă acasă.

Totuşi, râsetele aspre ale bărbaţilor – şi sclipirile lamelor de oţel, mânuite cu imprudenţă în mâinile lor – m-au făcut să mă răzgândesc.

— Hei, tu! a strigat unul, zărindu-mă din depărtare. Fata cu pălărie, opreşte-te!

Teama şi-a înfipt ghearele înlăuntrul meu. Auzisem o mulţime de poveşti despre pericolele care pândeau pe drumurile din Kiata, bandiţii fiind cea mai mare primejdie dintre toate.

Am dispărut în tufişuri. După o sută de paşi, mi-am aruncat veşmântul de deasupra ca să mă pot mişca mai repede. Dinţii au

început să-mi clănţăne de frig, dar am continuat să alerg, urmând soarele care răsărea deasupra mea, atât de mic şi de alb, încât nu semăna deloc cu cel pe care îl vedeam acasă.

Când dealul a rămas cu mult în urmă, doar o movilă pe fundalul mării de un albastru-cenuşiu, am încetinit ca să-mi trag sufletul. Slavă Curţilor Eterne, bandiţii nu veniseră după mine şi dădusem peste un câmp de orez inundat! Trebuia să fie un sat prin apropiere.

Căutând o potecă, mi-am ridicat mâna pentru a-mi feri ochii de soare. Dar când degetele au atins lemn în loc de piele, cuvintele banditului mi-au răsunat în minte.

„Fata cu pălărie", mă strigase el.

Am simţit un junghi în inimă. Era ceva pe capul meu. Nu o pălărie. Un blid de lemn, imposibil de clintit. Oricât aş fi încercat, nu îl puteam scoate. Oare magia Raikamei era de vină?

Am îngenuncheat lângă o baltă puţin adâncă, privindu-mi fix reflexia. Blidul era adânc, dar, cu toate că îmi acoperea ochii şi nasul, vedeam perfect, ca şi cum lemnul nu ar fi fost mai mult decât o umbră. Nu puteam spune acelaşi lucru şi despre reflexia mea: indiferent de unghiul în care îmi înclinam faţa, blidul îmi acoperea ochii şi ascundea totul deasupra buzelor.

Mi s-a format un nod dureros în gât, iar căldura arzătoare din piept mi-a revenit.

Tata nu avea să mă recunoască aşa. Nimeni nu avea să mă recunoască aşa.

Îi voi scrie, am hotărât. De îndată ce ajungeam în cel mai apropiat sat, aveam să-i trimit o epistolă prin care să îl anunţ unde mă aflu. Aveam să îi găsim pe fraţii mei, iar cineva – vreun vrăjitor pe undeva – trebuia să aibă puterea de a desface ceea ce înfăptuise mama mea vitregă.

Apoi, printre norii plumburii care se adunau la răsărit, şase păsări s-au înălţat, zburând de-a lungul cerului. Inima mi-a sărit în gât când mi-am amintit de blestemul Raikamei.

— Fraţilor! am ţipat.

Cuvântul avea gust de cenuşă, însă nu m-am oprit să mă întreb de ce. Am străbătut în goană câmpul de orez spre mare, fluturându-mi braţele.

Păsările au zburat mai departe.

Nu, nu, nu! Trebuiau să mă vadă! Nu puteau pleca!

— Întoarceţi-vă! Fraţilor!

Disperata, mi-am scos un condur şi l-am aruncat către ei. Pantoful de un roz-deschis înceţoşat a zburat cu boltă prin aer, înălţându-se cu puţin deasupra copacilor dimprejur. Nu avea nicio şansă să şteargă, chiar şi razant, linia cerului.

— FRAŢILOR! am implorat disperată pentru ultima oară. Vă rog!

În cele din urmă, păsările s-au oprit. Am îndrăznit să sper că mă văzuseră.

Dar nu, ele cădeau. Se prăbuşeau. Văduvite de harul zborului, ca şi cum cineva le-ar fi tăiat aripile. S-a întâmplat atât de repede, încât tot ce am putut să fac a fost să privesc, cu groaza zvârcolindu-mi-se în burtă.

Am fugit pe plajă şi aproape că am ţipat când am dat peste cele şase pasări neînsufleţite, întinse pe nisip. Am simţit că rămân fără aer, şocul împiedicându-mă să scot vreun sunet: şase şerpi fantomatici, fiecare la fel de transparent şi de întunecat ca o umbră, au alunecat de sub aripile păsărilor moarte şi mi s-au ridicat până la înălţimea taliei, fixându-mă cu ochii lor galbeni, de rău augur.

— Acesta este singurul tău avertisment! au sâsâit ei. Data viitoare, fraţii tăi vor fi cei care vor pieri, unul câte unul, pentru fiecare sunet pe care îl scoţi.

Odată ce şi-au încheiat cumplita misiune, şerpii au dispărut în neant.

Apoi, spre groaza şi uşurarea mea deopotrivă, am văzut că păsările nu erau de fapt cocori, ci lebede. Nu erau fraţii mei, dar pieriseră... din cauza mea.

Şase lebede, câte una pentru fiecare dintre cele şase cuvinte pe care le rostisem.

„Căci atâta vreme cât acest blid se află pe capul tău, pentru fiecare sunet care-ţi părăseşte buzele, unul dintre fraţii tăi va muri", spusese mama mea vitregă.

Durerea mi-a sugrumat gâtul când am înţeles blestemul Raikamei.

Voiam să strig. Să urlu. Să plâng. Să-mi dovedesc că nu era adevărat. Că era o greşeală cu adevărat cumplită. Dar cele şase lebede moarte, cu ochii lor negri şi sticloşi, cu gâturile lungi şi albe sucite şi învineţite, m-au asigurat că nu era aşa.

Am căzut în genunchi, conştientă de suspinul mut care-mi ardea în plămâni.

Mama vitregă reuşise să mă înfrângă. Mă îndepărtase de fraţii mei, de familia mea, de casa mea. Chiar şi de Shiori cea de odinioară.

Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Am plâns până când m-a durut să respir, iar ochii îmi erau atât de umflaţi, încât nu puteam distinge cerul de mare. Nu ştiu cât timp am stat acolo, legănându-mă dintr-o parte în alta, dar, pe măsură ce nivelul apei a început să crească, la fel a făcut-o, într-un final, şi încrederea mea. M-am ridicat în picioare.

Foloseşte-ţi mintea, Shiori! m-am încurajat, ştergându-mi obrajii cu mâneca. *Plânsul nu te va ajuta. Exact asta îşi doreşte Raikama, să lâncezeşti aici, să laşi disperarea să preia controlul şi să te gândeşti încontinuu la ceea ce s-a întâmplat.*

Îşi dorea să sufăr, poate chiar să mor.

Nu poţi rupe blestemul dacă eşti moartă. Cu siguranţă vei muri dacă îţi petreci toată ziua aici, plângându-ţi de milă ca o proastă!

Foloseşte-ţi mintea, Shiori! am repetat. Aveam nevoie de mâncare. Aveam nevoie de un adăpost şi de bani. Lucrurile pentru care nu-mi bătusem vreodată capul până acum.

Mâinile mi-au bâjbâit la brâu, la gât, la încheieturi şi la mânecile lungi şi evazate.

Nu am găsit nimic. Nici colier din coral, nici vreun pandantiv din jad, nici vreo brăţară din perle înşirate. Nici măcar o monedă sau un evantai brodat pe care să-l pot amaneta.

Pentru prima dată, am regretat că nu îmi lăsasem slujnicele să mă acopere din cap până-n picioare cu bijuterii preţioase sau să-mi împodobească părul cu agrafe de aur şi flori de mătase.

Mi-am răscolit toate buzunarele, chiar şi pe cele din interiorul celui mai intim veşmânt. Nimic.

Apoi ceva a ieşit fâlfâind din ultimul buzunar. Kiki s-a desprins iute din faldurile materialului, îndoindu-şi gâtul şi aripile pentru a le netezi cutele. Mi-a aterizat în poală, chipul ei de hârtie exprimând cumva îngrijorare.

Kiki! am strigat în gând.

M-a auzit şi a deschis o aripă ca să-mi mângâie palma. Acea simplă atingere a fost îndeajuns pentru ca lacrimile să-mi înceţoşeze iar ochii, de data asta de uşurare. Nu eram singură.

Mi-am făcut iute mâinile căuş în jurul ei şi am lipit-o de obraz.

Nu pot vorbi, i-am zis. Până şi gândurile îmi păreau pline de amărăciune! *Cuvintele mele... aduc moartea... Au ucis lebedele.*

Pentru o clipă, pasărea mea de hârtie a rămas tăcută. Apoi a spus, surprinzător de blând: *Oare cuvintele-s ceva mai mult decât nişte sunete caraghioase, care obosesc limba? Nu ai nevoie de ele ca să-ţi găseşti fraţii. Mă ai pe mine şi nu vei fi singură, nu atât timp cât îi vom căuta împreună. Gata cu lacrimile până îi găsim, bine?*

Promisiunea lui Kiki m-a emoţionat. Nu mă aşteptasem la atât de mult din partea ei şi am lipit-o iar de mine, ţinând-o în siguranţă, înconjurate de sunetul valurilor care se spulberau la ţărm.

„Găseşte lumina care îţi face lampionul să strălucească!" m-ar fi sfătui mama.

Acum, mai mult ca niciodată, Kiki simboliza lumina.

Bine, am fost de acord.

Apropo, a spus Kiki, aşezându-se mai bine în palma mea, *cred că bandiţii aceia pe care i-ai întâlnit mai devreme erau, de fapt, pescari.*

De ce nu ai spus nimic?

Am fost blocată în buzunarul tău.

Drept răspuns la comentariul ei, buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet.

Am găsit împreună satul Tianyi, de altfel singurul de pe insulă. Cu bărbia sus şi nasul îndreptat spre cer, am umblat pe străzi cu prestanţa şi demnitatea unei prinţese. Dar nimănui nu-i păsa cât de delicat păşeam, cât de graţios gesticulam sau cât de impunător îmi puteam mişca buzele fără să vorbesc. Tot ce au văzut au fost rochia mea ruptă şi acoperită de noroi, picioarele murdare şi blidul ciudat de pe cap. Tot ce au înţeles a fost că nu pot vorbi. Aşa că mi-au respins rugăminţile tăcute şi m-au alungat.

E doar o chestiune de timp până când mă găseşte tata, mi-am reamintit sumbru. În numele zeilor, speram că Guiya mai trăia! *Cu siguranţă* îi auzise pe fraţii mei luptându-se cu Raikama – avea să le spună gărzilor, care aveau să îi spună împăratului, iar acesta avea să o silească pe Raikama să desfacă afurisitul de blestem. Tot ce trebuia să fac era să supravieţuiesc până atunci.

Dar cum supravieţuia cineva cu nimic? Am încercat să cerşesc, dar nimeni nu avea să ajute o fată ciudată, cu capul înţepenit într-un blid de lemn. Am încercat să le cer ceva de mâncare scriind în noroi, dar nimeni nu ştia să citească. Ţâncii s-au adunat să-şi bată joc de mine, iar unii săteni au aruncat cu pietre şi m-au numit demon, însă nu puteam să vorbesc pentru a mă apăra sau să-i privesc în ochi. După trei zile în

care am fost ignorată şi scuipată, în care am dormit afară, cu nimic altceva decât apă de ploaie care să-mi umple burta, mi-am pierdut speranţa.

Foamea mi-a hrănit disperarea. Disperarea mi-a hrănit îndrăzneala.

La următorul răsărit, m-am strecurat în golful cu apă cenuşie, unde toţi pescarii îşi acostau vasele, şi am deznodat frânghia uneia dintre bărcile de prins creveţi.

Nu am observat profilul întunecat al unei femei înălţându-se ameninţător deasupra mea decât atunci când a fost prea târziu.

— Nimeni nu fură de la doamna Dainan! a şuierat ea, ridicând o undiţă.

Înainte să pot reacţiona, a coborât-o fulgerător, lovindu-mi atât de puternic blidul de lemn de pe cap, încât urechile mi-au ţiuit, iar lumea s-a învârtit.

Apoi m-am prăbuşit.

CAPITOLUL 9

MI-AM RECĂPĂTAT CUNOŞTINŢA ŞI AM ÎNCERCAT SĂ MĂ ridic, dar doamna Dainan mi-a lovit din nou blidul de pe cap.

— Ai fi dat dovadă de mai multă inteligenţă dacă plecai înot de pe insulă, fato. Găleata aia nu-i potrivită nici măcar pentru a prinde creveţi.

M-a împins spre valurile cenuşii care se izbeau de docuri, provocându-mă să sar. Când n-am făcut-o, şi-a dres glasul şi m-a apucat de bărbie, studiindu-mi adânciturile negre ca funinginea din obraji.

— Exact cum credeam. Niciun demon nu ar fi atât de jalnic ca tine.

Şi-a aruncat şorţul spre mine.

— Acum lucrezi pentru mine. Fără şmecherii, altfel îi voi spune magistratului să-ţi taie mâinile pentru că ai încercat să-mi furi barca. Ai băgat la cap?

Cu stomacul torturat de o foame ascuţită, am strâns şorţul în mână. Era pătat cu ulei şi sos brun, şi acoperit de boabe de orez uscate pe care le-aş fi lins direct de pe pânză.

Doar pentru o zi, mi-am promis înainte să-mi târăsc picioarele după ea. Am aruncat o privire spre cerul senin, imaginându-mi şase cocori care zburau lin prin nori. *Doar pentru o zi.*

În curând urma să pierd numărul dăţilor în care avea să fie încălcată acea promisiune.

— Lina! Lina, treci încoace, fată proastă!

Lina! Chiar şi după două luni, încă nu mă obişnuisem cu numele pe care mi-l dăduse doamna Dainan, dar nu mă deranja. Era mai bine decât să mă strige *hoaţo* sau *cap-de-blid,* sau *demon* – pe de altă parte, presupun că niciunul dintre apelativele astea nu ar fi fost bun pentru afaceri.

— Lina! Aştept...

Doamna Dainan compensa ce îi lipsea în înălţime cu o furie asurzitoare. Nici măcar cutremurele nu puteau să-i vină de hac puterii

tunătoare a mâniei sale. Avusese o dispoziţie proastă în ultima vreme; fiindcă o dureau oasele din cauza curenţilor de toamnă, îşi revărsa toată înverşunarea asupra mea.

Mă întrebam doar ce făcusem de data asta.

Mi-am pus mătura deoparte şi m-am apropiat de ea, pregătindu-mă pentru o mustrare publică. Mi-am muşcat interiorul obrazului, un avertisment dureros să nu vorbesc.

— Domnul Nasawa a comandat o cupă cu vin de orez, nu cu vin de prune! a bubuit doamna Dainan. E a treia oară într-un ceas când ai încurcat comenzile.

Nu era adevărat! Domnul Nasawa, un pescar care venea periodic la Hanul Vrăbiuţei, ceruse cu siguranţă vin de prune. M-am uitat urât la el, dar şi-a ferit privirea. Oricât de mult îi plăcea să-mi provoace probleme, bănuiam că se temea în secret de mine.

— Aşadar?

Cu o lună în urmă, aş fi scrâşnit din dinţi şi aş fi făcut un semn prin care să-i dau de înţeles că se înşală. M-aş fi ales cu un semn pe obraz şi aş fi sfârşit fără cină.

Acum ştiam bine cum stau lucrurile. Acum îmi arătam sfidarea în alte moduri.

Îmi pare rău! am gesticulat, plecând capul încă un centimetru. Începusem să iau cupa cu vin de prune a domnului Nasawa, când doamna Dainan m-a lovit într-o parte a capului cu podul palmei.

Blidul de lemn a zdrăngănit, făcându-mă să mă clatin înapoi. Cupa a căzut pe podea, iar vinul mi-a stropit poalele fustelor.

Abia mi-am recăpătat echilibrul înainte ca doamna Dainan să-mi arunce o mătură în faţă, fără să-şi ascundă dispreţul din voce când mi-a vorbit din nou:

— De nimic nu eşti în stare, fato. Curăţă mizeria!

— De ce-ţi mai baţi capul să o ţii? a întrebat domnul Nasawa pe un ton tărăgănat şi afectat. Uită-te la ea, cu blidul ăla pe cap! N-am văzut niciodată ceva de rău augur ca asta.

— Las-o în pace, doamnă Dainan! a mormăit unul dintre ceilalţi pescari. E o bucătăreasă bună. Cea mai bună pe care ai avut-o până acum.

— Da, las-o să se întoarcă la muncă! Bătrânul Nasawa chiar a cerut vin de prune. Până şi eu l-am auzit!

Din moment ce nu-mi doream să mă cert cu clienţii, am întins mâna

după măturăşi am strâns cioburile cupei de vin spulberate.

Cum se întâmplase de trecusem de la hoţ de barcă la bucătar de tavernă era un mare mister. Şi mai derutant era faptul că ne aflam deja la jumătatea toamnei; arţarii tot mai bruni din curtea hanului îmi reaminteau constant de promisiunea mea încălcată.

Am înghiţit în sec, conştientă de vinovăţia dăunătoare dinlăuntrul meu. Nu intenţionasem să rămân pentru mult timp aici, dar doamna Dainan mă punea să muncesc din greu, iar la finalul zilei mă prăbuşeam pe pătuţul meu, secătuită de energie şi prea obosită ca să încropesc un plan de a pleca. Odată cu venirea dimineţii, cercul vicios se repeta. În plus, unde aş fi putut merge fără bani?

L-ai putea ruga pe unul dintre pescari să-ţi împrumute o barcă, Shiori, mi-a propus Kiki, citindu-mi gândurile. *Mulţi dintre ei te plac.*

Şi-a fluturat aripile în buzunarul meu. Mi-aş fi dorit să-i pot da drumul, dar nu puteam să o las singură în odaia mea, nu când doamna Dainan avea obiceiul de a o percheziţiona la câteva zile, neanunţată.

Kiki îmi căuta fraţii în fiecare zi, dar fără succes; nu reuşise nici măcar să afle ceva despre tata. Satul Tianyi se afla atât de departe de continent, încât puţine veşti ajungeau aici!

Mi-am croit drum cu coatele prin bucătărie pentru a verifica oala mare care fierbea pe vatră.

Pregătirea supei de dimineaţă era sarcina mea principală la Hanul Vrăbiuţei şi motivul pentru care doamna Dainan nu mă alungase. Mulţumită supei, afacerea ei prospera.

Era reţeta mamei mele. Murise când aveam trei ani, însă eu păstrasem în adâncul sufletului căldura şi aroma supei, însufleţite de diferite amintiri – obişnuiam să strecor un polonic în oală în căutarea bucăţilor de carne, să scot scheletul peştilor, să-mi umplu lingura cu cepe ordonat înşirate şi să savurez crănţănitul uşor al ridichilor sau petele portocalii lăsate în urmă de morcovi. Mai presus de toate, îmi aminteam cum fredona diverse cântecele pe care le inventa în timp ce lucram împreună în bucătărie.

Channari era o fată care locuia la malul mării,
care păstra focul aprins cu o lingură şi o oală.
Amestecă, amestecă o supă pentru o piele frumoasă.
Fierbe, fierbe, o tocană pentru un păr des şi negru.
Dar ce prepara pentru un zâmbet fericit?

Prăjituri, prăjituri, cu fasole dulce şi trestie-de-zahăr.

După ce a murit, am continuat să mă strecor în bucătărie pentru a-i ajuta pe bucătari să facă supa mamei. A fost singurul fel de mâncare pe care mi-au permis să-l gătesc, probabil din milă, şi am devenit tot mai pricepută. Era preparatul pe care fraţii mei îl cereau când nu se simţeau bine şi, în pofida faptului că erau băieţi puternici, voinici, care rareori se îmbolnăveau, *erau* totuşi şase. Prin urmare, am transformat fiecare orgoliu rănit şi genunchi zgâriat într-o oportunitate de a perfecţiona reţeta mamei.

Ori de câte ori o preparam, mă simţeam aproape de mama – şi fericită. *Aproape* fericită, ceea ce era tot ce îmi puteam dori în ultima vreme. Era singurul moment în care uitam de blidul ăsta nenorocit de pe cap sau că fusesem blestemată să nu scot niciun sunet. Sau că fraţii mei zburau pe undeva prin lume, cu spiritele prinse în trupurile cocorilor, pierduţi pentru mine.

În plus, dacă nu găteam, atunci o făcea doamna Daiman. Bucatele ei aveau gust de hârtie; erau fade, practic necomestibile. Ar fi servit bucuroasă tocană cu bălegar de măgar, dacă astfel ar fi economisit mai mulţi bani, dar de cele mai multe ori fierbea din nou oasele rămase timp de o săptămână, adăugând în amestec legume pe jumătate putrede şi, bănuiam eu, apa murdară adunată de la spălatul vaselor.

Aşa cum era de aşteptat, a fost furioasă când m-a prins adăugând morcovi în plus în supă şi condimentând orezul cu zeama obţinută în urma fierberii oaselor de peşte. Însa pescarii au remarcat cum mesele au devenit deodată mai gustoase decât înainte, cum orezul nu mai era umed, ci pufos, şi cum legumele aveau o textură uşor crocantă şi le împrospătau respiraţia. Afacerea a înflorit, iar doamna Dainan nu mi-a mai ţinut prelegeri cu privire la felul în care făceam risipă de ingrediente. În schimb, a crescut imediat preţurile.

Nu-mi plăcea de ea, dar nu era uşor pentru o văduvă să-şi conducă propria afacere. Greutăţile adunate de-a lungul anilor îi săpaseră şanţuri adânci pe chip, care o făceau să pară mult mai în vârstă decât trebuie să fi fost. Nu era bună, dar, în felul ei, mă proteja – cel puţin de clienţii ei.

Când am ieşit din bucătărie, un soldat m-a prins de fuste, trăgându-mă spre el.

— Ce-i sub blidul de pe capul tău?

Mi-am fluturat măturа către chipul lui. *Nu mă atinge!*

— Cum îndrăzneşti...

S-a ridicat furios, însă era atât de beat, încât se legăna, incapabil să-şi menţină echilibrul. Apoi a încercat să arunce cu vin în mine, dar a ratat.

— Demonule! Demonule!

— Las-o în pace! a intervenit doamna Dainan. Ultima mea fată a fost mai degrabă un demon decât pitica asta. Nu prea o duce capul, dar ştie să gătească. Ţi-a plăcut supa pe care ai mâncat-o azi-dimineaţă, nu-i aşa?

— Atunci care-i treaba cu blidul? a bombănit soldatul.

— E doar urâtă, atâta tot, a spus domnul Nasawa. Atât de hidoasă, încât mama ei i l-a lipit de cap pentru a ne scuti pe noi, ceilalţi, de a-i vedea faţa urâtă.

Când doamna Dainan, domnul Nasawa şi soldatul au râs, m-am oprit din măturat, cu vederea înceţoşată de furie. Mama mea vitregă făcuse asta, nu mama mea naturală. Dezgustată de gândul că un monstru precum Raikama continua să fie căsătorită cu tatăl meu, continua să fie considerată onorata consoartă imperială a Kiatei, mi-am înfipt unghiile în coada măturii.

În ultima vreme fuseseră mai mulţi bărbaţi ca acest soldat la Hanul Vrăbiuţei. Beţi şi agresivi, care călătoreau prin satul Tianyi în drumul lor spre apărarea Ţinutului de la Miazănoapte. De fiecare dată când trecea unul nou, mă cuprindea un sentiment de nelinişte. Zeii fie cu noi, mă rugam ca tata să nu ne pregătească de război!

De parcă doamna Dainan mi-ar fi putut întrezări clipa de neatenţie, s-a întors brusc, agitând un deget osos în direcţia mea.

— Nu mai trage cu urechea, Lina! s-a răstit ea. Aproape că am rămas fără lemne de foc. Du-te şi adu câteva!

Mi-am luat pelerina agăţată lângă uşă şi mi-am dat măturа la schimb pentru un topor.

Încă orbită de mânie, m-am oprit în faţa celui mai apropiat morman de lemne. Corvoada mă obosea după doar câteva lovituri; toporul părea atât de greu, încât, la început, trebuia să-mi folosesc ambele braţe pentru a-l ridica. Acum o făceam cu o singură mână, fără probleme.

Fiecare lovitură îmi domolea furia.

Nu era o coincidenţă că Raikama mă lăsase în cea mai izolată partea

a Kiatei, fără nicio cale de a ajunge acasă.

Oare îşi folosea întotdeauna magia pentru a ne pune să facem ceea ce îşi dorea? Aşa îl fermecase pe tata să se însoare cu ea? Ea, o femeie străină, dintr-o ţară îndepărtată, fără bani sau titlu.

O parte din mine voia să dea crezare unei astfel de idei, dar ştiam că nu aveam dreptate.

I-aş fi observat ochii când îşi folosea puterea, galbeni precum crizantemele de vară care înfloreau în grădinile noastre. I-aş fi observat piatra din inimă, scânteietoare ca obsidianul în lumina lunii.

Mai presus de toate, i-aş fi observat faţa. Adevărata ei faţă. Ridată şi hidoasă, cu solzi de culoarea fildeşului, ca a unui şarpe.

Până şi vântul râdea de mine, fiecare adiere transformată într-un bici ce-mi folosea drept ţintă blidul de pe cap. Nu puteam face nimic. Eram naufragiată pe o insulă, singură, fără voce, fără chip şi fără magie.

De o sută de ori încercasem să înverzesc iarba moartă de sub pantofi sau să le redau mandarinelor putrede cumpărate de doamna Dainan de la piaţă rotunjimea şi suculenta odinioară pierdute. Încercasem să creez păsări, peşti şi maimuţe din orice material pe care reuşeam să pun mâna – ca să le dăruiesc suflul vieţii. Cândva, fusese neaşteptat de simplu, un cuvânt, un gând, o dorinţă. Am încercat în fiecare zi, iar şi iar, refuzând să mă dau bătută.

Însă orice magie avusesem odată, dispăruse. Din păcate, fusese doar un vis.

Cu o ultimă lovitură, lemnul a pocnit şi a trosnit. M-am dat la o parte când buşteanul s-a despicat în două şi mi-am şters sudoarea de pe frunte.

Poate că magia nu era răspunsul. Poate că trebuia să găsesc o altă cale.

Mi-am ridicat toporul spre următoarea movilă de lemne şi mi-am adunat puterile.

Ghemuită pe o saltea de paie, cu Kiki adăpostită în îndoitura braţului, mi-am visat fraţii. Îi vedeam în fiecare noapte: Andahai, Benkai, Reiji, Wandei, Yotan şi Hasho. Şase cocori cu coroane stacojii.

Uneori îi strigam, iar ei cădeau, unul câte unul, într-o strălucire roşie, cu gâturile acoperite de pene negre însemnate de muşcătura unui şarpe. Mă trezeam plină de sudoare, cu trupul străbătut de convulsii violente. Alteori visam că mă căutau, traversând în zbor

ţinuturi îndepărtate pe care nu le recunoşteam. Mă rugam ca acele vise, de o claritate nefiresc de vie, să fie nişte simple viziuni. Şi ca fraţii mei să fie în viaţă, în siguranţă, şi să nu se fi uitat pe ei înşişi – sau să mă fi uitat pe mine.

În seara asta am visat-o pe Raikama.

Copacii din grădina noastră căpătaseră o nuanţă lucioasă de galben, cu frunzele pârjolite uşor de pete roşii.

Zi de zi, fraţii mei se întorceau la palat. Zburau şi scoteau strigăte ascuţite, care aminteau oarecum de numele meu.

— Shiori! Shiori!

Era împotriva legii să ucizi un cocor pe pământurile imperiale, însă apariţia lor zilnică îi speriase atât de tare pe soldaţi, încât începuseră să arunce cu pietricele în păsări când încercau să aterizeze în grădini. Cu toate acestea, fraţii mei nu au fost descurajaţi.

În cele din urmă, strigătele au devenit atât de puternice într-o zi, încât însuşi tatăl meu a venit să-i vadă pe cei şase cocori care se învârteau deasupra palatului.

— Cât de ciudat! a glăsuit el. De obicei, cocorii ne vizitează doar iarna. Vino să vezi!

Mama mea vitregă i s-a alăturat.

— Aceste păsări sunt diferite de cele care ne vizitează de obicei.

— Diferite? Dragul meu soţ, acum poţi să citeşti expresiile păsărilor?

— Nu!

Tatăl meu a râs scurt, un sunet plin de tristeţe.

— Dar ochii lor… aproape că par umani. Atât de melancolici! Aproape ca şi cum i-aş mai fi văzut…

Cuvintele lui au făcut-o pe mama mea vitregă să încremenească.

— Devin violenţi, i-a răspuns ea. Cel mai mare dintre ei a atacat astăzi un străjer, iar altul a zburat în grădina mea. Sunt cocori sălbatici. Pune gărzile să-i doboare dacă se întorc.

Înainte ca tatăl meu să poată protesta, petele aurii din ochii mamei mele vitrege au licărit, iar chipul lui şi-a pierdut vigoarea. A dat din cap, redus la tăcere, de parcă ar fi gândit: Fireşte că ai dreptate.

Când fraţii mei au venit din nou să mă caute, Raikama i-a făcut şi pe ei să uite.

— Zburaţi spre miazăzi! i-a îndemnat ea. Uitaţi de sora voastră şi alăturaţi-vă celorlalţi cocori!

Nu! *am vrut să ţip.* N-o ascultaţi!

Dar cei şase cocori au zburat departe şi nu mi-am dat seama dacă vraja mamei vitrege avusese efect sau dacă îi speriaseră arcaşii.

Când m-am trezit, sudoarea îmi lipise hainele de spate, iar picioarele mă dureau după ce mă zvârcolisem atât de mult în vis. Însă mintea îmi era mai limpede decât fusese vreodată, ca şi cum ar fi străpuns, într-un final, vălul fricii aruncat de Raikama asupra mea, şi mi-ar fi preschimbat suferinţa într-o hotărâre ca oţelul, oferindu-mi avântul îndelung căutat.

Lâncezisem prea mult aici. Era timpul să o fac pe Raikama să plătească pentru ceea ce săvârşise. Era timpul să-mi găsesc fraţii.

CAPITOLUL 10

AM GĂSIT-O PE DOAMNA DAINAN ÎN BUCĂTĂRIE, UNDE dilua vinul de orez şi arunca resturile din această după-amiază în tocăniţa de legume pe care o gătisem pentru cină.

— Ce vrei, Lina? m-a întrebat ea, nerăbdătoare.

Coşmarul de noaptea trecută îmi dăduse mult curaj. Mi-am întins mâna, făcând un gest pentru bani.

Doamna Dainan a pufnit dispreţuitor.

— Ai ceva cutezanţă de-mi ceri bani. De ce ar trebui să plătesc o hoaţă?

Nu mi-am retras mâna. Eram aici de două luni şi, în tot acest timp, muncisem de mă spetisem, serviciile mele depăşind cu mult valoarea bărcii ei de prins creveţi, iar ea ştia asta. Şi eu ştiam asta.

Şi-a repezit coada măturii asupra capului meu şi, deşi am intuit gestul şi m-am ferit, tot m-a lovit în umăr.

Durerea mi-a săgetat clavicula şi am strâns cu putere din buze ca să nu strig. Gândul că aş putea din greşeală să scot un sunet mă speria mult mai mult decât loviturile doamnei Dainan.

— Hoaţă ce eşti, crezi că te va primi altcineva în casa sa? a râs ea cu răutate. Poate că ar trebui să te vând la bordel. Dar cine te-ar vrea cu chestia aia ridicolă pe cap?

Mi-am încleştat pumnii pentru a mă împiedica să reacţionez pripit. Trebuia să mai îndur încă puţin această situaţie neplăcută. Cu unghiile înfipte în palme, mi-am recăpătat treptat calmul.

— Oricum, de ce ai nevoie de bani? Nu ai casă, nu ai familie, a continuat ea, trăgând obloanele ferestrelor, care au protestat zgomotos. Acum pleacă înainte să...

Mustrarea i-a fost întreruptă brusc de sunetul copitelor în galop, tropotul amuţind pe dată. Un cal a nechezat în faţa uşii.

Doamna Dainan a inspirat scurt, apoi şi-a îndreptat gulerul înainte să deschidă uşa. Câteva clipe mai târziu, şi-a înclinat spatele într-o plecăciune adâncă şi a fluturat agitată din braţe, cu vocea complet schimbată, folosind un ton slugarnic, de care nu ştiam că este capabilă.

— Ah, bine aţi venit! Bine aţi venit, stăpâne!

O santinelă imperială intrase în han.

Cu răsuflarea prinsă în gât, am înhăţat mătura doamnei Danian şi

m-am prefăcut că fac curat în timp ce mă apropiam tiptil de uşă, ca să pot trage cu urechea.

Potrivit istoriei, santinelele erau cavaleri antrenaţi să lupte cu demonii, ajutându-i pe zei să-i întemniţeze înapoi în Munţii Sfinţi al Curajului. Acum, când se presupunea că astfel de ameninţări fuseseră înlăturate, santinelele protejau familia imperială şi menţineau pacea oriunde erau staţionate. Unii bărbaţi se antrenau întreaga viaţă pentru o asemenea onoare, fiind unul dintre puţinele moduri prin care un om sărac îşi putea schimba norocul.

Această santinelă era un băiat tânăr, dar, chiar şi aşa, câştiga probabil cel puţin zece makani pe an. Îndeajuns pentru a avea câţiva arginţi în buzunare.

Ce faci, Shiori? m-am certat*. Îţi imaginezi cum ar fi să jefuieşti o santinelă?*

— Lina! a ţipat doamna Dainan. Unde-ţi sunt manierele? Adu-i noului nostru oaspete o porţie din supa ta delicioasă! Şi o ceaşcă de ceai!

M-am grăbit să-i dau ascultare. Când m-am întors, santinela se aşezase în colţul de lângă fereastră, departe de ceilalţi oaspeţi.

Cu toate că băiatul nu şi-a scos coiful şi armura, l-aş fi recunoscut drept santinelă chiar şi dacă ar fi purtat haine cârpite, ca ale mele. Avea aspectul distinctiv: postura rigidă, umerii drepţi şi mândri, dobândiţi după ani de antrenament riguros, ochii solemni, lipsiţi de răutate sau viclenie. Întâlnisem o mie la fel ca el.

— Veniţi de la Iro sau de la Fortăreaţa Tazheni? a întrebat doamna Dainan, cu o căldură în glas pe care nu o mai remarcasem până acum, apoi a făcut un adevărat spectacol din împăturirea prosopului cald, pe care i l-a pus pe masă. S-au adunat mulţi soldaţi acolo. Asta-i bine pentru afaceri, dar presupun că nu-i atât de bine pentru Kiata.

— Sunt în trecere.

Răspunsul santinelei a fost scurt, semn că voia să fie lăsat în pace. Dar doamna Dainan a continuat să pălăvrăgească:

— Atunci vă întoarceţi acasă?

— Împăratul îşi caută copiii, i-a răspuns santinela cu jumătate de gură.

Tânărul nu era prea vorbăreţ.

— Mi s-a cerut să mă alătur misiunii.

Mi s-au ridicat firele de păr de pe ceafă.

— Ah, da! a comentat doamna Dainan, mimând compasiune. Sărmana prinţesă şi sărmanii prinţi! Ei bine, noi nu i-am văzut! Nicio veste din partea locului!

Băiatul nu părea surprins de acest lucru. Şi-a scos o carte jerpelită din raniţă şi a deschis-o pentru a respinge orice alte întrebări din partea doamnei Dainan. Apoi şi-a înclinat bărbia spre ceaşca de ceai, deja goală.

— Lina! s-a răstit doamna Dainan înainte să-şi îndrepte atenţia spre ceilalţi clienţi de care trebuia să se ocupe. Mai adu nişte ceai!

Am turnat repede, întrebându-mă ce îmboldise o santinelă imperială să vină pe această insulă îndepărtată în căutarea fraţilor mei şi a mea. Exista vreo modalitate de a-i spune cine sunt cu adevărat? Puteam să am încredere în el?

Abia dacă m-a băgat în seamă, cu privirea îndreptată spre carte şi mâna întinsă după supă. Cât a băut, m-am uitat cu atenţie peste umărul lui. Nu citea, ci răsfoia desene vechi dintr-un caiet de schiţe. Unele aveau câteva însemnări mici alături, dar nu reuşeam să văd...

— Nu este politicos să citeşti peste umerii oamenilor, a spus el, luându-mă prin surprindere.

Şi-a pus supa pe masă, apoi şi-a ridicat privirea. La vederea bolului de pe capul meu, o umbră de curiozitate i-a străfulgerat chipul. Din obişnuinţă, m-am pregătit pentru avalanşa de întrebări la care nu puteam răspunde.

Însă niciuna nu a prins glas.

— Tu trebuie să fii bucătăreasa, a spus el în schimb, arătând spre bolul lui. Doamna Dainan nu a exagerat când ţi-a lăudat supa. Totul e excepţional. Aroma, peştele, chiar şi ridichile. Îmi aminteşte de acasă.

Am dat din cap, dar nu prea îmi păsa ce credea despre supa mea. Voiam să-l întreb cum se simţea tata, de cât timp mă căuta. Dacă mama mea vitregă încă îi era alături.

Mai presus de toate, voiam să ţip *Sunt prinţesa Shiori!* Voiam să-l scutur de umeri până când avea să mă recunoască. Voiam să-i poruncesc să mă ducă acasă.

Dar nu am făcut niciunul dintre acele lucruri. Mi-am înclinat pur şi simplu capul şi m-am retras în bucătărie.

Până la urmă, cine ar fi crezut că prinţesa Kiatei era o slujitoare din satul Tianyi, cu un bol de lemn pe cap, atât de săracă, încât nu-şi putea permite un pieptene ca să-şi descâlcească părul sau papuci de paie ca

să umble pe câmpuri?

Nimeni. Cu atât mai puţin această santinelă.

Ai putea să-i ceri bani, mi-a sugerat o voce disperată dinlăuntrul meu. *O monedă de argint nu înseamnă nimic pentru el, dar ar fi totul pentru tine.*

Da, aş cerşi fără ezitare, dacă astfel mi-aş găsi fraţii. Chiar dacă asta ar însemna să renunţ la puţina mândrie rămasă. Dar cerşitul ar fi zadarnic, din moment ce doamna Dainan m-ar vedea şi mi-ar lua moneda.

Vocea şoptită a vorbit din nou, găsindu-şi sălaş în mintea mea: *Deci îl vei jefui.*

Da! Pentru a-mi reîntâlni fraţii, aş plăti orice preţ şi aş face aproape orice.

Amurgul şi-a făcut simţită prezenţa târziu, aruncând umbre peste han, în vreme ce lumina orbitoare a apusului se strecura prin coridoarele înguste.

În timp ce toată lumea lua cina, mi-am târât mătura şi o găleată în sus, pe treptele scârţâitoare, către odăile oaspeţilor, nevoită să spăl podelele şi să schimb lumânările felinarelor. Ultimele mele îndatoriri înainte de a putea să mă bucur de propria masă şi să închei ziua cu câteva ore de somn.

Am păstrat odaia santinelei la final. Doamna Dainan i-o dăduse pe cea mai bună, ceea ce nu însemna mare lucru, doar că avea o fereastră cu vedere spre larg, un ceainic din care nu se scurgea ceaiul şi un taburet care nu se clătina când stăteai pe el.

De obicei, ţineam uşa deschisă atunci când lucram. Dar în seara asta am închis-o. Cu fermitate.

Adunându-mi curajul, am început să-i cotrobăi prin odaie.

Santinela nu venise cu multe lucruri. Dulapul îi era gol şi-şi ţinea sabia – şi probabil şi banii – asupra sa. Dar nu aveam nevoie de mult, doar cât să-mi plătesc călătoria spre miazăzi.

Pe suportul de haine îi atârna arcul. Părea scump, sculptat din cel mai bun mesteacăn şi pictat într-un albastru intens, strălucitor. Însă nu eram atât de nesăbuită, încât să încerc să vând armele unei santinele.

Pelerina lui, pe de altă parte, împăturită cu grijă pe pat, era desprinsă dintr-o poveste diferită, mai zdrenţuită şi mai ruptă decât lăsase să se vadă iniţial. Dezamăgită, mi-am înăbuşit un oftat de

frustrare, apoi mi-am băgat mâinile în buzunare. Goale.

M-am răsucit pe călcâie, gata să mă dau bătută, până când i-am zărit raniţa într-un colţ întunecat. O lăsase aici; o decizie neaşteptată, îndeosebi din partea unui tânăr care părea atât de atent.

Conţinutul raniţei mi-a confirmat bănuielile cu privire la caracterul lui: o ploscă de apă, o cutie de cupru cu cremene şi iască, o bucată de muselină cu un ac fin de os şi un ghem de aţă, mai multe şosete de lână şi un număr excesiv de cărţi, de la volume de poezie şi pictură clasică până la cele de istorie. Şi mai era şi caietul de schiţe cu care îl văzusem mai devreme, plin de desene cu munţi, bărci în formă de semilună pe un râu şi o fetiţă cu codiţe care ţinea un iepure. Deşi arta îmi desfăta ochii, mă aflam aici pentru makani, nu picturi.

Apoi... în partea de jos a raniţei... ceva moale...

Era condurul pe care îl purtasem când mă blestemase Raikama! Cel pe care-l aruncasem înspre cer când crezusem că-mi văd fraţii.

Cu toate că pantoful se deteriorase, l-aş fi recunoscut oriunde – mătasea roz-deschis, cocorii fin brodaţi, petele lăsate de iarbă şi de drumul pietruit. Am ţinut în mâini această ultimă rămăşiţă a trecutului meu şi mi-am îndreptat gândurile spre santinelă. Oare cum îl găsise?

Curioasă să aflu mai multe, am continuat să-i scotocesc prin raniţa. Într-unul dintre buzunarele laterale am găsit două blocuri subţiri de lemn, legate pentru a ţine ceva care era în mod clar important.

Am luat obiectul misterios, desfăcând cu îndemânare şnurul.

Între cele două blocuri am descoperit rămăşiţele unui pergament. M-am încruntat, confuză. O epistolă în a'landană?

Am desfăşurat mai mult pergamentul, dorindu-mi să fi fost mai atentă la orele de limbi străine. Spre deosebire de Kiata, unde continentul şi nenumăratele insule fuseseră unite de milenii, A'landi era o ţară enormă, împărţită în zeci de provincii. Credinţele şi tradiţiile se suprapuneau în multe feluri, dar asta nu însemna că puteam citi fluent limba.

Din fericire, mesajul era simplu:

Excelenţa Voastră,

Patru Răsuflări pare o soluţie elegantă, dar mă tem că nu mai este necesară...

Patru Răsuflări? M-am încruntat. Mai auzisem de această otravă.

Reţeta sa era un secret bine păstrat în rândul celor mai iscusiţi asasini, iar licoarea, foarte apreciată pentru că până şi mirosul îi era nociv – avea puterea să-şi prindă victima în mrejele unui somn profund. Însă dacă o înghiţeai, era mortală.

Cineva încercase odată să-i trimită Raikamei un săculeţ parfumat, îmbibat cu Patru Răsuflări, dar ea detectase aproape imediat prezenţa otrăvii, câştigând admiraţia tatei.

„Miroase dulce", ne învăţase ea pe mine şi pe fraţii mei. „Ca mierea. Asasinii vor masca întotdeauna aroma. Şi folosesc doze foarte mici, deoarece otrava lasă urme de aur pe piele când este inhalată şi înnegreşte buzele când este băută".

Acum, că mă gândeam mai bine, nu era un şoc că un şarpe precum Raikama poseda un talent aparte în descoperirea otrăvurilor. Of, de-am fi ştiut!

Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra scrisorii. Avea marginile pătate de sânge uscat şi lipsea o secţiune din mijloc, dar mai rămăsese un fragment în partea de jos a mesajului:

Prinţesa şi fraţii ei au dispărut de la palat. Aşa cum am convenit, mă voi întâlni cu tine şi cu Lupul pentru a discuta următorul pas din plan.

Un fior mi-a alunecat pe şira spinării. Cine era Lupul şi ce avea de gând cu fraţii mei şi cu mine? Am pus epistola înapoi între blocurile de lemn, convinsă că descoperisem un complot întunecat: uneltitorii urmau să acţioneze împotriva tatălui meu – şi a Kiatei. Poate din acest motiv ne blestemase Raikama? Îşi dorea ca tatăl meu să fie lipsit de apărare, iar împărăţia să devină o ţintă sigură, vulnerabilă, în eventualitatea unui atac?

Ce făcea această santinelă cu un astfel de mesaj?

Felinarele s-au clătinat. Prima oară am crezut că este Kiki, care se întorcea din căutarea ei zilnică a fraţilor mei. Apoi am auzit pe cineva urcând cu paşi grei scările.

Am tresărit. După ce am aruncat pergamentul la loc în raniţă şi am stins lumânarea felinarului, m-am repezit spre uşă, dar era prea târziu.

Vârful rece al unei lame mi-a înţepat uşor gâtul.

Am îngheţat, recunoscând silueta zveltă a santinelei.

— *Tu! a* spus el, cu o notă de surprindere în voce, apoi tonul i-a devenit mai aspru. Întoarce-te încet!

Inima îmi bătea năvalnic în piept; m-am supus. Dacă era o santinelă adevărată, sabia de la brâu era suficient de ascuţită pentru a tăia osul. Iar omul era îndreptăţit să mă omoare.

A luat pergamentul, observând imediat că cineva umblase la şnur, şi l-a fluturat spre mine.

— Ce făceai cu asta?

I-am întâlnit privirea fără să divulg nimic, cu buzele unite într-o linie subţire.

— Nu voi repeta întrebarea.

Mi-am îndreptat un deget spre gât, indicând că nu pot vorbi. Apoi mi-am întins mâna, cu palma în exterior, ca să-i explic că îi scotocisem odaia în căutare de bani, şi am schiţat valuri oceanice – *bani, ca să plec de pe insulă.*

De îndată ce a înţeles, santinela şi-a coborât pumnalul.

— Am văzut că hangiţa te-a lovit. De aceea îţi doreşti să pleci?

Tot ce am făcut a fost să-mi cobor capul. Cu siguranţă era perspicace. Învăţasem şi eu să fiu, prin tăcerea mea.

— Înţeleg...

A ascuns pergamentul înapoi în raniţă.

— Bine că te-am prins, a spus el apoi cu severitate, îmblânzindu-şi treptat glasul. Să fii prinsă cu asta asupra ta ţi-ar asigura, fără îndoială, o întâlnire cu moartea.

Mi-am înclinat capul.

De ce? Ce spune?

— Pentru cineva care nu poate vorbi, îţi faci foarte uşor cunoscute gândurile, a comentat el, închizându-şi raniţa. Treburile mele mă privesc doar pe mine, nu şi pe tine.

L-am studiat. În pofida tonului aspru, nu-mi era teamă de el. Ar fi putut să mă omoare pe loc, din moment ce îi cotrobăisem prin lucruri. Dar nu o făcuse. Reacţia santinelei a fost îndeajuns pentru a deduce că epistola nu era destinată ochilor lui. Îi spusese doamnei Dainan că îi căuta pe copiii imperiali. Probabil că o găsise în timpul cercetărilor sale.

O mie de întrebări mi-au ars limba. Voiam să-i cer veşti despre Kiata şi despre tatăl meu. Voiam să-i poruncesc să-mi împărtăşească tot ce ştia. Dar mai întâi trebuia să-i spun cine sunt.

Tremuram toată, delirând de bucurie, când am început să-mi scriu numele pe palmă. Parcă se înfăptuise unul dintre miracolele lui

Ashmiyu'en: în sfârşit venise cineva care ştia să citească!

Apoi şerpi invizibili mi-au sâsâit în urechi. *Aminteşte-ţi!* m-au avertizat ei. *Nimeni nu va şti cine eşti.*

Am încremenit, iar blidul de pe cap a devenit la fel de greu ca o piatră. Chiar şi atât de departe de casă, blestemul Raikamei refuza să mă elibereze din capcană.

Sâsâitul s-a oprit când santinela şi-a scos coiful. Avea un păr închis la culoare, ciufulit şi neîngrijit, care i se ondula la urechi, iar o şuviţă rătăcită îi umbrea linia părului, mai exact V-ul din partea de sus a frunţii. Îl făcea să arate mai puţin ameninţător, mai puţin ca un războinic îndârjit şi mai mult ca un călător obosit, care avea nevoie de o baie şi de un bărbierit.

Tânărul şi-a ridicat privirea.

— Încă n-ai plecat? Orice alt hoţ ar fi fugit până acum, a spus el, apoi s-a oprit. Să înţeleg că nu eşti un hoţ prea bun, dacă ai tupeul să jefuieşti o santinelă. Prima oară?

Nu intenţionasem să-i răspund, dar m-am trezit cu mâna în aer şi două degete ridicate.

— Atunci, a doua oară.

Aproape că a schiţat un zâmbet, cu colţul gurii tânjind să ducă gestul până la capăt.

— Eşti sinceră. Nu ca stăpâna ta.

Nu eram. Fraţii mei mă numiseră odinioară prinţesa mincinoşilor. Totuşi, presupuneam că mă schimbasem în ultimele luni. De fapt, se schimbaseră atât de multe lucruri!

— Doamna Dainan te-a strigat Lina. Acesta este numele tău?

După o scurtă ezitare, am clătinat din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu! E frumos, dar cumva nu ţi se potriveşte.

Am aşteptat să-mi explice ce a vrut să spună prin asta, însă nu a făcut-o.

— Care *este* numele tău?

Am strâns din buze când am auzit întrebarea. Degetele mi-au conturat prima iniţială a numelui înainte să-mi reconsider gestul.

— Nu vrei să-mi spui? E în regulă!

Vocea îi devenise blândă, aproape plăcută. Avea o muzicalitate aparte, fiecare cuvânt fiind rostit clar, fără grabă.

O trăsătură neobişnuită pentru o santinelă. Bărbaţii pe care îi întâlnisem la palat erau întotdeauna ţâfnoşi şi mai expresivi în

mânuirea săbiilor decât a cuvintelor. Pe de altă parte, ce alte santinele mai ştiam care aveau asupra lor un caiet de schiţe şi citeau poezii?

Între nodurile degetelor i-a apărut o monedă de argint.

— Uite, ia asta! Foloseşte-o cu cap!

Ochii mi-au săgetat în sus. Era mai mult decât aveam nevoie ca să ajung la miazăzi şi să-mi găsesc fraţii.

Am dat să o înhaţ, dar santinela o ţinea astfel încât să nu ajung la ea.

— Te rog, aşteaptă până după micul-dejun şi abia apoi pleacă, mi-a spus el, ca şi cum mi-ar fi smuls o promisiune de pe buzele tăcute.

Umerii mi s-au încordat şi l-am privit confuză.

De ce?

— Mai bine să începi o călătorie cu stomacul plin decât cu el gol. Vorbesc în numele meu, dar şi în al tău.

Am arătat spre exterior, dincolo de han.

Pleci şi tu?

— Mâine-dimineaţă, mi-a confirmat el. Misiunea mea a fost oarecum un eşec, dar supa ta mi-a oferit o neaşteptată alinare. Pe cuvânt, trebuie să fi fost magie în oala ta – azi a fost prima dată, după o perioadă îndelungată, când am savurat cu adevărat gustul ridichilor.

Umorul licărea în ochii lui de un brun-pământiu.

— Mi-ar plăcea foarte mult să le încerc din nou şi să mă asigur că nu a fost vorba de noroc chior.

Nu m-am putut abţine să nu-i întorc zâmbetul larg. Ce tânăr prostuţ; îi displăceau atât de mult ridichile, încât se temea că supa mea ar putea fi o dovadă de noroc chior! Am râs în sinea mea, amuzată de un asemenea gând.

Prea bine! Un mic-dejun în plus nu îmi putea încurca planurile. Dar după aceea şi eu aveam să plec – să-mi găsesc fraţii şi să rup blestemul aruncat asupra noastră.

Odată ce moneda mi-a ajuns în mână, am fugit din odaie, uitând mătura şi găleata. Entuziasmul mi-a pâlpâit în piept şi cu greu am rezistat să nu ţopăi de bucurie în odaia mea.

Poate că norocul meu începea să se schimbe.

CAPITOLUL 11

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, O A DOUA SANTINELĂ A SOSIT la Hanul Vrăbiuţei.

Nu m-am obosit să ies să o întâmpin. Amestecam în oala mea cu supă de peşte şi inhalam aroma, acordând o atenţie specială ridichilor.

Cu degetele de la picioare subjugate de un ritm imaginar, cântam în gând:

Amestecă, amestecă o supă pentru o piele frumoasă.
Fierbe, fierbe o tocană pentru un păr des şi negru.

Nu mai fusesem atât de fericită de câteva săptămâni.

Când lumina soarelui mi-a gâdilat nasul, mi-am pus deoparte polonicul ca să-l scarpin. Apoi mi-am studiat makanul de argint, urmărind lumina care i se reflecta de pe margini. Încă nu-mi venea să cred că santinela mi-l dăruise. Trebuia să-i aflu numele înainte să plece; tata avea să îi răsplătească generozitatea de îndată ce mă întorceam în siguranţă acasă.

Urma să plec după servirea supei. Până la căderea nopţii, aveam să fiu departe de acest loc.

Dar, în timp ce aşezam blidele de supă pe o tavă, lama noii santinele s-a izbit de peretele exterior, cutremurând plăcile de lut de pe acoperiş.

— Îndrăzneşti să încerci să mă fraiereşti? a urlat el.

— I-i-iertaţi-mă, stăpâne! s-a milogit doamna Dainan. Nu ştiu ce-a fost în capul meu!

Cântecul mi s-a oprit brusc, un ecou armonios, şi am aruncat o privire afară, mijindu-mi ochii prin obloane pentru a vedea ce se întâmplă.

— Porunceşte-le oaspeţilor tăi să iasă în hol! a tunat santinela. Vreau ca toţi să fie prezenţi.

Cine era acest bărbat? Zalele care îi împodobeau braţele şi picioarele scânteiau într-o nuanţă intensă de albastru, cu lanţuri atât de delicat lucrate, încât arătau ca solzii minusculi de peşte. Chingi din aur filat îi ţineau laolaltă plăcile armurii din oţel din jurul pieptului, lustruite până în punctul în care puteam zări pe suprafaţa lor reflexia

doamnei Dainan – hangiţa stătea în genunchi, ca şi cum viaţa îi depindea de acea singură plecăciune. Probabil că aveam dreptate.

Pare o persoană importantă – poate că este un lord, a observat Kiki. *Ar trebui să-l abordezi.*

Şi ce să fac mai exact? am replicat eu. *N-ai văzut cum a ciopârţit peretele?*

Doamna Dainan a încercat să-l fraierească pentru că-i bogat. Şi eu aş fi supărată în locul lui. Repede, vine înăuntru!

Uşa s-a deschis larg, trântită cu atâta forţă, încât mi-au apărut unde în holurile de pe tavă. Neputând să-mi stăpânesc curiozitatea, m-am strecurat afară din bucătărie.

Tânărul lord a păşit ţanţoş în han, scuturându-şi pământul de pe cizme în timp ce oaspeţii cădeau în grabă în genunchi. Avea ochii întunecaţi, însufleţiţi de un licăr de viclenie, şi gâtul străbătut de o reţea de muşchi groşi, încordaţi ca nişte frânghii cât cerceta hanul. Apoi, cu un mormăit, s-a îndreptat spre cealaltă parte a mulţimii.

Caută pe cineva, mi-am dat seama.

Poate un bandit? a sugerat Kiki. *Sau un servitor fugar?*

Nu am răspuns. Bărbatul nu era o santinelă obişnuită. Era o santinelă de rang înalt, probabil fiul unuia dintre comandanţii de război ai tatei. Oare venise aici în căutarea mea şi a fraţilor mei?

Abia mai respirând, am luat-o pe Kiki de pe umăr şi am ascuns-o în mânecă, dând să mă retrag înapoi în bucătărie, dar lordul m-a auzit.

S-a răsucit pe călcâie şi m-am trezit cu marginea lamei apăsată pe gât.

— Dă dovadă de puţin respect! N-am să ţi-o cer încă o dată.

Cu excepţia tatălui meu, nu îngenuncheasem niciodată în faţa nimănui. Munca la han îmi temperase considerabil mândria, însă orice fărâmă care îmi mai rămăsese a refuzat să mă lase să mă aplec înaintea acestui străin nemilos. Mi-am ridicat privirea spre el, sfidător, şi o scânteie de furie a trecut fulgerător pe chipul tânărului lord.

— Scoate-ţi blidul ăla de pe cap!

Fără niciun avertisment, mi-a lovit capul cu partea laterală a sabiei. M-am împiedicat, scăpând tava şi vărsând supa, cu gleznele împroşcate de stropi fierbinţi. Mi-am muşcat buza până când s-a domolit căldura, dar nu m-am mişcat să curăţ mizeria.

Când mi-am recăpătat echilibrul, încă tremurând, tânărul lord şi-a ridicat din nou sabia. În ochii lui mijiţi stăruiau consternarea, dar şi un

plăpând licăr de frică. Se aşteptase ca bolul de pe capul meu să se spargă.

— Ce fel de demon eşti? a cerut să ştie pe un ton poruncitor.

— Numele ei este Lina, a glăsuit o voce familiară din spatele meu, şi nu este un demon.

Era santinela care sosise ieri. Şi-a aţintit ferm privirea asupra noului venit.

— Ai bătut atâta drum ca să mă găseşti, vere, sau ai venit aici pentru a hărţui săteni nevinovaţi?

Vere? Acum, că ştiam unde să mă uit, chiar vedeam o asemănare între cei doi bărbaţi, de la înălţime şi constituţie, până la aceiaşi umeri drepţi şi ochi hotărâţi. Dar aveau conduite atât de diferite, încât ar fi putut la fel de bine ca unul să fie întruchiparea primăverii, iar celălalt, a iernii.

— Este datoria unei santinele să protejeze Kiata de demoni, s-a enervat lordul. Recunosc un demon când văd unul. O energie întunecată o înconjoară.

— Ajunge cu superstiţiile astea prosteşti! Nu sunt demoni în Kiata. Eşti o santinelă, nu un preot de rang înalt. Pune sabia deoparte, Takkan!

Takkan?

Surprinsă, l-am cercetat pe lord în timp ce-şi punea sabia în teacă. La o privire mai atentă, am remarcat blazonul pictat pe aceasta, mai exact un iepure pe un munte, înconjurat de cinci flori de prun – şi o lună plină albă.

Stomacul meu a executat un salt periculos, demn de un acrobat talentat. Chiar dacă nu fusesem niciodată atentă la lecţiile mele de heraldică[7], recunoşteam *acel* blazon. Aparţinea familiei Bushian.

Şi Takkan... Takkan era un nume pe care îl evitasem ani întregi. Numele băiatului cu care trebuia să mă căsătoresc.

Lumea a încetat să se mai învârtă. Asta *era* şansa mea. Aveam un singur lucru de făcut: să-i arăt că sunt prinţesa Shiori, fiica împăratului. În câteva zile, aveam să mă întorc la palat.

Dar intuiţia m-a ţinut pe loc.

Îl întâlnisem o singură dată pe Takkan, când eram copii. Nu-mi

[7] Disciplină auxiliară a istoriei care se ocupă cu studiul stemelor statelor şi a blazoanele caselor domnitoare (n. tr.).

aminteam nimic despre el – cum arăta sau cum îi suna vocea –, dar toată lumea mă asigurase mereu că moştenitorul lordului Bushian era onest şi amabil.

Numai minciuni! Acest Takkan din faţa mea nu părea amabil. Ochii lui negri erau duri şi reci, şi exista ceva ameninţător în felul care se mişca, asemenea unui câine la vânătoare.

— Zici că nu-i demon? a spus Takkan cu un rânjet dispreţuitor. Atunci, e o adoratoare de demoni. Chiar şi mai rău.

A traversat lent holul, cu aroganţă, adresându-se sătenilor:

— Aţi auzit cu toţii de acele aşa-zise preotese din Munţii Sfinţi. Cele care îşi tăinuiesc magia neagră chiar şi faţă de zei. Această căpuşă mică pare că ar putea fi una dintre ele. Oare ce spirite întunecate ar putea ascunde sub acel blid?

— Încetează! s-a răstit cealaltă santinelă, cu vocea încătuşată de iritare. E doar o poveste, iar ea e doar o fată. N-a vrut să facă niciun rău.

— Doar o poveste? a repetat Takkan. Cât de amuzant că tocmai *tu* spui asta, vere!

Santinela pur şi simplu l-a privit cu înverşunare, fără să-şi ascundă mânia.

Nimeni nu ştia ce probleme nerezolvate existau între cei doi, dar atmosfera tensionată amuţise întregul han. Eram vag conştientă de cei câţiva zeci de săteni din jurul meu, toţi cu feţele lipite de podea, de parcă pereţii urmau să se năruie în orice clipă.

M-am lăsat când pe un picior, când pe celălalt, copleşită de o nelinişte tot mai mare şi convinsă că Takkan îşi va pedepsi vărul pentru o asemenea impertinenţă.

În schimb, acesta s-a întors, ca şi cum ar fi uitat complet de mine.

— Strânge-ţi lucrurile! a mârâit Takkan către santinelă. Trebuie să te duc acasă!

De îndată ce Takkan s-a năpustit afară, m-am strecurat înapoi în bucătărie şi am adunat cu polonicul toată supa rămasă în oală. Am turnat-o într-un blid, aproape vărsând-o încă o dată când m-am repezit afară din bucătărie.

Nu mă aşteptasem ca vărul lui Takkan să se afle chiar dincolo de uşă.

M-a prins de braţ înainte să mă izbesc de el, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul.

— Te grăbeşti să pleci?

Am remarcat că nu eram speriată, doar agitată din cauza supei; altă porţie nu mai aveam de unde să încropesc.

I-am întins blidul.

Pentru tine.

— Mulţumesc!

L-a ridicat la buze, apoi a ezitat şi l-a coborât.

— Vrei să vii cu noi? m-a întrebat el în şoaptă, doar pentru urechile noastre. Ne îndreptăm spre miazăzi, către Iro. Ai auzit de acest loc?

Un dor plin de speranţă i-a înviorat glasul.

— E frumos, cel mai frumos loc din Kiata când ninge.

Propunerea lui m-a înduioşat, dar ironia aproape că m-a făcut să râd. Bineînţeles că ştiam de Iro – prefectura Castelului Bushian. Fără să exagerez, cred că profesorii mei fuseseră mituiţi să-mi povestească zilnic despre măreţia sa. Cum Iro era înconjurată de munţi şi de râul Baiyun, părea o oază în ţinutul deprimant şi sumbru de la miazănoapte – numai vorbe goale, firește, încercări inutile de a-mi domoli plângerile cu privire la logodnă.

Totuşi, când santinela a descris frumuseţea prefecturii, am crezut fiecare cuvinţel. Vocea îi trăda dorul arzător de casă, dezvăluind o admiraţie care nu putea fi prefăcută. Aproape că tânjeam să văd Iro cu ochii mei.

— Nu e departe, a continuat el, chiar dincolo de strâmtoarea Mării de Miazănoapte, pe continent. Ţi-aş putea găsi o slujbă la castel, dacă ai vrea, şi ai duce o viaţă mult mai uşoară acolo decât aici.

Am clătinat din cap. Oricât de mult îmi plăcea de el, misiunea mea era să-mi găsesc fraţii. În plus, nu voiam să am nimic de-a face cu vărul lui, Takkan.

Deşi dezamăgirea i-a tras în jos colţul gurii, tânăra santinelă a golit întregul bol de supă.

— N-a fost noroc chior, a spus el, mestecând dinadins ridichile.

I-am luat blidul, presupunând că a terminat şi că va pleca, dar a deznodat un talisman albastru, decorat cu un ciucure, de pe evantaiul prins la centură. Avea o plăcuţă de argint pe care era imprimat cuvântul *curaj.*

— Dacă vreodată o să ai nevoie de o slujbă, arată asta la poarta castelului! Gărzile nu vor ezita să-ţi dea voie înăuntru.

Mi-a oferit talismanul, însă nu l-am luat. Era un cadou frumos, dar,

din păcate, complet lipsit de valoare pentru mine. În schimb, am întins mâna spre pumnalul lui, vârât într-o teacă lângă sabie.

— Vrei asta?

Uimirea, apoi voioşia au scânteiat în ochii blânzi ai santinelei.

— Eşti cu adevărat îndrăzneaţă! În regulă, păstrează-l! Dar stai departe de drumuri noaptea – bandiţii au devenit tot mai cutezători acum, cu majoritatea santinelelor plecate în căutarea copiilor imperiali.

Tânărul a ezitat, apoi a prins talismanul de mânerul pumnalului înainte să mi-l dăruiască.

— Încearcă să fii atentă!

Vârfurile degetelor ni s-au atins, iar inima mi-a sărit uşor în piept. Nu îi aflasem numele.

Dar când mi-am ridicat din nou ochii să-l întreb, eram singură. M-am dus la fereastră şi i-am urmărit calul până ce a dispărut pe drumul îngust de lângă mare. De îndată ce nu l-am mai zărit, am tras obloanele şi nu m-am mai gândit defel la santinelă. Acum, că aveam mijloacele necesare să plec, erau prea multe de făcut.

În noaptea aceea, când toată lumea dormea, am umplut un sac de orez gol cu toate proviziile pe care le puteam căra – nişte legume murate, peşte sărat, creveţi proaspăt prăjiţi. Mi-aş fi dorit să fi avut timp să pregătesc destulă mâncare cât să-mi ajungă pentru toată călătoria, însă nu puteam fi pretenţioasă.

La ivirea zorilor, când doamna Dainan avea să se trezească şi să descopere că supa nu fierbe pe vatră, aveam să fiu deja departe.

CAPITOLUL 12

AM CUMPĂRAT O BARCĂ DE LA UN PESCAR DIN SATUL Tiany. În mintea lui, probabil că eram o neghioabă în toată regulă, din moment ce îmi doream să plec pe mare atât de aproape de sosirea iernii, dar asta nu l-a împiedicat să mă înveţe cum să folosesc vâslele, să navighez cu ajutorul vântului şi să arunc o plasă pentru a prinde peşte.

Între timp, soţia lui a strecurat în barcă o pătură şi o cutie plină cu crochete de peşte şi ouă fierte. Pentru protecţie, fiica lor a legat şi un talisman de ambarcaţiune, o păpuşică roşie cu două mărgele drept ochi. Când am găsit darurile mai târziu, bunătatea neaşteptată aproape că m-a adus în pragul lacrimilor. Dar îi promisesem lui Kiki că ochii îmi vor rămâne uscaţi până îmi voi găsi fraţii.

Cu câteva ore înainte de amurg, am părăsit în cele din urmă insula, manevrând cârma unei bărci abia îndeajuns de lungă cât să am loc să mă întind, echipată cu o velă care tremura contra vântului.

Nu pare că ar face faţă unei furtuni, a spus Kiki, dând glas grijilor mele.

Cerul e senin, am răspuns în timp ce vâsleam. *Nu se întrezăreşte nicio furtună la orizont.*

Iarna întrupa frica mea cea mai mare. Frigul ne-a urmărit spre miazăzi, descătuşând o brumă perpetuă care îmi înţepa faţa. În fiecare noapte mă rugam zeilor, cerându-le doar două lucruri: să-mi găsesc fraţii şi să nu-mi dau ultima suflare în somn, într-un giulgiu de gheaţă.

M-am ţinut aproape de ţărm, lăsând vela să preia mare parte din muncă. Abia când vremea s-a îmblânzit, iar vânturile au dat să sufle cu putere, am îndrăznit să vâslesc prin Strâmtoarea Mării de Miazănoapte. Pe măsură ce răsăriturile se revărsau în amurguri, am petrecut atât de mult timp înconjurată de apă, încât am început să visez în nuanţe de albastru.

Uneori îl strigam pe Seryu în gând, sperând că mă va auzi şi că va sări dramatic din mare, transformat în dragon. Le putea porunci curenţilor să nu-mi mai atace barca sau putea încălzi puţin apa. Dar nu a apărut niciodată, aşa că am renunţat repede să mai încerc.

Când nu vâsleam, îmi ţineam mâinile ocupate, astfel încât să ignor muşcătura frigului. Nu aveam hârtie, aşa că împătuream bucăţi de varec[8] uscat în formă de păsări, topind ceara lumânărilor pentru ca bietele mele înaripate să nu se dezintegreze.

Ce-ai de gând să faci cu toate acele păsări? m-a întrebat Kiki.

Am ridicat din umeri.

E ceva cu care să-mi ocup timpul.

Oh, mă bucur! a răsuflat Kiki, evident uşurată. *Pentru o clipă, am crezut că ţi-ai putea pune o dorinţă. Ai spus odată că ţi-ai dorit să devin un cocor adevărat. Apreciez, dar aş prefera să rămân o pasăre de hârtie.*

De ce?

Uite în ce belele ai intrat tu, Shiori, pentru simplul fapt că ai puls, a ciripit dezaprobator Kiki. *Logodnicul tău aproape că te-a eviscerat cu sabia – îţi poţi imagina cât de dureros ar fi fost asta?* Pasărea s-a cutremurat. *N-ai putut nici măcar să-i spui cine eşti.*

Da, ei bine, le mulţumesc măreţilor zei că am lipsit de la ceremonia noastră! M-am cutremurat şi eu, dar dintr-un alt motiv.

Şi când mă gândesc că toată lumea mi-l lauda pe Takkan! Ştiam eu că profesorii mei mă minţiseră.

„Dacă Takkan e atât de minunat, de ce nu vine niciodată în vizită la curte?" îl întrebasem cândva pe tata.

Îmi răspunsese că un băiat ca Bushi'an Takkan nu s-ar integra bine în Gindara.

Fireşte că nu s-ar integra. Era o brută, exact aşa cum mi-l închipuisem, şi în sfârşit primisem dovada că ura pe care i-o purtasem în toţi aceşti ani era complet justificată. Însă pur şi simplu refuzam să cred că tata fusese dispus să mă căsătorească cu acel barbar; trebuie să fi fost într-adevăr sub vraja soţiei lui, Raikama.

Aş fi perfect fericită dacă nu aş mai auzi niciodată numele Bushi'an Takkan, i-am declarat solemn lui Kiki.

Odată ce mă întorceam acasă, aveam să-l rog pe tata să anuleze logodna.

Dacă mă mai întorceam vreodată.

[8] Alge brune marine care servesc ca îngrăşământ pentru pământurile nisipoase, folosite ca materie primă pentru fabricarea sodei şi a iodului (n. tr.).

La nouă apusuri după ce plecasem din satul Tiany, am ajuns în Kiata.

Eram înfrigurată, obosită şi înfometată, dar vederea ţărmului m-a bucurat nespus, o explozie de energie care m-a impulsionat să-mi scufund vâslele în apă şi să-mi continui drumul.

Am navigat încet de-a lungul ţărmului, admirând munţii stâncoşi care mărgineau codrul, unii atât de înalţi, încât străpungeau norii. Pădurea în sine pulsa de viaţă, deoarece, spre deosebire de Tianyi, copacii de aici abia începuseră să-şi piardă frunzele. Mi-au orbit ochii cu veşmintele lor pictate în verde smarald, galben-auriu şi roşu-rubiniu, o întindere viu colorată, aparent infinită. Aceasta era Zhensa, pădurea nesfârşită!

Când m-am apropiat de ţărm, mai multe păsări au ţâşnit din copaci spre cer, cântând melodios.

I-aţi văzut pe fraţii ei? a strigat Kiki către ele. *Sunt şase cocori cu coroane stacojii.*

Păsările s-au uitat la Kiki, surprinse că le vorbea un cocor de hârtie. Apoi şi-au ciripit răspunsurile.

Spun că nu au văzut niciun cocor venind pe aici, mi-a tradus imediat Kiki.

M-am întors spre ea, uimită şi am întrebat-o: *Poţi vorbi cu ele?*

A ridicat o aripă.

Cum altfel crezi că ţi-am căutat fraţii în tot acest timp?

În timp ce ascultam, Kiki le-a cerut ajutorul fluturilor şi albinelor, chiar şi ţânţarilor care mă torturau noaptea, repetând aceeaşi întrebare: *Aţi văzut cumva şase cocori cu coroane stacojii?*

Răspunsul era întotdeauna nu, iar Kiki îmi transmitea acelaşi mesaj din partea tuturor vieţuitoarelor: *Dar ne vom uita după ei şi le vom spune să te caute dacă îi găsim.*

Aşa s-a desfăşurat întreaga zi, până când, în cele din urmă, aproape de lăsarea amurgului, am plutit pe râul Baiyun, unde un castor lucra la barajul lui.

Kiki i-a ascultat mormăiturile şi chiţăiturile.

Susţine că râul coteşte puţin mai sus şi că ar trebui să tragem acolo, la mal. Pericolul pândeşte în faţă.

Vă mulţumesc, domnule Castor! am comunicat prin gesturi, iar Kiki i-a transmis întrebarea mea: *Aţi văzut şase cocori trecând pe aici?*

Şase cocori? Cum sunt ăia? S-a uitat la cer.

O gheară invizibilă m-a prins de gât, furându-mi răsuflarea. Deasupra noastră planau şase cocori, cu coroanele lor stacojii uşor de distins printre norii cenuşii.

Am sărit în picioare şi mi-am fluturat vâslele. Barca s-a clătinat periculos, iar în timpul scurs să-mi recapăt echilibrul, fraţii meu au zburat mai departe.

Fraţilor! i-am strigat şi am agitat în continuare vâslele. *Kiki, spune-le că sunt aici!*

Dar altceva îi atrăsese atenţia lui Kiki. Castorul plecase, fluturii dispăruseră. O cascadă spumega în josul râului.

Ai grijă, Shiori!

Pasărea s-a repezit în faţa mea, ciripind şi ţipând cuvinte pe care abia le auzeam. Apa îmi lovea barca din toate direcţiile, iar valurile ne aruncau dintr-o parte în alta.

Ne-am învârtit, prinse într-un curent necruţător, îndreptându-ne tot mai repede spre...

O cascadă!

Teroarea m-a strâns numaidecât în braţe. N-am văzut niciun bolovan pe care să sar, niciun ţărm îndeajuns de aproape pentru a acosta. Am tras cârma cât am putut ca să-mi întorc barca, însă apa devenise prea sălbatică, împingându-mă înainte cu o viteză alarmantă şi furându-mi vâslele.

Ne-am înclinat în carenă spre cascadă.

Spune-le fraţilor mei că sunt aici! i-am strigat lui Kiki în gând. *Grăbeşte-te!*

Pasărea mea de hârtie a săgetat spre cer, iar râul s-a transformat într-un torent, ameninţând să mă înghită. Mi-am încleştat degetele de părţile laterale ale bărcii, balansată primejdios de valuri. Totul dispăruse: păpuşica roşie, plasa de pescuit, păturile mele. Următoarea pe listă aveam să fiu eu.

Un văl de ceaţă ascundea cascada, dar o auzeam. O şi simţeam, cu faţa înţepată de stropi reci, condusă spre propria moarte de curentul puternic.

Barca s-a legănat furtunos înainte de plonjon, apoi a tăiat spuma valurilor, sărind deasupra cascadei. Pentru o clipă, am crezut că zbor. Ochii mi-au fost atraşi de un curcubeu în partea de jos, o ultimă privelişte frumoasă, am presupus îngrozită, apa revărsându-se în jurul meu.

Nu, *chiar* zburam! Aripi albe, puternice, îmi mângâiau spatele cu fiecare bătaie, iar fulgerări stacojii despicau ceaţa, însoţite de ţipete ascuţite, furioase.

Fraţii mei... Fraţii mei veniseră după mine!

Şi-au trecut gâturile pe sub braţele şi picioarele mele, apucându-mi cu ciocurile veşmintele ude în timp ce mă ridicau. Zburau atât de repede şi atât de sus, încât picioarele îmi atârnau deasupra cascadei. La o asemenea înălţime, ameţeala nu a întârziat să apară.

Dar nu-mi era frică. Am prins-o pe Kiki în căuşul palmelor, ştiind că era la fel de mulţumită ca mine să vadă aripile fraţilor mei atingând uşor norii.

În sfârşit îi găsisem! Iar ei mă găsiseră pe mine!

CAPITOLUL 13

AM ZBURAT PÂNĂ CÂND ORIZONTUL A STINS LICĂRUL ultimelor raze de soare, iar întunericul a revendicat treptat cerul.

Fraţii mei au aterizat în faţa unei peşteri săpate în munţi, având în faţă un platou îngust, aflat sub un baldachin ţesut din ramuri şi frunze. Lumina lunii s-a furişat peste pădure şi, pe măsură ce aceasta atingea coroanele stacojii ale cocorilor, unul câte unul au început să-şi recapete forma umană.

Transformarea era lipsită de eleganţă. Am aşteptat în colţ, muşcându-mi buza inferioară, în timp ce membrele li s-au întins, iar muşchii li s-au încordat, până când toţi cei şase fraţi ai mei s-au prăvălit într-o grămadă, respirând ca şi cum fiecare suflare ar fi fost ultima. Dar când în sfârşit s-au ridicat, lacrimile pe care le reţinusem în toate aceste luni mi-au împăienjenit ochii. Lacrimi de bucurie, uimire şi uşurare că eram din nou împreună.

Îmbrăţişări au răsărit din toate direcţiile, apoi fraţii mei au început să vorbească toţi deodată:

— Unde ai fost?

— Te căutăm de luni întregi!

— Nu te-am fi recunoscut niciodată, surioară! Să le fim recunoscători măreţilor zei că micuţa ta pasăre croncăne ca o cioară!

Însă o întrebare a răsunat mai tare decât celelalte:

— Ce-i cu blidul de pe capul tău?

Andahai i-a redus pe toţi la tăcere, bătând o singură dată din palme.

— Ajunge, fraţilor! Ştiu că suntem cu toţii bucuroşi să o revedem pe Shiori şi uşuraţi că este în viaţă şi sănătoasă. Dar poate ar trebui să-i dăm şansa să vorbească.

La cuvintele lui, mi-am coborât capul, îndurerată.

— Ce s-a întâmplat, surioară? m-a întrebat Hasho.

În cele două luni de când îl văzusem ultima oară, părul îi crescuse considerabil, la fel ca şi celorlalţi fraţi ai mei. Aveau bărbiile şi obrajii neîngrijit bărbierite, iar mânecile şi pantalonii sfâşiaţi dezvăluiau zgârieturi misterioase. Am remarcat şi alte schimbări. Unele mai puţin

evidente, precum umbrele agăţate de umerii lor largi, expresiile goale din ochii lor sticloşi – de parcă timpul petrecut în trupurile unor cocori le-ar fi furat zilnic o fărâmă din umanitate.

Nu mai puteam evita să le spun despre blestemul meu.

Mi-am lovit uşor degetele de gât, apoi am clătinat uşor din cap.

— Ce s-a întâmplat, Shiori? Tu... tu nu poţi să vorbeşti?

Problema nu era că *nu puteam* să vorbesc. *Nu trebuia* să vorbesc.

Dar niciunul dintre fraţii mei nu a înţeles, iar eu nu ştiam cum să le explic.

Chiar şi când am încercat, nu au fost atenţi. Schimbau priviri între ei, priviri pe care nu le puteam desluşi. Reiji a mormăit, şi am observat că expresia i s-a întunecat. Era singurul care nu mă îmbrăţişase, ca şi cum ceva l-ar fi împiedicat să se bucure de întoarcerea mea.

— Raikama s-a gândit la toate, a murmurat Benkai. Ea e răspunzătoare şi pentru blidul de pe capul tău?

Wandei s-a apropiat de mine, înclinându-şi capul.

— Cu siguranţă trebuie să existe o modalitate de a-l scoate, a comentat el şi a încercat iniţial să-l tragă uşor, apoi cu mai multă forţă. Nici nu se clinteşte.

— Lasă-mă şi pe mine! a spus Yotan, venind în spatele geamănului său pentru a-mi smulge blidul de pe creştet.

Când a dat greş, şi-a zgândărit aluniţa de pe bărbie, nedumerit.

— Ai încercat să-l tai?

Am dat vehement din cap, aplecându-mă cât puteam de mult ca să le arăt bolul. Încercasem toate cuţitele din bucătăria doamnei Dainan şi toate uneltele pe care le găsisem în satul Tianyi. Blidul era indestructibil.

Kiki şi-a ales fix acel moment să zboare din spatele părului meu. Aripile ei pale au scos un fâlfâit aspru, proaspăt uscate după peripeţia noastră cu cascada; fraţii mei s-au dat un pas îndărăt.

Toţi, cu excepţia lui Hasho.

Kiki a aterizat pe mâna lui ridicată, odihnindu-i-se pe îndoitura degetului mare. Şi-a amintit de fratele meu cel mai mic, singurul care îmi cunoştea secretul.

— Mă bucur să te văd, Kiki! a spus politicos Hasho. Sper că mi-ai ţinut surioara departe de necazuri în ultimele două luni.

Fraţii mei o văzuseră pe Kiki în ziua în care mama noastră vitregă ne blestemase pe toţi, dar nu apucaseră niciodată să mă întrebe despre

ea.

— Nu are sfori! s-a minunat Wandei.

Nu sunt zmeu, a replicat sec Kiki, deşi fratele meu nu putea să o audă.

Reiji şi-a mijit ochii de neîncredere, afişându-şi grimasa obişnuită.

— E magie.

— Bineînţeles că e magie, a spus Hasho, schimbându-şi subtil tonul, de parcă ar fi vrut să-l avertizeze. Nici să nu te gândeşti, Reiji! Am mai vorbit despre asta...

M-am încruntat la fraţii mei.

Ce se întâmplă? Despre ce anume au mai vorbit?

— Magia este interzisă, a argumentat Reiji. Această... această pasăre de hârtie ne va aduce doar probleme.

Stai numai să vezi câte probleme voi aduce pe capul tău! a bombănit Kiki şi l-a ciupit de nas.

Reiji s-a repezit să o prindă, dar Kiki s-a mişcat mult prea repede, ţâşnind în sus şi întorcându-se iute pe umărul meu.

— E vina ta că suntem blestemaţi! m-a acuzat Reiji, orbit de ranchiună. Dacă n-ai fi mâniat-o pe Raikama, acum am fi fost în continuare acasă, am fi fost în continuare prinţi şi nu am fi fost siliţi să ne petrecem zilele în trupurile unor păsări!

A făcut un semn dispreţuitor spre vânătăile şi hainele lui zdrenţuite.

— Deci ai fi preferat să nu aflăm niciodată că tata s-a căsătorit cu un demon? s-a răstit Yotan, vorbind în grabă.

— Şi cum ne-a ajutat asta? N-am apucat să-i spunem. Acum este singur, cu *ea,* şi nici măcar nu-l putem proteja.

Mi s-a strâns inima. Stătusem trează nenumărate nopţi, învinovăţindu-mă pentru ceea ce se întâmplase. Nu regretam că o urmărisem pe Raikama şi că descoperisem ce era cu adevărat. Dar dacă aş fi fugit mai întâi la tata şi nu la fraţii mei? Dacă aş fi fost mai atentă, aş fi ascultat-o pe Kiki şi nu aş fi fost prinsă?

Dacă nu aş fi acceptat niciodată să învăţ tainele magiei de la Seryu?

Aş fi putut face altfel o sută de lucruri, însă acum era prea târziu.

M-am retras în colţ, aproape neobservată de fraţii mei, care se certau în continuare, sperând să dispar printre umbre.

— Crezi că sora noastră este un demon, la fel ca mama noastră vitregă? a exclamat Yotan. Probabil că eşti mai mult pasăre decât om, din moment ce ţi-ai pierdut până şi ultima urmă de raţiune!

— Tata a interzis magia dintr-un motiv, a contraargumentat Reiji printre dinţi. *Strămoşii* noştri au interzis magia dintr-un motiv.

— Aşadar, ai fi vrut să ne alunge sora? l-a întrebat enervat Hasho.

— Aş fi vrut ca ea să-i spună tatei adevărul în loc să ne blesteme pe toţi!

— Încetaţi!

Andahai a ridicat o mână pentru a pune capăt disputei. În trecut, de atât era nevoie ca fraţii mei să-l asculte, dar Reiji încă spumega de furie.

— Încetează, Reiji! l-a avertizat Andahai. Ne-am reunit cu Shiori, iar acum vom merge mai departe împreună. Ai înţeles?

Când Reiji a dat într-un final din cap, fratele meu cel mai mare a oftat.

Hasho m-a găsit în colţ şi mi-a luat mantia udă, punând-o la uscat şi schimbând-o cu o pătură subţire, pe care mi-a înfăşurat-o în jurul umerilor.

— Vino afară! a spus el. Lasă-l pe Reiji să se calmeze!

Am ieşit pe platoul îngust, în aerul înviorător. Copacii fremătau dedesubt, iar vântul vâjâitor purta mai departe cântecul greierilor. Stelele străluceau pe cerul întunecat, dar nu mai vedeam luna.

— Ne-a fost dor de tine, Shiori! a spus Hasho. Tuturor, inclusiv lui Reiji, deşi trebuie să ai răbdare cu fratele nostru. Blestemul a fost... dificil, mai ales pentru el. Ştie că ai procedat corect. Doar că îi ia mai mult decât nouă să accepte asta.

Mi-am ridicat privirea spre cel mai mic dintre fraţii mei. Blândeţea bine ştiută nu îi părăsise ochii, dar acum am surprins o tristeţe care nu exista înainte. La vederea ei, am simţit un junghi de vinovăţie în piept.

Umărul lui Hasho l-a lovit uşor pe al meu.

— Poate că blestemul ăsta are şi părţi bune. Noi şase învăţăm să lucrăm împreună. Acum, că te-am găsit, va fi doar o chestiune de timp până s-o învingem pe Raikama, m-a încurajat el cu un zâmbet strâmb. Trebuie să rămânem împreună dacă vrem să-i rupem vraja!

Când ne-am întors în peşteră, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l caut pe Reiji. Zăbovea lângă vatră, urmărind cum fierbeau rădăcinile de lotus şi castanele. De îndată ce m-a zărit, prima lui reacţie a fost să-mi întoarcă spatele.

Nu m-am lăsat descurajată de atitudinea lui. M-am apropiat de el şi am aşteptat până când, puţin câte puţin, tensiunea i-a părăsit umerii.

Reiji a eliberat un oftat greu.

— Nu mi-aş dori niciodată ca tata să te alunge, surioară, a spus el, indiferent dacă ai sau nu puteri magice.

Nu şi-a cerut propriu-zis scuze, însă era suficient pentru moment.

I-am atins mâna, arătându-i că am înţeles.

Hasho s-a furişat între noi, totul numai un zâmbet.

— Vino, hai să-ţi sărbătorim întoarcerea! Nu avem prea multă mâncare.

Mi-a indicat proviziile modeste din fundul peşterii – un sac cu portocale scofâlcite, o mână de castane şi un set de cupe din lut sparte.

— Dar cunoscându-ţi apetitul, de mâine va trebui să ne dublăm eforturile.

Stomacul îmi chiorăia deja, însă tocana care fierbea în oală nu era gata, iar eu aveam întrebări.

Am arătat spre braţele şi picioarele lor, apoi spre luna de afară.

Vă transformaţi în oameni noaptea? am întrebat pe muteşte, eliberând gândul care mă sâcâise de la metamorfoza lor. Îmi făcusem griji că vor rămâne prinşi de-a pururi în trupurile unor cocori.

Benkai a fost cel care a răspuns:

— Da, însă realitatea e puţin înşelătoare, Shiori. Mintea noastră este mai ascuţită decât a majorităţii cocorilor, dar zilele se unesc şi devin înceţoşate când eşti o pasăre şi nu ne amintim întotdeauna că ne vom transforma la amurg. Este deosebit de periculos când zburăm; de câteva ori, aproape că am căzut din cer…

Şi-a încrucişat braţele lungi peste picioare, cu glasul stins de povara amintirilor.

Dar când sunteţi oameni, puteţi încerca să mergeţi acasă.

Am desenat simbolurile pentru om şi acasă pe podul palmei.

Tata va…

— Tata nu ne va recunoaşte. Nimeni nu ne recunoaşte. Blestemul ne urmăreşte chiar şi atunci când suntem bărbaţi. Dacă îndrăznim să dăm vreun indiciu despre cine suntem cu adevărat, ne transformăm la loc în cocori.

Şi pe mine m-a urmărit blestemul. Încercasem să-mi scriu numele pentru ochii acelei santinele, dar şerpii Raikamei mă opriseră cu un avertisment.

— Nu avem nicio şansă să ajungem la tata, a spus Andahai sumbru. Cu cât suntem mai aproape de casă, cu atât mai puternică devine vraja

mamei noastre vitrege. Chiar dacă luna străluceşte pe cer, nu ne vom transforma înapoi în oameni. Vocea fratelui meu a devenit mai aspră. În plus, Raikama le-a ordonat gărzilor să doboare orice cocor care se aventurează prea aproape de palat.

— Yotan aproape că a fost ucis ultima oară, a adăugat supărat Reiji, încordându-şi maxilarul. O săgeată i-a străpuns aripa.

Împovărată de remuşcare, mi-am lăsat braţele să cadă pe lângă corp.

— Nu-ţi face griji pentru asta! a spus Yotan repede. S-a întâmplat cu săptămâni în urmă şi deja mă simt mult mai bine.

Hasho mi-a împins un blid cu tocană în mâini.

— Mâncarea mereu te înveseleşte.

— Da, haideţi să sărbătorim reuniunea noastră în seara asta! a propus Andahai. Acum, că te-ai întors, nu vom mai fi otrăviţi de talentul culinar al lui Hasho.

Fratele meu cel mai mic s-a strâmbat.

— Îţi voi preda cu bucurie această sarcină, Shiori! În sfârşit ţi se va îndeplini dorinţa de a învăţa să găteşti.

L-am aprobat cu o mişcare din cap, apoi am început să mănânc. Fraţii mei habar n-aveau că petrecusem jumătate din toamnă trudind la Hanul Vrăbiuţei. Mă schimbasem atât de mult de când fuseserăm ultima oară împreună! Chiar şi în cele câteva ore scurse de la reuniunea noastră, mi-am dat seama că puteam spune acelaşi lucru şi despre ei.

Cina era o tocană fiartă din orice aveau fraţii mei în fundul peşterii: rădăcini de lotus, castane şi câteva bucăţi neapetisante de carne maro de la un animal pe care nu am reuşit să-l identific, ceva între o pasăre şi un peşte. Pielea era alunecoasă şi dură, iar dacă nu aş fi fost atât de flămândă, probabil că aş fi scuipat-o, însă carnea în sine nu avea un gust rău.

— Broască, a spus fără menajamente Yotan în timp ce mă străduiam să mestec.

A zâmbit larg.

— Ne-am gândit că ai prefera-o în locul viermilor şi al păianjenilor.

Am înghiţit cu noduri.

Delicios, am minţit cu un zâmbet.

De-a lungul cinei, Kiki a bâzâit de la un frate la altul. Îi fermecase deja pe gemeni şi, o dată sau de două ori, am observat că Renji

renunţase la grimasa lui obişnuită, deşi privirea mânioasă i-a revenit repede când şi-a dat seama că mă uitam la el.

Numai Andahai stătea singur, jucându-se cu o portocală. Abia dacă mâncase ceva.

Ce-a păţit? am schiţat prin semne. Nu-i stătea în fire să fie atât de melancolic!

— Nimic! a răspuns Benkai în locul lui, dar i-am surprins pe fraţii mei cei mai mari schimbând o privire.

Căutam un băţ cu care să scriu în pământ când Benkai mi-a atins umărul.

— E pur şi simplu uşurat că te-ai întors.

M-am uitat pe furiş la Andahai. Trecuseră ani buni de când nu-l mai văzusem pe cel mai mare dintre fraţii mei îmbrăcat în altceva decât în veşmintele lui princiare, de mătase. Era succesorul la tron, moştenitorul împărăţiei tatălui nostru. Fratele care purta pe umeri responsabilitatea întregii noastre ţări. Cel care ne proteja şi ne asculta pe toţi, cel care ne media disputele şi ne îngrijea rănile.

Pentru prima dată după multă vreme, arăta mai întâi ca fratele meu şi apoi ca prinţul moştenitor, îndurerat că nu putea face nimic ca să ne salveze de blestemul Raikamei.

Mi-am luat blidul şi m-am aşezat lângă el.

Blestemul, am mimat, fluturându-mi mâinile asemenea unor aripi. *Vreau să ştiu mai multe.*

— Nu în seara asta, a spus Benkai, mereu înţelept. În seara asta sărbătorim, bine, Shiori? Mama noastră vitregă a provocat destulă durere. Nu putem permite ca umbra ei să ne întunece orele preţioase de lumină. Să nu mai rostim niciun cuvânt în plus despre blestem!

„Să nu mai rostim niciun cuvânt în plus". Era mai uşor de înfăptuit decât credeau.

Ca întotdeauna, Hasho a fost cel care m-a liniştit. S-a ghemuit lângă mine, oferindu-mi jumătate din mâncarea lui, pe care am refuzat vehement să o iau până când mi-a pus-o în bol.

— Am petrecut săptămâni întregi pregătind această peşteră pentru tine, Shiori, mi-a şoptit el. Dorinţa noastră cea mai mare a fost să te găsim. Şi acum am reuşit.

Şi acum aţi reuşit, am repetat eu.

Visasem acest moment atâtea săptămâni, imaginându-mi cât de fericită voi fi când eu şi fraţii mei ne vom reuni. Acum, când, în sfârşit,

sosise, nu puteam să sărbătoresc.

Am surprins zâmbetele strălucitoare îndreptate în direcţia mea, însoţite de zăngănitul ritmic al beţişoarelor de lemn lovite de pietrele plate, folosite de fraţii mei drept farfurii, şi de notele zgomotoase scoase de Yotan cu ajutorul unui flaut pe care îl făurise. Dar, în timp ce buzele mi se arcuiau, nu puteam scăpa de sentimentul că ceva nu era în regulă.

Fraţii mei ascundeau un secret. Unul pe care se temeau să mi-l împărtăşească.

Of, de-ar fi ştiut că eram în aceeaşi situaţie!

Am strâns din buze, suprimându-mi dorinţa de a înjura. Oricare ar fi fost secretul lor, ştiam că al meu era mai rău.

Noaptea a trecut repede. Nu-mi aminteam să fi adormit, dar m-a trezit agitaţia stârnită de fraţii mei. Se îndreptau în vârful picioarelor spre gura peşterii, cu săculeţe grosolane în jurul gâturilor.

Am fugit după ei.

Plecaţi?

— O să răsară soarele în curând, mi-a explicat Hasho. Vom fi plecaţi până la apus. Îţi vom găsi ceva cu care să scrii şi vom încerca să revenim cu veşti. Rămâi aici şi nu hoinări prea departe!

L-am prins de mânecă.

Luaţi-mă cu voi!

— Vom fi mai rapizi fără ea, a spus Andahai când cel mai mic dintre fraţii mei a ezitat.

Hasho şi-a cerut scuze în tăcere, cu un zâmbet strâmb.

— Aşteaptă-ne! Vom vorbi în seara asta!

Soarele şi-a întins primele raze peste orizont. De îndată ce lumina le-a atins pielea, au început să se transforme. Ochii lor umani şi-au schimbat culoarea şi forma, devenind numaidecât mărgele negre, iar carnea le-a fost acoperită de pene. Într-un final, braţele li s-au lungit în aripi, iar strigătele lor de „Ne vedem diseară, Shiori!" au fost înlocuite cu sunetele stridente, specifice cocorilor.

Am alergat după ei, părăsind adăpostul oferit de peşteră, şi mi-am privit fraţii cum se avântă de pe marginea platoului spre cer. Odată ce au plecat, am lovit cu piciorul în pământ, furioasă că sunt lăsată în urmă.

Kiki mi-a aterizat pe umăr. Şi-a reprimat un căscat.

Asta va fi o tradiţie zilnică? Mi-ar fi prins bine câteva ore în plus de odihnă, fără ţipete ascuţite.

I-am aruncat un zâmbet ironic.

Ai dormit întreaga noapte.

Asta se întâmplă după ce ai fentat o întâlnire cu moartea.

Şi-a ridicat o aripă. Kiki nu înceta să mă surprindă; era atât de plină de viaţă, încât părea o făptură din carne şi oase.

N-ai vrut să mergi cu ei?

Nu m-au lăsat. Mi-au spus să rămân aici şi să mă odihnesc. Că vom vorbi în seara asta.

Am lovit din nou cu piciorul în pământ.

Doar stâncile considerau neclintirea o virtute. Eu, una, preferam să fiu luată de demoni înainte s-o numesc una dintre ale mele.

M-am plictisit după niciun ceas. Fraţii mei creaseră un spaţiu de locuit mic, dar, practic, în peşteră: o vatră în centru, mărginită de pietre – opera lui Wandei, fără îndoială –, şi o rezervă sărăcăcioasă de lemne de foc. Un sac de orez aproape gol, precum şi oala spartă, folosită cu o noapte în urmă pentru a fierbe castane. Am zărit şi o carte, poate chiar două, cu paginile îngălbenite şi uzate de vreme. Totuşi, ultimul lucru pe care mi-l doream era să citesc.

Am exersat aruncatul pumnalului santinelei într-o scândură de lemn. Doar câteva azvârliri au aterizat cu succes, dar nu m-am lăsat descurajată. Faptul că mi-am imaginat chipul Raikamei drept ţintă m-a ajutat mai mult decât am bănuit.

Pe la jumătatea dimineţii, eram neliniştită.

Mă duc la o plimbare, am anunţat-o pe Kiki.

Fraţii tăi ţi-au spus să nu hoinăreşti prea departe.

Nu se numeşte hoinăreală dacă ştiu cum să ajung acasă.

Nu ne aflam atât de sus în munţi pe cât crezusem iniţial. Marginea platoului era îngustă, dar am zărit o potecă în jos. În timp ce coboram, am stat cu un ochi pe povârniş, atentă să nu fac vreun pas greşit, şi cu un ochi pe priveliştea de dedesubt.

Pădurea se desfăşura de-a lungul orizontului. Nu am zărit niciun sat sau oraş, doar râul Baiyun, dacă îmi aminteam corect lecţiile de geografie. Oriunde plecaseră fraţii mei, cu siguranţă aveau de străbătut o distanţă considerabilă.

Apele râului curgeau lent şi mi-aş fi dorit să nu-mi fi pierdut bărcuţa şi, în special, plasa de pescuit dinăuntru. Dacă fraţii mei aveau să-şi

facă un obicei din a mă lăsa în urmă, aş fi putut măcar să prind nişte păstrăvi sau crapi pentru cină. Mâncarea mea ar fi fost mai gustoasă decât tocăniţa aia de broaşte pe care o gătise Hasho.

Am îngenuncheat pe mal şi mi-am strecurat o mână în apă, înăbuşindu-mi un suspin când am simţit cât de rece e.

Unde graţioase mi-au izvorât din vârfurile degetelor şi, pe măsură ce apa îşi recăpăta limpezimea, mi-am privit reflexia. Nu era prima oară când mă vedeam de când mă blestemase Raikama, dar de fiecare dată mă recunoşteam tot mai puţin.

Chiar şi cu blidul pe cap, mi-am dat seama că arăt mai în vârstă. Buzele nu mi se mai arcuiau la fel de uşor ca odinioară, iar umerii îmi erau mai largi, după luni întregi de muncă.

Nu mai eram fata care îşi dădea ochii peste cap la fraţii ei sau ţipa de încântare la vederea prăjiturilor de orez şi a animalelor de zahăr pe beţişoare.

Acum aveam mereu la îndemână un pumnal, chiar şi în visele mele.

M-am descălţat şi am păşit în râu, scufundându-mi degetele în nămol.

Seryu! l-am strigat în gând şi am aşteptat.

Am aşteptat până când frigul mi-a amorţit gleznele, iar peştii au venit să-mi ciupească degetele de la picioare. Kiki a zburat în cerc în jurul meu, tachinând încontinuu peştii, cât pe ce să-şi piardă o aripă.

Am încercat încă o dată.

Seryu?

Tăcere.

La ce mă aşteptam? Ca dragonul să ţâşnească la suprafaţă în clipa în care îl strigam?

Seryu se afla undeva, departe, în adâncul mării Taijin, probabil lenevind într-un palat sculptat din perle şi scoici. Mă avertizase că se va întoarce abia la primăvară.

Simţind cât eram de neghioabă, am pornit înapoi, spre peşteră, aproape dorindu-mi să nu fi plecat niciodată.

Fraţii mei s-au întors cu ciocurile încărcate de peşte şi cu un coş plin de salată verde, mandarine şi chifle aburinde pe jumătate mâncate. Fără hârtie, pensulă sau cerneală, dar îmi aduseseră haine noi – o mantie, şosete desperecheate şi mănuşi pentru iarna aspră care urma să sosească în curând.

I-am privit cu gura căscată, arătând spre propriile lor haine zdrenţuite.

Hasho a ridicat din umeri.

— Nimeni nu ne vede noaptea.

Nici pe mine nu mă vede cineva în timpul zilei, m-am gândit.

Toată ziua aşteptasem să se întoarcă, nerăbdătoare să mi se răspundă la întrebări. Fără pensulă şi cerneală, m-am mulţumit cu un mod mai inventiv de comunicare. Am aruncat apă peste un petic de pământ şi am netezit noroiul.

Pentru că nu mai scrisesem de luni bune, mâna mi-a tremurat când am apăsat vârful pumnalului în pământul umed.

Mă duceţi acasă?
Gărzile nu vor trage în mine.

După ce au citit întrebarea, zâmbetele fraţilor mei au dispărut.

— Nu-i atât de simplu, surioară!

M-am încruntat, confuză. De ce nu era simplu? În sfârşit eram din nou împreună, după ce fuseserăm despărţiţi aproape toată toamna. Ei puteau zbura, prin urmare puteam ajunge cu uşurinţă la palat, în câteva zile. De ce erau atât de reticenţi?

— Mama noastră vitregă a îngreunat puţin lucrurile. În primul rând, tata nu ne-ar recunoaşte nici dacă am sta chiar în faţa lui, având înfăţişarea umană.

Fierea mi-a urcat în gât. Oare visul pe care îl avusesem, cel în care ochii galbeni şi strălucitori ai Raikamei îi sfredeleau pe cei ai tatei... fusese real?

Cum o învingem?
Există vreo cale de a-i spulbera vraja?

— Da, însă nu va fi uşor! mi-a răspuns Andahai, frecându-şi bărbia îngustă. În fiecare zi din ultimele două luni, noi te-am căutat. Nu ştiam unde te trimisese Raikama. Ne-am despărţit şi am călătorit la A'landi şi Agoria, chiar şi la Balar.

— Nu te-am găsit, a continuat Benkai, preluând rolul povestitorului. Dar am întâlnit un vrăjitor, care ne-a spus că singura cale de a destrăma blestemul este să o deposedăm pe mama noastră vitregă de

propria magie.

Aş fi pufnit dacă aş fi putut. Informaţia nu era de cine ştie ce ajutor.

Cum?

Andahai a ezitat, un gest care m-a luat prin surprindere şi, totodată, m-a neliniştit. Cel mai mare dintre fraţii mei nu rămânea niciodată fără cuvinte. Faptul că era agitat m-a agitat şi pe mine.

S-a îndreptat de spate, dar felul în care privirea i-a zburat către ceilalţi mi-a trimis un nou semnal de alarmă prin trup. Eram aproape sigură că nu o să-mi placă următoarele lui cuvinte.

— Se pare că Raikama este în posesia unei perle de dragon, a spus el încet. Şi tu, Shiori, va trebui s-o furi.

CAPITOLUL 14

PENTRU O CLIPĂ, VEDEREA MI S-A ÎNCEŢOŞAT, IAR cuvintele rostite de fratele meu au continuat să îmi răsune în urechi.

Lumea se învârtea în jurul meu, însă nu din cauza fricii sau a şocului. Nu! Dintr-odată, totul devenise clar. În ziua aceea, o urmărisem pe Raikama până la Lacrimile lui Emuri'en în speranţa de a-i găsi sursa magiei. O văzusem – acel glob spart şi misterios, pe care mama mea vitregă şi-l ţinea ascuns în piept. Strălucise, însufleţit de propria putere, ca o sferă de lumină solară.

Aşadar, globul fusese o perlă de *dragon!*

Mi-am atins inima, unde-şi avea sălaşul fragmentul din perla lui Seryu, de mult uitat. Apoi m-am ridicat în picioare, dând frenetic din mâini pentru a întreba *Cum o iau?*

— Aşază-te, Shiori! m-a îndemnat Andahai, acoperind noroiul cu mâinile înainte să pot scrie din nou. Ascultă-ne mai întâi!

I-am făcut pe plac, dar mi-am strâns cu putere pumnalul, chinuită de zeci de întrebări care tânjeau să fie puse.

— Trebuie să împleteşti o plasă de scântelar, a spus Andahai. E singurul lucru suficient de puternic pentru a stăpâni magia unui dragon.

M-am încruntat. Nu fusesem niciodată cel mai sârguincios elev la orele dedicate folclorului şi legendelor Kiatei, dar cunoşteam *acea* poveste.

— Planta asta, care seamănă cu urzica, creşte pe vârful muntelui Rayuna, în mijlocul mării Taijin, a continuat el, ignorându-mi privirea neliniştită. Nimeni nu a reuşit vreodată să se apropie de ea, cu atât mai puţin s-o atingă... cel puţin, nu fără magie.

M-am uitat la ceilalţi fraţi ai mei, care priveau cu toţii în pământ. Ne gândeam la acelaşi lucru. Nenumărate spirite nechibzuite încercaseră în trecut să culeagă scântelar, dar frunzele îi erau ascuţite ca nişte pumnale, şi umbla zvonul că o simplă atingerea a spinilor se resimţea ca o înţepătură binecuvântată de foc. Totuşi, pericolul cel mai mare îl întruchipa însuşi Regele-Dragon, despre care se ştia că păzeşte muntele Rayuna. Oricine era prins adunând urzicile, ar fi la mila lui.

— Dar noi putem zbura, a zis Andahai, iar tu... Raikama a spus că ai magie în sânge.

Când a rostit numele mamei noastre vitrege, am ridicat privirea, uluită.

— Nu minţea în privinţa asta, nu? m-a întrebat Yotan.

M-am strâmbat.

Nu!

Dar nu eram sigură cum ne-ar ajuta puterile mele aici.

— Atunci ar trebui să poţi folosi asta.

Benkai mi-a întins o traistă de paie deteriorată şi în formă de cutie, prevăzută cu o curea tare şi două catarame de lemn. Era un obiect simplu, cu nimic ieşit din comun, şi care arăta ca una dintre tolbele jerpelite cărate pretutindeni de sătenii săraci. Totuşi, când am ridicat clapeta, am văzut că traista era căptuşită cu bucăţi de lemn închis la culoare. Nuc, dacă ar fi să ghicesc.

— Ne-a dăruit-o vrăjitorul. A spus că oricât de mult şi-ar întinde cineva mâna, niciodată nu îi va atinge fundul, şi că doar cineva cu harul magiei îi poate vedea conţinutul. Te va ajuta să stăpâneşti puterea scântelarului în timp ce împleteşti plasa.

Am aruncat traista într-o parte.

Şi, pur şi simplu, s-a întâmplat să-l aibă în posesia lui?
Oricum, cine este acest vrăjitor?

— Maestrul Tsring e un clarvăzător faimos în A'landi, a început să-mi explice Benkai, apoi s-a oprit şi mi-a pus traista din nou în poală. El este care ne-a găsit şi ne-a ajutat. Am sperat că te va putea găsi şi pe tine.

Privirea i s-a oprit pe blidul de pe capul meu.

— Dar ne-a spus că magia ta a fost blocată.

O afirmaţie corectă, dar nici nu-mi plăcea de acest maestru Tsring, nici nu aveam încredere în el.

Ce vrea în schimb?
Perla, odată ce nu mai avem nevoie de ea?

— Vrea plasa, mi-a răspuns Hasho. Nu ne va mai fi de niciun folos după ce vom destrăma blestemul. E un schimb echitabil.

Departe de a fi echitabil. Mi-am încrucişat braţele. Dintr-o privire aruncată lui Reiji, cel mai neîncrezător dintre fraţii mei, mi-am dat

seama că deja se certaseră în privinţa acestui aspect.

— Hai să ne facem mai târziu griji în privinţa vrăjitorului! a spus Andahai pe un ton ferm. Deocamdată ne concentrăm pe plasa de scântelar. Crezi că poţi face faţă sarcinii, Shiori?

Aveam de ales?

Pot.

Mi-am trecut braţul pe sub cureaua traistei.

Bineînţeles că pot.

— Staţi puţin! a exclamat Wandei, reamintindu-ne tuturor că el era singurul care nu vorbise. Nu ne-ai spus niciodată, surioară, de ce nu trebuie să vorbeşti.

Am închis ochii; mi-aş fi dorit să nu fi întrebat.

Folosind pumnalul pentru a arăta spre gâtul meu, apoi către ei, am spus pe muteşte:

Pentru că veţi muri. Pentru fiecare cuvânt pe care îl rostesc, pentru fiecare sunet pe care îl scot... unul dintre voi va muri.

Orice urmă de culoare a dispărut de pe chipurile fraţilor mei. S-au uitat unul la altul, o privire cu subînţeles, un mesaj secret. Cel mai revelator semn că îmi ascundeau ceva era încruntătura apărută pe chipul lui Andahai. I-a dat un cot lui Benkai, clătinând din cap.

Ce se petrecea?

— Poate că îţi cerem prea mult, Shiori, a murmurat Andahai. Să împleteşti plasa va fi dureros: sarcina te va arunca în ghearele agoniei. Nu aş vrea cu niciun chip să-ţi înteţesc povara.

Am sărit în picioare, dând agitată din mâini.

Povara mea? În fiecare dimineaţă, trupurile vă sunt sfâşiate în timp ce vă transformaţi în cocori.

Îl văzusem pe Hasho încercând să-şi reţină un ţipăt, mistuit de blestemul Raikamei. Îl văzusem pe Yotan pălind la ivirea primelor raze de soare, când zorii pictau cerul în culori tomnatice, pregătindu-se de venirea iernii.

Iar eu? În pofida văicărelilor mele, tot ce trebuia să fac era să port un blid ridicol pe cap şi să nu las niciun sunet să-mi părăsească buzele.

Blestemul meu era floare la ureche în comparaţie cu al lor şi eram dispusă să accept cu bucurie orice povară dacă asta avea să ne aducă alinare.

— Hai să aşteptăm până mâine! a propus Hasho. Nu ne zoreşte nimeni să rupem blestemul.

Nu ne zoreşte nimeni?

Mi-am ridicat brusc capul, recunoscând gustul minciunii. M-am uitat mânioasă la Hasho, la cel mai mic dintre fraţii mei şi păstrătorul secretelor *mele.* Ce-mi ascundea acum?

Reiji a luat cuvântul, umflându-şi nările:

— Trebuie să-i spunem! Ar fi greşit să plecăm spre muntele Rayuna fără ca ea să ştie.

— Reiji! l-a avertizat Andahai. Am fost de acord...

— *Tu* ne-ai forţat să fim de acord! Shiori trebuie să ştie!

L-am apucat de braţ pe Hasho. *Spune-mi!*

Ochii lui fixau pământul, un semn deloc încurajator.

— Noi... s-a bâlbâit el, noi ţi-am spus că trebuie să-i diminuăm puterile Raikamei cu o plasă pentru dragoni şi să-i luăm perla ca să rupem blestemul.

Da!

Deveneam nerăbdătoare.

Da, ştiu deja asta!

— Dar nu ţi-am spus ce să faci odată ce ai perla, a completat Andahai, cu chipul îngust umbrit de oboseală şi tristeţe.

Acum mi-a atras atenţia.

— Trebuie s-o ţii în mâini, a şoptit el, şi să rosteşti adevăratul nume al mamei noastre vitrege.

Adevăratul ei nume?

Cute adânci mi-au brăzdat fruntea. Era destul de uşor. Odată cu întoarcerea noastră la palat, cu tot cu plasă, îl puteam întreba pur şi simplu pe tata.

Apoi, într-o clipă, pământul mi-a fugit de sub picioare. Trebuia să-i *rostesc* numele.

Nu puteam rupe blestemul dacă nu puteam vorbi. Atâta vreme cât nenorocitul de blid stătea pe capul meu, orice cuvânt pe care l-aş fi rostit avea să aducă moarte.

Plămânii mi s-au golit de aer. Unul dintre ei trebuia să moară.

Mi-am înfipt pumnalul în noroi, năucită de cruzimea blestemului Raikamei.

— Dacă se ajunge în acel punct, cu toţii suntem dispuşi să ne asumăm riscul, a adăugat repede Benkai. Nu-i aşa, fraţilor?

Eu nu sunt dispusă să-mi asum riscul! am strigat, scuturând pumnii, şi m-am prăbuşit pe podeaua peşterii. *Eu nu sunt!*

— Nu-i momentul să te laşi cuprinsă de deznădejde, Shiori! mi-a zis încet Yotan, trecându-şi un braţ peste umerii mei.

Dar până şi ochii lui, în care dansa adesea un licăr de bucurie, păreau resemnaţi.

Gândindu-se că mâncarea m-ar putea înveseli, mi-a oferit restul tocanei de aseară, dar nu am făcut decât să amestec în blid, complet amorţită.

— Noi şase vom aduna ce informaţii putem despre numele ei, a spus Andahai, luând tăcerea mea drept un semn de a continua. Tu te concentrezi pe crearea plasei. La primăvară, vom zbura din nou la Gindara şi vom spulbera vraja mamei noastre vitrege.

La primăvară? Am clipit, trecând capătul lingurii în noroi.

Vom fi gata până atunci?

— Nu avem de ales, a spus Benkai sumbru. Suntem în război, Shiori. Cu A'landi.

Cuvintele mi-au bubuit în urechi.

În război?

— Odată cu dispariţia noastră, tata a rămas fără moştenitori, iar Raikama nu are niciun copil al ei. Khaganul statelor nordice din A'landi a declarat că tronul Kiatei e numai bun pentru a fi cucerit şi i-a tot mituit pe unii dintre cei mai puternici aliaţi ai noştri, sperând să-i întoarcă împotriva tatălui nostru, care i-a chemat pe toţi marii lorzi la Gindara pentru a-şi depune din nou jurământul de loialitate.

M-am uitat la fraţii mei mai mici, la chipurile lor solemne, şi mi-am amintit de bucuria simţită cu doar o zi în urmă, în braţele lor. Cât de repede fusese înlocuită de o groază rece, cumplită!

Nimeni nu l-ar trăda.
Toate casele sunt loiale.

Expresia lui Benkai nu-mi inspira prea multă încredere.

— Lăcomia e un stimulent foarte puternic, a zis el cu o voce subţire, şi se zvoneşte că khaganul are un vrăjitor de partea lui.

— I se spune Lupul, m-a lămurit Andahai, iar eu am tresărit, recunoscând numele. Ai auzit de el?

Doar dintr-o scrisoare pe care am găsit-o.
Trebuie să fi fost destinată khaganului.

Am scris tot ce mi-am putut aminti, cu excepţia cuvintelor pe care nu reuşisem să le traduc.

— Ştii cine a trimis-o?

Am clătinat din cap cu regret, imaginându-mi acum că trebuie să fi fost de la lordul care-l trădase pe tata.

— Maestrul Tsring ne-a avertizat în privinţa lui, a continuat Andahai. Lupul a fost discipolul său înainte să-şi dezvăluie adevăratele intenţii. E perfid, crud şi foarte inteligent.

Dar de ce să vină aici?
Ar fi lipsit de magie dacă ar pune piciorul în Kiata.

— Nu ai nevoie de magie ca să fii periculos, Shiori, mi-a răspuns Benkai. O reputaţie pe măsură este îndeajuns pentru a răspândi frică. Şi frica este o armă puternică.

— Sau poate că barierele care ţin magia departe de Kiata se destramă, a spus Wandei încet. Zeii au tăcut vreme de secole. S-ar putea ca ei să fi decis ca magia să se întoarcă în Kiata. Uită-te la mama noastră vitregă... şi la tine.

M-am simţit dintr-odată rău. Cu degetele înţepenite în jurul lingurii, mi-am pus deoparte tocana. Îmi pierdusem pofta de mâncare.

— Încă nu-i cazul să-ţi faci griji, a spus Hasho, străduindu-se să mă consoleze. Dacă norocul e de partea noastră, statele din A'landi se vor lupta între ele, iar khaganul va uita de noi. Cel puţin iarna îi va oferi tatei mai mult timp să se pregătească.

Iar mie îmi va oferi timp să rup blestemul, m-am gândit.

Poate că mama fusese clarvăzătoare – doar mă numise Shiori, adică „nod". Un simbol că eram ultimul dintre cei şapte copii ai ei, cea care avea să-i aducă împreună pe fraţii mei, oricât ar fi conspirat soarta să ne despartă.

Eram şapte, iar şapte este un număr care denotă putere. Un număr impar suficient de mare să ţină piept multor ameninţări, dar suficient de mic să rămână devotat unul ţel, unui grup.

Mi-am trecut cureaua peste umăr, apoi m-am întors spre fraţii mei, privindu-i pe fiecare în parte drept în ochi.

Eram dispusă să fac orice era nevoie ca s-o oprim pe Raikama şi să spulberăm vrăjile pe care le aruncase asupra noastră. Chiar dacă avea să dureze luni sau ani, chiar dacă aveam să atrag mânia zeilor, iar dragonii să îmi devină duşmani.

Duceţi-mă la muntele Rayuna!

CAPITOLUL 15

A DOUA ZI AM PLECAT SPRE MUNTELE RAYUNA.

Cu Kiki ascunsă bine înăuntrul mânecii, m-am agăţat de marginile coşului de lemn pe care Wandei îl proiectase drept mijloc de transport. Era un mod mai sigur de a călători decât să mă ţin de gâturile lor, dar stomacul meu tot protesta ori de câte ori treceam prin nori.

Patru dintre fraţii mei ţineau frânghiile fixate de coş cu ajutorul ciocurilor, în timp ce unul o lua înainte şi ne ghida, iar altul rămânea în urmă şi ne păzea spatele. Zburam atât de sus, încât râurile semănau cu nişte panglici, iar munţii desenau riduri peste pământ.

De-a lungul călătoriei, fraţii mei mi-au povestit tot ce aflaseră despre scântelar şi despre dragonii care îl păstrau, Kiki asumându-şi rolul de traducător. Dragonii nu fuseseră întotdeauna emisari ai norocului şi nici nu vizitaseră întotdeauna atât de rar uscatul. Erau temperamentali şi violenţi, deseori bucurându-se de puterea lor de a da naştere haosului în mări. Cel mai rău dintre toate, nu răspundeau în faţa nimănui – nici măcar în faţa zeilor.

Pentru a le tempera puterea, zeii creaseră scântelarul din trei elemente magice: firele destinului, adică şuviţe din părul zeiţei Emuri'en; sângele stelelor din Lapzur, sursa puterii unui vrăjitor; şi focul demonilor, furat chiar din insulele Tambu, locul lor de baştină.

Pe măsură ce scântelarul se răspândise iute pe tot cuprinsul Lor'yanului, dragonii se retrăseseră în mare, ascunzându-se acolo până când zeii le ceruseră să-i ajute să priveze Kiata de magie şi să-i întemniţeze pe demoni în interiorul Munţilor Sfinţi. În schimbul ajutorului lor, Regele-Dragon dorise ca scântelarul să crească numai pe vârful muntelui Rayuna, astfel încât să-l vegheze neîncetat, cu ochii în patru după cei care ar putea încerca să-l fure.

Hoţi, cum am fi noi. În numele Curţilor Eterne, m-am rugat să fim atât de nesemnificativi, şase cocori şi o fată lipsită de magie, încât să nu ne observe!

Acolo! am ţipat, arătând înainte. *Îl văd!*

Din vârful muntelui Rayuna se înălţau aburi şerpuitori, denşi

asemenea norilor. Râuri de lavă şuierau în depărtare, prelingându-se în vale ca aurul lichid, iar vânturi puternice suflau înspre noi, silindu-i pe fraţii mei să mă lase într-un punct mai jos pe munte.

Am cercetat piscul, căutând tufişurile strălucitoare de scântelar. Cu siguranţă erau sute, dacă nu mii, care împânzeau vârful muntelui. Trebuia să lucrez repede şi să termin înainte de lăsarea serii, înainte ca fraţii mei să se transforme înapoi în fiinţe umane. Muntele Rayuna nu era un loc în care îmi doream să rămân blocată.

Hasho s-a apropiat. Marginile negre de pe aripile lui erau cele mai groase, ca nişte urme late de cerneală sub pliul penelor lui atinse de zăpadă. Ochii îi semănau cel mai mult cu ai mei, chiar şi când era cocor. Căprui cu pete chihlimbarii.

Spune că, dacă te răzgândeşti, Shiori, să-mi zici imediat.

Kiki a aruncat o privire în jos spre muntele Rayuna, fără să-şi ascundă dezaprobarea, apoi mi-a transmis restul mesajului lui Hasho.

Îţi voi găsi fraţii, iar ei te vor duce acasă.

Am clătinat din cap. Nu aveam de gând să mă răzgândesc.

Mai vrea să ştie dacă vrei ca unul dintre ei să rămână cu tine.

Aici, pe muntele Rayuna, unde magia sălbatică înflorea aproape cu violenţă, nici nu îndrăzneam să cer cuiva să mă însoţească până în vârf ca să adun urzicile. Nicidecum fraţilor mei.

Am clătinat ferm din cap şi i-am dat-o pe Kiki lui Hasho. Dacă o pasăre de hârtie ar fi putut să se încrunte, ar fi făcut-o. Mi-a zburat înapoi pe umăr, şuierând:

Vin şi eu.

Dar…

Sunt o pasăre de hârtie, Shiori, nu una adevărată. Dacă se întâmplă ceva, poţi să mă readuci la viaţă.

Nu fără magia mea, am vrut să-i răspund, dar am aprobat-o cu o mişcare din cap. Nu voiam să o înfricoşez. Am lăsat traista să-mi alunece până în dreptul şoldului, prezenţa sa părându-mi ciudat de reconfortantă în timp ce mă căţăram pe munte.

Nu era un urcuş dificil, deşi cenuşa făcea drumul alunecos. Am dat adesea cu piciorul în obiecte prea fragile pentru a fi pietre, prea goale pentru a fi ramuri. M-am rugat să nu fie oase.

Mă aflam la jumătatea drumului spre vârf când pământul s-a cutremurat şi m-am împiedicat, sprijinindu-mă de un stâlp de piatră.

Pe firele lui Emuri'en! a gâfâit Kiki. *N-a fost Regele-Dragon, nu-i aşa?*

Doar un cutremur. Am rămas pe loc până când a trecut trepidaţia. *Cred.*

Kiki a dat mai repede din aripi, evitând la limită un jet de lavă care a sărit din una dintre stânci.

Tot focul ăsta o să-mi ardă coada! Oare ce-a fost în capul meu când am hotărât să vin cu tine? Grăbeşte-te, Shiori! Nu vreau să stau aici un minut mai mult decât trebuie.

Am găsit uşor urzicile. Le-am studiat frunzele ţepoase, verzi-argintii, străbătute de vinişoare de un roşu-închis, şi nenumăraţii spini, ascuţiţi ca nişte dinţi. Creşteau în pâlcuri împrăştiate în jurul vârfului muntelui Rayuna, tulpinile lor groase strălucind de focul demonilor, legănate de furia vânturilor puternice. Faptul că puteau supravieţui în astfel de condiţii, darămite să prospere, mi-a amintit că acestea nu erau urzici obişnuite.

M-am apropiat cu prudenţă de primul tufiş. Din depărtare, urzicile nu păreau mai luminoase decât pâraiele de lavă care coborau sfârâind pe versant. Dar cu cât micşoram mai mult distanţa, cu atât scăpăra mai intens scântelarul. Când o adiere fierbinte mi-a atins faţa, mi-am folosit blidul drept scut. Chiar şi aşa, ochii îmi lăcrimau, iar pielea mă ustura.

Fraţii tăi au spus că nu trebuie să mergi până la capăt cu planul, mi-a reamintit Kiki. *Le pot spune dacă...*

Nu-i atât de rău, am minţit, afişând un zâmbet forţat. *E ca şi cum ai tăia o mie de cepe.*

În pofida glumei proaste şi a cuvintelor curajoase, m-am înfiorat. Îmi simţeam inima sărind în piept, o durere ascuţită care mă incomoda atât de tare, încât mă durea să respir.

Era micuţul fragment al perlei lui Seryu, care îmi licărea pentru prima oară sub guler – un avertisment să nu merg mai departe.

Perla consideră scântelarul o ameninţare, mi-am dat seama.

Ne poate ajuta? a întrebat Kiki, strecurându-se în gândurile mele.

Nu, nu îi puteam accesa magia cât eram blestemată, dar nici nu trebuia. Dacă perla *mea* minusculă era atât de puternic afectată în preajma scântelarului, am zâmbit larg, doar gândindu-mă ce efecte ar avea asupra Raikamei.

Înfăşurându-mi cureaua traistei în jurul mâinii, am întins mâna după pumnal şi am atacat urzicile.

Lama ar fi putut la fel de bine să taie piatra. Nu a căzut nicio urzică. Nici măcar o frunză.

Frustrată şi fără suflu, m-am clătinat înapoi. Chiar şi cu pielea acoperită de curea, mâna mă durea înfiorător, ca şi cum ar fi fost înţepată de o mie de ace arzătoare. Mi-am încleştat pumnul, încercând să controlez durerea în creştere.

Kiki zbura frenetic în jurul meu.

Shiori, Shiori! Eşti rănită?

Nu! Am tras adânc aer în piept şi, după ce am înlăturat cureaua, m-am apropiat iar de tufişul de scântelar. *Cred că trebuie să trag urzicile cu mâna.*

Cu mâna? Nu, Shiori, asta va...

Nu ascultam avertismentul lui Kiki.

Frica este doar un joc, mi-am repetat în gând, la nesfârşit*. Îl câştigi dacă joci.*

Am smuls cea mai apropiată tulpină.

Un ţipăt a clocotit înăuntrul meu, la un pas să-mi sfâşie plămânii în goana sa de a prinde glas. Mi-am muşcat limba, suprimând sunetul. Vederea mi s-a înceţoşat şi, în timp ce sângele îmi ţâşnea printre dinţi, o singură imagine mi-a bântuit ochii, trupurile a şase lebede neînsufleţite întinse pe plajă.

Când în sfârşit mi-am recăpătat suflul, faţa îmi era udă de lacrimi. Mă rănisem de multe ori lucrând în bucătăria doamnei Dainan, dar durerea provocată de atingerea scântelarului nu semăna cu nimic din ce simţisem până acum. Frunzele zimţate mi-au tăiat pielea ca nişte cuţite, iar spinii... spinii mă săgetau cu junghiuri de foc.

Dar a funcţionat. Rădăcini subţiri şi argintii, asemenea pânzelor de păianjen, au ieşit din pământ. Am aruncat planta în traistă, cu tot cu rădăcini.

Senzaţia de usturime s-a domolit de îndată ce am dat drumul scântelarului. Mi-am strâns iar pumnul, apoi l-am deschis pentru a-mi studia palma şi urmele de arsuri de pe piele.

Opreşte-te, Shiori! m-a implorat Kiki. *Vei muri dacă vei continua!*

Va fii mai uşor data viitoare, am asigurat-o, deşi ştiam că este o minciună.

Durerea nu devenea mai uşor de îndurat. Trebuia doar să devin mai puternică.

Mi-am rupt mâneca şi mi-am îndesat-o în gură. Vocea îmi amorţise în gât, nefolosită de luni întregi, dar nu aveam de gând să risc. Orice sunet îmi condamna fraţii la moarte.

Am ignorat protestele lui Kiki şi am atacat al doilea petic de urzici. De data asta, am tras de o grămadă mai mare, folosindu-mi ambele mâini pentru a smulge rădăcinile din pământ. Aveam nevoie de sute ca să împletesc o plasă care ar putea captura perla Raikamei.

De fiecare dată când rupeam una dintre urzici, mă gândeam la tatăl meu, la fraţii mei, la împărăţia mea. Mi l-am închipuit pe tata sfâşiat de durere, incapabil să aibă încredere în cineva din jurul său, convins că unul dintre comandanţii de război îi prinsese copiii, când persoana vinovată era, de fapt, cea în care avea cea mai mare încredere: Raikama.

Nu puteam să o las să câştige.

În cele din urmă, Kiki a încetat să-mi mai spună să renunţ şi mi-a reamintit în schimb să mă odihnesc. Trebuia să o fac, chiar dacă nu voiam. De prea multe ori m-am trântit într-o parte să vomit de durere sau să-mi oblojesc mâinile pline de sânge.

Am îndesat urzicile în traistă. Probabil că adunasem suficiente rădăcini pentru a umple o duzină de tolbe, dar vrăjitorul nu ne minţise cu privire la adâncimile sale nesfârşite.

Târându-mă departe de tufişuri, mi-am suflat în mâini. Perla îmi pulsa încontinuu în piept, însă aproape terminasem.

— Shiori!

Am încremenit. Aş fi recunoscut acea voce oriunde. Dar nu, era imposibil!

— Shiori! a răsunat glasul lui Seryu. Ce faci pe muntele Rayuna?

M-am întors, căutând printre urzici.

— În spatele tău! În apă.

Kiki zbura de colo-colo în faţa bălţii, care clocotea de căldură, gheizere mici ţâşnind la fiecare câteva minute.

Nu-l vedeam pe Seryu, dar, de îndată ce minţile ni s-au atins, i-am auzit vocea joasă în ureche, de parcă ar fi fost lângă mine.

— Trebuie să părăseşti acest loc, mi-a spus el. Chiar acum!

Nu pot. Pleacă, Seryu! Doar dacă n-ai venit să mă ajuţi.

— Să te ajut cu ce... De ce eşti aici?

A fost blestemată, a intervenit Kiki.

— Blestemată? a exclamat dragonul. Ce...

Nu pot să-ţi spun, l-am întrerupt. Îmi va ucide fraţii dacă o fac.

— Cine o să-i ucidă? Mama ta vitregă? Nu te poate pedepsi pentru gândurile tale, Shiori. Cum sună acest blestem?

Raikama i-a preschimbat fraţii în cocori, a murmurat Kiki, *şi singura modalitate de a-i spulbera vraja este de a...*

I-am închis ciocul cu degetele.

Gata! îi voi spune eu restul.

Am înghiţit nodul din gât, ştiind că următoarele cuvinte nu aveau să-i fie pe plac prietenului meu.

Este de a împleti o plasă pentru dragoni.

Aproape că l-am putut simţi pe Seryu cum devine tot mai încordat.

— Deci *ai venit* pentru scântelar, a spus el cu o voce gravă. Şi ce dragon încerci să prinzi mai exact?

Nu-i vorba de un dragon. Ci de mama mea vitregă. Are o perlă de dragon.

— O perlă de dragon! a repetat Seryu. Asta-i imposibil! Nicio fiinţă umană nu posedă o perlă de dragon!

Tu mi-ai dat o parte din a ta.

— Doar o bucăţică. Chiar şi aşa, a fost un risc imens. Niciun dragon nu ar da mai mult, nu fără binecuvântarea bunicului. Ar trebui să fie furată.

S-a oprit dinadins, de parcă ar fi vrut să-mi amintească de împrejurimi.

— Iar tu eşti primul muritor care s-a aventurat aici după atâtea secole.

A scos un mârâit jos şi, în acel moment, eram bucuroasă că nu-l puteam vedea.

— Ar fi bine să pleci. Dacă bunicul meu simte că cineva fură scântelar, va fi furios. Voi încerca să-i distrag atenţia, dar s-ar putea să fie prea târziu. Du-te! Acum!

M-am ridicat repede în picioare.

Aşteaptă, Seryu! Când te voi revedea?

— Când mareele ating cel mai înalt punct, magia mea de dragon este la apogeu. După următoarea lună plină, opreşte-te lângă cel mai apropiat râu şi cheamă-mă! Voi veni atunci la tine. Acum grăbeşte-te şi pleacă de aici! a repetat el, teama furişându-i-se în voce. Furia bunicului meu nu-i ceva ce vrei să simţi pe propria-ţi piele!

După ce a dispărut, un trosnet asurzitor a cutremurat bolta cerească.

Apoi muntele a răcnit, ca un monstru trezit dintr-un somn adânc.

CAPITOLUL 16

FOCURILE AU DESPICAT PĂMÂNTUL ÎN ŞUIERATUL aburilor. Asemenea insectelor, stâncile negre au început să se împrăştie şi să se rostogolească de-a lungul versantului, luându-mă cu ele.

Fraţilor! am strigat în gând.

Kiki a sărit de pe umărul meu, zburând să-i găsească.

Am alunecat pe munte, căutând un os, un stâlp, orice altceva de care să mă agăţ. Dar muntele aluneca împreună cu mine. Turle de stâncă se prăbuşeau la fiecare zguduitură, fumul înălţându-se în spirale groase spre cer.

O groapă de lavă clocotea dedesubt, strălucitoare ca soarele lichid. Mi-aş fi dorit să nu fi privit în jos. Oricât de puternică era perla lui Seryu, nu credeam că mă poate învia. Nu, cât purtam acest blid pe cap. Şi în niciun caz dacă mă topeam.

Fraţii mei scoteau ţipete ascuţite pe deasupra norilor de fum în timp ce mă căutau. Căzusem prea departe pentru ca ei să mă vadă.

M-am rostogolit pe burtă, încolăcindu-mi braţele în jurul unei stânci care se sfărâma. Mâinile mă dureau prea tare ca să rezist prea mult.

Kiki! am strigat. *Kiki!*

Dacă fusesem vreodată recunoscătoare pentru legătura mea cu pasărea asta magică, atunci a fost. Aproape că o simţeam plonjând înspre mine, ţipând la fraţii mei să o urmeze.

Trupurile lor au străpuns norii, prinse într-o luptă cu vântul arzător. Aripile albe s-au transformat în surse uluitoare de lumină, în contrast cu cenuşa şi focul dimprejur.

Hasho şi Reiji m-au prins de guler şi m-au aruncat în coş. Dar, în timp ce ne îndepărtam de muntele Rayuna, lăsându-l mult în urmă, mi s-a părut că aud, prin mrejele delirului, mârâitul tunător al unui dragon.

Am traversat iute marea Taijin, în cursă cu furtuna, sub cerul luminat de fulgere şi cu tunetele bubuind în spatele nostru, mult prea aproape. Apoi a venit ploaia.

S-a revărsat din nori întunecaţi, fiecare lacrimă celestă fiind la fel de grea ca un bob de orez. În timp ce picăturile de ploaie se adunau în coşul de lemn, fraţii mei se înclinau dintr-o parte în alta, îndoindu-şi

aripile, astfel încât să mă ducă prin furtună, deşi erau împovăraţi de efort.

Când am coborât sub nori, frânghiile care ţineau coşul s-au răsucit, de parcă lupta cocorilor împotriva vântului nu era deja suficient de grea.

M-am agăţat de marginile mijlocului de transport, ignorând durerea intensă din degete.

Nu ne lăsa să murim, sunt o pasăre prea tânără ca să mor! se ruga Kiki fiecărui zeu pe care îl cunoştea, dar eu nu puteam face nimic altceva decât să mă uit cu ochii larg deschişi la mare. Ceva se mişca repede sub apă, o creatură lungă şi şerpuitoare.

Un alt tunet a cutremurat lumea. Sunetul a hipnotizat valurile, care s-au ridicat deodată, convingând vânturile să bată de două ori mai năprasnic. Înspăimântaţi, Wandei şi Yotan au dat drumul frânghiilor care ţineau coşul. Pentru o clipă, care mi s-a părut a fi cea mai lungă a vieţii mele, m-am legănat în răsuflarea violentă a vântului, în vreme ce beţişoarele şi crengile coşului mi s-au desprins sub mâini. Marea a urlat înfometată, iar când gemenii au apucat iar frânghiile, tremuram de frică – dar şi din pricina revelaţiei.

Acela nu a fost un tunet, mi-am dat seama, cu ochii aţintiţi în continuare asupra apelor de dedesubt.

A fost răcnetul unui dragon.

Deasupra mustăţilor albe şi strâmbe ca nişte fulgere, i-am zărit ochii, doi bolovani de gheaţă care ardeau ameninţător.

Nazayun, Regele-Dragon.

Din adâncurile mării Taijin, s-a ridicat în toată splendoarea lui înfricoşătoare – un turn din solzi în nuanţe de violet şi safir. Benkai a scos un ţipăt ascuţit când dragonul şi-a îndreptat ghearele spre noi.

Fraţii mei s-au lăsat brusc în jos, ratând cu puţin atacul Regelui-Dragon.

Vrea urzicile! a strigat Kiki. *Dacă nu i le dai înapoi, te va ucide!*

Nu era ca şi cum regele Nazayun îmi dădea cu adevărat şansa de a returna urzicile. Ne asalta fără încetare, fraţii mei evitând cu greu fiecare atac. În plus, nu ştiam cât mai puteam depăşi în viteză dragonul, din moment ce toţi cei şase fraţi ai mei erau nevoiţi să mă care cu o frânghie în cioc.

L-am tras de aripă pe Yotan, apoi pe Wandei. În pofida diferenţelor dintre ei, gemenii erau mai apropiaţi unul de celălalt decât oricare

dintre fraţii noştri. Chiar şi acum, dădeau din aripi simultan.

Am arătat către Regele-Dragon. *Duceţi-mă la el!*

Kiki a început să traducă, apoi şi-a deschis larg ciocul, îngrozită.

Pe toţi zeii, ce ai de gând, Shiori? Nu!

Nu o ascultam. Îmi puneam deja un braţ peste gâtul lui Yotan şi pe celălalt peste cel al lui Wandei.

O decizie de-a dreptul nesăbuită. Auzeam strigătele lui Andahai în timp ce Wandei şi Yotan mă scoteau din coş, cu picioarele atârnând deasupra mării învolburate. Ale lui Kiki erau puţin mai greu de ignorat.

Shiori, asta-i nebunie curată! Gândeşte-te la mine! Moarta ta este şi moartea mea! Nu am stabilit noi că prudenţa este deviza celor înţelepţi? Shiori!

Am prins-o de aripi şi am băgat-o forţat în mânecă, să fie în siguranţă. Apoi, după ce le-am făcut un semn fraţilor mei, am sărit pe capul Regelui-Dragon.

Am aterizat pe unul dintre coamele lui şi am alunecat până la sprâncene. Durerea mi-a săgetat mâinile când m-am agăţat de părul lui auriu şi ţepos, care totodată era şi des, aşa cum îmi imaginam că este blana unui urs. Înainte să-mi pierd curajul, am dat la o parte clapeta traistei.

Lumina s-a revărsat dinăuntrul tolbei, orbind ochii deschişi la culoare ai dragonului.

Am nevoie de o plasă de scântelar pentru a rupe un blestem cumplit! am strigat în gând, nesigură dacă mă putea auzi. *Unul aruncat de mama mea vitregă, Regina Nenumită. Ea are o perlă de dragon în inimă şi am nevoie de ea ca să-mi salvez fraţii – aceşti şase cocori. Vă rog să ne acordaţi permisiunea de a traversa în siguranţă marea Taijin! Voi întoarce scântelarul când voi rupe blestemul.*

Mi-am coborât gulerul, dezvăluind fragmentul strălucitor al perlei lui Seryu din interiorul inimii mele.

Sprâncenele regelui Nazayun s-au unit într-o încruntătură, recunoscând perla, iar unde vaste au străbătut marea. Pentru o clipă, am crezut că riscul pe care mi-l asumasem a avut sorţi de izbândă.

Dar m-am înşelat.

Cu un răcnet, s-a aruncat înapoi în mare, luându-mă cu el.

Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru puterea Regelui-Dragon. Am alunecat de pe fruntea lui, zărindu-mi groaza reflectată în solzii lui strălucitori de safir înainte să intru în cădere liberă. Valurile s-au

înălţat deasupra dragonului ca un lanţ muntos. Vântul m-a aruncat peste mare.

M-am pregătit pentru impact, dar nu am simţit îmbrăţişarea apei.

Crengi mi-au trosnit sub spate, iar aripi puternice, cu pene, ne-au îndepărtat în zbor de pericolul iminent.

Fratele tău, Andahai, spune că a fost un plan din cale afară de prostesc, m-a dojenit Kiki; m-am rostogolit pe burtă în coş.

N-a avut timp să-mi împărtăşească şi alte mustrări. Cu Benkai dirijându-ne contra vântului, am străbătut repede marea Taijin, dornici să-l depăşim pe Regele-Dragon înainte ca acesta să-şi dea seama că sunt încă în viaţă.

Dar un nou pericol ni s-a ivit în cale când norii s-au deplasat de-a latul cerului, dezvăluind soarele, care cobora spre linia orizontului.

Doar câteva minute ne mai despărţeau de amurg. Dacă fraţii mei nu puteau ajunge pe uscat la timp, urmau să se transforme în aer, peste marea agitată.

Trebuia să ne mişcăm repede. Cel mai important lucru era traista mea cu scântelar. Benkai era cel mai atletic dintre fraţii mei, cel mai rapid şi mai puternic zburător dintre cocori. I-am îndesat cureaua de piele în cioc, făcându-i semn să o ducă la mal.

Nu a ezitat. Gâtul i s-a lăsat uşor sub greutatea traistei, apoi s-a năpustit spre ţărm. Avea să reuşească. Ştiam că o va face.

Doar că nu eram atât de sigură în privinţa mea şi a celorlalţi cinci cocori.

Am fost urmăriţi de fulgere lungi şi strâmbe precum ghearele de dragon, trimise de însuşi Nazayun. Spintecau cerul, unele lovind atât de aproape, încât mirosul îmi gâdila nările, spirale de fum pălind în spatele nostru.

Într-un final, a apărut ţărmul şi am putut vedea apele înspumate ale mării Taijin stropind plaja nisipoasă, năpădită de pietricele.

Doar câteva secunde în plus de lumină! m-am rugat.

Soarele nu m-a auzit. Şi-a întins braţele de chihlimbar, lustruite de licărirea somnoroasă a stelelor în ascensiune, pentru ultima oară peste mare, dăruind strălucire valurilor. Apoi ultimele raze de lumină au dispărut dincolo de orizont şi, pe măsură ce se lăsa noaptea, am coborât şi noi.

Teroarea mi-a încleştat gâtul. Vântul m-a aruncat din coş şi mi-am auzit ţipătul lăuntric, al cărui sunet mi-a explodat parcă în cap.

Oriunde mă uitam, fraţii mei se îndepărtau iute de mine, cu contururile fluide ale feţelor învăluite de lumina lunii, în timp ce ţipetele ascuţite, specifice cocorilor, se transformau în strigăte umane.

Hasho s-a străduit să mă ţină în continuare. L-am apucat de pene, însă tremura incontrolabil, căci vraja întunecată a mamei noastre vitrege preluase controlul asupra trupului său.

Am surprins fiecare schimbare: ochii înfundaţi în orbite, picioarele îndoite, chipul schimonosit de durere. Ciocul lui lung şi negru s-a micşorat până când a dat la iveală buze palide şi un nas uşor coroiat, oasele fragile de pasăre reconstituindu-se în cele umane, iar muşchii devenind braţe, în vreme ce plămânii s-au lărgit deodată. Gâfâia de parcă nu putea să respire.

Când s-a prăbuşit în apă, transformarea nu se încheiase. Ştiam că va fi la fel şi pentru ceilalţi.

Am tras adânc aer în piept, la o secundă înainte ca marea să mă înghită şi pe mine.

A fost un miracol că oasele nu mi s-au sfărâmat. Cu siguranţă aşa mă simţeam. Nu am izbutit să îmi dau seama cât de adânc mă scufundasem. Razele lunii luminau sinistru apa, trecând peste trupul meu ca nişte fantome.

Am fluturat agitată din mâini şi am dat instinctiv din picioare pentru a mă împinge în sus. Am înotat spre suprafaţă, cu mintea înceţoşată şi, totodată, limpede. Plămânii mi s-au strâns, iar inima îmi bătea nebuneşte ca să mă ţină în viaţă.

Am dat mai tare din picioare. Cu coada ochiului, l-am zărit pe Reiji chinuindu-se să se agaţe de o bucată de lemn. L-am apucat, ignorând junghiurile din palme.

Mi-am trecut braţul în jurul gâtului său şi am înotat pentru amândoi până la ţărm, unde ne aşteptau Kiki şi restul fraţilor noştri.

Gemenii au sărit în întâmpinarea noastră, însă Andahai şi Hasho erau ghemuiţi lângă Benkai, care se prăbuşise pe nisip.

Am fugit spre el. *Benkai!*

Hasho l-a ridicat în şezut, iar Andahai l-a scuturat bine până când, într-un final, Benkai a scuipat nisip şi apă de mare.

Nu am fost singura copleşită de uşurare.

— Ne-ai speriat, frăţioare! a spus Andahai, care l-a lovit pe Benkai în umăr. Am crezut că ai murit.

Benkai a schiţat un zâmbet.

— Nici măcar Regele-Dragon nu poate să *mă omoare.*

Apa de mare picura din părul lui pe veşmântul subţire de peste umeri.

— Dar dacă o să stăm departe de marea Taijin pentru o vreme, n-o să mă plâng.

Mi-am aruncat braţele în jurul lui, râzând în tăcere în timp ce îl îmbrăţişam.

— Eşti rănită, a spus Hasho, care m-a văzut tresărind când m-am retras din îmbrăţişare. M-a luat iute de braţ şi a strigat: Benkai, repede! Vino să vezi!

Nu-i nimic!

Mi-am ascuns mâinile la spate, departe de ochii vigilenţi ai fraţilor mei, dar Benkai era ferm.

— Lasă-mă să văd, Shiori!

Cu mare reticenţă, mi-am întins palmele, iar Hasho şi Benkai au inspirat brusc amândoi.

De dimineaţă, mâinile mele fuseseră cele ale unei tinere. Bătătorite din pricina trudei de la Hanul Vrăbiuţei, cu nişte arsuri de la gătit care încă se vindecau, dar, altfel, netede şi imaculate. Acum pielea îmi era aspră şi despicată de vene argintii şi roşii care oglindeau frunzele de scântelar. Senzaţia arzătoare dispăruse, dar simpla încleştare a degetelor mă făcea să strâng din dinţi.

O să treacă, am gesticulat, ridicând din umeri. *Deja mă simt mai bine.*

Hasho însă nu a vrut să-mi dea crezare. Şi-a rupt mâneca şi mi-a bandajat mâinile. M-a ţinut de umeri, afişând un zâmbet strâmb.

Ce s-a întâmplat? am mimat. *Am alge în păr?*

— Arăţi ca ea, a spus Hasho, cu ochii aprigi şi mândri. Ca mama.

Serios? Fraţii mei nu-mi spuseseră niciodată asta.

— Doar puţin, i-a răspuns Reiji. Mama a fost mai frumoasă. Şi infinit mai puţin impulsivă.

M-am uitat urât la el, dar un zâmbet uşor, puţin năstruşnic, i s-a desenat pe chip.

— Eşti tu însăţi, Shiori. Nodul care ne ţine împreună, fie că ne place, fie că nu.

Apoi el şi fraţii mei au făcut ceva ce nu mai făcuseră niciodată: s-au înclinat, plecându-şi capul în semn de respect.

Ridicaţi-vă! am spus pe muteşte, zorindu-i să-mi dea ascultare.

Serios acum... Kiki, poţi să le spui să se ridice?

Pasărea mea de hârtie şi-a înclinat capul în lateral, timidă.

Nu-mi permit să le spun prinţilor din Kiata ce să facă.

Doar prinţesei?

Doar prinţesei.

Ultimul fulger se stinsese, desenând cicatrice zimţate printre mozaicurile înstelate ale nopţii.

Am căutat stele cunoscute pe bolta cerească. Nu erau multe: Iepurele, prietenul Imurinyei, zeiţa lunii. Arcul şi săgeata Vânătorului, care aparţineau soţului Imurinyei. Şi Cocorul, mesagerul sacru al sorţii.

Cocorul era o constelaţie de şapte stele la nord-est de lună. I-am urmărit conturul cu degetul, un obicei din copilărie. Tata numise acele şapte stele după noi, cei şapte copii ai lui.

Andahai, Benkai, Reiji, Yotan, Wandei, Hasho... şi Shiori.

„Indiferent ce vă va rezerva viitorul", spunea el, „veţi fi ca acele stele, uniţi de lumina pe care o răspândiţi împreună".

Deşi frigul pusese stăpânire pe întreaga plajă, iar noi eram uzi până la piele după furtună şi asaltul mării, cumva îmi era mai cald decât îmi fusese de foarte mult timp.

CAPITOLUL 17

UN AVANTAJ ÎN A FI BLESTEMAT, SINGURUL, DE ALTFEL, a fost că, într-o singură săptămână, eu şi fraţii mei am devenit din nou apropiaţi, la fel de apropiaţi ca atunci când eram copii.

Deşi iarna se profila ameninţător peste mica noastră peşteră, cu un cer sumbru şi cenuşiu în rol de vestitor, moralul nostru nu era nici pe departe zugrăvit în tonuri atât de întunecate. Yotan şi Benkai spuneau poveşti de groază în jurul focului, Wandei o alerga pe Kiki şi încerca să-şi cizeleze propriile păsări din vreascuri, iar eu îi supravegheam pe Andahai şi Hasho în timp ce găteau.

Uneori, în timpul meselor, ne împărtăşeam cele mai vechi amintiri despre Raikama. Am contribuit puţin – până la urmă, eram cea mai mică, aşa că ale mele erau cele mai neclare. Dar şi ruşinea mă îndemna să fiu tăcută; când Raikama venise prima dată la Kiata, o îndrăgisem cel mai mult dintre toţi, un adevăr pe care mi-aş fi dorit să-l şterg pentru totdeauna din memorie.

Sau poate că o făcusem deja. Era ciudat, dar nu prea mai ştiam de ce îmi iubisem vreodată mama vitregă, ca şi cum cineva ar fi transformat acele amintiri în nisip şi le-ar fi înlăturat din trecutul meu cu o singură suflare. La drept vorbind, probabil că era mai bine aşa. Nu le duceam dorul.

— Nu e din Kiata, asta ştim sigur, a spus Wandei, optând pentru o abordare logică. Dacă tata a întâlnit-o în afara împărăţiei, probabil că a călătorit pe corabie. Un întreg echipaj de bărbaţi. Cu siguranţă există registre în care este notată sosirea ei sau, cel puţin, locul naşterii sale.

— O femeie atât de frumoasă nu poate să fi apărut pur şi simplu din senin, a fost de acord Yotan.

Uitaţi că este o vrăjitoare, le-am reamintit, schiţând cuvintele în pământ. *Poate că nu a fost mereu frumoasă.*

— Dar cu siguranţă a avut un nume. O familie. O casă, a spus Hasho, apoi s-a oprit. E un început.

Era un început, dar eram mai preocupată de final. La o zi sau două după ce ne-am întors de pe muntele Rayuna, când durerea din mâinile

mele se domolise, l-am căutat pe Benkai să-mi arate cum să-mi folosesc pumnalul.

Existase un motiv pentru care luasem acel pumnal de la santinelă şi nu era doar ca să sparg cojile castanelor sau să tai tulpinile de scântelar. Benkai era o santinelă de rang înalt, iar ceilalţi cinci fraţi ai meu erau războinici iscusiţi – într-o zi, cât de curând, aveam să ne întoarcem acasă, la palat, unde magia Raikamei domnea cu înverşunare.

Învaţă-mă! l-am implorat în tăcere.

Andahai a păşit între noi.

— Un pumnal nu prea îţi va fi de folos împotriva Raikamei. Chiar şi Benkai a ratat când am încercat să ne luptăm cu ea.

— Lasă-ţi mâinile să se vindece, ca să poţi începe să te ocupi de scântelar! a spus Yotan. Plasa este cea mai bună şansă a noastră să o învingem pe Raikama. Ia şi te odihneşte, Shiori!

— O cocoloşiţi atâta cu toţii, de parcă ar fi un vierme de mătase, a comentat Reiji. Tocmai a furat scântelar de la Regele-Dragon. Poate să mânuiască un pumnal! Apoi, fratele meu s-a ridicat în picioare, ştergându-şi praful de pe pantalonii rupţi, şi a zis: O voi învăţa eu.

Eu şi ceilalţi l-am privit, uluiţi. Dintre toţi fraţii mei, nu mă aşteptasem ca *el* să fie de partea mea.

Fără un cuvânt în plus, m-a condus în partea din spate a peşterii; astfel a început antrenamentul nostru. În cele din urmă, ni s-a alăturat şi Benkai, iar până la sfârşitul nopţii ne luptam.

— Ai devenit mai puternică, Shiori! a observat Benkai, mirat când i-am făcut faţă.

Ajutaseră cele două luni de trudă pentru doamna Dainan, tăind varză şi pepeni cu ajutorul cuţitelor ei tocite şi târând lemne de foc prin frig.

Ce bine ar fi fost dacă aceste îndeletniciri m-ar fi putut pregăti să îndur durerea provocată de scântelar!

A doua zi, când fraţii mei au plecat să adune provizii pentru iarnă, am scos în sfârşit urzicile din traistă, împrăştiindu-le pe podeaua peşterii pentru a stabili ce urma să fac mai departe.

Nicio lamă nu putea străpunge urzicile, darămite să le taie. În forma lor brută, nu puteam să împletesc tulpinile ca să făuresc o plasă şi, cu siguranţă, nu puteam să le cos – nu cu spinii lor sărutaţi de foc şi frunzele foarte ascuţite.

Trei elemente magice, mi-am repetat după ore de agonie cu Kiki. Dacă trei elemente magice ar fi creat într-adevăr aceste urzici blestemate, de ce vedeam doar focul demonilor, adică lumina orbitoare care învăluia fiecare tulpină? Unde erau firele destinului şi sângele stelelor?

Încearcă să scoţi frunzele şi urzicile, mi-a sugerat Kiki. *Altminteri, abia poţi atinge scântelarul.*

Fără îndoială, nu era la fel de uşor precum tăierea trandafirilor. Spinii şi frunzele păreau dinţi şi gheare. Îndepărtarea frunzelor a fost sarcina mai uşoară, deoarece s-au desprins cu câteva lovituri de lamă. Cât timp eram atentă să nu le ating marginile zimţate, degetele mele reuşeau, de obicei, să scape nevătămate. Spinii, pe de altă parte, întruchipau o formă pură de magie încăpăţânată. Nu puteau fi îndepărtaţi decât dacă îi zdrobeam cu pietrele pe care le strânsesem de-a lungul versantului. Înlăturarea lor prin forţă brută era o muncă lentă, asiduă.

Dar aveam să fiu răsplătită pe măsură. Focul demonilor învelea fiecare lujer de scântelar, dar odată cu tăierea ultimei frunze şi ciopârţirea ultimului spin, urzicile s-au transformat. Focul demonilor s-a retras în tulpina fibroasă, stingând lumina lor orbitoare. În câteva minute, scântelarul a devenit un ghem de fire aspre, desprinse, lucind violet, albastru şi argintiu, asemenea pulberii de stele pe cerul crepuscular.

Sângele stelelor.

Am luat firele în mâinile mele vătămate cu un gest aproape ocrotitor, pe jumătate uimită, pe jumătate neîncrezătoare. Mă costase o întreaga zi de chin. Aveam nevoie însă de sute de astfel de fire ca să pot împleti o plasă. În ritmul în care izbuteam să lucrez, aveam să termin în miez de iarnă.

Am învăţat însă să mă bucur chiar şi de cele mai mici victorii. Pe seară, când fraţii mei s-au întors, le-am arătat ghemul. Am sărbătorit prăjind castane şi ospătându-ne cu cartofi dulci mov şi numărând stelele până am dormit.

Ce bine era dacă astfel de vremuri, atât de minunate, ar fi menite să dureze!

Pe măsură ce zilele treceau, simţeam cum revin la vechile obiceiuri. De mai multe ori, aproape că m-am răstit cu voce tare la Andahai, aproape că am râs la una dintre glumele lui Yotan, aproape că am

gângurit la puişorii aduşi de Hasho în peşteră.

Vocea mea, pe care mă antrenasem să o uit cât stătusem la Hanul Vrăbiuţei, îmi renăştea periculos în gât. Aşa ceva nu se putea întâmpla!

Am început să mă prefac că dorm când fraţii mei se întorceau seara sau se ofereau să mă ducă în zbor printre nori. Am început să mă retrag devreme de la cină, să nu mai râd la glumele lui Yotan şi să le spun lui Benkai şi Reiji că sunt prea obosită să mă antrenez.

Să fiu singură era mai uşor. Să lucrez singură cu scântelarul era mai uşor.

Noapte de noapte, mâinile mi se vindecau îndeajuns pentru a putea împleti din nou, cu îndârjire, a doua zi. Mânuiam cu grijă urzicile, astfel încât să nu le dezlănţui complet mânia. Când mă simţeam curajoasă, le atingeam spinii şi frunzele ca să învăţ cum să-mi reţin suspinele şi strigătele.

Durerea nu devine mai uşor de îndurat! îmi aminteam când tresăream. *Trebuie doar să devii mai puternică!*

Antrenamentele mi-au schimbat treptat pielea, care nu mai era netedă, ci groasă şi rezistentă, iar până la sfârşitul lunii am putut să apuc o tulpină întreagă de scântelar fără să tresar nici măcar o singură dată. Dar ştiam că nu era suficient ca doar pielea sau vocea mea să fie puternice. Fiecare parte din mine trebuia să fie puternică, dacă voiam să rup blestemul. Mai ales inima.

În acea seară, am stat în afara peşterii, cu ochii aţintiţi asupra lunii, care devenise tot mai rotundă odată cu trecerea săptămânilor. Curând avea să fie plină, aşa că îl puteam revedea pe Seryu. Speram că aflase ceva util de la bunicul lui.

— Vrei să te aliezi cu un dragon? a exclamat Andahai când le-am scris fraţilor mei despre apropiata întâlnire. Ai uitat că un dragon a fost cel care aproape că ne-a ucis, Shiori?

Acela a fost bunicul lui Seryu, am spus pe muteşte, dar fratele meu cel mai mare nu înţelegea. Nu voia să înţeleagă.

Am încercat din nou, schiţând primele cuvinte în noroi: *El ne poate ajuta...*

Andahai mi-a smuls băţul de scris din mână.

— Nu te vei întâlni cu el! Nu mă interesează care-ţi sunt motivele. Singura loialitate a unui dragon este faţă de el însuşi. Nu putem avea încredere în nimeni.

Am căutat printre fraţii mei un aliat, dar nu l-am găsit nici măcar în

Hasho.

— Aceasta este decizia mea, Shiori! a spus Andahai. Nu vei pleca!

— Andahai are dreptate, a intervenit Benkai cu blândeţe. Prioritatea noastră trebuie să fie descoperirea numelui Raikamei. Dar poate că te vom putea însoţi atunci când ne vom întoarce.

Mi-am ridicat brusc capul. Părea ca şi cum vor fi plecaţi mai mult de o zi.

— Vom fi plecaţi o săptămână, mi-a confirmat Benkai. Poate mai mult, dacă această călătorie ne va purta dincolo de Kiata.

— Ai mâncare din belşug, a spus Yotan, încercând să mă înveselească. Iar urzicile te vor ţine ocupată.

Unde vă duceţi?

— Vom începe în Miazăzi, a spus Andahai. Şerpii sunt creaturi cu sânge rece. E puţin probabil ca Raikama să fi venit din Ţinutul de Miazănoapte.

O presupunere corectă. Cu toate acestea, mă durea faptul că nu se consultaseră mai întâi cu mine. Am întins mâna după băţul de scris pentru a pune mai multe întrebări despre traseul lor, dar Andahai a presupus imediat că încercam să le cer să mă ia cu ei.

— Doar ne vei încetini. Wandei nu are timp să-ţi construiască un alt coş. Rămâi în peşteră şi stai ascunsă!

Să stau ascunsă? Mi-am încrucişat braţele, atât exasperată, cât şi insultată. M-am bătut cu pumnii în piept. *Pot să mă apăr!*

— Poate în faţa lui Reiji, dar Benkai te lasă să câştigi. Bandiţii nu o vor face.

Hasho a fost de acord.

— Promite-mi că vei rămâne în peşteră!

— N-o să-ţi lipsească nimic! m-a asigurat Andahai. Ai mâncare, apă, un spaţiu de lucru pentru mânuirea urzicilor. Nu pleca decât dacă este o urgenţă majoră. Să te întâlneşti cu dragoni *nu* este o urgenţă majoră.

Nu venisem până aici doar ca să lâncezesc într-o peşteră, ţesând fire de scântelar din zori şi până la amurg. Venisem să rup blestemul.

Deşi furia îmi ardea în piept, m-am înclinat, mulţumindu-le fraţilor mei pentru grija lor şi afişându-le cel mai blând zâmbet al meu.

Niciunul dintre ei nu a observat că nu făcusem nicio promisiune.

Dimineaţă, de îndată ce au plecat fraţii mei, mi-am luat traista şi m-am grăbit spre râu să-l întâlnesc pe Seryu.

N-ai auzit ce au spus fraţii tăi? a bombănit Kiki, zburând după mine. *Rămâi în peşteră!*

Am sărit peste un buştean căzut, apoi într-o grămadă de frunze portocalii şi galbene.

Chiar credeai că îi voi asculta? Raikama are o perlă de dragon şi cine altcineva decât un dragon să ne ajute?

Zeii să mă ierte, totul se întâmplase atât de repede pe muntele Rayuna, încât nici măcar nu avusesem ocazia să-i spun lui Seryu partea cea mai îngrozitoare a blestemului: că trebuia să rostesc adevăratul nume al Raikamei... şi să-l pierd pe unul dintre fraţii mei.

Mi-am continuat drumul.

Seryu ne poate ajuta. Ştiu sigur.

Nu azi! m-a implorat Kiki. *Azi-dimineaţă a fost o încăierare în pădure. Mi-au spus muştele. Soldaţi.*

Soldaţi?

Am încetinit, cercetând copacii care se legănau în bătaia vântului. Aveau puţine ramuri, cenuşii de apropierea iernii. Frunzele foşneau, răscolite de veveriţe şi vulpi.

Oamenii tatălui meu?

Unii da, unii nu.

Unde se află acum?

Kiki a zburat mai sus, agitată, ciripind ceva celorlalte păsări.

La miazăzi de noi.

M-am relaxat.

Aşadar, dacă ne îndreptăm în continuare spre apus, către râu, ar trebui să nu ne întâlnim cu ei.

Nu! a zis Kiki şi a dat şi mai puternic din aripi. *Dacă te îndrepţi în continuare către râu, te vei apropia de ei. Iar ei sunt în mişcare, Shiori. Ar trebui să te întorci în peşteră.*

Şi să ratez întâlnirea cu Seryu?

Am clătinat din cap. Nicio şansă – aveam prea multe întrebări pentru dragon.

Nu-ţi mai face griji, Kiki! Voi fi atentă.

În ultima săptămână, copacii îşi pierduseră splendoarea, cu ramurile sidefate de ger, în timp ce frunzele lor cădeau pe pământ în veşminte tomnatice, un amestec de brun şi portocaliu-aprins. Pădurea a devenit mai sumbră, schimbându-şi complet înfăţişarea, dar ştiam drumul spre râu. Apele îi erau învolburate astăzi şi am urmat vuietul

curenţilor până când, în cele din urmă, am găsit pe mal.

Seryu! am strigat în gând. *Sunt aici!*

Nici urmă de dragon. Nu precizase o oră la care să ne întâlnim, aşa că am îngenuncheat pe pământul moale şi am început să arunc pietricele în râu, uitându-mă la şopârlele cu picăţele albastre, cocoţate pe stâncile de lângă mine. Deasupra, Kiki plutea neliniştită.

Vrei să te calmezi odată? am spus. *Nu e nimeni în jur.*

M-am întins pe iarbă. Dacă lui Seryu avea să-i ia toată ziua să ajungă aici, atunci *eu* aveam să trag un pui de somn şi să-mi las degetele obosite să se odihnească.

O şopârlă s-a târât peste mine, sărind pe traistă.

Ţi-e foame, nu-i aşa? am întrebat-o în tăcere. Şi mie mi-era foame. *Ar fi trebuit să mă gândesc înainte şi să-mi împachetez o gustare.*

Frunze de arţar au căzut, iar marginile lor sfărâmicioase, tot mai brune, mi-au atins în treacăt faţa. Mi le-am suflat de pe nas şi am început să mă rostogolesc pe o parte, însă şopârla încă stătea pe traistă. I se încordaseră muşchii şi îşi ridicase capul, ultima mişcare pe care avea să o mai facă vreodată.

Un şarpe a ţâşnit de nicăieri şi a înghiţit şopârla dintr-o singură înghiţitură.

M-am proptit iute în coate, dând cu picioarele de frică.

Şarpele s-a repezit spre mine, cu capul pestriţ ţinut aproape cu mândrie în sus, hipnotizându-mă cu ochii săi rotunzi şi galbeni.

— Shiori! a sâsâit.

Am încremenit numaidecât.

— Deci aici te-ai ascuns!

Prădătorul şi-a scos limba subţire şi bifurcată. Ochii aceia galbeni au săgetat spre traista fermecată de pe şoldul meu.

— Alteţa Sa Strălucitoare te avertizează să nu combaţi vraja pe care a aruncat-o. Sunt anumite evenimente în desfăşurare pe care nu le înţelegi.

L-am atacat cu pumnalul, dar şarpele s-a retras cât ai zice peşte în frunze. Fără să pierd timpul, am sărit în picioare şi am fugit.

Nu ştiam încotro mă îndreptam; m-am năpustit prin desiş, printr-o învălmăşeală de portocaliu, cenuşiu şi brun. Kiki a ţipat ceva, dar inima îmi bătea prea tare în urechi ca să o aud. Probabil că îmi spunea să fiu mai rapidă. Abia când picioarele au început să mă doară, iar o senzaţie de arsură să-mi cuprindă gâtul, m-am uitat înapoi.

Slavă zeilor, şarpele dispăruse! M-am sprijinit de un copac ca să-mi trag răsuflarea.

A fost cât pe ce! am şoptit, aşteptându-mă ca Kiki să râdă cu mine.

Dar nu era acolo.

Kiki? am strigat, învârtindu-mă. Nu m-am uitat pe unde calc şi m-am împiedicat. De un cadavru.

M-am dat înapoi, îngrozită.

Doi ochi tulburi se uitau fix la cer, încă larg deschişi. Sângele strălucea pe frunzele moarte, răspândite împrejur, şi se prelingea dintr-o tăietură precisă în abdomen. Murise recent; deocamdată păsările şi insectele nu ajunseseră la el.

Shiori! a ţipat Kiki. *Vânătorii!*

Am auzit pocnetul scos de crenguţe rupte. Foşnetul frunzelor căzute, răscolite de paşi.

Am încremenit. M-am ghemuit, pitindu-mă în spatele unui tufiş. Dar am uitat de respiraţia mea, care-mi îngheţa în aer: aburul urca în spirale şi îmi dezvăluia ascunzătoarea.

— Cine-i acolo? a strigat un bărbat de undeva, din apropiere.

Strigătele se auzeau tot mai clar, aşa că am rămas complet nemişcată, în timp ce totul căpăta treptat contur. Fugisem în direcţia greşită. Nu mai auzeam susurul râului şi... nu, nu! Ghinioanele se ţineau scai de mine!

O săgeată a ţâşnit din spatele copacilor, şuierând atât de aproape, încât mi-au ţiuit urechile, temporar asurzite.

— Lord Hasege, e o fată!

Am luat-o la goană. Inima îmi bătea de două mai repede decât alergam.

Sunt patru! a strigat disperată Kiki, pe un ton strident. *Ai grijă! În spatele tufişurilor...*

Un vânător a sărit din desiş, înclinându-şi cuţitul spre piciorul meu. Primul meu impuls a fost să ţip, dar, din fericire, teama mi-a ferecat plămânii. Abia m-am ferit la timp.

Încă unul! Într-o parte!

Un alt vânător m-a doborât la pământ. S-a întâmplat atât de repede, încât am gustat noroiul înainte să-mi bubuie capul, dar m-am ridicat iute, împleticindu-mă în propriile picioare.

M-am aruncat în tufişuri, alunecând peste frunze şi rostogolindu-mă în pantă, peste mici movile. Parcă alergam de ore în şir, dar încă

puteam vedea cadavrele care se iţeau de sub frunziş. După nici măcar un minut, am auzit din nou paşi.

Erau patru, exact cum spusese Kiki. Numai că nu erau vânători, nu cu coifurile lor cu pene şi armura de piele. Ci santinele.

„Când un adversar este mai puternic decât tine, fugi!" mă instruise Reiji în timpul lecţiilor noastre. „Benkai te va sfătui să rămâi şi să lupţi, dar victoria nu este despre onoare. Este despre supravieţuire, şansa de a lupta din nou".

Încercam să fug. Dar cel mai înalt, conducătorul lor, era rapid. Şi puternic. I-am evitat în ultima clipă vârful sabiei când a îndreptat-o fulgerător spre faţa mea. Crezându-mă învingătoare, mi-am lăsat garda jos şi nu i-am văzut piciorul întins, retezându-le pe ale mele ca să mă arunce pe spate.

Pământul s-a zguduit sub mine şi mi-am muşcat obrazul ca să nu ţip de durere. Până când m-am ridicat, trei săgeţi erau îndreptate spre capul meu. Conducătorul şi-a scos coiful.

Takkan!

Privirea nemiloasă pe care mi-a aruncat-o era aceeaşi ca înainte. Ochi negri, duri şi nemiloşi. Un zâmbet strâmb, atât de rece, încât am auzit clinchetul cristalelor de gheaţă în stomac. Totuşi, ceva era diferit. Purta o armură simplă şi lipsită de podoabe – fără cămaşa de zale de un albastru intens –, iar blazonul Bushian nu-i orna teaca sabiei.

— Nu trageţi! a ordonat el în timp ce oamenii lui se apropiau de mine.

Trei santinele, dar, spre dezamăgirea mea, soldatul amabil, de la Hanul Vrăbiuţei nu se număra printre camarazii lui.

— Îmi amintesc de tine: târfa de la bucătărie, cea care nu a vrut să se încline, a rânjit dispreţuitor Takkan. Straniu moment ţi-ai ales să apari, demonule! Ştiam eu că nu eşti bucătăreasă.

M-a apucat de gât şi m-a ridicat, forţându-mă să mă uit la cadavrele parţial ascunse de pădure.

— Uită-te în jur: tovarăşii tăi sunt morţi! Curând le vei împărtăşi soarta.

Din coaste le ieşeau săgeţi, răni adânci, însemnate de moarte cu un roşu-aprins. Am numărat şapte trupuri înveşmântate în maro, ascunse în mijlocul codrului. Asasini!

Sunetele îmi vâjâiau prin cap: copacii foşneau în vânt, iar pulsul îmi bătea sălbatic în gât. Am lovit cu picioarele în aer, cu degetele

încleştate ca nişte gheare în jurul mâinii lui Takkan.

Nu sunt cu ei!

Nu m-a înţeles. Nici oamenii lui nu au făcut-o.

— Nici măcar nu-i pot vedea faţa, a mormăit una dintre santinele. Nu poate vorbi?

Takkan mi-a strâns atât de tare maxilarul, încât m-a durut. M-a scuturat.

— Unde mi-e vărul, demonule? Vorbeşte, altfel asta va fi ultima ta suflare!

Se referea la soldatul de la Hanul Vrăbiuţei?

— Nu pare să fie cu a'landanii, a spus o altă santinelă, cercetându-mă.

Era cel mai în vârstă dintre cei patru, cu părul de culoarea cositorului strâns într-un moţ în vârful capului.

— Ar trebui să-i dăm drumul.

— Să-i dăm drumul? Nu-i prima oară când am întâlnit-o pe obrăznicătura asta!

Takkan m-a scuturat iar, mult mai violent a doua oară.

— Unde-i Takkan?

Am ridicat privirea, confuză. Aş fi putut jura că tocmai mă întrebase unde e Takkan.

Dar tu eşti Takkan, m-am gândit, cu mintea năucită.

— Fata-i o sălbatică, nu un asasin, a spus din nou santinela mai în vârstă. Hasege, nu avem timp de pierdut. Elibereaz-o şi hai să ne vedem de drum!

Hasege?

Oricare ar fi fost numele falsului Takkan, nu mai conta. I-am luat o săgeată din tolbă şi i-am târât capătul ascuţit peste chip.

Când Hasege a scos un urlet, i-am aplicat o lovitură cu capul direct în craniu. Cea mai bună întrebuinţare a blidului, fără îndoială. Mi-a dat drumul, iar eu mi-am înşfăcat pumnalul, fugind de santinele.

Nu am fost suficient de rapidă. M-a apucat de încheietura mâinii, strângând-o până când inima mi-a sărit de durere, iar pumnalul mi-a scăpat printre degete.

Conducătorul santinelelor l-a prins iute în cealaltă mână. Sângele i se prelingea până la bărbie, coagulându-se în perii întunecaţi ai bărbii. Apăsându-mi lama pe gât, a râs zgomotos.

— Ia uite ce avem aici! a spus el, arătându-le arma oamenilor săi.

Pumnalul lui Takkan.

Pumnalul *lui Takkan?* Mintea mi se învârtejea nebuneşte. Dar asta... asta însemna că santinela de la Hanul Vrăbiuţei era... era... fiul lordului Bushian. Logodnicul meu!

Mă durea prea tare capul ca să-mi pun gândurile în ordine şi nu a ajutat nici faptul că Hasege mi-a apăsat pumnalul şi mai tare de piele: înţepătura metalului era rece, muşcătoare.

— Deci *chiar* l-ai văzut!

Am lovit cu picioarele în cei trei bărbaţi, conştientă că încercările mele de a-i face să înţeleagă erau de prisos, însă, chiar şi aşa, disperarea m-a îndemnat să nu mă dau bătută cu niciun chip.

El mi l-a dat.

Cel mai în vârstă dintre ei, cel care sugerase să-mi dea drumul, s-a încruntat.

— Are emblema lui Takkan.

Santinela a arătat spre ciucurele înnodat prins de pumnal, cel pe care îl considerasem un decor inutil.

— Se află sub protecţia lui.

Chipul lui Hasege s-a întunecat.

— S-ar oferi el să protejeze un spion? Mă îndoiesc! Mai mult ca sigur, fetişcana i-a furat emblema.

— Ar trebui să o eliberăm.

Emblema s-a legănat repede în faţa ochilor mei, o umbră albastră, apoi, pentru prima oară, am văzut-o clar. În toate aceste săptămâni, o ignorasem în detrimentul pumnalului şi nu observasem niciodată că pe cealaltă parte a plăcuţei de argint se aflau inscripţionate numele şi blazonul familiei lui Takkan: un iepure pe un munte, înconjurat de cinci flori de prun – şi o lună plină albă.

În numele zeilor, era adevărat! Santinela de la Hanul Vrăbiuţei *era* Takkan! Dacă fiul lordului Bushian îmi oferise protecţia lui, nicio santinelă nu-mi putea face rău fără să suporte consecinţele.

Privirea lui Hasege s-a înăsprit. O bătaie de inimă prea târziu, mi-am dat seama că nu avea nicio intenţie să mă elibereze. Până să încep să alerg, oamenii lui m-au prins deja. Am încercat să dau cu piciorul şi cu pumnul, dar m-am trezit cu mâinile legate, iar cineva mi-a îndesat un căluş în gură.

Santinelele m-au aruncat cu putere la pământ. Am aterizat pe o piatră dură şi am tresărit de durere. În timp ce glasul tânguitor al

vântului le dezmierda lamele, am înlemnit ca un iepure, aşteptând lovitura care avea să-mi aducă sfârşitul.

Însă nu a venit. Cineva m-a azvârlit pe spinarea unui cal. Înainte ca picioarele mele să încheie o legănare completă până la sol, Hasege şi-a izbit mânerul sabiei de blidul de pe capul meu, iar lumea a căzut pradă uitării.

CAPITOLUL 18

— SPUI CĂ AI GĂSIT-O ÎN PĂDURE?

— Da, stăpână! La miazănoapte de trecătoarea Baiyun.

O pauză scurtă.

— Ea l-a tăiat pe Hasege...

— Pe faţă. Da, am auzit povestea.

Pe măsură ce vocile s-au apropiat şi paşi apăsaţi au coborât în temniţă, m-am însufleţit. Trecuseră cinci răsărituri de când ajunsesem în acest loc mizerabil, dar am recunoscut vocea bărbatului. Era aceeaşi santinelă care îmi luase apărarea în faţa lui Hasege şi a huliganilor lui în pădure.

În tăcere, înconjurată de întunericul celulei, mi-am apăsat urechea de perete pentru a asculta mai bine.

Doamna şi-a dres zgomotos glasul, un sunet mai profund decât vocea ei.

— Te rog să-mi spui adevărul, Oriyu! Chiar ar putea fi spioană?

— Puţin probabil. Avea emblema lordului Takkan...

— Da, un detaliu pe care niciunul dintre voi nu s-a obosit să mi-l spună! Acum lasă-mă înăuntru! Vreau să vorbesc puţin cu ea!

Când uşa s-a deschis cu un zornăit, mi-am mijit ochii spre doamnă, cercetând-o de sub blidul de lemn. Putea fi lady Bushian? Lumânarea pe care o ţinea arunca o lumină difuză, prin urmare nu i-am putut distinge trăsăturile, însă am desluşit o siluetă robustă, înveşmântată în brocart albastru şi cu un şal gros de lână.

Prin părul ei lipit de creştet cu ceară am întrezărit câteva fire cărunte, iar o brăţară de jad pal îi licărea de la una dintre încheieturi. Dar ceea ce mi-a atras atenţia a fost traista care îi atârna peste umăr.

Traista *mea!*

— Nu dormi, a spus ea după ce mi-a văzut degetele zvâcnind. În picioare! Şi nu care cumva să te prefaci că nu înţelegi; gărzile m-au informat deja că eşti mai deşteaptă decât pari.

M-am ridicat ascultătoare, doar ca să mă reped spre traista mea.

Oriyu m-a blocat şi m-am împiedicat de picioarele mele legate.

— Va trebui să răspunzi la câteva întrebări înainte să-ţi recuperezi tolba.

Am alunecat la podea, cu spatele sprijinit de perete, epuizată. Aşteptasem zile întregi să mă interogheze cineva sau să mă biciuiască pentru cicatricea de pe chipul lui Hasege. Dar nimeni nu venise. Uitaseră complet de mine, considerându-mă norocoasă dacă gărzile îşi aminteau să-mi aducă o masă pe zi. Foamea fusese mai rea decât aşteptarea.

Acum, deodată, urma să fiu interogată?

— Mi s-a spus că nu poţi vorbi, a continuat lady Bushian. Vei răspunde cu o încuviinţare sau cu o clătinare din cap. Ai înţeles?

Am încuviinţat din cap o dată. Mulţumită, lady Bushian a făcut semn spre frânghiile din jurul încheieturilor şi gleznelor mele. Oriyu mi-a tăiat doar legăturile de la picioare.

— Ridică-te şi urmează-mă! a spus doamna, trăgându-şi în sus fustele ca să nu-şi murdărească poalele. Locul ăsta nu-i nici pe departe potrivit pentru un interogatoriu.

Văzând că nu aveam de ales, m-am clătinat după ea.

— Cu siguranţă nu arăţi ca o spioană, a fost tot ce a spus lady Bushian înainte ca Oriyu să deschidă uşa închisorii.

Lumina soarelui mi-a înţepat ochii şi mi-am strâns braţele peste piept, surprinsă de frigul aprig care-mi biciuia obrajii şi-mi făcea dinţii să clănţăne. Şi munţii! Nu recunoşteam niciun lanţ. Probabil că mă îndepărtasem mai mult decât crezusem de fraţii mei.

Am început să-mi răscolesc memoria în căutarea vechilor lecţii de geografie, dar odată ce am zărit flamurile brodate atârnând de zidurile castelului, am ştiut exact unde mă aflam. Singurul loc pe care încercasem să-l evit de peste un deceniu: Castelul Bushian, fortăreaţa imperială din Iro.

Cetatea din Ţinutul de Miazănoapte arăta întocmai aşa cum mi-o imaginasem: sumbră şi pustie, un ansamblu de curţi interioare aride şi grădini uscate care înconjurau un castel aproape lipsit de viaţă, cu acoperişuri din ţiglă cenuşie. Până şi aerul mirosea greu, a nisip cimentat şi a fum de lemn. Speranţele mele de evadare s-au topit îndată, de parcă ar fi fost făurite din gheaţă.

Eram pe cale să intrăm într-una dintre garnizoanele fortăreţei, când o fetiţă cu două codiţe şi fructe kaki ieşindu-i din buzunare a alergat spre noi, cu faţa îmbujorată de entuziasm.

— Ea e, mamă? a strigat ea. Ea e fata care...

— Megari! a mustrat-o Lady Bushian. Îmi amintesc clar că ţi-am spus să stai în castel. O să răceşti afară! Ar trebui să te odihneşti.

— Doar nu te aştepţi să mă odihnesc *toată* ziua.

Megari mi-a oferit un zâmbet luminos.

— Am vrut să o cunosc pe fata care s-a luptat cu Hasege. Poate să ni se alăture la prânz?

Lady Bushian s-a încruntat imediat.

— De unde ai auzit despre asta?

Megari l-a privit surâzătoare pe Oriyu, care s-a prefăcut că se uită în altă parte şi îşi potriveşte coiful.

— Mi-a povestit Oriyu. A spus că are şi pumnalul lui Takkan! Te rog, mamă, poate să ni se alăture?

— Nu ar fi deloc potrivit.

— Dar îi e foame. Nu-i aşa că am dreptate?

Ochii lui Megari scânteiau de neastâmpăr. Nu părea să aibă mai mult de zece ani, iar o crustă de noroi îi acoperea poalele rochiei. Mi-a plăcut imediat de ea.

Când mama ei şi-a întors privirea, i-am răspuns lui Megari cu un semn scurt din cap. Nu mi-era doar foame. Eram lihnită!

Megari a încercat să-mi strecoare un fruct kaki în şal, dar Oriyu ne-a aruncat amândurora o căutătură severă.

— Îţi aduc câteva mai târziu, mi-a şoptit ea, urmându-ne pe mine şi pe mama ei în garnizoană înainte ca lady Bushian să-i poată interzice acest lucru.

Înăuntru, o tânără stătea pe un taburet de lemn, cu un aer afectat. Ţinea strâns o umbrelă stacojie şi era îmbrăcată în întregime în alb, cu excepţia unei curele de nuanţa abanosului brodate cu munţi. Faţa ei rotundă, pudrată şi punctată de o aluniţă pe obrazul drept, părea amabilă – totuşi, de îndată ce şi-a ridicat ochii, am văzut că erau ascuţiţi asemenea spinilor.

— Zairena? a murmurat Megari, întorcându-se spre mama ei. Ce caută *ea* aici?

Lady Bushian s-a încruntat la fiica ei, evident supărată.

— Unde-ţi sunt manierele, Megari? Mai uită de ele o singură dată, şi Oriyu te va trimite înapoi în odaia ta!

— Aceasta este hoaţa pe care ai vrut s-o întâlnesc? a întrebat Zairena, plecându-şi capul cu sfială. Copila care a furat emblema lui

Takkan?

Mi-am mijit ochii. *Copila?* Probabil că eram doar cu un an mai tânără decât ea. Şi nu *furasem* emblema.

— Oriyu susţine că Takkan i-a dat-o, a zis lady Bushian cu vocea încordată. Când şi de ce, vom afla în curând. Hasege a spus că era cu asasinii pe care i-a întâlnit în Zhensa, însă nepotul meu nu este tocmai o sursă de încredere. Regret nespus că trebuie să te întreb asta, dar ţi se pare cunoscută?

Zairena s-a aplecat în faţă să mă studieze, sprijinindu-şi bărbia pe umbrelă.

— Nu, nu! Mi-aş fi amintit de una ca ea, cu blidul acela ciudat pe cap. Cred că toţi bandiţii care mi-au atacat părinţii sunt morţi. Lordul Sharima'en are un fel aparte de a revendica sufletele celor malefici, a zis ea, apoi s-a oprit. Deşi poate că *există* ceva malefic în legătură cu ea. Hasege mi-a povestit mai multe despre această fată. A spus că a încercat să-l omoare.

— Nu, nu a făcut-o! a contrazis-o Megari. Mamă, nu-i o asasină! Nu poate...

Lady Bushian şi-a încordat umerii.

— Eu voi decide soarta fetei, a spus ea, scoţând un pumnal din lateral, cu emblema lui Takkan prinsă de mâner; acesta se legăna uşor, cu şnururile de mătase incrustate cu noroi. Acum două săptămâni, fiul meu mi-a zis că merge la vânătoare cu Hasege. A luat cu el cinci dintre cele mai bune santinele din Iro. Nu-i tocmai anturajul potrivit pentru o simplă partidă de vânătoare.

— Takkan n-a fost niciodată un mincinos foarte bun, a mormăit Megari.

— Misiunea i-a dus în adâncul pădurii Zhensa, unde asasinii i-au prins în ambuscadă. Au fost despărţiţi, iar Takkan nu s-a întors.

Privirea rece a lui lady Bushian a întâlnit-o pe a mea.

— Şi în pădurea unde el a dispărut, nepotul meu te-a găsit pe tine... cu asta, a continuat ea, fluturând emblema în faţa mea. Ai furat-o de la fiul meu?

Am clătinat energic din cap.

— Vrei să cred că el ţi-a dat-o?

Şi când te gândeşti că îmi dorisem pumnalul lui Takkan, nu emblema! Am înghiţit nodul din gât.

Da! El mi-a dat-o.

Am încuviinţat ferm.

— Când?

Uite o întrebare la care îmi era mai greu să răspund fără să-mi folosesc vocea. Mi-am ridicat degetele.

Acum patru, cinci, poate şase săptămâni?

— De ce?

Mi-am unit buzele într-o linie subţire, apoi mi-am rotit mâna prin aer şi am amestecat.

I-a plăcut cum gătesc.

Lady Bushian a clătinat din cap, nedumerită.

— I-a dat de mâncare! a ghicit Megari când m-am prefăcut că beau din mâinile făcute căuş. A gătit pentru el!

Mama ei a ridicat o sprânceană; i-am confirmat cu o înclinare din cap.

— Ai gătit pentru el! a repetat ea.

Supă, am spus pe muteşte, mimând că mănânc.

De data asta, lady Bushian părea să înţeleagă. Şi-a încleştat degetele în jurul pumnalului fiului ei.

— Era singură când am găsit-o, a intervenit Oriyu. Hasege... a atacat-o, în ciuda opoziţiei mele. L-a tăiat în legitimă apărare.

— Înţeleg!

Ochii lui Lady Bushian erau ca ai fiului ei, de o profunzime uşor de subestimat.

— Cum ai spus că o cheamă?

— Hasege a numit-o Lina.

— Lina! a repetat lady Bushian. Un nume simplu. Dar nu mă pot decide dacă este o fată simplă. Presupun că timpul va decide. Oriyu, elibereaz-o!

În timp ce santinela îmi tăia frânghiile de la încheieturi, Zairena şi-a strâns buzele de parcă ar fi gustat ceva acru.

— Lady Bushian, a început ea cu o voce joasă, eşti sigură că este înţelept să-i permiţi să rămână? Mă tem că trebuie să fie ceva în neregulă cu ea.

Şi-a fixat ochii pe blidul de pe capul meu, indicând clar ce avea în vedere.

— Dacă adăposteşte spirite întunecate sau aduce ghinion în castel?

Zairena şi-a răsucit umbrela.

— N-am vrut să spun asta mai devreme, dar Hasege m-a avertizat

că... că ar putea fi un demon.

Megari a pufnit dispreţuitor pe nas, amintindu-ne de prezenţa ei.

— Hasege şi-ar numi propria mamă demon dacă ar avea ceva de câştigat. Nu există demoni în Kiata.

— Aici te înşeli! a avertizat-o Zairena pe fată. Toţi demonii sunt închişi în Munţii Sfinţi şi, deşi nu pot pleca, îi strigă şi îi ademenesc pe cei slabi, apoi îi constrâng să comită faptele lor rele. Îmi fac griji: această fată ar putea fi posedată!

— Asta-i o prostie!

— Respectă-i pe cei mai în vârstă decât tine, Megari! a dojenit-o lady Bushian, aruncându-i o privire cu subînţeles, după care s-a întors spre Zairena ca să o liniştească. Am mai multă încredere în fiul meu decât în nepotul meu. Takkan a menţionat că a întâlnit o bucătăreasă în satul Tianyi. Ceea ce nu mi-a menţionat a fost că nu poate vorbi.

— Nu poate vorbi?

Zairena şi-a atins aluniţa de pe obrazul pudrat. Tonul, plin de compătimire, i-a căpătat o cadenţă tragică.

— Înţeleg. I-ar sta în fire lui Takkan să-i fie milă de o astfel de fată. Ţi-a moştenit compasiunea şi generozitatea.

— Da, însă am crezut că îmi va moşteni şi onestitatea, a replicat sec lady Bushian. Dar se pare că a luat lecţii de la sora lui.

— Nu-i un elev prea strălucit, mamă, a glumit Megari. Nu ai de ce să te temi!

— Oare? a meditat lady Bushian, strângând din buze. Vom vedea asta... *când* se va întoarce.

Cuvântul *când* a fost rostit pe un ton sugrumat şi, în ciuda hotărârii mele de a rămâne indiferentă, am simţit un junghi scurt de îngrijorare. Propria mea misiune era prea imperioasă ca să-mi bat capul cu necazurile lui Takkan, dar acum, că ştiam că el, şi nu Hasege, fusese santinela amabilă de la Hanul Vrăbiuţei, cu siguranţă nu îmi doream să fie mort.

Lady Bushian şi-a recăpătat stăpânirea de sine şi s-a întors spre mine.

— Din moment ce iarna ne bate la uşă, vei rămâne cu noi până va trece. În bucătărie. Oriyu te va conduce în aripa slujitorilor. Acum, du-te!

Nu voiam să mă urnesc din loc. Nu până când nu-mi returna traista.

— Tolba, lady Bushian! a atenţionat-o Oriyu. Cred că o vrea înapoi.

— Ce se află înăuntru? a întrebat Zairena.

— Nimic, a replicat lady Bushian, unindu-şi sprâncenele. Absolut nimic.

Slavă zeilor că vrăjitorul nu minţise cu privire la puterile tolbei! Aproape că am smuls-o din braţele întinse ale lui lady Bushian. Încleştându-mi ambele mâini în jurul ei, m-am împotrivit cu ardoare dorinţei de a mă asigura că urzicile sunt încă înăuntru.

— Biata copilă! a exclamat Zairena, clătinându-şi capul în timp ce ţineam strâns traista. Trebuie să aibă valoare sentimentală; probabil că e tot ce i-a mai rămas în lume.

Mi-am relaxat strânsoarea, astfel încât să par mai puţin ataşată. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să atrag o atenţie nedorită asupra tolbei.

Zairena m-a bătut uşor pe umăr, apropiindu-se atât de mult, încât am simţit mirosul de tămâie răspândit de veşmintele ei.

— Nu eşti singură, Lina! Ştiu cum trebuie să te simţi!

Înainte să o pot îndepărta, ea s-a retras şi i s-a adresat lui lady Bushian:

— Dă-mi voie să o conduc pe Lina la bucătărie şi să-i fac cunoştinţă cu ceilalţi slujitori! Apoi şi-a pus mantia peste umerii mei şi a adăugat: După cum arată, cred că i-ar prinde bine o masă copioasă. Măcar atât să fac şi eu pentru ea.

— Eşti sigură?

— N-ar fi niciun deranj.

— Ai devenit o domnişoară atât de miloasă! a lăudat-o lady Bushian. Megari ar face bine să înveţe de la tine.

Megari şi-a dat ochii peste cap şi, pe sub bolul de pe cap, i-am oglindit gestul. Cel puţin nu eram singura persoană de pe-aici care recunoştea o viperă cu două feţe când întâlnea una.

Ca la un semnal invizibil, un zâmbet strâmb a înflorit pe buzele Zairenei odată ce am rămas singure.

— Ai fermecat-o pe lady Megari, mi-a spus ea, deschizându-şi umbrela şi ridicând-o mult deasupra capului. Dar farmecul tău nu va da roade şi asupra mea.

S-a răsucit pe călcâie şi a arătat spre o clădire de piatră aflată vizavi de castel. Din coş ieşeau spirale groase de fum, iar focul lumina ferestrele.

— Acolo vei lucra, m-a informat ea, apoi s-a întors brusc, ghidându-

mă către o magazie de cărămidă din apropierea temniţei.

Un servitor aştepta afară, ţinând o găleată de lemn, o pătură împăturită şi mai multe veşminte – noua mea uniformă, am presupus. După o plecăciune grăbită către Zairena, bărbatul mi-a aruncat obiectele în braţe şi s-a grăbit înapoi spre castel.

Zareina a deschis uşa din spate a magaziei şi, cu o satisfacţie imposibil de ascuns, a fluturat o mână spre pivniţă.

— Şi aici vei dormi.

Mi-am îndreptat instinctiv spatele. Aceasta nu era aripa slujitorilor, aşa cum promisese lady Bushian.

Înăuntru, o scară îngustă de lemn ducea la o încăpere întunecoasă, plină cu saci de orez şi, după miros, butoaie de peşte sărat. Nu am văzut nicio saltea de dormit, nicio vatră, nici măcar un loc unde să pun un ceainic pe foc.

Zairena şi-a arcuit o sprânceană subţire şi vopsită.

— Doar nu credeai că vei sta în castel cu ceilalţi slujitori, nu-i aşa? Nu-ţi putem îngădui să pofteşti ghinionul pe uşa din faţă a castelului. În plus, nimeni nu vrea să fie în preajma ta, din moment ce porţi *chestia* aia pe cap, a adăugat ea, apoi s-a oprit. Cu excepţia şobolanilor, desigur; acum, că vremea s-a răcit, le place să vină în vizită.

Flacăra mâniei mi s-a aprins în piept. Nu eram vreo proastă: aveam să îngheţ dormind în acest loc. Probabil chiar să mă îmbolnăvesc şi să mor.

— Grăbeşte-te şi spală-te! a spus Zairena, înfigându-şi vârful umbrelei în pământ. Chiruan te aşteaptă în bucătărie.

Să mă spăl? Cu ce?

Nu aveam apă, ci doar butoaie de peşte proaspăt prins, răspândite printre cele ale căror conţinut fusese deja sărat şi uscat. În odaie persista un miros rânced.

Înainte să plece, Zairena şi-a recuperat mantia de pe umerii mei.

— Nu vei mai avea nevoie de asta!

Un fior mi s-a furişat imediat în oase, iar Zairena a închis uşa pivniţei, lăsându-mă în întuneric.

Cel puţin era un loc liniştit. Şi retras.

Mi-am mijit ochii în traistă. De îndată ce am deschis-o, o strălucire puternică s-a împrăştiat împrejur, luminând odaia. Totul se afla încă înăuntru, de la firele delicate de scântelar, licărind parcă pătate de sângele stelelor, până la urzicile în formă brută, învăpăiate de focul

demonilor.

Am coborât cu grijă, un pas mic, apoi altul şi altul. Treptele de lemn erau vechi, unele crăpate şi sfărâmate, cu aşchii ieşite în afară. Când am atins pereţii, pânze de păianjen mi s-au lipit de mâini, dar le-am înlăturat cu o simplă fluturare, dezgustată.

Încurajaţi de umbre, şobolanii au chiţăit, iar eu m-am clătinat înapoi, lovindu-mă de unul dintre butoaiele de peşte. Demonii să mă ia, uram şobolanii! Nu la fel de mult pe cât uram şerpii, dar pe aproape.

Mi-am deschis şi mai mult traista, revărsând o lumină tăioasă. Şobolanii au luat-o la goană, înfricoşaţi de magia întunecată pe care o adusesem aici. O mică victorie.

M-am îmbrăcat cu greu, tremurând. Chiar dacă soarele încă strălucea pe cer, gerul deja îşi găsise sălaş aici. Un semn rău-prevestitor pentru noaptea care se apropia cu paşi repezi. Sau restul iernii.

Ceva a fâsâit afară, zgâriind pereţii.

Kiki? am strigat.

Nu, era doar o pasăre obişnuită. Probabil un corb sau o cioară. Îngrijorarea mă rodea neîncetat. O strigasem toată săptămâna, trimiţând chemarea tăcută cât de departe am putut, dar Kiki nu mi-a răspuns niciodată. Oare Hasege o găsise şi o distrusese? Sau zburase la fraţii mei, căutând ajutor?

Emuri'en să o păzească! Speram că e în siguranţă.

Mi-am închis traista şi, pe măsură ce lumina răspândită de scântelar s-a diminuat, m-am repezit înapoi spre scări înainte ca şobolanii să-şi recapete curajul să iasă din nou la iveală.

Apoi, pe ultima treaptă, m-am întors. Ochii mi s-au obişnuit cu umbrele, iar urechile au recunoscut sunetele scoase de colcăitul gândacilor şi de mişunatul şobolanilor. Puteam face faţă creaturilor mici, frigului insuportabil şi mirosurilor urâte. Locul era dezgustător, ceea ce însemna fără gărzi, fără slujitori. Nimeni nu urma să vină în pivniţă, mai ales noaptea.

Fără voia ei, Zareina îmi oferise un sanctuar, un nou spaţiu de lucru. Până aveam să găsesc o modalitate de a mă reîntâlni cu fraţii mei, trebuia să mă mulţumesc cu darul neaşteptat.

CAPITOLUL 19

PROMISIUNEA DE A MĂ ÎNCĂLZI ŞI DE A PRIMI MÂNCARE mă îmboldise să mă grăbesc spre bucătărie. Clădirea din lemn răspândea căldură. Înăuntru, bucătarii strigau după ulei de susan şi ghimbir în timp ce slujitorii bârfeau, stivuind tăvi lăcuite, cupe de porţelan şi ibrice de cupru. Dar, când am intrat, tăcerea a umplut încăperea. Slujitorii şi-au pus farfuriile deoparte şi au făcut semne de alungare a demonilor, iar bucătarii au pus capacele peste oalele de lut şi şi-au înşfăcat cuţitele.

Din câte se părea, Zairena îi vestise deja de sosirea mea.

Mi-am ridicat bărbia. Las-o să încerce să-mi facă viaţa mizerabilă! Oricum, nu plănuiam să rămân mult.

Doar Chiruan, cel care se pare că era bucătarul-şef, s-a obosit să-mi vorbească.

— Dacă lady Zairena nu ne-ar fi avertizat că eşti demon, te-aş fi confundat cu un peşte, a mormăit el, aruncându-mi o cârpă de vase.

Scund şi lat, avea constituţia unui butoi, duritatea unei cărămizi şi burta unui urs. În plus, mai era şi puternic, cârpa fiind mai-mai să-mi biciuiască braţul.

— Puţi, fato!

Mi-am apropiat nasul de mâini. Avea dreptate: *chiar* miroseam urât.

După ce mi-am şters mâinile, mi-a dat un săculeţ de orez învelit în frunze uscate de trestie, aruncându-l şi pe ăsta cu forţă.

— Mănâncă repede, apoi treci la treabă!

M-am retras într-un colţ şi am înfulecat tot, savurând bucăţile de carne de porc sărată şi de varză murată. Orezul dispăruse mult prea devreme; junghiurile ascuţite de foame au fost doar pe jumătate satisfăcute. Dar nu aveam să mai capăt nimic de mâncare până la cină.

Munca de aici nu se deosebea cu mult de sarcinile primite la hanul doamnei Dainan: am măturat bucătăria şi cămara, am spălat vasele şi am curăţat orezul ars de pe fundul oalelor. Când Chiruan m-a trimis să aduc lemne din magazie, am căutat o cale de scăpare din cetate.

Castelul Bushian se număra printre cele mai mici fortăreţe din Kiata

– îi puteam străbate întreaga suprafaţă în jumătate de oră –, dar şi printre cele foarte bine apărate, fiind situat pe un deal stâncos. Ziduri înalte de piatră îl înconjurau, mai puţin la răsărit, unde era mărginit de râul Baiyun. Am văzut turnuri ticsite de arcaşi şi două porţi, una pe latura de miazănoapte şi una pe cea de miazăzi, ambele păzite de o mulţime de gărzi.

Nu avea să fie uşor să plec de aici. Dar să supravieţuiesc în pădurea Zhensa în acest frig avea să fie încă şi mai dificil. O pojghiţă de gheaţă îmi acoperea deja suprafaţa găleţilor de lemn.

Sosise iarna.

Într-o dimineaţă, când am venit la lucru, bucătăria era practic goală. Doar Chiruan stătea în dreptul vetrei, pregătind o prăjitură. Mirosea divin, dulce, aroma ghimbirului înmiresmând subtil odaia.

— Tort de fructe kaki, preferatul lui lady Megari, a spus Chiruan, tăind trei felii pe o farfurie albastră de porţelan, pe care a pus-o pe o tavă de lemn, lângă un coş cu fructe proaspete frumos decorat cu o crenguţă de flori de prun.

— A stat la pat în ultimele zile, dar, ori de câte ori vrea tort, e un semn că se însănătoşeşte. A cerut în mod special ca *tu,* Fată-Peşte, să fii cea care să i-l ducă.

Tonul îi era lipsit de orice urmă de batjocură sau nemulţumire. Ceea ce m-a surprins. La fel şi cererea lui Megari. *Eu*?

— Nu-s în măsură să pun la îndoială deciziile lui lady Megari, ci doar să-i îndeplinesc dorinţele. Odaia ei se află la nivelul superior al castelului, în aripa Munţilor Răsăriteni, pe coridorul din stânga. Ar trebui să exerseze cântatul la lăută acum, aşa că lasă-te condusă de muzică dacă te rătăceşti.

Chiruan şi-a întors atenţia asupra oalelor de fier care păreau să fluiere deasupra focului. Cina, am presupus.

— Nu zăbovi! m-a avertizat el pe un ton tăios. Ăsta nu-i un răgaz de la îndatoririle tale. Dacă slujnicele te zăresc când se întorc din livadă, nu-ţi voi lua apărarea.

Am luat repede tava, dând din cap pentru a-i arăta că am înţeles.

— Înfăşoară-ţi o eşarfă în jurul capului, astfel încât gărzile să nu vadă blidul. Măcar aşa vor pune mai puţine întrebări.

Previziunea lui Chiruan s-a dovedit a fi corectă. Deşi gărzile mi-au cercetat tava cu tort de fructe kaki, nimeni nu mi-a contestat prezenţa în interiorul castelului.

Holurile erau înguste, abia suficient de largi pentru ca două persoane să meargă una lângă cealaltă, iar lambriuri din lemn acopereau doar din loc în loc pereţii, spre deosebire de uşile cu tocuri aurite şi picturile murale din palatul imperial.

Îndrumată de sunetul blând al unei lăute lunare[9], am urcat spre catul superior, unde mi-a atras atenţia o odaie cu uşile deschise. Înăuntru se aflau două rame de broderie, un război de ţesut şi o roată de tors. Semăna destul de bine cu vechea odaie de cusut a Raikamei.

— Pe aici! a exclamat Megari, scoţându-şi capul din odaia ei din capătul coridorului. Mi-am făcut griji ca nu cumva să te fi rătăcit!

Am intrat repede înăuntru şi am aşezat tava pe una dintre mesele lăcuite. Megari m-a urmărit cu atenţie, fără să-şi ascundă curiozitatea, cu mâinile strânse la spate. O roşeaţă subtilă îi colora obrajii, dar respira greu şi avea semicercuri întunecate sub ochi. Speram că tortul o va ajuta să se simtă mai bine.

— Stai, nu pleca! a spus ea când m-am întors spre uşă. Toată săptămâna am vrut să vorbesc cu tine.

Mi-am plecat capul şi am arătat spre clădirea bucătăriei. *Mă aşteaptă Chiruan.*

— Ia loc, ia loc! a insistat ea. E o poruncă!

Megari a aşteptat până când am fost înghiţită de una dintre frumoasele perne de mătase. Aş fi putut să adorm atunci şi acolo, dacă nu aş fi fost atât de îngrijorată că puteam a peşte.

Copila a întins mâna spre cel mai rotofei fruct kaki din coş.

— Ia unul! Recolta din acest an este cea mai dulce de până acum. Ştiu sigur asta, deoarece sunt fructele mele preferate. Serveşte-te şi din tort!

Mulţumesc!

Am strecurat un fruct kaki în buzunar, dar am devorat tortul din trei îmbucături. Stomacul mi-a chiorăit atât de zgomotos, încât am fost recunoscătoare că blestemul îmi pedepsea doar limba când prindea glas. Altfel, fraţii mei ar fi fost morţi de mult.

— Mai ia! m-a îndemnat Megari. Mama şi tata spun întotdeauna că principiul familiei Bushian este curajul, dar, în vremuri ca acestea, aş

[9] Un yueqin, numit şi lăută lunară sau chitară lunară, este un instrument muzical tradiţional chinezesc format dintr-o placă de sunet rotundă şi goală, un gât scurt traforat şi, de obicei, patru coarde (n. tr.).

prefera să fie „Vezi-ţi de treburile tale şi bea ceai”. Poate că atunci nătărăul de frate-meu nu ne-ar mai ţine pe toţi ca pe ace, speriaţi de moarte din cauza lui.

M-am oprit din mestecat. Am înghiţit cu greu.

— Nu, ar trebui să mănânci! M-am îndopat cu prăjituri şi fructe kaki, încercând să nu-mi fac griji pentru Takkan. Dar nu ar trebui. Să-mi faci griji, adică.

Megari şi-a îndreptat postura, deşi umerii încă îi tremurau.

— A promis că se va întoarce înainte de Festivalul de Iarnă şi nu-şi încalcă niciodată o promisiune. Îi e prea frică de mine ca să-i treacă măcar aşa ceva prin cap.

I-am răspuns cu un zâmbet curajos. Ştiam cum e să-ţi faci griji pentru un frate.

Ultima oară când vorbisem cu Takkan, mă rugase să vin la Iro. „E frumos”, îmi spusese el. Nerăbdarea lui de a se întoarce acasă nu fusese nici pe departe un secret. Nu s-ar fi ţinut departe din voinţă proprie. Nu, fără să trimită vorbă familiei sale.

Numai dacă se întâmplase ceva îngrozitor.

— Totuşi, mă simt mai bine acum, că eşti aici, a spus Megari, înviorându-se puţin.

Umerii mici îi tremurau în continuare, dar a întins mâna spre una dintre păpuşile ei şi a îmbrăţişat-o.

— Cred că ştiu de ce ţi-a dăruit emblema lui. Eşti ca una dintre fetele din poveştile lui.

Zâmbetul mi-a devenit curios. Poveştile lui? Takkan nu mi se păruse a fi un ţesător de poveşti, dar ce ştiam de fapt despre fostul meu logodnic? Nici măcar nu reuşisem să-mi dau seama că vărul lui, bruta aceea de om, călătoreşte sub numele lui.

— Presupun că este de datoria mea să am grijă de tine până se întoarce, a continuat Megari. Numai zeii ştiu ce minciuni oribile au răspândit Hasege şi Zairena despre tine, cu blidul ăla pe cap. Nu-l poţi da jos, nu-i aşa?

Mi-am tras buzele într-o parte, confirmând ceea ce era mai mult decât evident.

— Ce păcat! a oftat fetiţa. Ştii, e ciudat... Zairena nu a chinuit întotdeauna oamenii, nu ca vărul meu. Acum sunt ca două flori pe aceeaşi ramură putredă.

Megari s-a ridicat.

— Mama îl va ţine mereu în frâu pe Hasege, măcar atât, dar, în ultima vreme, Zairena ar putea da foc întregului castel şi nu ar învinovăţi-o!

Mi-am întins braţele în lateral, o întrebare mută.

De ce?

— Pentru că părinţii ei au fost ucişi de bandiţi în Zhensa. Mama a fost devastată... Lady Tesuwa era cea mai bună prietenă a ei.

Dintr-odată, hainele albe au căpătat sens: Zairena era în doliu.

— Am auzit că şi tu ai fost găsită în Zhensa, a spus Megari, deschizând sertarul biroului. Erai în drum spre casa ta?

Nu ştiam cum să răspund astfel încât să înţeleagă.

Megari a scos o foaie de pergament, apoi mi-a oferit pensula şi cerneala pe care le pregătise deja.

— Ştii să scrii? Dacă îmi spui de unde eşti, pot să-l rog pe Oriyu să te trimită înapoi. Sau ai putea indica locul pe o hartă.

Am ezitat. La Hanul Vrăbiuţei, mă gândisem să-i spun lui Takken cine sunt, dar mă oprise blestemul Raikamei. Mama mea vitregă nu avea de unde să ştie că mă aflam în Iro. Să îndrăznesc să încerc din nou cu Megari?

Încheietura mi s-a încordat, arsurile de la scântelar îngreunându-mi degetele să ţină ceva atât de delicat, dar am ignorat durerea.

Sunt

Mi-am ridicat mâna, înfricoşată să continui. Aceste două cuvinte nevinovate întruchipau un test. Am aşteptat cu pensula deasupra pergamentului, dar nu s-a întâmplat nimic. Fără umbre rău-prevestitoare. Fără şerpi.

Oare era cu putinţă ca blestemul Raikamei să nu mă poată ajunge până aici?

Mi-am înmuiat cu nerăbdare pensula în cerneală. Erau atâtea de aşternut pe hârtie! Îi puteam spune să mă aducă înapoi la fraţii mei sau că mama mea vitregă era o vrăjitoare. Sau că fraţii mei fuseseră transformaţi în cocori...

Dar, când am început să scriu, cerneala s-a descompus în zeci de stropi, răspândindu-se nefiresc pe pergament astfel încât să capete forma... unui şarpe negru.

Pensula mi-a alunecat din mână.

Îmi pare rău! am mimat cuvintele cu buzele, ştergând paginile preţioase cu mâneca.

Şarpele dispăruse, dar cerneala se vărsase peste tot biroul.

— A fost doar un accident, a spus Megari.

Nu fusese niciun accident. Mi-am încleştat pumnii, iar valuri de furie mi-au înroşit faţa. Nu aveam nicio şansă să-i scriu tatei ori să-i cer ajutorul lui Megari. Blestemul Raikamei mă găsea oriunde, oricând.

Cu imaginea şarpelui încă întipărită în minte, am dat să apuc cât mai repede tava pe care o adusesem. Trebuia să plec, să mă întorc în bucătărie, dar uşile s-au deschis deodată dinspre coridor, iar Zairena a năvălit înăuntru cu paşi mari şi un ibric cu ceai fierbinte.

— Iar mănânci tort, Megari?

A trecut chiar pe lângă mine, de parcă n-aş fi existat.

— Nu te-ai săturat până acum de fructe kaki? Tort de fructe kaki, supă de fructe kaki, ceai de fructe kaki. Ultima oară când ai mâncat atât de mult, ai fost bolnavă zile întregi.

— Am fost obosită, nu bolnavă! a spus Megari pe un ton categoric. Şi e fructul meu preferat.

— Da, însă ce-i prea mult strică, a comentat Zairena, cercetând firimiturile de pe farfurie cu un nas încreţit. În plus, ce ştie un a'landan precum Chiruan despre prepararea dulciurilor? Singurele deserturi care merită să fie mâncate sunt cele din Chajinda.

Zairena a pus tava jos şi apoi i-a turnat fetiţei o ceaşcă de ceai.

— După ce trece iarna, poate că voi cere să ni se trimită prăjiturile-maimuţei. Mi-ar prinde bine să-mi amintesc gustul de acasă.

Prăjiturile-maimuţei erau cel mai faimos desert din Chajinda. Chiar şi fraţii mei, care nu se dădeau în vânt după dulciuri, le căutau mereu la tarabele Festivalului de Vară. Şi mie îmi plăceau. Îmi aminteau de prăjiturile pe care le pregătea mama. Prăjituri pe care mă îndoiam că le voi mai gusta vreodată.

Megari şi-a coborât cu prudenţă lăuta lunară.

— Vorbeşti serios? Chiar o vei face?

— Da, însă numai dacă îţi termini ceaiul. O să te simţi din ce în ce mai bine, Megari, atât timp cât îţi mănânci legumele şi nu mai inviţi fete sălbatice la tine în odăi.

Terminasem de şters cerneala vărsată pe birou când, în cele din urmă, Zairena a găsit de cuviinţă să ia act de prezenţa mea cu o privire duşmănoasă.

— E o adoratoare de demoni. Chiar n-ai auzit ce-a zis mama ta?

Megari a ciupit cu putere o coardă, eliberând un sunet discordant.

— Nu mama a spus asta, ci Hasege.

— E acelaşi lucru.

— Hasege e un idiot. Aşa credeai şi tu odată.

— Când aveam vârsta ta, a spus scurt Zairena. Apoi am învăţat să fiu mai respectuoasă. Hasege se află undeva, dincolo de zidurile castelului, şi-şi riscă viaţa pentru a-l căuta pe fratele tău. Ar putea fi singura speranţă a lui Takkan de a reveni acasă în viaţă.

Umerii lui Megari au căzut, iar Zairena i-a umplut din nou ceaşca.

— Uite ce fată ascultătoare! Acum, continuă să exersezi cântatul la lăută! O să mă asigur că Lina se întoarce în bucătărie.

Înainte ca Megari să poată protesta, Zairena m-a apucat de cingătoare şi m-a târât afară.

Odată ce am ajuns pe hol, mi-a înhăţat fructul kaki din buzunar.

— Acum te-ai apucat de furat, nu-i aşa?

A ridicat o mână ca să mă plesnească, dar încasasem suficiente palme de la doamna Dainan. Am prins-o de încheietură şi i-am ţinut-o imobilizată în aer. Sprâncenele Zairenei au ţâşnit în sus din pricina şocului.

Şi iată-ne acolo, în mijlocul holului îngust, prinse într-un impas furios. Mi-am ridicat bărbia, o provocare nerostită să cheme santinelele.

Dar nu a făcut-o; în schimb, a scăpat fructul kaki, care a căzut pe podeaua tare de lemn. Zairena l-a zdrobit cu piciorul, apăsând cu toată puterea. Când s-a îndepărtat, tot ce a mai rămas a fost o pulpă strivită.

Luată prin surprindere, i-am eliberat mâna, iar ea s-a răsucit pe călcâie, convinsă, într-un fel tacit, că ea câştigase.

În acea seară a nins, prima zăpadă pe care o văzusem, dar nu prima din anotimp. O amintire a faptului că ziua mea de naştere, prima zi de iarnă, trecuse în timpul săptămânii în care fusesem în temniţa castelului. Începeam să număr zilele şi săptămânile de îndată ce trecea Festivalul de Toamnă, dar anul acesta uitasem complet.

Am închis ochii, m-am prefăcut că eram acasă şi mi-am imaginat banchetul de sărbătoare: muzicienii şi dansatorii, întregul palat mirosind a pin şi cedru, acoperişurile împodobite cu covoare de zăpadă. Mi-am imaginat sosirea într-un palanchin festiv, cu perne moi

din satin şi mătase, înveşmântată într-o jachetă purpurie, cu o eşarfă lungă de brocart şi o coroniţă împletită pe cap, făurită din flori de prun de mătase şi toate florile iernii. Iar mâncarea...

Dovleac înăbuşit cu carne de porc şi ghimbir, prăjituri de orez cu piure de fasole roşie, biban marinat în vin dulce cu morcovi muraţi... Totul părea atât de real în mintea mea, încât aproape că puteam gusta din preparate. Dar burta nu s-a lăsat păcălită de o asemenea iluzie, iar singurii invitaţi de la „banchetul" meu aniversar din acest an au fost şobolanii care îmi chiţăiau în jurul picioarelor.

Pentru a sărbători, am pus deoparte scântelarul, dăruindu-le mâinilor mele o zi de odihnă. Stăteam întinsă în pivniţa de peşte, uitându-mă la lumina lunii care se strecura prin golurile dintre cărămizi şi mângâia bulgării mici de zăpadă topită înainte ca aceştia să alunece printre şipcile acoperişului.

Cu doar câteva luni în urmă, le reaminteam constant tuturor că aveam şaisprezece ani şi că nu mai eram un copil. Dacă ar fi fost să mă întorc vreodată, mă îndoiam că ar mai exista cineva care să facă o astfel de greşeală. Într-un fel ireal, timpul s-a scurs diferit, ultimele luni purtând povara unor ani întregi. Nu-mi venea să cred că aveam doar şaptesprezece ani.

La jumătatea nopţii, ceva mi-a gâdilat nasul. Mi-am lovit cu putere faţa, crezând că este o muscă.

Aşa mă întâmpini, Shiori, după ce am bătut atâta drum să-ţi urez la mulţi ani cu întârziere?

Kiki!

M-am ridicat brusc în şezut. Micuţa pasăre s-a cocoţat pe mâna mea şi am ţinut-o aproape de piept, ocrotitor.

Mi-ai lipsit îngrozitor!

Am venit după tine, dar... Mi-a arătat aripa ei, care se îndoise. *Din cauza furtunii.*

Of, biata de tine!

Am îndreptat pliul, atingând cu degetul mare gravurile aurii-argintii de pe aripa ei, atât de delicate, încât arătau asemenea unor pene.

Gata, ca nouă!

Kiki a dat din aripi, evident recunoscătoare, dar vocea i-a tremurat când a vorbit:

M-am temut că acea santinelă bădărană ar fi putut să te ucidă!

Nu a făcut-o, slavă Curţilor Eterne! Dar nu vei ghici niciodată unde

ne-a adus.

Pasărea şi-a rotit gâtul, apoi şi-a încreţit vârful ciocului de hârtie.

La o pescărie?

Am râs în tăcere.

Bine ai venit la banchetul meu aniversar întârziat! am spus în gând, cu cea mai festivă voce de care eram capabilă*, organizat anul acesta în cea mai luxoasă pivniţă de peşte din Castelul Bushian.*

Acesta-i Castelul Bushian? a exclamat ea.

Ironic, nu-i aşa? am gândit cu amărăciune, şi cu o urmă de sarcasm în glas. *Dar îi mulţumesc lui Emuri'en că eşti aici! Mi-ar prinde bine puţin ajutor ca să plec din locul ăsta.*

Să pleci? Frigul te va ucide, Shiori! Ar trebui să rămâi la castel până trece iarna. Rămâi şi termină plasa, apoi întâlneşte-te cu fraţii tăi la primăvară.

Mai e timp, am insistat. *Pădurea Zhensa se întinde chiar dincolo de Iro. Fraţii mei nu pot fi prea departe.*

Există un motiv pentru care Zhensa este numită „pădurea nesfârşită". Kiki şi-a croit drum prin părul meu şi i-am auzit vocea aproape de ureche: *Gândeşte-te, Shiori! La ce te ajută să-ţi reîntâlneşti fraţii dacă nu ai plasa?*

Mă vor căuta...

Voi răspândi vestea printre creaturile pădurii că eşti bine, m-a întrerupt ea. *Fraţii tăi ar trebui să afle numele Raikamei, nu să-şi facă griji pentru siguranţa ta. Le distragi atenţia, aşa cum şi ei ţi-o distrag pe a ta.*

Şi cum anume mă distrag?

Uită-te la mâinile tale!

Kiki mi-a mângâiat cicatricele de pe palmă cu una dintre aripi. Până şi acea simplă atingere m-a făcut să tresar.

Vei reuşi oare să termini plasa de scântelar fără să scoţi nici măcar un sunet?

Da! Am dat ferm din cap şi am confirmat: *Voi reuşi.*

Pentru că ai o voinţă puternică. Dar vei avea nevoie de ceva mai mult de atât pentru a învinge acest blestem. Vei avea nevoie şi de o inimă hotărâtă. Cu toată bucuria pe care ţi-o aduc fraţii tăi, nu vei putea să râzi, să glumeşti sau să vorbeşti cu ei noaptea, iar ziua te vei tortura singură, învinovăţindu-te ori de câte ori se transformă în cocori. Vei fi nefericită, iar ultimul lucru pe care ţi-l vei dori este să

lucrezi la scântelar.

Kiki şi-a ridicat aripile, felul ei de a-şi arăta neîncrederea.

În plus, chiar vrei să îţi petreci toată iarna închisă în peşteră?

În adâncul sufletului, ştiam că avea dreptate. Odată cu sosirea iernii, peştera avea să fie şi mai friguroasă decât pivniţa. Dar inima mea luase deja hotărârea să-mi găsesc din nou fraţii şi să destrămăm împreună blestemul. Nimic nu mă putea convinge să-mi schimb părerea.

Crezi că fortăreaţa asta nu este o cuşcă? Şi că sarcinile de aici nu-mi distrag atenţia? am replicat eu. *Toţi mă tratează ca pe un monstru, Kiki. Nici măcar nu pot merge la râu să-l caut pe Seryu. Nu voi rămâne, nu cât mai există o şansă.*

Kiki a pufnit. *Fată încăpăţânată! Te previn, e o idee proastă! Dacă încerci să fugi, cel mai bun scenariu posibil este să ajungi din nou în temniţă. Să nu spui că nu te-am avertizat!*

Nu o voi face! am răspuns în tăcere, trăgând pătura până la umeri.

Aveam şaptesprezece ani acum. Eram destul de înţeleaptă, încât să ştiu că singura persoana responsabilă pentru deciziile mele eram eu.

CAPITOLUL 20

NOROCUL DRAGONILOR NU ERA DE PARTEA MEA. A DOUA zi şi următoarea a nins şi iar a nins, apoi a venit ploaia şi a transformat lumea într-un tărâm noroios, în timp ce vânturile vuiau în afara pivniţei, culcând la pământ copacii piperniciţi.

Dar nu vremea a fost cea care m-a împiedicat să plec.

Porţile reprezentau adevărata problemă. Nu aveam nevoie decât de o deschidere mică pentru a mă strecura afară, dar uşile de fier au rămas impasibile în faţa dorinţei mele, mereu închise şi încuiate.

Cine crezi că va intra şi va ieşi din fortăreaţă pe furtuna asta? m-a întrebat Kiki.

Chiar şi aşa, nu m-am dat bătută, iar în a treia noapte, răbdarea mi-a fost răsplătită.

Izbeam urzicile, le tăiam frunzele ascuţite şi le înlăturam cu pumnalul spinii arzători, când au bubuit tobele.

La început, am crezut că a fost un tunet. Apoi un ritm a prins contur, făcând pereţii să se cutremure. M-am oprit să ascult.

Încă două bătăi. Tăcere. Pe urmă tobele au răsunat din nou, într-o cadenţă mai alertă de data asta.

M-am ridicat, cu muşchii încordaţi.

Kiki, auzi asta?

Kiki a sărit de pe umărul meu şi s-a strecurat printre cărămizi ca să arunce o privire afară.

Se aprind torţele în turnurile de veghe. Nu ştiu ce înseamnă acest lucru, dar gărzile coboară podul peste râu. Ceva se petrece.

Ce noroc pe capul meu! Dacă gărzile coborau podul, asta însemna că intra cineva în fortăreaţă. Putea fi şansa noastră de a scăpa. Mi-am adunat în grabă urzicile şi le-am pus în traistă, apoi mi-am aruncat tolba pe umăr şi m-am furişat afară.

Ai un plan sau ai de gând să hoinăreşti fără ţintă? m-a întrebat Kiki pe un ton tăios.

Am un plan. În mare. *Ştii grajdul pe lângă care trec zilnic în drum spre bucătărie? Voi fura un cal şi voi ieşi cât timp poartă este încă*

deschisă.

Ăsta-i un plan groaznic! a exclamat Kiki. *Te vor doborî înainte să treci de poartă!*

Trebuie să încerc.

Adăpostită de umbre, am străbătut în grabă curţile interioare goale, ascunzându-mă în tufişuri când surprindeam o mişcare în faţă.

Exact cum a spus Kiki. Gărzile, soldaţii, până şi santinelele, cu toţii se năpusteau spre poarta de la miazănoapte. Unii îşi aduseseră chiar şi caii.

Avansau repede, parcă hipnotizaţi de huruiturile scoase de poartă şi de zgomotul uşilor grele de fier alunecând pe pământ. Arcaşii au ieşit ca nişte săgeţi din turnurile de veghe, iar călăreţii au înconjurat zidurile fortăreţei în ploaia torenţială, care transformase pământul în bălţi noroioase.

Dincolo de poartă se întindea un întuneric desăvârşit.

În cele din urmă, am recunoscut că fusese o idee foarte, foarte proastă.

Ai înţeles acum? a şoptit Kiki aspru. *Crezi că poţi să ieşi în paşi de dans pe poartă pe o furtună ca asta? Mai bine ne întoarcem în pivniţă înainte să te vadă cineva! Hai!*

Mi-am muşcat buza inferioară, înfrântă. Apoi, după o scurtă ezitare, mi-am convins picioarele să se îndrepte cu paşi grei în pivniţa de peşte.

În spatele mele, gărzile urlau una la cealaltă, deschizând poarta:

— Faceţi loc! S-a întors lordul Takkan!

În contradicţie cu paşii mei şovăitori, pulsul mi s-a accelerat. Se întorsese Takkan?

Eliberate din arcuri într-un cor tânguitor, săgeţile au împânzit cerul, îndreptându-se spre fortăreaţă. Am zărit doar câteva, luminate de flăcările torţelor. Apoi au aterizat, şfichiuind zidurile de piatră ale castelului şi înfigându-se în acoperişurile de ţiglă. Săltate de vânt, mai multe au despicat solul, nu departe de picioarele mele.

Am sărit înapoi, şocată. Fortăreaţa era atacată!

Kiki s-a adăpostit iute într-o garnizoană, ascunsă de şipcile de lemn aflate deasupra ferestrei, iar eu m-am ghemuit în faţa uşii şi mi-am mijit ochii, atentă la ce se întâmpla în jurul meu.

Un cal a năvălit prin poartă, călăreţul său strigând cuvinte pe care nu reuşeam să le deslușesc. Am numărat doi bărbaţi pe armăsar şi,

pentru o clipă, mi s-a părut că l-am întrezărit pe Takkan, dar nu puteam fi sigură.

Pe măsură ce furtuna se înteţea, santinelele s-au mobilizat rapid să închidă poartă, dar bărbaţii de pe cealaltă parte încă se strecurau prin spaţiul din ce în ce mai mic dintre uşi, caii lor izbind pământul ud şi împroşcându-i pe toţi cu noroi.

Asasini!

Erau mai bine de o duzină, fără îndoială, cu lamele strălucind în noapte.

Ploaia îmi lovea cu furie blidul de pe cap, acoperind sunetele luptei aflate în plină desfăşurare, dar m-am târât înapoi în garnizoană. Mi-am lipit obrazul de un stâlp. Afară, bărbaţii mureau. Felinarele se spărgeau.

Frica mi s-a strecurat până în gât, iar Kiki s-a chircit în spatele părului meu.

Nu m-am gândit niciodată că voi spune asta, Shiori, dar mi-e dor de pivniţa de peşte!

Fără să pierd vremea, am luat un taburet, am rupt un picior pentru a-l folosi drept armă şi m-am adăpostit sub fereastră. Săgeţile zburau încontinuu, făcând felinarele să pâlpâie; erau atât de aproape, încât le auzeam cum retezau picăturile de ploaie.

— Ajutor! urla o santinelă afară. Oriyu? Hasege?

Cu toate că strigătul i-a fost acoperit de furtună, de clopotele de alarmă şi de zgomotul bătăliei, l-am auzit. Am aruncat o privire în curtea interioară, recunoscând calul santinelei ca fiind cel care se năpustise pe poartă. Din coaste îi ieşea tija unei săgeţi, iar acum santinela îşi cobora uşor tovarăşul de pe spatele armăsarului.

— Ajutor! Lordul Takkan e rănit!

Mi-am încordat degetele de la picioare. Trebuia să fac ceva. Trebuia să-i ajut.

Shiori, nici să nu te gândeşti! a zis Kiki şi m-a tras cu putere de păr.

Prea târziu! Eram deja afară.

Aici!

Mi-am fluturat mâinile spre războinic şi l-am apucat pe Takkan de picioare. Împreună, ne-am poticnit înapoi spre garnizoană, evitând săgeţile şi molozul care cădea împrejur.

L-am întins pe Takkan pe o rogojină, durerea încleştându-i trăsăturile într-o grimasă.

Am încercat să întreb ce se întâmplase, dar în zadar.

— Nu sta ca o momâie acolo, fato! s-a răstit santinela. Ajută-mă să-i scot armura!

M-am supus. I-am scos mănuşile, cizmele, sabia, degetele mele stăruind doar o fracţiune de secundă peste gravura de pe plăsele. Chiar şi tăinuită de umbre, am recunoscut blazonul familiei. O lună plină înconjurată de flori de prun.

Cu grijă, am îndepărtat armura placată cu oţel şi căptuşeala de piele de pe pieptul lui Takkan. Mi-am dus mâna la gură când am văzut sângele. Strălucea chiar şi în lumina slabă şi era atât de mult... atât de mult, încât nu puteam să îmi dau seama de unde provenea.

Santinela a tras adânc aer în piept.

— E mai rău decât mă temeam, a spus el cu o voce aspră, oprind sângerarea cu degetele.

Rana era destul de adâncă şi se afla imediat în stânga inimii lui Takkan.

— Va trebui să te duci după medic! Spune-i lui lady Bushian...

O săgeată a străpuns una dintre grinzile de lemn de deasupra noastră. Am tresărit, mai degrabă surprinsă decât speriată de atacul neprevăzut. Mi-am recăpătat stăpânirea de sine aproape imediat, scoţând săgeata.

— Las-o baltă, vei fi ucisă dacă te duci afară. Mai bine rămâi aici!

Războinicul însuşi era rănit – mi-am dat seama după urmele adânci de pe armură şi scalpul gol murdar de sânge –, dar rănile lui nu erau la fel de grave ca ale lui Takkan, pe care l-a rostogolit în poala mea, aşezând apoi un mic felinar lângă noi.

— Ţine-i pieptul ridicat şi menţine presiunea pe rană cât caut ajutor. Viaţa lui depinde de asta, înţelegi?

Da!

Nici măcar nu l-am observat când a plecat. Cu degetele apăsate pe rana lui Takkan, am privit cum sângele se aduna în continuare roşu, strălucitor şi, din câte se părea, nesfârşit. Aerul mirosea puternic a cupru, răscolindu-mi stomacul.

De fiecare dată când creşteam presiunea, Takkan scotea un sunet jos, gutural, o reacţie cu două tăişuri, atât un motiv de uşurare, cât şi unul de nelinişte. Am pus-o pe Kiki să prindă apă de ploaie cu aripile şi să o picure peste buzele lui uscate, dar mi-aş fi dorit să pot face mai mult pentru el.

Ăsta e Băiatul cu Ridichile, nu-i aşa? a glumit Kiki. *Arată diferit!*

Am înlăturat părul de pe chipul lui Takkan şi i-am atins obrajii uzi şi reci. Părea mai tânăr decât îmi aminteam; părul îi fusese tuns, bărbia, rasă. Chipeş, indiferent de înfăţişare, deşi majoritatea fetelor de la curte i-ar fi găsit trăsăturile prea aspre, prea puternice. Dacă ar fi fost altcineva în afară de fiul lordului Bushian, chiar şi *eu* l-aş fi considerat chipeş. Dar niciunul dintre noi nu-şi putea schimba descendenţa.

În satul Tianyi, crezusem că e un străin. O santinelă conştiincioasă, care luase asupra sa responsabilitatea găsirii copiilor imperiali, aşa cum, fără îndoială, trebuie să fi procedat mulţi alţi cavaleri de pe tot cuprinsul împărăţiei.

Era prima dată când îl vedeam şi ştiam cine este: Takkan, logodnicul meu, băiatul pe care îl dispreţuisem... pur şi simplu pentru că exista.

De câte ori, îndrumată de egoism şi de gânduri întunecate, nu mă rugasem să moară – ca nava lui să se piardă pe mare sau ca el să cadă într-o fântână – doar ca să nu fiu nevoită să mă căsătoresc cu el?

De fapt, poate că meritam să am acest blid pe cap, să nu mi se mai permită să vorbesc niciodată. Să fiu trimisă undeva, departe de familie, cu puţine speranţe de a-mi găsi drumul spre casă.

I-am lovit uşor obrajii, încercând să-l readuc în simţiri.

Haide, Takkan! Nu poţi să mori! Nu aici, nu în poala mea. Trebuie să trăieşti – trăieşte, iar când îmi voi rupe blestemul, îi voi putea spune tatei să ne desfacă firele şi vei fi liber să te căsătoreşti cu oricine vrei. Nu îţi doreşti ca soarta să-ţi fie legată de a mea. Crede-mă pe cuvânt!

M-am aplecat peste el, apăsându-i mai tare pe rană.

Vei găsi o tânără drăguţă care iubeşte zăpada, iepurii şi lupii, şi orice altceva mai iubiţi voi, cei de la miazănoapte. Hai! l-am implorat. *Te rog, nu muri!*

Ambele noastre vieţi s-ar fi putut sfârşi chiar acolo şi chiar atunci dacă Kiki nu l-ar fi observat pe asasin strecurându-se în întuneric.

Shiori! a strigat ea.

Degetele mi-au bâjbâit după sabia lui Takkan, însă nu am apucat să o scot din teacă înainte ca asasinul să apuce să lovească.

M-am trezit cu spatele izbit de perete, înfiorată de sunetul asurzitor scos de tăişul sabiei asasinului alunecând pe teaca salvatoare. Am strâns cu putere mânerul şi am împins cât am putut de tare. Degetele îmi alunecau încontinuu, pline de sânge, iar coatele îmi erau înfipte în perete. Nu puteam vedea faţa asasinului, dar trebuia să ştie că mai

avea nevoie de o singură lovitură pentru a-mi pune capăt.

Kiki!

Pasărea nu a ezitat. A sărit pe nasul asasinului şi i-a acoperit ochii cu aripile.

Bărbatul a început să-şi fluture sălbatic sabia, dar m-am ferit. Lama lui mi-a lovit blidul de pe cap, care s-a dovedit a fi un scut util. Părea că taie aerul, sabia năpustindu-se înspre perete, unde a rămas înfiptă între şipcile de lemn.

M-am bucurat totuşi prea repede. Când Kiki a zburat înapoi lângă mine, asasinul a apucat una dintre şipci şi m-a doborât.

Mâinile lui mi-au găsit gâtul, iar panica mi s-a răspândit îndată în piept. Mi-am folosit picioarele şi pumnii pentru a-l lovi, dar nu avea niciun rost. Cu plămânii goliţi de aer, pete albe îmi dansau în faţa ochilor. Mintea mi-a fost pusă sub cheie, o singură amintire ieşind la suprafaţă – mă înecam din nou în Lacul Sacru, fără scăpare. Muream.

Apoi am auzit un geamăt de undeva, din colţ. Takkan a dat cu piciorul în felinarul care se rostogolea pe podea, iar lovitura i-a dat impulsul necesar pentru a veni, zdrăngănind, spre mine.

Mânerul său ruginit a fost cel mai minunat lucru pe care degetele mele îl apucaseră vreodată. Fără să ezit, l-am izbit de craniul asasinului.

Flăcările i s-au răspândit rapid peste mantie. Bărbatul a ţipat, apoi a fugit afară în ploaie. În câteva secunde, o săgeată şi-a croit drum spre spatele lui. S-a prăbuşit, încătuşat de ghearele morţii.

Măreţii zei să mă apere, aproape că m-am prăbuşit şi eu! Am inspirat şi am expirat, revenindu-mi după şoc. Apoi mi-am amintit... Takkan era treaz! M-am târât înapoi la el, groaza încleştându-mi inima când am văzut că acea simplă mişcare îi deschisese şi mai mult rana. Sângele se scurgea pe podea şi, cât l-am rostogolit la loc în poala mea, mi-a găsit mâna, strângându-mi uşor degetele.

— Închide-o! a şoptit el. Închide-o!

Ochii i s-au închis din nou, iar eu mi-am înăbuşit un strigăt tăcut. Sângele curgea în continuare, indiferent cât de tare îi apăsam rana.

Demonii să mă ia, ce trebuia să fac?

M-am răsucit dintr-o parte în alta, cercetând împrejurimile în căutarea unei modalităţi de a-l ajuta, dar nu am zărit decât săbii de toate mărimile, o piatră de ascuţit lame şi un urcior mic, plin cu vin de orez, sub una dintre pături. Ce fel de garnizoană era asta, fără leacuri şi

provizii? I-am scotocit prin buzunare. Nimic.

Raniţa lui, Shiori!

Raniţa lui... Tolba în care scormonisem când venisem la Hanul Vrăbiuţei. Oare văzusem un ac şi aţă înăuntru?

Mâinile mele tremurânde deveniseră alunecoase din pricina sudorii. Cutia de cupru cu cremene şi iască, plosca... Am aruncat lucruri în spatele mele. Acolo! Cât pe ce să îl ratez – un ac de os, înfipt într-un sul de muselină. Măcar o dată în viaţă, am trecut aţa prin orificiul acului din prima încercare. Apoi l-am ţinut între degete, inima bătându-mi cu putere când am apropiat cele două laturi ale rănii.

Ploaia se scurgea prin crăpăturile acoperişului de lemn, iar picăturile îmi loveau blidul de pe cap. Mi-am suflecat mânecile şi, în ultimul moment, mi-am îndesat şorţul în gura lui Takkan.

Habar nu aveam ce fac, dar trebuia să curăţ cumva rana. Am destupat urciorul cu vin de orez şi am vărsat conţinutul peste carnea sfâşiată, strângându-i degetele în timp ce trupul lui protesta, zbătându-se. Eram convinsă că tocmai îi provocasem o durere cumplită, dar un singur scâncet i-a părăsit buzele. La fel ca mine, ştia cum să tacă.

Deşi încă nesigură, mi-am îndreptat atenţia spre rana adâncă din faţa mea. Trebuia să o închid. Nu avusesem niciodată o mână fermă, iar degetele îmi erau chiar şi mai puţin iscusite acum, după săptămâni de luptă cu urzicile scântelarului. Totuşi, mă îndoiam că lui Takkan îi va păsa de frumuseţea cusăturilor mele.

Prima a fost cea mai grea. Să împing acul prin piele nu semăna deloc cu brodarea mătăsii. Pielea era mai groasă, mai alunecoasă, mai sensibilă. Degetele lui Takkan au tresărit, un semn reconfortant că nu-l omoram.

Mi-am fredonat cântecelul în gând în timp ce lucram.

Channari era o fată care locuia la malul mării,
care folosea un ac şi nişte sfoară.
Coase, coase, coase, tu sânge nu mai pierzi.
Respiră, respiră, respiră, din noapte-n zi, ce să vezi!

Versurile mele spontane nu erau foarte bune, dar ritmul m-a ajutat să mă calmez şi să cos mai departe, chiar şi atunci când degetele mi-au tremurat şi aproape că am scăpat acul. Nici nu mai ştiu de câte ori s-a întâmplat asta.

Într-un final, am terminat. Sângele a pătat aţa şi încă mai curgea printre cusături, dar oprisem, în mare, hemoragia.

Inima lui Takkan bătea cu putere sub palma mea. Secundă cu secundă, s-a stabilizat.

Slavă lui Emuri'en că nu-l omorâsem!

M-am lăsat pe spate, cu trupul moale, copleşit de uşurare. Afară, ploaia se domolise. Lupta părea să se fi încheiat, liniştea aruncând parcă o vrajă asupra fortăreţei şi absorbind fiecare sunet. În cele din urmă, am eliberat răsuflarea pe care o ţinusem în piept, doar ca să o înlocuiesc cu una nouă câteva secunde mai târziu.

Paşi. Şi se apropiau.

— Asasini a'landani, a raportat o voce aspră din afara garnizoanei.

Am rămas complet nemişcată ca să pot asculta mai bine, cu privirea aţintită asupra siluetei în armură care se desprindea din umbre.

— I-au urmărit pe Takkan şi pe Pao în Iro.

Shiori, acela e...

Kiki nu trebuia să-şi ducă gândul până la capăt. Groaza m-a copleşit.

Şi-a făcut apariţia dintr-un colţ al curţii interioare, îndreptându-se spre garnizoană cu chipul scăldat în lumina torţelor: Hasege.

— Unul a fost capturat, a continuat el, fluturându-şi sabia pentru a înlătura sângele de pe lamă, dar a preferat să se încredinţeze lordului Sharima'en în loc să vorbească. Unde-i vărul meu?

Am încetat să-i mai ascult, luându-mi deja traista. Nu puteam risca să fiu văzută cu scântelarul, cu atât mai puţin de Hasege.

— Tu de acolo! a strigat el când am fugit pe fereastră. Opreşte-te!

Am alergat cât am putut de repede, sărind peste bălţile mari răspândite de-a lungul curţilor interioare de piatră. Torţele se stinseseră de mult, răpuse de ploaie, şi m-am întors iute în pivniţă, într-un întuneric aproape desăvârşit.

Câteva ore mai târziu, am trimis-o pe Kiki să afle ceva despre Takkan.

S-a întors fără nicio veste.

CAPITOLUL 21

NU ERA MORT. NU ÎNCĂ.

Atât am aflat în dimineaţa următoare. La câteva ore, slujitorii îi aduceau supă lui Takkan, fierturi pline de ierburi care îmi gâdilau în mod neplăcut nările şi îmi făceau ochii să lăcrimeze. După feţele slujitorilor, tot mai triste de fiecare dată când se întorceau, mi-am dat seama că nu ajutau prea mult.

Asta era tot ce ştiam despre cum se simţea; bucătăria amuţise în urma întoarcerii lui. Circulau puţine bârfe şi chiar şi mai puţine veşti, atât îngrijorătoare, cât şi liniştitoare. Nicio veste însemna că nu era pe moarte. Sau, cel puţin, aşa speram.

Ca să nu-mi pierd minţile, îmi ocupam timpul cu fel şi fel de sarcini. Furtuna se înrăutăţise, ceea ce a dus la mai puţine drumuri până la magazie şi la mai multe ore petrecute în bucătărie. M-am oferit de mai multe ori să-mi pregătesc supa pentru Takkan, dar nimeni nu a înţeles, aşa că am încercat să fiu de folos în alte moduri. Dar oricât de repede terminam de măturat şi de curăţat, bucătarii cu ochi saşii ai lui Chiruan, Rai şi Kenton, nu mă lăsau să mă apropii de mesele lor de lucru nici măcar pentru a spăla orezul.

— Acest orez va atinge gurile membrilor familiei Bushian! s-a răstit Rai. Nu putem îngădui să pută a peşte.

Când am încercat să spăl peştele, mi l-au luat degrabă din mâini, o altă treabă interzisă.

— Poate că te-au lăsat să găteşti în satul Tianyi, dar asta nu se va întâmpla aici. Acesta este conacul unui lord, Lina. Nu-ţi vom lăsa spiritul întinat să-i murdărească mâncarea.

Chiruan urmărea totul din colţul lui, cu ochii dezaprobatori, dar nu a intervenit niciodată.

Cel mai rău era la prânz, când toţi ceilalţi slujitori se adunau la masa lungă din anticameră. Zi de zi, mă duceam să-mi iau mâncarea, iar Rai îmi dădea imediat mâinile la o parte.

— Demonii n-au nevoie de mâncare, îmi spunea el. Cu siguranţă nu de carne sau legume.

Kenton era la fel de rău.

— Vrei mai multă mâncare, Lina? Ia de aici! a zis şi mi-a vărsat un polonic cu apă în bol, apoi a chicotit.

M-am uitat urât la el, subţiindu-mi buzele şi sugându-mi obrajii pentru a schiţa o expresie monstruoasă care părea să-i îngrozească pe bucătari. Era un mic vicleşug prin care mă răzbunam pe Rai şi Kenton. Mă lăsam adesea subjugată de fantezii în care îi rulam în orez lipicios şi îi închideam în pivniţa de peşte – o ofrandă pentru şobolani.

Stăteam singură la masă când Chiruan mi-a pus în faţă un bol cu orez aburind, apoi o farfurioară cu morcovi şi ciuperci şi un blid cu supă.

— Nu confunda asta cu milă, Fată-Peşte! a bombănit el morocănos.

M-am holbat la bucătarul-şef, emoţionată de gestul neaşteptat.

Mulţumesc!

— Dar, Chiruan, a protestat Kenton, lady Zairena a spus să...

— Bucătăria asta e domeniul meu! a strigat Chiruan, înspăimântându-ne pe toţi. Nu al Zairenei. Nu al lui Hasege. *Al meu.* Fata-Peşte se află în subordinea mea. Aţi înţeles sau nu?

— Am înţeles, au murmurat toţi şi a început prânzul.

După trei îmbucături, în afara ferestrei a apărut o domnişoară cu o umbrelă stacojie care se apropia de bucătărie. Capul îi era înfăşurat în eşarfe pentru a-l proteja de ploaie şi mi-am ţinut respiraţia, sperând până în ultima clipă că nu era... Zairena.

— Închideţi ferestrele! au şoptit slujitorii. Repede!

S-au împrăştiat numaidecât, toţi părând să cunoască scopul vizitei sale. S-au repezit spre cămară, strângând ingrediente, în timp ce Rai şi Kenton au adus un ceainic, o sită şi un mojar de piatră.

— Probabil că lady Megari se simte din nou rău, a mormăit Chiruan, punându-şi pe masă blidul.

Fumul începuse să întunece bucătăria, iar el, să aţâţe flăcările.

— În ultima vreme, stomacul fetei e mai sensibil decât cel al unui fluture. Păcat, are un spirit atât de puternic!

Am dat să deschid una dintre ferestre, dar Chiruan m-a oprit.

— N-o face! Lady Zairena susţine că aerul exterior îi strică ceaiul.

Bucătarul-şef a expirat brusc, trădând un amestec de iritare şi respect.

— E o licoare specială, pe care a învăţat-o de la preotesele din Nawaiyi. Face minuni pentru lady Megari.

Sub blid, mi-am arcuit o sprânceană, întruchiparea scepticismului. Regiunea Nawaiyi *era* faimoasă pentru templul său tămăduitor, dar mă îndoiam că acele preotese evlavioase o învăţaseră pe Zairena – dintre toţi oamenii – tainele lor.

Zairena a intrat pe uşile glisante şi s-a îndreptat spre ibricele de bronz care sfârâiau pe vatră. O punguţă îi atârna de încheietură; i-a vărsat şi măcinat conţinutul în mojarul de piatră, apoi şi-a preparat ceaiul special. Niciunul dintre ceaiurile pe care le cunoşteam nu necesita atenţia a cinci slujitori.

— Îi duci asta lui lady Megari, l-a instruit ea pe unul dintre ei. Şi adu-mi un alt blid! Nu, nu pe acela, prostănaco! s-a răţoit ea şi a împins-o pe fată din drum. Unul cu capac, a precizat ea, transformând aranjarea tăvii într-un spectacol dramatic. Iar *asta* este pentru lordul Takkan.

Pentru Takkan?

— L-aţi văzut, lady Zairena? a întrebat-o una dintre slujnice, evident îngrijorată. Se simte mai bine?

— Se trezeşte, apoi iar îşi pierde cunoştinţa, a murmurat ea, suficient de tare, încât să o aud. I-a scăzut febra, dar refuză să mănânce sau să bea apă. Lady Bushian suferă în tăcere şi nu mai ştie ce să facă.

Cu inima împovărată de grijă, am aruncat o privire peste umăr pentru a vedea ce îi pregătea Zairena. O supă, după aparenţe.

— Chiruan, mai ai curmale roşii uscate şi rădăcini despicate?

Chiruan a dispărut în cămară şi s-a întors cu o cutie lăcuită mare şi roşie, pe care o văzusem o dată sau de două ori asupra lui. Mirosuri uşor familiare s-au răspândit în aer: mirodenii şi ierburi de peste tot din Lor'yan.

Am făcut greşeala să par curioasă. Rai m-a prins asupra faptului şi s-a postat în faţa mea.

— Văd că te intrigă cutia cu reţete a bătrânului. Vinovate-s mirodeniile, mai mult ca sigur.

Kenton a chicotit dispreţuitor.

— Are acolo câteva care vor face o tămâie eficientă împotriva unui demon ca tine.

I-am ignorat pe bucătari, ghemuindu-mă lângă găleţi ca să termin de curăţat.

— Nu mai am nevoie de ajutor, le-a spus Zairena lui Chiruan şi celorlalţi slujitori.

Apoi şi-a suflecat mânecile, amestecând în oală.

— V-am deranjat pe toţi mai mult decât trebuia. Mergeţi să vă terminaţi prânzul!

O scurtă ezitare.

— În afară de tine, Lina. Vino aici!

M-am ridicat lent.

Zairena zâmbea asemenea unui lup în timp ce amesteca în oală.

— Am auzit că erai faimoasă în satul Tianyi pentru supa ta. Plănuiesc să-i gătesc lui Takkan o fiertură care i-ar putea stârni pofta de mâncare, ceva mai uşor decât toate supele din plante tămăduitoare trimise de Chiruan la castel.

Lingura ei lovea zgomotos interiorul oalei, o percuţie nedorită. Dar nu din acest motiv am tresărit. Chiar voia să o ajut?

— Ştii cât de cald se face în bucătărie, cât munceşti la o supă. Deja mă chinuie o sete cumplită!

Privirea i s-a oprit asupra prânzului meu care se răcea pe masă, aproape neatins.

— Fii drăguţă şi adu-mi nişte apă proaspătă!

Apă proaspătă? Am pornit spre fântâna din spatele zonei de gătit.

— Nu, nu! Apa de acolo este caldă... şi murdară, cu toate acele bucăţi de cărbune şi boabe de orez care plutesc. Aş vrea apă curată, rece. Cum e cea de la fântâna de lângă podul de sud-est, care mi se pare deosebit de răcoroasă. Adu-mi câteva găleţi, bine?

Oare chiar vorbea serios? Ploua atât de tare, încât aş fi putut umple găleţile înainte să ajung la fântâna din sud-est. Totuşi, nimeni nu mi-a luat apărarea.

— De ce te-ai bosumflat, Lina? Frigul şi ploaia nu ar trebui să deranjeze pe cineva ca tine.

Plină de resentimente, am dat din picioare sub fuste şi m-am supus.

Veşmintele mi s-au îmbibat cu apă de ploaie în câteva secunde după ce am ieşit în curtea interioară. M-am adăpostit în grajduri când furtuna s-a înrăutăţit, lovindu-mi şoldul de unul dintre jgheaburile pentru cai, cu apa plină de paie. Am pufnit pe nas, atentă să nu scot niciun sunet.

Oh, zeilor, cât de satisfăcător ar fi fost să arunc o găleată cu apă de cal înspre faţa Zairenei!

Dar când am dat să ies înapoi în ploaie, un vârtej a tulburat apa deja noroioasă din jgheab, iar o voce ironică şi familiară a răsunat

dinăuntru:

— Numai pentru tine, prinţesă, aş îndura umilinţa de a fi auzit dintr-un jgheab pentru cai.

Era ultima voce pe care mă aşteptam să o aud, mai ales dintr-un jgheab pentru cai, aşa că am sărit înapoi, luată prin surprindere.

Bineînţeles că îi aparţinea lui Seryu! Ochii lui roşii-rubinii scânteiau printre bucăţile plutitoare de fân, conturul părului său verde oferindu-mi o dulce alinare.

— Ştii că eşti mai greu de găsit decât fiii vântului? m-a certat dragonul. Şi eu care îmi făceam griji că bunicul s-a răzgândit şi a aruncat un fulger în peştera fraţilor tăi, când, surpriză mare, se pare că ai ajuns la un castel!

Sunt ingenioasă, am răspuns în gând, recuperând o parte din vechiul meu sine. *Mereu am fost.*

Mi-am dus degetul la buze, aruncând o privire în jur ca să mă asigur că suntem singuri.

Îmi pare rău că nu am venit la râu! Am dat peste soldaţi.

— Ştiu, a răspuns el. Am fost supărat la început, până când i-am auzit pe fraţii tăi căutându-te. Cine ar fi crezut că şase cocori ar putea cârâi atât de tare şi nu oriunde, ci peste marea Taijin?

Ce ciudat! Hasege *chiar* mă dusese departe de ascunzătoarea noastră din pădure, dar, dacă mă uitam cu atenţie, tot puteam vedea Zhensa de la fereastra mea.

De ce nu mă pot găsi?

— Chiar aşa, de ce oare? s-a întrebat el, cu vocea neaşteptat de încordată. Magia mamei tale vitrege este puternică, mult mai puternică decât credeam până şi eu. Când simt bărbaţi, ea invocă şerpi pentru a-i descuraja să caute ajutor. Iar când sunt cocori, ori de câte ori se apropie de tine, vânturi puternice îi întorc din drum, împingându-i spre mare.

Pumnii mi s-au încleştat de-o parte şi de alta a trupului. Ştiam din proprie experienţă cât de periculoase pot fi vânturile pentru fraţii mei.

— Am încercat să-i strig, să ştii, a continuat Seryu. Am luat legătura cu doi dintre fraţii tăi. Cel tânăr, care vorbeşte cu animalele chiar şi după ce se transformă la loc în fiinţă umană...

Hasho.

— *...şi* cel chipeş, care se pricepe cel mai bine la vânătoare.

Benkai. Am inspirat, uşurată să aud că fraţii mei erau teferi. *I-ai*

urmărit îndeaproape.

— Numai când traversează marea. Nu am nicio legătură cu fraţii tăi, iar ei nu au magie în sânge, ceea ce îngreunează comunicarea.

Dar vei încerca din nou? Promite-mi că o vei face!

— Un dragon nu face promisiuni unei fiinţe umane, a zis Seryu direct. Cu atât mai puţin uneia care fură scântelar de pe muntele Rayuna fără să-mi spună.

Îmi pare rău, Seryu! Cu adevărat.

M-am oprit, apucând partea laterală a jgheabului pentru cai şi aplecându-mă mai aproape de reflexia lui.

Dar te rog! Dacă nu vrei să-i promiţi ceva unei fiinţe umane, atunci promite-i unui prieten.

Pentru o clipă, nimic nu a tulburat suprafaţa apei. Apoi Seryu a pufnit şi mi-am dat seama că, de data asta, cedase.

— Aşadar, toţi ceilalţi au dreptate, din moment ce eu, preferatul bunicului, aleg să îndur mânia lui supremă. Pentru o fiinţă umană. Vocea lui Seryu a devenit blândă: Înseamnă că ţin foarte mult la tine.

Obrajii mi-au luat foc, însă m-am simţit copleşită de uşurare. Aş fi îmbrăţişat dragonul dacă ar fi fost aici, dar nu era.

Mulţumesc!

— Nu-mi mulţumi încă! m-a avertizat Seryu, cu ochii lui roşii, strălucitori. Mama ta vitregă va găsi alte căi de a mă contracara. Cea mai mare putere a ei este în a-i convinge pe alţii să-i îndeplinească voia.

Nu-mi spunea nimic nou. Mi-am adus aminte de nuanţa galbenă căpătată de ochii ei când recursese la puterea sa. M-am întrebat cât de des o folosise pe fraţii mei pentru a-i îndemna să o iubească, pe tatăl meu pentru a-l convinge să o asculte. M-am cutremurat. M-am rugat să nu fi funcţionat niciodată asupra mea.

— Încep să cred că are într-adevăr o perlă de dragon, a continuat Seryu.

Chiar are. Mi-am încrucişat braţele şi am continuat: *Am văzut-o. A păstrat-o în inima ei, ca tine. Aşa i-a transformat pe fraţii mei în cocori* – mi-am atins blidul din lemn de nuc de pe cap – *şi m-a blestemat cu asta.*

— M-am întrebat ce anume era ăla, a spus Seryu sec. Am presupus că-i vreun fel de pălărie umană ciudată. Ei bine, explică de ce nu-ţi poţi folosi magia. De ce legătura noastră prin perlă este atât de slabă.

Mai e ceva: nu trebuie să vorbesc… sau să spun cuiva cine sunt, nici măcar prin scris.

— Atunci o voi face eu în locul tău.

Nu! Numai tu şi Kiki puteţi şti, deoarece suntem legaţi. Nimeni altcineva. Sub nicio formă nu-mi voi asuma riscul ca Raikama să-mi pedepsească fraţii.

Un vârtej a tulburat apa, dar expresia lui Seryu a rămas indescifrabilă.

— Spune-mi despre perla ei!

Părea o frântură din noapte, am povestit eu, *ceva întunecat şi spart. Când a apelat la puterea perlei, faţa i s-a transformat în cea a unui şarpe.*

Undele de pe suprafaţa apei au dispărut, semn că Seryu îmi asculta cu atenţie cuvintele.

— Deci i-ai zărit adevărata faţă, a murmurat el. Nimeni nu poate minţi o perlă de dragon, mai ales dacă nu îi aparţine de drept. Dar ca perla să fie întunecată şi spartă… nu am auzit niciodată de aşa ceva.

Poate ştie bunicul tău. Ai putea să-l întrebi fără să-i destăinui nimic despre blestemul meu?

— Nu va vorbi cu mine, a spus Seryu. Ultima dată când am încercat, mi-a tăiat mustăţile şi m-a aruncat într-un vârtej. Dar altcineva îl va enerva destul de curând. Între timp, îi voi căuta pe fraţii tău şi îi voi trimite să te ia.

Nu, nu o face!

Odată rostite, cuvintele m-au surprins la fel de mult ca pe Seryu. La începutul acestei săptămâni, fusesem dispusă să-mi risc viaţa pentru a mă reîntâlni cu fraţii mei. Dar începeam să apreciez înţelepciunea argumentului lui Kiki de a rămâne aici.

Ei au misiunea lor. Eu o am pe a mea. Am înghiţit nodul din gât şi am continuat: *Ne e mai bine despărţiţi.*

Să recunosc adevărul a fost mai uşor decât mă aşteptam, o mărturisire lipsită de vinovăţie şi suferinţă.

Sau poate că ne e mai bine aşa, fără să rupem niciodată blestemul.

— Ce încerci să spui?

În acest moment, nu ştiam. Eram epuizată, cu mintea amorţită de la atâtea griji pentru Takkan şi fraţii mei, cu trupul istovit de la orele petrecute muncind la scântelar şi în bucătărie. De multă vreme, îmi impusesem să nu mă gândesc la blestem, dar acum, pe jumătate

îngheţată în ploaie, cu hainele ude şi un spirit răpus de îndoieli, mi-am lăsat cele mai întunecate temeri să iasă la suprafaţă.

Trebuie să rostesc adevăratul nume al mamei mele vitrege pentru a rupe blestemul. Dar, dacă vorbesc, unul dintre fraţii mei va muri.

— Asta *este* o dilemă neplăcută, a răspuns dragonul.

Ajută-mă, Seryu! Poţi să-mi scoţi acest blid de pe cap? E singura cale prin care îmi pot recâştiga magia.

Apa s-a învolburat şi am simţit o forţă invizibilă atingându-mi bolul. Seryu a tras şi iar a tras, până când şi-a acceptat înfrângerea cu un mârâit.

— Dă-mi puţin timp de gândire, Shiori! a mormăit el. Şi termină plasa înainte ca bunicul meu să regrete că te-a lăsat în viaţă. O voi chema pe Kiki când voi avea veşti despre mama ta vitregă. Apa îmi este închisoare până la primăvară şi ar fi mai bine dacă ai putea veni la râu. Crezi că reuşeşti să faci asta?

Râul se afla în afara zidurilor fortăreţei. Nu ştiam dacă m-aş putea strecura afară, dar aveam să găsesc o cale. Am încuviinţat din cap.

— Până atunci, încearcă să stai departe de probleme, bine?

Ce te face să crezi că voi avea probleme?

— Ai dreptate, aş putea la fel de bine să-i cer unei molii să stea departe de o flacără.

A fost o glumă nevinovată, menită să mă înveselească, dar n-aveam dispoziţia necesară să râd.

Fără să-mi iau rămas-bun, l-am părăsit pe Seryu şi m-am dus la fântână, apoi m-am întors în grabă la Zairena, cu fiecare găleată la fel de grea pe cât îmi era inima.

Pe seară, după cină, supa Zairenei s-a întors în bucătărie. Întru totul neatinsă.

Având în vedere felul în care se purtase cu mine, ar fi trebuit să mă bucur de eşecul ei, dar eram prea îngrijorată pentru Takkan. Avea să moară dacă nu-şi putea recăpăta cât mai repede puterile.

O zarvă de nedescris s-a dezlănţuit atunci în bucătărie. Rai şi Kenton au fost însărcinaţi să pregătească toate felurile de mâncare preferate ale lui Takkan, iar Chiruan a continuat să-şi prepare supele din plante tămăduitoare. Ori de câte ori mă uitam pe furiş la bucătarul-şef, avea alături cutia de lac, studiind cu atenţie reţete şi ierburi. Niciuna dintre ele nu părea să dea roade.

Demonii să mă ia, trebuia să fac ceva!

Ai făcut deja ceva, a spus Kiki în acea noapte, când eram singure în pivniţa de peşte. *Şi uite, ai fost la un pas să-ţi pierzi viaţa!*

Am fost la un pas să-mi pierd viaţa fiindcă am încercat să evadez, i-am reamintit. *Nu fiindcă am încercat să-l ajut pe Takkan.*

De ce îţi pasă atât de mult de el? Pentru că e logodnicul tău?

M-am uitat urât la micuţa mea pasăre încrezută.

Acesta este ultimul motiv pentru care vreau să-l ajut, i-am spus ferm. *Nu-mi pasă de el, dar dacă-i adevărat că a fost rănit în timp ce mă căuta, atunci trebuie măcar să încerc să-i salvez viaţa.*

Se pare că în ultimele luni ai căpătat o conştiinţă, Shiori.

Asta înseamnă că vei căpăta şi tu una?

Kiki a scos un ciripit în semn de nemulţumire, dar nu m-a învrednicit cu nicio replică pe măsură. Am ieşit repede din pivniţă şi am intrat în cămară. Vizitele nocturne în bucătărie fuseseră modul în care supravieţuisem în ultimele câteva săptămâni cu porţiile de mâncare sărăcăcioase primite de la Rai şi Kenton. Acum însă era prima oară când mă strecurasem înăuntru să gătesc.

Nu toate ingredientele de care aveam nevoie se găseau iarna – nici varza şi nici ceapa, iar proviziile de morcovi erau foarte reduse –, dar mă puteam descurca oricum. Takkan crezuse că există magie în oala mea, dar se înşelase. Eram lipsită de magie, dar compensam prin trudă şi grijă. Iar acum, mai mult ca niciodată, aveam nevoie de ambele. Ce-i drept, nu strica nici puţin noroc.

Am aprins un foc, iar scântei au zburat în jur în timp ce flăcările luminau bucătăria. Cu un zăngănit, mi-am pus oala pe vatră şi m-am apucat de treabă.

CAPITOLUL 22

DE TREI ORI PÂNĂ ACUM, SCHIMBASEM ÎN SECRET SUPA lui Chiruan cu a mea – doar un blid, astfel încât nimeni să nu devină bănuitor. Bolul era strecurat în castel pe o tavă plină până la refuz cu mâncărurile preferate ale lui Takkan. Mă simţeam cuprinsă de deznădejde de fiecare dată când slujitoarele se întorceau clătinând din cap şi povestindu-ne că acesta nu se atinsese de niciun preparat, dar nu mă dădeam bătută. Aveam să pregătesc supa în continuare, până când dădea roade... sau până când eram prinsă asupra faptului.

În a patra dimineaţă, slujitoarele nu s-au întors. În schimb, o santinelă a năvălit în bucătărie, cu cizmele acoperite de zăpada aşternută peste noapte.

L-am recunoscut pe Pao, războinicul care îl lăsase pe Takkan cu mine când se întorseseră. Părul îi era atât de scurt, încât părea aproape chel, şi era murdar pe faţă de orez, cu boabe rătăcite în barbă – semn că trebuie să fi fost trimis aici de la micul-dejun –, dar nimeni nu a îndrăznit să-i atragă atenţia asupra acestui lucru.

— Cine a pregătit supa lordului Takkan? a cerut el să ştie.

— Eu, a răspuns îndată Chiruan, care şi-a încrucişat braţele peste piept, cu fruntea brăzdată de cute de îngrijorare. Care-i problema?

Pao l-a ignorat.

— Repet întrebarea: cine a pregătit supa lordului Takkan?

În bucătărie s-a lăsat tăcerea. Băieţii de la spălătorie s-au oprit din sorbitul terciului de dimineaţă, bucătarii şi-au pus deoparte cuţitele, iar Chiruan şi-a şters mâinile pe şorţ.

Încet, mi-am lăsat mătura jos şi am făcut un pas în faţă.

— Treci înapoi! a spus Chiruan, îndepărtându-mă cu o fluturare a mâinii. N-am nevoie de un ţap ispăşitor. Asta-i bucătăria mea!

Nu i-am dat ascultare. Mi-am ridicat bărbia ca Pao să înţeleagă că eu pregătisem supa.

Un licăr de recunoaştere a străfulgerat în ochii profunzi ai santinelei.

— Tu!

Nu mi-a oferit niciun indiciu cu privire la soarta mea.

— Vino cu mine!

Inima mi-a luat-o la galop. Poate că supa mea nici nu ajunsese la Takkan sau poate că îi provocase indigestie. Oare se înecase cu un os de peşte rătăcit? De aceea eram chemată? Îl omorâsem?

În timp ce Pao mă escorta în castel, în imaginaţia mea s-au desfăşurat scenarii înspăimântătoare. Nu mă ajutau cu nimic nici holurile lungi, care păreau să se întindă la nesfârşit. În cele din urmă, am auzit vocea puţin stridentă a lui lady Bushian răsunând din odaia ce trebuia să slujească drept salon pentru servirea mesei; Pao mi-a făcut semn să aştept în faţa uşii.

— Vrei să renunţi la această căutare ridicolă? a zis ea, sunând mâhnită. Aproape că ai fost ucis. Şi nici să nu te gândeşti să-mi spui că a fost un accident de vânătoare!

A urmat un murmur, însă nu am reuşit să desluşesc cuvintele. Am îndrăznit să sper că era Takkan.

— Dacă ai fi vrut să fiu calmă, nu ai fi plecat fără să-mi ceri permisiunea! Am fost dispusă să trec cu vederea faptul că ai furat armura lui Hasege pentru a cerceta Insulele de Miazănoapte, chiar să-ţi fac pe plac şi să nu-ţi atrag atenţia asupra acestei obsesii de a o găsi pe prinţesa Shiori. Dar apoi pleci din nou, nici două săptămâni mai târziu, fără să-mi spui? Doar pentru că ai găsit un condur în apropiere de satul Tianyi?

Mi s-a strâns inima. Era Takkan, iar acela era condurul *meu.*

— Aş prefera să nu discut despre asta la micul-dejun, mamă. Te rog!

— Crezi că asasinii a'landani ar fi fost atât de neglijenţi, încât să lase un condur în câmp? a insistat lady Bushian. Încearcă să te ademenească. Să te ucidă... Şi aproape că au reuşit.

— Nu ar avea niciun motiv să-mi dorească moartea, a spus Takkan pe un ton uniform, cu excepţia cazului în care sunt încredinţaţi că am descoperit ceva.

— Da, Pao mi-a povestit despre epistola pe care ai găsit-o. De fapt, m-a informat că ai găsit-o în posesia *altui* asasin care a încercat să te omoare.

I-am aruncat o privire lui Pao, care se foia neliniştit lângă mine, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu-mi pasă ce scria în epistolă! Sau cât de important era ca împăratul s-o citească imediat.

— Mamă...

— Copiii imperiali au pierit! Până şi Înălţimea Sa Imperială a acceptat adevărul.

Lady Bushian a trântit ceva pe masă.

— Îţi poţi imagina cum a fost pentru mine să te văd adus acasă pe jumătate mort? Nu o vei mai căuta din nou pe prinţesă – îţi interzic! Îmi dai cuvântul tău, Takkan?

Pao a bătut, acoperind răspunsul lui Takkan. Nu aş fi ales acest moment ca să intru în salonul de servire a mesei, dar el a deschis uşile şi n-am avut de ales decât să-l urmez.

Înăuntru, Takkan stătea în capul mesei, cu mâinile în jurul unui blid. Era palid şi tras la faţă, cu trupul plecat, învins de oboseală. Dar arăta mai bine. Mult mai bine.

Mi-am plecat capul, adresându-mă mai întâi lui lady Bushian, apoi lui Takkan, care m-a întâmpinat cu un zâmbet cald.

— Mi s-a părut mie că recunosc supa.

Megari a înclinat blidul fratelui ei ca să-mi arate că era gol.

— E singurul lucru pe care l-a mâncat toată săptămâna, a spus ea, apoi a imitat vocea mai gravă a lui Takkan. Suuuuuuuupă. Suuupppăăă de peeşştteee.

Fetiţa a chicotit când fratele ei s-a strâmbat.

— Sper că ai făcut o oală mare, Lina! În ritmul ăsta, o va bea pe toată.

Nu făcusem o oală mare, dar asta se putea rezolva repede. Mi-am coborât graţios capul, apoi m-am răsucit spre Pao. Takkan se simţea din nou bine, iar demersul meu fusese un succes, încununat cu mulţumiri personale din partea tânărului lord însuşi. Am presupus că Pao mă va duce înapoi în bucătărie.

Nu încă.

— L-am rugat pe Pao să trimită după tine, a spus Takkan, încă zâmbind, dar are obiceiul de a lua ordinele prea în serios. Sper că nu te-a speriat.

Pao a zâmbit la rândul lui, trăgându-şi uşor buzele într-o parte.

— Alteţă, dacă ai fi văzut cusăturile cu care te-a binecuvântat – *eu* am fost cel care s-a speriat, a comentat santinela, aţintindu-şi ochii asupra mea. Presupun că găteşti mai bine decât suturezi.

Dinspre Zairena s-a auzit un sunet dezaprobator. Mi-am lăsat capul în jos.

Da, aşa e!

— Şi eu îţi mulţumesc, Lina! a spus lady Bushian, aruncându-mi cea mai scurtă privire posibilă. Îţi suntem recunoscători pentru ajutorul oferit!

— Într-adevăr, Lina!

Zairena şi-a ridicat privirea.

— De ce nu iei nişte fructe kaki înapoi cu tine?

Eram mai mult decât pregătită să-i accept permisiunea de a mă retrage. Înfăptuisem ce trebuia pentru Takkan. Firele noastre puteau fi descâlcite.

— Nu e nevoie! a intervenit Takkan, care a făcut un semn spre masa lungă lăcuită. Poţi lua câte doreşti. Ia micul-dejun cu noi!

Eu? m-am mirat.

M-am uitat pe furiş la Pao, care şi-a ridicat aproape imperceptibil bărbia, ca şi cum ar fi vrut să-mi spună „Du-te!"

Am ocupat locul gol de lângă Zairena, încercând să nu mă bucur prea tare de zâmbetul ei fals, încordat. Cel puţin al lui Takkan era real.

— Acum îmi dau seama că nu m-am prezentat niciodată în mod corespunzător, a spus el. Eu sunt Bushi'an Takkan din Iro.

Da, ştiam deja că el şi Hasege făcuseră schimb de locuri pentru a dejuca planurile asasinilor. Ceea ce nu aveam habar însă era de ce îl urmăreau asasinii a'landani. Lady Bushian sugerase că avea legătură cu faptul că Takkan mă căuta pe mine, prinţesa dispărută. Dar am simţit că mai era ceva.

— Lina, a spus Takkan, smulgându-mă din gândurile rătăcitoare, le-ai cunoscut deja pe mama şi pe sora mea. Şi ai cunoscut-o şi pe Tesuwa Zairena, oaspetele nostru.

Zairena s-a ridicat brusc.

— Vă rog să mă scuzaţi! Acum mi-am amintit că am uitat să le mulţumesc zeilor pentru însănătoşirea lui Takkan.

Rostite pe un ton afectat, cuvintele demascau o născocire spontană, dar asta nu a împiedicat-o să-şi întindă mâna după umbrelă.

— Voi fi rapidă; pur şi simplu nu pot sta cu inima împăcată dacă zeii nu-şi primesc mulţumirile cuvenite.

— Du-te, Zairena! a spus lady Bushian. Vom fi aici când te vei întoarce.

Plecarea ei a trecut aproape neobservată. Mâncarea îmi acaparase complet atenţia şi am apelat la toată stăpânirea de sine ca să nu mă

năpustesc asupra preparatelor. Am gustat câte puţin din fiecare: o bucată de budincă aburindă, o lingură plină de rădăcini de lotus călite, cinci sau şase muguri de bambus muraţi. M-am prefăcut că nu aud chicotelile lui Takkan, evident amuzat de lăcomia mea, în timp ce mama lui îşi încreţea dezaprobator nasul.

— Asta-i a treia oară când merge să se roage în această dimineaţă, a observat Megari. Poate că ar fi mai convenabil dacă şi-ar lua mesele în templu.

— Megari! a mustrat-o lady Bushian. Cât despre tine, Takkan, ai uitat că mintea ei ageră a fost cea care te-a salvat? Şi-a petrecut toată noaptea refăcând cusăturile rănilor tale şi nu oricum, ci cu ochii închişi, ca să-şi protejeze pudoarea. Chiar nu-ţi aminteşti?

Eu mi-am amintit că i-am cusut rănile lui Takkan când sângele care îi acoperea pieptul era atât de strălucitor şi gros, încât nu puteam să-mi dau seama de unde îi începea carnea. Dacă *eu* mi-aş fi închis ochii ca să-mi protejez pudoarea, el ar fi murit.

— Din moment ce e atât de bună, ar trebui să fie preoteasă, a bombănit Megari. O putem dona templului oraşului? Sunt convinsă că ar fi mai fericită dacă nu ar fi nevoită să alerge mereu până la templu şi înapoi. Şi de ce trebuie să-şi aducă mereu umbrela?

— Umbrela ei e pentru soare, a spus lady Bushian scurt. Dacă vei continua să vorbeşti aşa, te voi pune *pe tine* să mergi să te rogi la zei. Ştii foarte bine că a fost o furtună când au murit părinţii Zairenei. Faptul că ea detestă orice îi aminteşte de acea zi îngrozitoare e perfect rezonabil.

— Dar o cară după ea chiar şi atunci când nu plouă! a protestat Megari, care l-a tras de mânecă pe Takkan. Ai observat şi tu, nu-i aşa?

— Nu toată lumea se bucură ca tine când apare soarele, Megari, a răspuns el. Deşi puţină culoare cu siguranţă nu i-ar strica Zairenei. A devenit atât de palidă de când am văzut-o ultima dată!

— Aia-i pudră, a oftat lady Bushian. Şi ultima dată când aţi văzut-o, eraţi cu toţii copii, alergând după iepuri ca nişte fiare necivilizate. Cel puţin Zairena are bunul-simţ să nu mai facă asta.

Lady Bushian şi-a dres zgomotos glasul, un mesaj subtil adresat copiilor ei, apoi şi-a concentrat atenţia asupra lui Takkan, preocupată de sănătatea lui, alegând să mă bage în seamă doar când era absolut necesar şi evitând de fiecare dată să se uite la blidul de pe capul meu.

Abia am ajuns la jumătatea micului-dejun când s-a întors Zairena,

mult prea repede pentru a fi parcurs drumul dus-întors de la templu. M-am întrebat unde fusese cu adevărat.

— Cât respect ai faţă de zei, Zairena! a întâmpinat-o lady Bushian. Dacă ar fi şi copiii mei atât de devotaţi! Ashmiyu'en trebuie să te fi ascultat de Takkan s-a pus înapoi pe picioare atât de grabnic!

Zairena şi-a atins obrazul, zâmbind larg după o astfel de laudă.

— Zeiţa vieţii este plină de compasiune. Preotesele m-au învăţat să o cinstesc pe ea mai presus de toţi ceilalţi.

— Ar trebui să-i mulţumim şi Linei, a spus Takkan, privirea lui găsind-o pe a mea şi susţinând-o cu intensitate. Dacă nu ar fi fost ea, aş fi fost mort înainte să sosească medicul.

Certitudinea din vocea lui m-a luat prin surprindere; am tras adânc aer în piept. Ce-şi amintea despre acea noapte? Fusese treaz suficient cât să mă ajute în lupta cu asasinul. Oare o văzuse pe Kiki zburând peste umărul meu, îndemnându-mă să-mi păstrez calmul în vreme ce degetele mele tremurânde îi coseau rana?

— Îţi datorez viaţa, a spus el, plecându-şi capul în semn de profundă recunoştinţă. S-a întors apoi spre mama lui şi a glăsuit: De azi înainte, Lina este oaspetele meu aici, aşa că este liberă să vină şi să plece după bunul plac.

Am expirat. *Poftim?*

— Oaspetele tău? a repetat Zairena, la fel de surprinsă ca mine. Dar este... bucătăreasă. Să nu mai spun că este şi prizoniera lui Hasege.

Vocea lui Takkan a devenit mai aspră:

— Cât timp tatăl meu se află la curte, eu sunt lordul castelului. Nu Hasege.

— Să înţeleg că o să şi mănânce cu noi, a îngăimat Zairena, şi că o să doarmă în fortăreaţă?

— Vorbeşti de parcă ar fi o broască, a intervenit Megari. Ştii, doar pentru că nu poate vorbi, asta nu înseamnă că nu te poate înţelege.

— Megari! a atenţionat-o lady Bushian cu severitate.

— *Ea* e cea nepoliticoasă, nu eu!

Ochii întunecaţi ai Zairenei s-au umplut de regret.

— Trebuie să-mi scuzaţi izbucnirea! Toate aceste griji cu privire la recuperarea lui Takkan m-au făcut să-mi pierd cumpătul.

A zâmbit atât de dulce, încât mi-am înfipt dinţii în marginea de porţelan a cănii, dorindu-mi să se înece cu un os.

— Ceea ce am vrut să spun a fost că... poate că ar fi mai confortabil

pentru Lina să rămână cu slujitorii. Până la urmă, cu asta este obişnuită.

Serios? am zis pe muteşte şi am privit-o în ochi. *N-am de unde să ştiu, ţinând cont că am dormit printre butoaie cu peşte mort până acum.*

Ameninţarea din glasul Zairenei nu a fost nici pe departe subtilă. Ştiam că se aştepta să refuz oferta lui Takkan; Orice slujitor adevărat s-ar fi înclinat şi ar fi rostit cu sfială că era o răsplată suficientă să ia micul-dejun cu stăpânii săi.

Dar nu eram slujitoarea lor. Şi cu siguranţă nu-mi era frică de Zairena.

— E o odaie lângă a mea, a propus Megari. Cea mai caldă din castel.

Ultimele cuvinte m-au convins de îndată. Nu voiam să fiu oaspete în castel. Nu voiam să fiu nevoită să iau parte la mese şi să-mi fie iscodite sosirile şi plecările. Nu voiam să fiu mai aproape de Takkan decât eram deja. Dar după o săptămână petrecută în pivniţa de peşte, m-aş fi ghemuit cu bucurie într-un pat de cărbuni încinşi dacă asta ar fi însemnat o noapte fără să-mi îngheţe degetele. Am încuviinţat din cap.

Apoi, pe deplin conştientă că Zairena mă urmărea încruntată, am întins mâna spre unul dintre fructele kaki din centrul mesei şi am luat o muşcătură lungă, nespus de mulţumită.

Noua mea odaie se afla chiar după colţ de cea a lui Megari, decorată atât cu perne de porţelan învelite în huse de mătase albastră şi verde, cât şi cu suluri din frunze presate de gingko agăţate pe pereţi. Mai aveam un birou cioplit din lemn de brad şi o fereastră circulară, cu vedere la Muntele Iepurelui, faimos pentru cele două vârfuri asemănătoare cu urechile unei iepure când sunt acoperite de zăpadă. Era o adevărată desfătare să-mi întind braţele fără să mă lovesc de un perete şi să respir fără să vreau să vomit de la mirosul de peşte. Şi cel mai bun lucra dintre toate, nu existau şobolani.

Oare dormisem vreodată într-o odaie atât de mare ca aceasta? Viaţa pe care o trăisem cândva, cu trei odăi pentru uzul meu personal şi o încăpere întreagă doar pentru a-mi depozita veşmintele, părea un vis îndepărtat.

Nu eşti bucuroasă că ai rămas? m-a întrebat Kiki. *Imaginează-ţi doar dacă ar fi trebuit să te întorci în pivniţa aceea rece, în care bătea mereu vântul! Sau în peştera fraţilor tăi!*

E frumos aici! am recunoscut.

Cât de generos din partea Băiatului cu Ridichi! Deja încep să-l plac.

Am zâmbit ironic.

Repede îţi mai schimbi părerea! Parcă îmi amintesc de cineva care nu a vrut să-mi pierd timpul preparând supă pentru el.

Kiki s-a lăsat moale pe o pernă, tolănindu-se pe mătasea moale.

De unde era să ştiu că are un suflet atât de generos? Până la urmă, poate că ar fi trebuit să te căsătoreşti cu el.

Nu e generozitate, am spus în gând, pe un ton serios. *I-am salvat viaţa. Îşi arată recunoştinţa. Aş fi făcut acelaşi lucru în locul lui.*

Chiar aşa? Ţi-ai fi dat şi un makan de argint? Nu prea te văd răsplătind un hoţ, Shiori.

I-a fost milă de mine. De aceea mi-a dat bani.

Crezi ce vrei. Tot ce spun e că nu prea seamănă cu barbarul pe care ţi l-ai închipuit.

Am ignorat-o şi mi-am pus traista sub pat, apoi am cotrobăit prin dulapuri, unde am descoperit o gamă largă de haine pe care un slujitor trebuie să le fi ales în timpul micului-dejun. Am ales o rochie simplă, bleumarin, şi o cingătoare asortată, verde-pământ.

Aveam şi beţişoare de cerneală şi o piatră pentru a le măcina şi a le amesteca până căpătau o textură lichidă, dar, în mod curios, nu şi hârtie. Dezamăgitor, dar poate că era mai bine aşa. După ce se întâmplase în odaia lui Megari, ştiam că orice tentativă de a cere ajutor în scris era zadarnică.

Silueta cuiva a apărut de cealaltă parte a panourilor de hârtie de la uşile glisante. Odată ce am recunoscut-o, am dat să mă înclin.

— Fără plecăciuni! m-a rugat Takkan. Te rog!

Îi mai revenise puţină culoare în obraji de azi-dimineaţă, dar mirosea a leacuri – a gingko, ghimbir şi coajă de portocală.

A intrat şovăitor în odaie.

— Te avertizez că Megari se va strecura des în odaia ta.

Mi-am frecat mâinile.

Pentru că e cald?

— Pentru privelişte.

Takkan s-a aşezat pe un taburet de lângă vatră şi a privit muntele de afară.

— E frumos, nu-i aşa? s-a minunat el, cu vocea însufleţită de mândrie.

Zăpada picta vârfurile Muntelui Iepurelui, chiar mai albe decât norii desfăşuraţi asemenea unor papirusuri pe bolta cerească. Sinceră să fiu, semăna mai puţin cu un iepure şi mai mult cu un ou cu două urechi. Pe de altă parte, poate că încă îmi era foame.

— Priveliştea atinge apogeul frumuseţii când luna apare între cele două vârfuri, a spus Takkan, arătând spre munte. Dacă ai noroc, vei surprinde momentul în care lumina lunii atinge râul Baiyun. Atunci, ca prin magie, întreaga vale pare să strălucească. Noi spuneam că atunci se uită Imurinya.

Adică Imurinya, doamna lunii. Conform poveştilor, îşi petrecuse copilăria pe Muntele Iepurelui. Pe vremuri existau tablouri cu ea în palat, dar Raikama poruncise să fie toate înlăturate.

„Legendele conţin urme ale magiei", spunea mama mea vitregă. „Cel mai bine ar fi să fie uitate".

Acum înţelegeam de ce detesta basmele. Cu toţi acei şerpi şi puterea ei malefică, ar fi putut să fie ea însăşi un personaj dintr-unul.

— Nimeni nu pare să aibă o părere foarte bună despre Iro, a continuat Takkan, mai ales iarna: oamenii sunt prea duri, vremea este prea rece, mâncarea este prea fadă. Poate că totul este adevărat, dar ajungi să prinzi drag de acest loc... dacă îi acorzi o şansă.

Am zâmbit politicos. Fiecare dintre noi credea că oraşul său natal era cel mai frumos loc din lume. Şi, deşi priveliştea era magnifică, nici nu m-a emoţionat, nici nu m-a impresionat. N-am văzut decât zăpadă. O zăpadă nesfârşită, care a cucerit orăşelul din vale şi a întins o pătură sidefată chiar şi peste pădurea din depărtare.

— Nu te-am convins? m-a întrebat Takkan. Pentru o fată din satul Tianyi, eşti tare greu de mulţumit. Totuşi, nu eşti de acolo, nu-i aşa? S-a oprit un pic, apoi a continuat: Dacă îmi spui, te-aş putea ajuta să-ţi găseşti drumul spre casă.

M-am uitat fix în podea şi am clătinat scurt din cap. Deocamdată, aceasta era casa mea.

— Atunci, rămâi cât vrei, dar m-aş simţi mai bine dacă ţi-aş înapoia asta.

Takkan mi-a întins pumnalul. Emblema albastră familiară, proaspăt spălată şi curăţată, atârna de mânerul armei.

— Mi s-a spus că Hasege credea că l-ai furat, a zis el cu vocea încordată.

Gura i-a devenit o linie subţire şi şi-a încleştat maxilarul, trădând o

urmă de furie.

— Ceea ce a făcut a fost de neiertat. A fost trimis undeva, departe de fortăreaţă.

Am ridicat din umeri pentru a-i arăta că nu îmi era frică de Hasege. Singura persoană de care mă temeam cu adevărat era Raikama.

Am pus pumnalul pe birou. Takkan a zăbovit.

— Un ultim lucru, a spus el, băgându-şi mâna în buzunar.

Mi-a înmânat o carte cusută în lateral, mai nouă şi mai fină decât caietul de schiţe pe care îl găsisem în raniţa lui.

— E unul dintre exemplarele mele. Îmi place să desenez, aşa cum fără îndoială ai observat când ai intrat ca o hoaţă în odaia mea, a zis şi mi-a oferit un zâmbet reţinut. M-am gândit că ţi-ar putea fi de folos.

Am luat cartea cu ambele mâini. Toate paginile dinăuntru erau goale, iar rulată de-a lungul cotorului se afla o punguţă cu şnur, îndeajuns de mare pentru a ţine o călimară şi o pensulă. Înduioşată de grija lui Takkan, mi-am lăsat garda jos. Doar puţin.

Mulţumesc!

— Mi-am amintit cum ai încercat să-mi scrii numele tău la Hanul Vrăbiuţei. Nu vrei să-l scrii acum? Numele tău adevărat?

Umerii mi s-au încordat, iar Takkan şi-a retras repede rugămintea.

Dacă refuzul mea tăcut l-a dezamăgit, şi-a ascuns bine reacţia.

— Trecutul tău, taina pe care o păstrezi. Nu te voi mai întreba. Dar sper că-mi vei împărtăşi măcar câteva dintre gândurile tale.

A fost rândul meu să ezit. Niciun şarpe de cerneală nu avea să mi se scurgă din pensulă atât timp cât nu făceam nicio aluzie la trecutul meu – un detaliu pe care l-am reţinut îndată despre blestemul mamei mele vitrege. Puteam scrie despre orice altceva.

Stai!

De fapt, aveam o rugăminte.

Am scris lent, iar rezultatul a fost o înşiruire de caractere pline de pete şi aproape ilizibile. Nu avusesem niciodată un scris frumos de mână, oricât m-ar fi forţat profesorii să exersez şi oricât ar fi râs fraţii mei de acesta, dar, cu degetele umflate, era şi mai rău:

Vreau de lucru în bucătărie.

— Ai vrea să continui să lucrezi în bucătărie?

Am dat energic din cap.

— Cine sunt eu să te opresc? a glăsuit el, amuzat. Ceva îmi spune că, dacă ţi-aş porunci să mănânci cu noi în fiecare zi şi în fiecare noapte, tot ai găsi o modalitate de a face exact ceea ce îţi doreşti, Lina.

Avea dreptate.

Cu o umbră a vechiului meu neastâmpăr, i-am răspuns:

Voi găti ridichi. Din belşug.

Râsul lui mi-a umplut noua cămăruţă şi, pentru o bătaie de inimă, m-am bucurat că rămăsesem în Iro.

Dar şederea mea în Castelul Bushian nu reprezenta nimic mai mult decât un mijloc pentru atingerea unui scop. Urma să plec de îndată ce terminam plasa. Primăvara avea să sosească în Iro înainte să-mi dau seama, m-am asigurat eu, ştiind foarte bine că era o minciună. Poate că nu ştiam multe lucruri despre noua mea casă, dar nu mă îndoiam că iernile din Ţinutul de Miazănoapte erau lungi.

Foarte lungi.

După o primire aşa cum se cuvine în fortăreaţă, cu o odaie proprie potrivită, ultimul lucru la care mă aşteptam a fost să-mi fie dor de pivniţa mea de peşte mirositoare.

Aveam apă fierbinte, un mangal[10] de bronz care ţinea încăperea caldă şi dulapuri pline cu paltoane şi tot soiul de veşminte.

Ar fi trebuit să fiu mulţumită de această schimbare de situaţie.

Dar nu eram.

În prima noapte, după ce toată lumea a adormit, mi-am deschis neştiutoare traista: parcă aş fi eliberat focul demonilor, lumina arzătoare a scântelarului revărsându-se din tolbă şi şerpuind prin crăpăturile dintre uşile de lemn, hotărâtă să alunge întunericul de pe holurile goale.

Am închis-o repede, respirând greu.

Ce-o fi fost în mintea mea? Oare chiar am crezut că nimeni nu i-ar vedea lumina? Că nimeni nu m-ar auzi cum îi zdrobesc spinii? Pereţii erau subţiri ca hârtia; o auzeam pe Megari exersând la lăută chiar dacă

[10] Un mangal este atât o vatră în zid, cu ajutorul căreia se încălzeşte iarna o încăpere, cât şi un vas metalic în care se aprind cărbuni, care poate fi plasat în interiorul unei clădiri sau în aer liber (n. tr.).

se afla de cealaltă parte a coridorului.

Magia a izbucnit din urzici, o explozie de raze plămădite din focul demonilor şi scântei colorate născute din sângele stelelor. Dacă cineva găsea scântelarul, aveam să fiu întemniţată şi, cel mai probabil, executată.

Trebuia să mă întorc musai în pivniţă, mi-am dat seama mâhnită.

Să ies pe furiş din castel a fost mai uşor decât m-am aşteptat. Pao îşi ferea privirea când mă vedea venind şi plecând. Se părea că îi câştigasem încrederea. Ori asta, ori presupunea că mă duceam să pregătesc supă. O presupunere bună, din moment ce mă întorceam mereu duhnind a cod şi macrou.

Stăteam în pivniţă până târziu în noapte şi mă opream abia când degetele îmi înţepeneau şi nu le mai puteam încleşta. Kiki mă ajuta mereu, ciupindu-mi obrajii ca să mă ţină trează.

Mi se îmbunătăţea ritmul. Am desfăcut patru filamente din scutul scântelarului în acea noapte, cea mai productivă de până acum, şi le-am împletit firele irizate înainte să le aşez cu grijă în traistă. Apoi am trecut la al cincilea filament.

Abia când frigul mi-a amorţit durerea dogoritoare din mâini, iar ochii nu mi-au mai putut rămâne deschişi o secundă în plus, m-am strecurat în cele din urmă în castel şi am adormit.

CAPITOLUL 23

A DOUA ZI, BUCĂTARII, SLUJNICELE, BĂIEŢII DE LA spălătorie – toţi cei care mă strigaseră Faţă-de-demon pe la spate – m-au salutat cu căldură. Rai şi Kenton m-au întâmpinat în bucătărie cu un şorţ nou, curăţat şi călcat. Iar la prânz, blidul mi-a fost umplut până la refuz cu dulciuri şi frigărui de carne.

— Aşadar, Lina noastră a fost cea care l-a salvat pe tânărul lord Takkan.

— Bine lucrat, bine lucrat!

— Chiar am crezut că eşti o adoratoare de demoni. Lady Zairena a fost atât de convingătoare... Sperăm că nu te-ai supărat.

Nu, nu m-am supărat. Dar le-am adunat laudele şi zâmbetele, le-am aruncat într-o oală imaginară şi am închis capacul. O viaţă la curte mă învăţase să-mi deosebesc prietenii adevăraţi de cei care m-ar părăsi dacă mi s-ar schimba vreodată norocul.

Chiruan a fost singurul care nu a spus nimic. Mi-a oferit un blid cu varză murată şi carne tocată peste orez, aşa cum le-a dat tuturor, dar a tăcut până când am terminat de mâncat.

Mult prea conştientă de examinarea lui minuţioasă, m-am ridicat şi m-am întors la taburetul meu din colţ ca să dezosez nişte peşti. Chiruan a venit după mine.

— Întoarce-te la castel! a spus el. Acum eşti un oaspete de onoare. Ce mai cauţi aici? Şi te ocupi de peştii pe care nici măcar nu ţi-am dat voie să-i atingi!

Fără să-i acord prea multe atenţie, am pus peştele în găleata de lângă mine şi am întins mâna după unul nou. Era o întrebare la care nu puteam răspunde, nici prin gesturi, nici prin mimică.

În fiecare noapte, mă forţam să muncesc până la epuizare, lovind cu sete scântelarul. Chiar şi atunci când spinii cădeau în grămezi fine de pulbere cenuşie, uneori, câţiva ghimpi subţiri asemenea acelor se agăţau de lujerii desfrunziţi, o surpriză dureroasă de îndată ce îmi încleştam degetele în jurul lor. Trebuia să îi scot pe fiecare în parte înainte să mă pot culca, iar când somnul în sfârşit mă cuprindea,

coşmarurile nu întârziau să apară. Cocori care cădeau, cu ochi umani şi ţipete umane. Tinere cu feţe de şarpe. Perle sparte care înghiţeau regate întregi. Astfel de imagini îmi bântuiau odihna preţioasă.

Numai în bucătărie scăpam de ele.

Şi nu aveam de gând să renunţ la oaza mea de libertate.

Deşi nu putea să-mi vadă ochii, Chiruan părea să înţeleagă. Mi-a luat peştele şi mi-a dat o cârpă să mă şterg pe mâini.

— Poţi să speli orezul, a fost tot ce a spus el.

Şi uite aşa, cu acea sarcină simplă, mi-am început ucenicia în bucătăria lui.

Dacă aş fi putut, mi-aş fi petrecut tot timpul învăţând de la Chiruan. Pe parcursul următoarelor zile, pe lângă spălarea orezului, am primit şi alte sarcini: tăierea ghimbirului, amestecarea celor şapte condimente[11], baterea cremei de ou şi aburirea pâinii. După încă o săptămână, când învăţam să fac tăieţei, am constatat că frământarea aluatului îmi alina mâinile rănite. Îmi plăceau la nebunie noile mele îndatoriri şi vorbeam încontinuu despre ele cu Kiki.

Dar bucătăria era o diversiune de la adevărata mea îndatorire, îndepărtarea spinilor şi tăierea frunzelor de la scântelar, una pe jumătate terminată, ceea ce însemna că, în curând, partea cea mai rea avea să se sfârşească şi trebuia să încep să torc firele.

În prima săptămână petrecută în Iro, zărisem o roată de tors în odaia de recreere a lui lady Bushian. În fiecare după-amiază, se ducea acolo cu un mic grup de prietene să picteze, să joace tăbliţe[12] şi să o asculte pe Megari cântând la lăuta ei lunară.

Nu fusesem niciodată invitată, dar am început să zăbovesc în salon după prânz, rămânând atât de mult, încât lady Bushian nu a avut de ales decât să mă întrebe, din curtoazie, dacă vreau să mă alătur ei la etaj.

Când Oriyu a deschis uşile camerei de recreere, nerăbdarea mea a devenit dureroasă, iar de îndată ce atenţia tuturor a fost îndreptată în altă parte, am aruncat o privire înăuntru. Roata de tors se afla în

---

[11] În original, sevenspices. Un amestec format din şapte condimente care sunt selectate pentru a fi combinate împreună urmând să aromatizeze diferite preparate (n. tr.).

[12] O variantă a popularului joc chinezesc Mahjong (n. tr.).

continuare acolo, centrată între două paravane pliabile înalte, ornamentate cu iepuri şi astrul nocturn.

— Este a Zairenei.

Lady Bushian mă prinsese cu privirea aţintită asupra roţii de tors.

— Un instrument frumos, nu-i aşa? E cioplită din mesteacăn şi ulm. Mama ei i-a lăsat-o. Zairena pare să-i fi moştenit talentul la roată. Eu, pe de altă parte, n-am fost niciodată bună la astfel de meşteşuguri.

Nici eu, am răspuns în gând, dându-mă la o parte, astfel încât Oriyu să o poată escorta pe lady Bushian în odaie. Aceasta însă nu s-a mişcat. Maxilarul îi era încleştat, amintindu-mi de Takkan când se pregătea să spună un adevăr crunt.

— O clipă, Lina! a zis lady Bushian încet. Mi se umple inima de bucurie când văd cât de mult ţin copiii mei la tine şi eşti mai mult decât binevenită să stai în castel. Dar sunt uşurată că ai ales să-ţi păstrezi îndatoririle din bucătărie, o decizie cu adevărat înţeleaptă.

Am încremenit. Ce încerca să-mi spună?

— Aşadar, eşti oaspetele meu deoarece Takkan crede că l-ai salvat. Şi te-aş ruga, în calitate de oaspete al meu, să nu-ţi uiţi locul!

Un val de căldură mi-a mistuit obrajii.

Să nu-mi uit locul?

Tonul îi era uniform, iar inflexiunea fiecărui cuvânt, prea repetată ca să fie naturală.

— Mi s-a spus că vizitezi odăile lui Megari...

O singură dată! m-am gândit. *Şi la invitaţia ei.*

— ...şi că Takkan le-a vizitat pe ale tale.

Mi-am muşcat obrazul, la un pas să-mi pierd cumpătul în faţa unei acuzaţii atât de absurde. Credea că încerc să-i seduc fiul? Numai gândul m-a făcut să-mi doresc să pot pufni. Ultimul lucru la care îmi stătea mintea era să-l cuceresc pe fostul meu logodnic – un biet lord de rangul al treilea – şi să trăiesc în această pustietate insuportabil de rece. Aveam un blestem de destrămat, o casă la care să mă întorc.

Totul era adevărat, însă faţa mi s-a aprins de ruşine.

Ascultă ce spui, Shiori, am chibzuit. *Ai noroc că acest „lord de rangul al treilea" te-a primit în castelul lui. Altfel, ai fi în continuare la Hanul Vrăbiuţei. Sau într-un loc mai rău.*

Probabil că lady Bushian mi-a citit greşit înfăţişarea posomorâtă, luând-o drept o reacţie la mustrarea ei, din moment ce a oftat.

— Nu vreau să par dură, a spus ea, cu vocea puţin mai caldă decât

înainte. Iro este o fortăreaţă mică, iar veştile circulă rapid în interiorul zidurilor sale. Luând în considerare... circumstanţele tale neobişnuite, ar fi înţelept să ai grijă. Pentru binele tău. M-am făcut înţeleasă?

Pentru binele meu! Adevărul era că lady Bushian pur şi simplu nu voia ca dragii ei copii să fie văzuţi umblând de colo-colo prin Iro în compania cuiva care arăta ca o adoratoare de demoni.

Străduindu-mă să-mi păstrez cumpătul, am reuşit să dau din cap.

Zairena a sosit câteva secunde mai târziu, cu un coş plin cu fructe kaki şi cu câteva dintre prietenele lui lady Bushian în spatele ei. După zâmbetul îngâmfat de pe buze, eram sigură că auzise totul. De fapt, eram dispusă să pariez că *ea* o îndemnase pe lady Bushian să-şi pună în aplicare mustrarea.

Însă nu am înţeles exact de ce. Obrajii nu i se înroşeau şi nu zâmbea pătimaş, prinsă în mrejele iubirii, când vorbea cu Takkan, semne pe care le observasem la fetele care flirtau cu Yotan sau cu băieţii care încercau să-i atragă atenţia lui Benkai. Sau chiar se temea că eram o adoratoare de demoni? Câteva fete de la curte plecaseră să înveţe cu marile preotese şi se întorseseră plictisitor de devotate. Dar Zairena părea prea vanitoasă pentru a fi excesiv de religioasă.

Poate că nu mă plăcea pentru că nu mai era singurul invitat special de la fortăreaţă, atâta tot.

— Acestea sunt ultimele din sezon, a spus ea, aşezând coşul pe o masă joasă. M-am gândit că tuturor ne-ar prinde bine o gustare.

Celelalte doamne s-au ridicat imediat să înşface un fruct kaki.

— Ce drăguţ din partea ta, Zairena!

— Luaţi câte doriţi! Am pus deja câteva deoparte pentru draga de Megari.

În timp ce toată lumea îi mulţumea Zairenei pentru generozitatea ei, m-am lăsat moale într-un scaun, prea furioasă ca să mănânc. Niciuna dintre doamne nu îndrăznea să mă privească, confirmând doar că toate auziseră remarcile umilitoare ale lui lady Bushian.

— Am păstrat câteva şi pentru tine, Lina, mi-a zis Zairena, dându-mi un pachet cu fructe kaki învelite într-o fâşie de bumbac cu dungi, cu un zâmbet înşelător de dulce. Felul meu de a-ţi ura, cu o mică întârziere, bine ai venit la castel!

După ce am pus cadoul deoparte, lady Bushian a condus-o pe Zairena la roata de tors.

— Arată-ne la ce ai lucrat! a îndemnat-o ea. Toate suntem

nerăbdătoare să vedem ce te-au învăţat preotesele în Nawaiyi.

M-am aplecat în faţă, la fel de nerăbdătoare.

Zairena şi-a suflecat mânecile şi s-a aşezat la roată, învârtind-o de câteva ori înainte să ia fibrele de culoarea paiului, furate de instrument din mâna ei liberă. Treptat, un fir auriu, strălucitor, a început să se desfăşoare.

Prietenele lui lady Bushian şi-au unit glasurile într-un suspin de încântare.

— Cu siguranţă e frumos, a remarcat una dintre ele, dar de ce să nu cumperi fir din piaţă? Ar fi mult mai uşor.

— Într-adevăr, aşa ar fi, a fost de acord Zairena, dar nu fir de aur. Având în vedere că s-ar putea să mergem la război cu A'landi, culoarea e greu de găsit în prezent. Trăsura tatălui meu transporta încărcături chiar din această vopsea când am fost atât de brutal atacaţi.

Amintirea a afectat-o vizibil: a înghiţit nodul tare din gât, cu faţa rotundă străbătută de o paloare cadaverică.

— Când torc la roata mamei mele, parcă mă simt mai aproape de ei.

— Ce vei face cu firul când termini?

Zairena a ridicat bobina, cu vocea răsunând de mândrie.

— Îl voi trimite Reginei Nenumite.

La pomenirea Raikamei, am devenit numaidecât mai atentă.

— Împăratul însuşi a auzit despre ce au păţit părinţii mei. Probabil că i-a părut rău pentru mine, după propria pierdere suferită, şi i-a spus Alteţei Sale Strălucitoare despre firele mele. Ea a comandat patruzeci de bobine pentru a croi o nouă robă de ceremonie. Din acest motiv trebuie să torc toată ziua, ca să le pot trimite la palat înainte de Festivalul de Iarnă.

Patruzeci de bobine de aur... pentru o robă de ceremonie? În toţi anii petrecuţi alături de Raikama, nu o văzusem niciodată interesată de ţinuta ei, darămite să cumpere personal ceva. Nicidecum fire, strălucitoare sau nu.

Zairena minţea.

Eram sigură de asta, dar nu am spus nimic. În schimb, am urmărit-o lucrând la roată şi am încercat să memorez modul în care o conducea cu o mână şi alimenta fusul cu cealaltă, producând un flux continuu de fir mătăsos fin.

Nu pare atât de greu, am meditat eu, imitându-i mişcările sub mâneci. *Cât de repede se învârte! Aş putea termina plasa în câteva zile.*

— Veniţi, de ce nu încercaţi? a spus Zairena, ridicându-se pentru ca prietenele lui lady Bushian să toarcă la rândul lor.

— Vai, e ca şi cum ai transforma firele în aur! Zairena a zâmbit radios, încântată de laudele primite.

— Dacă îmi mai rămân fire, voi face cingătoare pentru toată lumea.

Părea într-o dispoziţie generoasă, aşa că m-am alăturat grupului din jurul roţii.

Pot să încerc? am întrebat prin gesturi.

Spre meritul ei, Zairena şi-a menţinut zâmbetul.

— Nu ţi-aş recomanda-o ţie, draga mea Lina. Torsul este o artă delicată, pentru degete agile.

A arătat spre mâinile mele, captând atenţia tuturor, şi chiar şi lady Bushian s-a dat înapoi la vederea cicatricelor, fără să-şi ascundă dezgustul.

— Aş prefera să te scutesc de durere.

Degetele mele înduraseră atâtea, încât nu *ar* simţi durerea, dar nu ştiam cum să le împărtăşesc asta. Zairena avea o voce; eu, nu.

Am încuviinţat scurt din cap, furioasă, iar Zairena a întins un cearşaf de muselină peste roata de tors. Ora de recreere se încheiase exact la timp.

— Odată ce mâinile tale se vor fi vindecat, poate că şi tu vei dori să faci ceva pentru consoarta împăratului, a spus cu bunăvoinţă lady Bushian. Alteţa Sa Strălucitoare a plâns toată iarna pentru copiii pierduţi.

Aproape că am râs de ironia comentariului ei, oricât de bine intenţionat era.

— Lina, nu-ţi uita fructele kaki! a spus Zairena, punându-mi pachetul în braţe.

Şi-a flutura mâna spre Oriyu, care aştepta lângă uşă.

— Du-mi roata de tors înapoi în odaie!

La cererea ei, fruntea lui Oriyu s-a încreţit ca o prună. Santinela nu era o slujnică, iar transportarea bunurilor dintr-o odaie în alta nu se număra printre îndatoririle sale. Dar aveam impresia că Zairena observase cât de atent o urmărisem torcând şi făcuse cererea doar ca să mă enerveze. Trebuia să fiu mai atentă în jurul ei.

În timp ce santinela o trăgea cu ceva efort, i-am aruncat pe furiş o ultimă privire roţii de tors. Cât de curând, aveam să găsesc o modalitate de a o folosi.

CAPITOLUL 24

PATRU FRUCTE KAKI.

Fiecare era ferm, dolofan şi perfect comestibil, dar insulta Zairenei nu era nici pe departe voalată.

Odinioară râdeam de asemenea superstiţii, dar asta se întâmpla înainte de blestemul Raikamei. Acum aveam nevoie de tot norocul pe care-l puteam obţine.

Am reîmpăturit fructele în fâşia de bumbac şi le-am azvârlit peste umăr: nu voiam să am nimic de-a face cu ele.

Le voi lăsa la templu, am decis, zărindu-i acoperişul arcuit de lut din cealaltă parte a curţii interioare.

Era mie şi nepăzit, cu intrarea flancată de două mangaluri de bronz şi treptele de lemn încadrate de stâlpi stacojii.

Sau le voi arunca înapoi în livadă.

Zeii vremii au decis în locul meu. Când tunetul a bubuit din depărtare, dornic să vestească ploaia care se apropia, am fugit să mă adăpostesc sub veranda înclinată a templului.

Apoi, exact când urcam scările, uşa s-a deschis larg.

— Lina!

Am tresărit, surprinsă să-l văd pe Takkan, iar fructele kaki mi-au zburat din încleştare, rostogolindu-se pe trepte.

Şi, uite aşa, s-a dus şi ofranda mea. Mă îndoiam că se loviseră *atât* de tare, dar fiecare fruct era scofâlcit acum, cu pielea chihlimbarie aproape neagră în urma impactului.

Takkan a îngenuncheat şi m-a ajutat să le recuperez.

— Ofrande pentru zei?

Au fost.

Am schiţat un zâmbet, expresia mea pentru umorul sarcastic.

Am strâns repede fructele şi m-am înclinat, apoi m-am îndreptat spre treptele de piatră. Aş fi preferat să înfrunt ploaia decât să stau în templu cu Takkan.

— Aşteaptă, Lina...

Mi-am fluturat mâinile spre altar, aplecându-mă pentru a arăta

respect.

Nu vreau să-ţi întrerup rugăciunile.

Un tunet a ţinut morţiş să-mi evidenţieze gestul. Takkan şi-a ridicat privirea spre cer. Norii au devenit dintr-odată mai întunecaţi. Şi mai denşi, de parcă s-ar fi pregătit pentru luptă.

— Dragonii au ieşit la joacă, a spus el când primele picături răzleţe au coborât din cer. Ar trebui să stai înăuntru până când termină.

Am ezitat.

Ce înseamnă asta?

Takkan a râs scurt.

— E o poveste pe care i-o spuneam lui Megari.

Din moment ce mi-a stârnit curiozitatea, am zăbovit la uşă şi mi-am rotit mâinile.

Explică-mi!

— Toată lumea ştie că a vedea un dragon este un semn de noroc. I-am spus că fulgerele se nasc ori de câte ori dragonii zgârie cerul şi că tunetele sunt de fapt strigătele lor de joacă.

Umorul scânteia în ochii întunecaţi ai lui Takkan.

— M-am gândit că aşa o voi împiedica să mai dea buzna în odaia mea în miezul nopţii, cerându-mi să-i spun poveşti şi să-i ţin companie. Dar se pare că micul meu vicleşug s-a întors împotriva mea. Acum, în timpul fiecărei furtuni, vine la mine în odaie şi numără tunetele şi fulgerele. Adună noroc, astfel încât să-şi dorească o iarnă mai scurtă.

Am zâmbit, cu buzele strânse pentru a împiedica evadarea unui hohot de râs.

— Îţi place povestea?

Împotriva voinţei mele, da, chiar mi-a plăcut. Suna ca o farsă pe care mi-ar fi jucat-o Yotan.

— Cred că e prima dată când te văd zâmbind cu adevărat, Lina.

Takkan şi-a înclinat capul, cu buzele arcuite într-un zâmbet larg.

— Dacă nu pun la socoteală clipa în care ţi-am dat acel makan de argint.

Cum îţi dai seama?

— Ai o gropiţă când eşti fericită, a spus el, când a văzut că-mi strâng buzele.

Şi-a atins propriul obraz stâng pentru a-l oglindi pe al meu.

Am fost impresionată că remarcase. Oare observa de obicei astfel de lucruri?

Picăturile răzleţe s-au transformat în bolovani translucizi care atacau cu încrâncenare acoperişul templului. Crustele de pe mâini mă furnicau de la frig, aşa că mi-am înfăşurat mai strâns eşarfa în jurul degetelor pentru a nu mă zgâria.

— Vino înăuntru, m-a îndemnat el, deschizând mai larg uşa, înainte ca ploaia să se înteţească!

Nu ar trebui, i-am spus cu ajutorul mâinilor, neştiind ce să fac cu ele. *Chiruan...*

— Vino înăuntru! a repetat el, neînţelegându-mi gesturile. Din moment ce eşti aici, vreau să te întreb ceva.

Mâinile mi-au căzut în lateral. Curiozitatea era cea mai mare slăbiciune a mea.

Ploaia bătea pe acoperiş. L-am urmat în templu, unde ardeau beţişoare parfumate, iar mirosul tămâii mi-a asaltat nările. Apoi m-am uitat la ofrandele de pe altar, trecându-mi privirea peste sticlele canelate de vin, vasele cu orez fiert şi bolurile cu fructe kaki şi piersici necoapte, monedele de aramă şi talismanele brodate agăţate pentru alungarea fantomelor şi a spiritelor pierdute.

Pe una dintre mesele de ceremonie am zărit condurul roz pe care Takkan îl găsise în apropiere de satul Tianyi. Condurul *meu.* Iar lângă acesta se afla tapiseria pe care o brodasem pentru a-mi cere iertare familiei lui.

— A fost făurită de însăşi prinţesa Shiori, mi-a povestit el. Felul ei de a-şi cere scuze fiindcă a ratat ceremonia noastră de logodnă.

Ştiam ce simboliza. Doar că nu mă gândisem niciodată că o voi mai vedea.

M-au copleşit emoţiile. Voiam să-mi trec degetele peste ochii cocorilor pe care mă chinuisem să-i cos. Semănau cu nişte bulbi negri, unii cu noduri prea mari, alţii cu unele prea mici. Toate capetele cu coroane roşii erau de mărimi diferite, unele înclinate într-o parte, iar altele cu gâtul strâmb. Nu fusesem niciodată o artistă talentată, iar tapiseria dezvăluia din plin acest detaliu.

Ce n-aş face să mă întorc la acele vremuri! Să-i ofer tatei îmbrăţişarea pe care o evita mereu şi să-l întreb despre mama mea. Să-mi aud fraţii râzând atât de tare, încât sunetul să răzbată până în capătul celălalt al coridorului, în odăile mele.

— Iar acesta, a spus Takkan, luând condurul. Cu acesta era încălţată în ultima zi în care a fost văzută. L-am găsit în apropiere de satul Tiany,

la sute de kilometri şi la o mare distanţă de palatul imperial. Nu prea departe de Hanul Vrăbiuţei.

Vocea i se domolise, transformată într-o simplă şoaptă.

— Ai văzut-o vreodată... cât ai fost acolo?

Deodată, mi-a dispărut toată stăpânirea de sine. Asta îşi dorise să mă întrebe? Mi-am muşcat interiorul obrazului. Ar fi fost uşor să mint, dar nu am vrut.

În schimb, m-am uitat fix în podea, prefăcându-mă complet neştiutoare.

— Fireşte că nu ai văzut-o. Îmi pare rău că te-am întrebat!

Takkan a pus condurul înapoi pe altar.

— Însă e atât de ciudat că nimeni nu ştie ce i s-a întâmplat. Dacă ea şi fraţii ei au fost ucişi sau dacă au fost luaţi din Kiata de către duşmanii noştri...

De ce îi păsa atât de mult de ce mi se întâmplase? Lady Bushian o numise obsesie, dar noi nu vorbiserăm niciodată.

Nici nu mai menţionez că îl umilisem la ceremonia noastră de logodnă. De ce să-şi rişte viaţa să mă caute?

Uită-te mai de aproape, mi-aş fi dorit să-i pot spune. *Sunt aici. Sunt aici, Takkan!*

Dar cunoşteam puterea blestemului mamei mele vitrege. Chiar dacă el ar fi fost cel mai perspicace bărbat din Kiata, tot ce fi văzut era o fată cu un blid de lemn peste jumătate din faţă.

Mi-am luat pensula, dezvelindu-mi mâinile cât să scriu:

De ce te-au rănit asasinii?
Pentru că o cauţi pe prinţesă?

Takkan şi-a aţintit privirea asupra mea; nu întrezărisem niciodată o răceală atât de tăioasă în ochii lui întunecaţi.

— Îţi aduci aminte de epistola pe care mi-ai găsit-o în raniţă?

Cum aş fi putut uita? Aproape că îmi tăiase gâtul când mă prinsese asupra faptului. Am tras de capătul eşarfei în timp ce mi-a explicat ceea ce ştiam deja: că o găsise în posesia unui asasin a'landan, cineva care voia să ne rănească pe mine şi pe fraţii mei.

— Am reuşit să-l identific pe cel care a trimis-o, a spus Takkan într-un final. A fost lordul Yuji.

Lordul Yuji! Mi-am lovit genunchii, complet luată prin surprindere,

şi dacă nu m-aş fi sprijinit de masa altarului, ar fi existat şanse mari să mă împiedic de propriile picioare.

— Am părăsit Iro pentru a-i trimite de veste Maiestăţii Sale, a continuat Takkan. Atunci au venit asasinii lui Yuji după mine. Ei sunt cei pe care i-am întâlnit în Zhensa, cei care aproape m-au ucis. Care m-ar fi ucis, dacă nu aţi fi fost tu şi Pao.

Pe măsură ce vestea a prins rădăcini în mintea mea, furia mi-a năvălit în piept. Deci din *acest* motiv voise Yuji să-l omoare pe Takkan. Comandantul de război îmi amintise întotdeauna de o vulpe, aşa cum Raikama semăna cu un şarpe. Demonii să mă ia, dacă ei doi nu conspirau împreună împotriva tatei...

— În curând, toată Kiata va şti despre trădarea lui Yuji, a spus Takkan cu o voce groasă. Iar Shiori...

Mi-am ridicat capul.

Ce-i cu Shiori?

— Epistola pe care am găsit-o era doar un fragment, însă Yuji a menţionat că prinţesa şi prinţii au dispărut. Nu că au murit. Ci că *au dispărut.*

Da, mi-am amintit şi eu.

— De aceea cred că este în viaţă, a rostit Takkan încet, întorcându-se către statuile celor şapte zei măreţi. În fiecare zi mă rog să fie în viaţă. Pierderea lor i-a frânt deja inima Maiestăţii Sale. Mă rog să fie găsiţi înainte să frângă şi inima Kiatei.

Am dat din cap pentru a-i arăta că sunt de acord, însă căldura îmi înţepa ochii sub blid. Mi l-am închipuit pe tata pe jumătate înnebunit de durere, pe jumătate vrăjit de mama mea vitregă. Gândul în sine mi-a înjunghiat inima.

Zeilor, protejaţi-l pe tatăl meu! m-am rugat. *Zeilor, protejaţi Kiata! Aveţi grijă să fie în siguranţă; aveţi grijă să reziste. Dacă trebuie să sufere cineva, să fiu eu aceea! Nu familia mea. Nu împărăţia mea.*

Întunericul pogorâse peste templu. Ziua nu avea viaţă lungă în Iro, doar câteva ore, iar amurgul deja se pregătea să pună stăpânire pe noi.

— Se pare că dragonii s-au întors în sfârşit în mare, a murmurat Takkan odată cu domolirea ploii.

Uitasem complet de furtună. Am început să-mi adun fructele kaki scofâlcite, însă frigul îmi amorţise unele dintre punctele sensibile din degete şi am uitat să fiu atentă. Un spasm de durere mi-a săgetat în sus pe braţ şi am tresărit, strângând din dinţi până când a trecut.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Takkan îngrijorat. Eşti rănită?

Nu! Nu! Mi-am tras mâinile la spate şi m-am prefăcut că tremur în timp ce le-am înfăşurat. *Doar mi-e frig.*

— Nu trebuie să-ţi acoperi mâinile, Lina. Ţi-am văzut arsurile.

Bineînţeles că le văzuse.

Takkan şi-a înclinat capul.

— Îmi dai voie?

Am ezitat, cu acele cuvinte batjocoritoare ale Zairenei multe prea proaspete în minte. Dacă Takkan s-ar da înapoi, dezgustat...

Atunci ce? m-am mustrat. *Ce-ţi pasă de ce crede el? Ce-ţi pasă de ce crede oricine altcineva?*

Nu-mi păsa. Mi-am dovedit asta, smulgându-mi eşarfa din jurul mâinilor.

Indiferent, Takkan mi-e indiferent.

Mintea mea a fredonat acest refren, însă ochii mei i-au cercetat chipul în timp ce îmi privea degetele, decorate cu un model argintiu brodat din tăieturi şi arsuri. Îmi dădeam seama că îl supăra să-mi vadă mâinile astfel rănite, chiar mai mult decât blidul de pe cap sau faptul că refuzam să vorbesc. O duzină de întrebări au aşteptat să fie puse când şi-a ridicat sprâncenele. Dar buzele nu i s-au strâmbat de dezgust şi nici ochii nu i s-au înmuiat de milă. Nu credeam că îi pot suporta mila.

— Degetele tale nu se vor vindeca aşa cum trebuie, a glăsuit el încet, nu atât timp cât vei rămâne cu aceşti ghimpi în carne. I-aş putea scoate acum, dar dacă preferi să te vadă medicul...

Nu! Nu voiam să mă vadă medicul. Nu voiam să mă vadă nimeni.

Takkan s-a încruntat.

— Lina, a spus el ferm, trebuie să alegi: eu *sau* medicul! Altfel nu vei lucra în bucătărie, nu când mâinile îţi arată în halul ăsta.

Am simţit un junghi de enervare şi mi-am încrucişat braţele.

Acum îmi dai ordine?

— Nu te uita aşa la mine! Îţi va fi greu să găteşti rănită. Cu cât stai mai mult fără să primeşti îngrijire medicală, cu atât va dura mai mult să ţi se vindece mâinile.

Mă privea cu ochi neînduplecaţi şi cu o sprânceană groasă uşor ridicată, ca şi cum m-ar fi provocat să continui disputa.

Oricât de mult uram să recunosc acest lucru, avea dreptate. Făcusem tot posibilul să scot ghimpii în fiecare noapte, dar degetele mele îşi pierduseră iscusinţa pentru o muncă atât de migăloasă, iar

câţiva rămăseseră, refuzând cu încăpăţânare să-mi elibereze palmele. Mă deranjau mai mult decât tăieturile şi arsurile.

Am strâmbat din buze, apoi mi-am întins palma, un îndemn ca el să înceapă.

Dă-i drumul!

— Ai vrea o batistă sau ceva din care să muşti?

Voiam să râd. Câţiva ghimpi nu ar fi fost nici pe departe îndeajuns să mă facă să scot un scâncet, cu atât mai puţin să ţip.

Ţinându-mi mâna nemişcată, Takkan mi-a îndepărtat ghimpii, încet şi constant. Mâinile îi erau atât de blânde, încât aproape că mă gâdila.

M-am uitat în altă parte, hipnotizată de felul în care tămâia cădea pradă focului lângă altar. Mirosul, un amestec de lemn de santal şi iasomie, mă adormea aproape de fiecare dată, dar nu şi aici. Nu în timp ce beţişoarele ardeau în faţa condurului şi a tapiseriei. Nu în timp ce Takkan mă ţinea de mâini. M-am întors din nou spre el, atât de concentrat pe sarcina lui, încât abia dacă m-a observat.

Într-un fel, era amuzant. Pe vremea când eram la curte, flirtam cu băieţii, stând extrem de aproape de ei. Să le arunc zâmbete feciorelnice şi să-mi ating uşor coatele de ale lor, un simplu joc, cel puţin pentru mine, la festivalurile şi ceremoniile plictisitoare la care tata mă obliga să particip. Îmi plăcea să văd efectele gesturilor mele aparent inofensive, fie că li se accelera pulsul sau li se înroşeau urechile, fie că începeau imediat să recite poezii sau încercau să mă ceară în căsătorie. Totuşi, nu îndrăzneam să recurg la ele acum, nu cu Takkan. Cu el nu era un joc.

Când în sfârşit a terminat, şi-a vârât mâna în buzunar după un recipient de lemn cu alifie, acelaşi pe care îl purta asupra lui pentru propriile răni. Un miros medicinal familiar mi-a înţepat nasul, un parfum puternic, de plante medicinale.

— Încearcă asta! mi-a propus el, mereu de ajutor. Dă-ţi cu alifie pe mâini în fiecare dimineaţă şi când durerea te ţine trează noaptea.

Mulţumesc! am spus şi m-am întors spre uşă, nerăbdătoare să plec în sfârşit.

Afară, ploaia se transformase într-o zăpadă moale, fină, iar torţele luminau întreaga fortăreaţă, flăcările lor pâlpâind împotriva vântului asemenea unor licurici.

— Aşteaptă, Lina! a spus Takkan, apucând strâns celălalt capăt al uşii glisante.

Dispăruse orice urmă a mândriei sale de adineauri, iar vocea îi devenise solemnă.

— Mi-au zis că ai fost găsită în mijlocul pădurii Zhensa. Am jurat să nu te întreb despre trecutul tău, dar dacă te-a rănit cineva sau dacă ai probleme, spune-mi! Te rog, nu te ascunde! Îţi sunt prieten.

Inima mi s-a strâns deodată în piept, îndurerată, şi m-am bucurat că nu-mi putea vedea ochii. M-ar fi dat de gol. Lent, agonizant de lent, am dat din cap, cea mai subtilă încuviinţare dintre toate.

Am ieşit în grabă din templu, zăpada aşternându-se într-o linişte desăvârşită pe partea superioară a blidului meu. Dacă Takkan m-a strigat, nu l-am auzit. Tot ce am auzit a fost sunetul scos de fulgii de nea striviţi sub paşii mei.

Promisiunea lui Takkan m-a bântuit întregul drum până la bucătărie. Dacă ar fi fost doar acea simplă santinelă de la Hanul Vrăbiuţei, aş fi avut imediat încredere în el. Aş fi vrut să fiu prietena lui.

Era prea târziu să plec şi să-mi caut fraţii. Indiferent ce puneau la cale zeii – aducerea mea la Castelul Bushian şi întâlnirea cu fostul logodnic –, nu aveam de ales decât să aflu.

CAPITOLUL 25

IRO SE AFLA SUB ASEDIU. MAI BINE DE O SĂPTĂMÂNĂ, un viscol nemilos m-a împiedicat să lucrez la plasă. Am înnebunit, aşteptând să se oprească ninsoarea, şi am încercat să zdrobesc urzicile în odaia mea, acoperind hârtia lăptoasă de la uşi şi ferestre cu pânză întunecată şi înfăşurându-mi pietrele într-o mantie pentru a înăbuşi sunetul. Dar am renunţat repede. Nu puteam risca să fiu prinsă.

— Nimeni nu are voie să iasă din castel, a spus Oriyu când m-am prefăcut că trebuie să merg la bucătărie. Nici măcar tu, a adăugat santinela şi a strâmbat din nas.

Ai văzut cum a strâmbat din nas la tine? s-a plâns Kiki în drum spre odaia noastră. *Ca şi cum puţeai a peşte.*

De obicei, chiar put a peşte, i-am răspuns în gând, frecându-mi temeinic mâinile.

Ce s-a întâmplat cu santinela amabilă?

De îndată ce a întrebat, l-am zărit pe bietul Pao lângă poarta de miazăzi, părând extrem de nefericit că trebuie să stea afară pe durata furtunii. Zăpada se preschimbase în lapoviţă, azvârlită cu furie dintr-un cer aflat la mila tunetului.

Mă grăbeam să mă întorc în odaia mea, când am observat lumina slabă a felinarului pendulând dincolo de panourile de hârtie abia când am ajuns în faţa uşilor – şi le-am găsit uşor întredeschise.

Cineva e înăuntru! m-a avertizat Kiki, care a zburat spre ascunzătoarea ei din spatele lavoarului.

Am scrâşnit din dinţi, urând că nu am putut împiedica fiorul să-mi alunece pe şira spinării. Zeii să mă audă, speram să nu fie Zairena!

Cu o mână pe pumnal şi cu una pe panourile de hârtie, am deschis uşile.

O siluetă ghemuită lângă fereastră a sărit în picioare.

— Lina!

Chiar dacă era întuneric, am recunoscut acea voce.

Megari?

— Te-ai întors! a strigat ea. Am vrut să privesc cum ninge peste

Muntele Iepurelui, iar tu ai cea mai bună privelişte, dar nu mi-ai deschis când am bătut la uşă şi apoi s-a înrăutăţit furtuna...

Un alt tunet asurzitor; a bubuit atât de tare, încât s-au cutremurat geamurile. Cu un ţipăt ascuţit, Megari şi-a acoperit urechile, umerii ei tremurând când şi-a ascuns faţa în veşmintele mele.

— Probabil că dragonii au ieşit la joacă, a mormăit ea la apariţia orbitoare a unui fulger.

Am zâmbit. M-am bucurat că Takkan îmi dezvăluise povestea asta.

Dragonii au ieşit la joacă, am repetat. M-am întrebat ce ar crede Seryu despre o asemenea idee.

Cu blândeţe, i-am înlăturat lui Megari mâinile de la urechi. Apoi i-am ridicat faţa din ascunzătoarea provizorie oferită de veşmintele mele, înclinându-i capul în sus, astfel încât să-mi poată citi pe buze.

E în regula! Nu te poate răni!

Apoi am scos câteva hârtii şi am îndoit una la lumina felinarului.

Sub privirea hipnotizată a lui Megari, un cocor de hârtie a început să prindă treptat contur.

Mi l-am pus pe palmă.

Îţi place?

— Da! Îmi arăţi cum să fac unul?

A învăţat repede cum să plieze corect hârtia şi a aplaudat de bucurie când şi-a creat propria pasăre. Când tunetul şi-a dres din nou glasul puternic, de data asta mai departe, Megari a aruncat o privire spre fereastră.

— Nu-mi este întotdeauna frică de furtuni, a spus ea hotărâtă, invocând o urmă de mândrie, cu vocea temperată doar de o scurtă şovăială. Doar de cele foarte mari. Eu şi Takkan am privit împreună ultima furtună – şi am numărat fiecare fulger. Nici măcar nu mi-am acoperit urechile când a tunat.

La menţionarea lui Takkan, mi-am pierdut concentrarea şi am îndoit greşit hârtia. Fusese uşor să-l evit în ultimele zile. Uneori îl vedeam în timpul meselor, dar, la fel ca mine, era mereu tăcut. În schimb, părea că vorbeşte cel mai mult când era singur cu mine, o constatare stranie şi, totodată, amuzantă. Am presupus că politeţea îl îndemna să umple tăcerea, atâta tot. Nu eram prea vorbăreaţă în ultima vreme.

Am stat împreună cu Megari la fereastră. Ne-am luat la întrecere pentru a vedea câţi cocori ar putea face fiecare până la următorul tunet

şi am ţinut socoteala fulgerelor.

Pleoapele au început să-i coboare, încet, odată cu aripile celei mai recente păsări create, uitând să le ridice după pliul final. Mi-am trecut delicat mâna peste ochii ei, aşa cum făcea mama ca să mă ajute să dorm.

Nu avusesem niciodată o soră, dar, dacă aş fi avut, mi-aş fi dorit una ca Megari.

Am sărutat-o pe frunte şi am pus-o în patul meu. În timp ce ea dormea, mi-am sprijinit capul de fereastră şi am căutat pe cer constelaţia Cocorului, dar erau prea mulţi nori. Aşa că am numărat până la şase fulgere, unul pentru fiecare frate. Am adormit până am ajuns la Hasho.

Când m-am trezit, pătura îmi era întinsă bine peste trup, acoperindu-mi chiar şi picioarele.

Megari se înălţa deasupra mea, complet îmbrăcată.

— A încetat furtuna! m-a anunţat ea, cu lăuta lunară lovindu-i în salturi spatele. Trezeşte-te! A trecut deja ora micului-dejun.

Odată ce m-am rostogolit pe o parte, Megari a deschis ferestrele. Furtuna *chiar* încetase, dar nori ameninţători, cenuşii şi sfâşiaţi de fulgere, încă întunecau cerul.

— Uite, uite ce a supravieţuit viscolului! a exclamat ea, arătând spre un petic de copaci cu flori roz de lângă râu.

A trebuit să-mi mijesc ochii ca să-i văd, dar, după ce am făcut-o, săreau în evidenţă în peisajul iernatic, înconjuraţi de zăpada care se topea.

— Le vezi? Flori de prun! Pun pariu că tocmai au înflorit; până la urmă, furtuna trebuie să fi fost norocoasă. Hai să mergem, Lina! Nu e departe, chiar dincolo de Iro, în josul dealului. Ne-am putea întoarce înainte de prânz.

Mi-am înclinat capul într-o parte, abordând propunerea cu prudenţă.

Cum rămâne cu mama ta?

— Nu-i putem spune mamei! Va zice nu pentru că-i prea frig, pentru că-s asasini şi lupi, şi alte o mie de motive...

Am ezitat.

Lupi?

— Nu ne îndepărtăm atât de mult, încât să dăm nas în nas cu ei.

Îngrijorarea mea a amuzat-o pe Megari, care a râs şi mi-a aruncat mantia peste umeri.

— Hai, Lina, a spus ea, trăgându-mă de mână spre uşă, vom fi primele care vor vedea florile! Îmi voi aduce lăuta lunară şi voi cânta până când îmi îngheaţă degetele. Va fi minunat de romantic!

I-am atins codiţele. Cu doar câteva luni în urmă, fusesem exact ca ea. Tânără şi dornică să preţuiesc fiecare moment, deoarece mă temeam că va fi ultimul. Nerăbdătoare, căci un an părea o eternitate. Acum mă simţeam mai bătrână decât luna.

Du-te! m-a îndemnat Kiki, întinzându-se în spatele unei vaze. *Ţi-ar prinde bine excursia.*

Vrei să vii?

Şi să stau în buzunarul tău cât e ziua de lungă? a pufnit Kiki. *Nu prea cred.*

Megari încă mă trăgea de mânecă.

Bine, am spus pe muteşte, trimiţându-mi traista sub pat cu o lovitură de picior.

— Da! a strigat ea veselă, scoţând un ţipăt care mi-a încălzit inima.

L-am găsit pe Pao, care ne-a lăsat să ieşim din fortăreaţă. Am zburdat până la poalele dealului, pierzându-ne adesea echilibrul pe gheaţă. Nici nu mai ştiu de câte ori am aterizat în fund şi a trebuit să ne tragem una pe alta din bălţile îngheţate. Trecuse atât de mult timp de când îmi fusese dat să trăiesc un moment lipsit de griji ca acesta! Fericirea lui Megari era contagioasă şi zâmbeam încontinuu.

— N-am mai fost de luni bune la Iro, a spus ea, arătând spre oraşul aflat la vale. Există un drum de la castel la Iro, dar e acoperit de zăpadă şi gheaţă. Sper să fie curăţat înainte de Festivalul de Iarnă.

Mai multe tabere de soldaţi pătau versantul de sub fortăreaţă, însă Iro era o aşezare mai mică şi mai liniştită decât îmi imaginasem. Am văzut negustori care transportau mărfuri pe drumurile îngheţate şi un bărbat care vindea castane prăjite, dar străzile, de altfel albe de zăpadă, nu se mândreau cu prea mulţi trecători. Fără conace sau vile, fără pieţe în aer liber, poduri arcuite sau bărci plutind de-a lungul râului. Doar câteva porţi roşii în soarele înlăcrimat de furtună.

Iro însuma tot ce ar fi urât prinţesa Shiori.

Acum însă mi se părea un loc idilic.

Mi-am întins mâna ca să prind bulgării îndesaţi de zăpadă aruncaţi de ramurile copacilor, lăsându-i să mi se topească în palme, şi am

privit copiii împingând beţe în râul îngheţat care şerpuia prin oraş. La vederea râului Baiyun, am şovăit. Oare Seryu se împăcase în sfârşit cu bunicul său? Trecuseră săptămâni, însă nu mai primisem nicio veste de la el.

— Acela e Muntele Iepurelui, a continuat Megari, indicând vârfurile acoperite de zăpadă de deasupra. Legenda spune că orice iepure care urcă până sus ajunge să trăiască pe lună alături de Imurinya. Primăvara, în vale se adună sute – *mii* – de iepuri. Eu şi Takkan încercam mereu să-i prindem, dar mama nu ne-a lăsat niciodată să creştem unul. Zicea că ar fi prea mult de muncă şi că doar am fi trişti dacă, într-o zi, Chiruan ar găti tocană de iepure. Fetiţa a sporovăit mai departe: Nu ne-a lăsat nici să urcăm în vârful muntelui. Am încercat să o târâm pe Zairena cu noi odată, când era în vizită, dar îi plăcea atât de mult să se uite la iepuri, încât nu am ajuns niciodată în vârf. Cine s-ar fi gândit că va deveni tigroaica de acum? Aş fi invitat-o azi dacă mi-ar fi amintit, măcar puţin, de fata de dinainte. Oricum, cred că e mai fericită la roata ei de tors, făcând fire ridicole pentru împărăteasă.

Împărăteasa consoartă, am corectat-o automat în gând. Dar, da, m-am bucurat în secret că Megari nu o invitase pe Zairena.

— În plus, eşti mult mai amuzantă decât ea, a spus Megari, trecându-şi braţul pe sub al meu când ne apropiam de pruni. Îmi şi imaginez toţi iepurii alergând spre tine şi încercând să-ţi sară pe pălărie, Lina. Trebuie să fie un accesoriu excelent din moment ce te fereşte de zăpadă şi de soare.

Am zâmbit, înduioşată de veselia fetei.

Da, este.

— Muntele Iepurelui chiar este un loc însorit primăvara – şi aglomerat, uneori, când toată lumea vine să admire priveliştea. Dar rămâne locul meu preferat din Iro. Vei vedea! Când copacii înfloresc şi muntele se înverzeşte, se transformă într-un lăcaş secret din lumea viselor. Numai Takkan pare să prefere oraşul iarna.

Din ce motiv?

— Pentru că atunci poate să lucreze la poveştile sale. Sunt împrăştiate peste tot pe biroul lui. Şi-a ridicat conspirativ o sprânceană, apoi a continuat: Am tot încercat să-l conving să spună una anul acesta la Festivalul de Iarnă, dar este la fel de încăpăţânat precum calul său. Totuşi, pun pariu că *tu* ai reuşi să o faci... din moment ce i-ai salvat viaţa.

Ultimele ei cuvinte m-au îndemnat să-mi îndrept spatele. Cunoşteam mult prea bine acel ton. Într-un fel, îl inventasem când voiam ceva de la fraţii mei.

— Oh, tuturor le-ar plăcea atât de mult! Tradiţia cere ca un membru al familiei să deschidă Festivalul de Iarnă cu un spectacol. E o modalitate prin care noi îi facem fericiţi pe locuitorii din Iro. Pe vremuri, tata recita poezii, iar mama, dansa. Acum eu cânt la lăută şi, când avem noroc, Takkan...

Şi-a pierdut şirul gândurilor, deodată neliniştită, cu privirea îndreptată înspre copaci. M-am uitat şi eu împrejur. Ce căuta?

Megari m-a apucat de braţ.

— Acolo sunt! Florile de prun!

Crângul era mic, format din cel mult o duzină de copaci, dar *era* frumos. Petale trandafirii, răsfirate pretutindeni de vânt, se aşterneau pe zăpada moale, neatinsă. De undeva, din apropiere, au răsunat susurul râului... şi nechezatul unui cal.

— Ai întârziat, a rostit Takkan, închizându-şi caietul de schiţe. Mi-ai spus că vei fi aici, cântând la lăută, înainte să ajung.

— Takkan!

Megari a sărit în braţele deschise ale fratelui ei, iar el a învârtit-o în aer, oprindu-se în mijlocul unei piruete când m-a observat.

— Am adus-o pe Lina cu mine... E în regulă? Ea nu a văzut florile de prun.

Takkan m-a întâmpinat cu un zâmbet.

— Chiar aşa?

Nu i-am oglindit gestul. Nu era ca şi cum aş fi fost nefericită să-l văd, dar, fără să mă pot abţine, m-am întrebat ce punea la cale Megari.

În spatele copacilor, calul său a nechezat şi a fornăit, folosindu-şi copitele să arunce zăpadă înspre noi.

— Uşurel, a spus Takkan, încercând să-l calmeze. Amiral, ce te-a apucat?

Amiral a fornăit din nou, clipind din ochii lui uriaşi, înfricoşaţi. Am făcut un pas în spate. Aveam senzaţia că reacţiona aşa din cauza mea.

— Ar fi trebuit să aduc nişte fructe kaki, a glăsuit Megari, mângâind coama deasă a armăsarului. Gata, gata, ce băiat cuminte! a zis mai departe, cu chipul lipit de trupul calului. Încă încerc să-l conving pe fratele meu mai mare să-ţi schimbe numele în Tăieţei. Amiral e un nume atât de vechi şi de neinspirat!

— E un cal de strajă, Megari, nu un iepure.

— Şi caii de strajă pot avea personalităţi. Vezi? Îi place numele!

— Cred că pur şi simplu te place pe tine.

— Atunci are gusturi bune.

Râzând, Takkan s-a ocupat de Amiral, iar Megari şi-a trecut un braţ în jurul unuia dintre pruni şi s-a învârtit, prinzând petale răzleţe în timp ce cădeau. A rupt o crenguţă şi mi-a întins-o.

— Un suvenir, Lina! Până la primăvară.

Mi-am strecurat nasul printre flori, inhalând parfumul lor dulce, apoi, cu grijă, am băgat crenguţa în buzunar.

— Uneori mi-aş dori ca Festivalul de Iarnă să se desfăşoare aici şi nu în oraş, a zis Megari, oftând. Îţi poţi imagina lumina lampioanelor printre aceşti copaci? Presupun că va fi destul de pitoresc lângă râu. Oh, o să-ţi placă la nebunie, Lina! Va fi atât de frig, încât nu-ţi vei simţi nasul, dar nu există o altă noapte la fel de minunată. Şi mai sunt şi artificiile!

— Credeam că nu-ţi plac artificiile, a spus fratele ei.

— Nu-mi plac, a spus Megari pe un ton uşor zeflemitor. Sunt zgomotoase şi toată lumea le iubeşte prea mult. Dar sunt dispusă să-mi înfrunt temerile de dragul festivalului. Spre deosebire de tine, Takkan. S-a zis cu onoarea familiei, conform căreia curajul este deviza noastră.

— Asta nu are nimic de-a face cu curajul, a spus Takkan cu severitate. Indiferent de câte ori mă vei întreba, nu mă voi răzgândi.

Să te răzgândeşti în legătură cu ce? am întrebat prin gesturi.

Înainte ca Takkan să o poată opri, Megari a făcut o piruetă dramatică şi a sărit pe un ciot de copac.

— Ascultă-mă, draga mea prietenă, Lina: fratele meu, Bushi'an Takkan din Iro, care a scăpat de asasini şi bandiţi, şi a luptat vitejeşte în numele împăratului Hanriyu, este timid. A fost încă din copilărie. Nu avea prieteni, nu-l avea nici măcar pe Pao. Şi se căţăra în copaci ca să se ascundă de mulţimi...

— Megari! Coboară de acolo!

Takkan şi-a trecut mâna prin păr, în mod clar stânjenit.

Mi-aş fi dorit să pot râde. Un hohot a început să se ridice unduitor din burtă, însă l-am oprit la timp, alegându-mă cu o senzaţie interioară stranie, ca o gâdilătură. Dar m-am mulţumit cu un zâmbet, cel mai larg pe care îl avusesem de multă vreme.

— Îi este frică şi de monştri. De cei cu opt capete, cu blana în dungi

şi cu părul alb...

Megari a sărit de pe ciot, zâmbind răutăcios în timp ce obrajii fratelui ei căpătau o nuanţă intensă de stacojiu.

— Îţi aminteşti când Hasege a spus că a văzut unul pe acoperiş? Ai stat de pază săptămâni întregi, uitându-te după un monstru pe care l-ai inventat tu însuţi!

— A fost o glumă diabolică, a zis Takkan, din ce în ce mai exasperat. Şi nu mi-e frică de monştri!

— Însă ţi-e frică să cânţi la festival.

Megari e îndrăzneaţă, m-am gândit, chicotind în tăcere când am văzut cât de îngrozit părea Takkan. De parcă şi-ar fi dorit să fie luat de râu.

Cânţi?

— Dacă fratele meu cântă? a repetat Megari întrebarea. Preotesele spuneau că Takkan putea chema ciocârliile şi rândunelele cu sunetul vocii lui, aşa cum eu pot domoli vânturile furioase cu lăuta mea lunară.

— Întâmplător, acele preotese spun şi că diamante se revarsă de pe buzele mamei ori de câte ori donează makani de aur, a comentat sec Takkan.

S-a întors spre mine.

— Preotesele exagerează, Lina. Extrem de mult.

Cu o clătinare din cap, am băgat mâna în buzunar, scoţând cu neîndemânare pensula şi cartea de scris.

Vreau să te aud. N-am întâlnit niciodată
un comandant militar care să cânte.

Buzele lui Takkan s-au arcuit într-un zâmbet şovăitor.

— Şi cam câţi comandanţi militari ai întâlnit până acum, Lina?

Mi-am ridicat ambele mâini pentru a indica zeci. Sute. Era purul adevăr, dar fireşte că el credea că glumesc.

Niciunul nu cântă. Niciunul nu-mi este
îndatorat pentru că i-am salvat viaţa.

Takkan a scos un suspin adânc. A fost o lovitură sub centură – chiar şi eu ştiam asta. Din fericire, era bun la suflet şi nu purta ranchiună.

— Megari te-a pus să faci asta, nu-i aşa? m-a întrebat el, întorcându-

se către sora lui cu ochi strălucitori.

Fata a ridicat din umeri.

— Întotdeauna spui că istoria ignoră Iro. Cineva trebuie să cânte despre toate bătăliile pe care le-am purtat, astfel încât să fie amintite.

— În caz că nu m-am făcut prea bine înţeles, am vrut ca tu să cânţi despre ele, Megari. Tu eşti muzicianul familiei, nu eu.

— Zău, Takkan, parcă ai prefera să mergi la luptă decât să interpretezi un amărât de cântec cu mine. Ştii, Lina nu se aşteaptă ca templul să fie asaltat de stoluri de ciocârlii şi rândunici. În fine, nu iarna.

Am încuviinţat din cap, o promisiune tăcută.

— Bine, fie! a exclamat el în cele din urmă, dându-şi acordul. Dacă un scurt moment de stânjeneală în faţa a câteva sute de oameni te va face fericită, atunci este un preţ mic de plătit. Un singur cântec.

Megari a sărit, bătând din palme de bucurie.

— Va trebui să repetăm, astfel încât să nu te faci de râs în faţa Linei.

— *Tu* ar trebui să repeţi înainte să se lase frigul, a replicat Takkan. N-ai spus că vrei să cânţi printre florile de prun sau a fost un şiretlic pentru a ne convinge pe mine şi pe Lina să venim aici cu tine?

— A fost un şiretlic pentru a te convinge să cânţi la festival, dragul meu frate. Ştiam că nu vei spune nu în faţa Linei.

Megari şi-a scos lăuta şi s-a aruncat complet lipsită de graţie pe un buştean căzut. Faţa i s-a luminat de bucurie de îndată ce a început să atingă coardele.

M-am sprijinit de un copac şi am ascultat. Muzica nu se aflase niciodată în fruntea listei mele de plăceri ale vieţii. Cântatul la ţiteră fusese o corvoadă pe care o considerasem doar puţin mai dezirabilă decât cusutul.

Dar mă înşelasem. Subestimasem muzica.

Atunci când Megari a ciupit o coardă, eliberând un sunet tânguitor, o durere înverşunată mi-a săgetat inima, de parcă propriile coarde i-ar fi fost trase. Cât mi-ar fi plăcut să dansez din nou pe acordurile flautului lui Yotan sau să cânt cu mama în bucătărie! Acelea au fost vremuri fericite, precum momentul trăit acum. Din păcate, şi cântecul lui Megari avea să devină, poate mult prea curând, o amintire.

Deodată, de cealaltă parte a copacului a apărut Takkan, care s-a sprijinit la rândul său de trunchi ca să-şi asculte sora cântând. Oare fusese acolo tot timpul?

Când m-a prins aruncându-i priviri pe furiş, m-am uitat repede în altă parte. Dar era prea târziu. A ocolit copacul până am ajuns să stăm unul lângă altul.

Am dat să mă îndrept spre un alt copac, dar Takkan a şoptit:

— Există o poveste în spatele acestui cântec. Auzi cum Megari imită glasul râului?

Copila şi-a trecut delicat degetele peste coarde. Da, suna ca apa care se năpusteşte şi se prelinge.

— Cântecul este despre o fată care mergea în josul râului Baiyun într-o coajă de castan, a început Takkan. Era de mărimea unei prune, atât de mică, încât folosea ace în luptele cu cicadele şi sărea pe găi pentru a zbura departe de inamicii ei. Şi purta un degetar pe cap, astfel încât nimeni să nu ştie că era de fapt fiica doamnei lunii.

Un degetar pe cap? Mi-am arătat scepticismul strâmbând din buze şi întrebându-l: *Ai inventat asta?*

— Nu-ţi place?

Am ridicat din umeri. Nu avea niciun sens. De ce avea un degetar pe cap dacă era fiica doamnei lunii?

— Nu este cea mai bună poveste a mea, a recunoscut Takkan cu un chicotit. Dar uneori mă întreb dacă eşti una dintre ele, Lina. O fiică a lunii. Am decis că acesta trebuie să fie motivul pentru care nu vrei ca nimeni să-ţi vadă ochii. Ne vor orbi pe toţi cu strălucirea lor.

Mă tachina, folosindu-şi poveştile ca să mă convingă să renunţ la acel scut de apărare construit cu atâta grijă în jurul meu. Demonii să mă ia, mergea! Am cules o floare de pe mânecă şi i-am suflat petalele în faţa lui Takkan. Gestul l-a făcut să râdă, iar eu am zâmbit. Am observat petele de cerneală şi cărbune de pe mânecile lui suflecate, părul bătut de vânt strâns cu dibăcie la ceafă, ochii întunecaţi, cumva mai strălucitori de fiecare dată când îi vedeam. Kiki avea dreptate. Nu era nici pe departe barbarul pe care mi-l imaginasem.

Desigur, asta nu însemna că îmi plăcea de el.

Dar puteau să-mi placă poveştile lui.

Tocmai începuse să ningă când am văzut lupii. Au coborât în salturi dealul, pândind de-a lungul marginilor albe ca zăpada. Aveau ochii nemiloşi, deschişi la culoare.

Megari şi-a încleştat mai strâns degetele pe braţul meu. Ne-am întors pe o altă potecă, dar restul haitei se afla pe drum, apărând din

direcţia spre care ne îndreptam. Curând aveam să fim înconjuraţi.

— Lina! a spus Takkan printre dinţi când mi-a înmânat frâiele lui Amiral şi şi-a luat arcul şi tolba cu doar patru săgeţi şi pene albastre. Du-mi sora înapoi la castel!

— Înapoi la castel? a repetat Megari, care mi-a dat drumul la mânecă. Nu, nu rămâi în urmă să...

Takkan însă nu a mai lăsat-o să termine, ci a ridicat-o şi a aşezat-o pe spatele lui Amiral.

Pentru binele lui Megari, m-am urcat şi eu pe cal, înfigându-mi călcâiele de-o parte şi de alta a trupului său ca să-l îndemn să plece.

— Lina! Nu putem să-l părăsim pe Takkan! E rănit. Trebuie să te întorci...

Aceleaşi gânduri mi se învârtejeau în minte. Nu-l mai văzusem niciodată pe Takkan în luptă. Nu mă îndoiam că era iscusit şi că niciun bărbat nu şi-ar dori să-l aibă drept duşman. Dar oricât de destoinic putea fi ca războinic, era încă slăbit din cauza rănii. Nu putea lupta singur cu o haită întreagă de lupi.

Am sărit, dar nu înainte să-l plesnesc pe Amiral, poruncindu-i să o ducă pe Megari înapoi la castel fără mine. Avea să fie mai rapid fără mine în spinare şi ştia drumul. Am aterizat în zăpadă, iar Takkan m-a tras în picioare. După licărul lipsit de speranţă din ochii lui întunecaţi, mi-am dat seama că mă considera nebună pentru că alesesem să rămân.

Cel puţin eram o nebună curajoasă.

Lupii ne-au înconjurat, încurajaţi de pumnalul meu mic şi de răsuflările întretăiate ale lui Takkan. Au mârâit, blana lor cenuşie strălucind de omăt, la fel şi colţii atât de lungi, încât le ieşeau printre buze.

— Stai aproape! mi-a poruncit el, lipindu-şi spatele de al meu.

Ameninţarea vibra în aer, în ritm cu coarda arcului, întinsă sub apăsarea degetelor lui Takkan. Am strâns cu putere din buze, mai înfricoşată că voi icni cu voce tare decât că dinţii lor îmi vor pune capăt.

Un urlet s-a auzit de dincolo de deal – şi apoi lupii au atacat.

Takkan şi-a eliberat săgeţile, trăgând cu precizia unui ţintaş talentat. Fiecare şi-a găsit ţinta, burta sau pieptul unui lup. Dacă ar fi fost numai patru, lupta s-ar fi sfârşit. Dar au sosit şi mai mulţi lupi din spatele copacilor, coborând din vârful dealului.

Takkan şi-a scos sabia.

Deşi eram prada mai vulnerabilă, lupii m-au ignorat complet. Au urlat, evitându-mi atacurile şi înlăturându-mă din calea lor. Nu le păsa decât de Takkan.

Urmau să-l omoare.

Sângele mi-a năvălit în urechi. Lupta s-a mutat spre vârful dealului, lăsând în urmă numai vegetaţie distrusă. Am încercat să-l opresc pe unul dintre lupii care se năpusteau după Takkan, dar membrele lui puternice m-au dat deoparte şi m-am prăbuşit în zăpadă.

Mai jos, un lup se furişa împrejurul dealului. La prima vedere, arăta precum ceilalţi: avea blana zbârlită, de un gri-deschis, şi urechile ascuţite şi vigilente. Însă era mai mic şi urmărea lupta din depărtare. De fiecare dată când Takkan îi ucidea un membru al haitei, scotea un urlet îngrozitor. Urletul lui a fost cel care declanşase atacul.

M-am târât spre el prin frunzişul îngheţat. Pe unul dintre picioarele din faţă avea o brăţară de aur. Neobişnuit pentru un lup.

I-am sărit pe spate, iar picioarele mi-au patinat pe zăpadă când a vrut să mă arunce de pe el. Şi-a îndreptat botul spre mine, cu colţii trosnind, disperaţi să-mi sfâşie faţa, iar lumea s-a învârtit, parcă, preschimbând cerul într-o ceaţă plumburie cu licăriri azurii. Lupul a încercat să mă izbească de deal, însă m-am ţinut bine.

Mirosea a fum şi, cu toate că ochii lui aveau aceeaşi nuanţă tulbure de galben asemenea celorlalţi lupi, reflectau lumina într-un mod straniu, care mă făcea să mă uit mai cu atenţie. Fiara a mârâit şi şi-a scuturat trupul, sperând să scape de mine, dar am refuzat să-i dau drumul, fluturându-mi orbeşte pumnalul.

M-a trântit în zăpadă, pe punctul de a-mi da lovitura finală cu ghearele. Mi-am înfipt însă arma în carnea lui, răsucindu-i lama în adâncul corpului, până când i-a străpuns osul. Lupul a scos un sunet asurzitor. Sângele a ţâşnit din tăietura ascunsă în blana cenuşie.

Am crezut că mă va ataca din nou drept răzbunare, dar ochii lui galbeni m-au măsurat din cap până-n picioare, studiindu-mă cu atenţie. Privirea îi era ameninţătoare chiar şi pentru un lup. Şi ciudat de chibzuită.

Cu o fluturare a cozii, s-a învârtit şi s-a repezit în sus pe deal, urlând pentru a le semnala şi celorlalţi lupi să se retragă.

Takkan a alergat spre mine, respirând greu, cu chipul murdar de sânge şi cu mantia atât de ruptă, încât nu mai putea fi salvată. Dar nu

era rănit şi nici eu nu eram.

Şi-a aruncat sabia de uşurare.

— Ăsta a fost... cel mai nesăbuit, cel mai nebunesc... cel mai curajos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Nu mai vorbi!

L-am tras în zăpadă, lângă mine, şi, pentru o clipă, am stat întinşi acolo, pe jumătate odihnindu-ne, pe jumătate râzând că, printr-un miracol, supravieţuiserăm.

În scurt timp, un cal a galopat spre noi. Era Megari pe Amiral, cu funda de la cingătoare aproape desfăcută, năpustindu-se în direcţia noastră. Avea faţa pătată de lacrimi, dar avea o încruntătură mai feroce decât ar fi putut schiţa orice lup. A sărit de pe cal şi a aruncat un pumn de zăpadă în fratele ei.

— Cum ai putut să mă izgoneşti? Să nu îndrăzneşti să mai faci asta vreodată!

— Şi să te las să fii mâncată de lupi?

Takkan s-a ferit de atacurile surorii sale.

— Mai bine să fiu eu cel care este mâncat de lupi decât să mă omoare mama acasă. Ştii, eşti preferata ei.

— Ştiu.

Megari şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei fratelui său.

— Dar numai pentru că eşti atât de bătut în cap, a precizat ea, prefăcându-se că îl loveşte cu pumnul în coaste. Ce-a fost în mintea ta? Te-ai pus în calea unei haite de lupi când orice persoană cu minte ar fi fugit.

Fratele şi sora au râs.

Fantoma unui râs mi-a scăpat şi mie de pe buze. Un sunet stins, abia perceptibil. Dar o umbră de teamă s-a zvârcolit din vârful blidului meu, un şarpe invizibil care mi-a alunecat în buzunar.

Mi-am vârât mâna înăuntru, scoţând crenguţa de flori de prun pe care mi-o dăruise Megari. Frunzele şi florile se înnegriseră.

Orice bucurie pe care o simţisem a dispărut de îndată, izgonită de un junghi în piept. Pentru o clipă preţioasă, uitasem de blestemul întunecat care pusese stăpânire asupra mea.

Când Takkan şi Megari nu se uitau, am scăpat crenguţa, lăsând mugurii ofiliţi să cadă în zăpadă.

Nu am mai zâmbit pentru tot restul drumului spre casă.

CAPITOLUL 26

M-AM CUTREMURAT CÂND AM VĂZUT CĂ HASEGE SE întorsese la fortăreaţă. Stătea lângă Pao, păzind porţile, şi ne-a întâmpinat pe toţi trei cu o privire posomorâtă.

— Deci e adevărat... Te-ai înhăitat cu fata-demon.

— Te-ai întors mai devreme, vere.

Nu-l auzisem niciodată pe Takkan folosind un ton atât de glacial.

— Ţi-ai pierdut minţile, Takkan? Războiul ne bate la uşă, iar tu mă alungi când ar trebui să păzesc castelul, şi totul pentru acest demon?

— Mai spune-i demon o singură dată şi nu vei mai fi primit înapoi în Iro! Niciodată!

Buzele lui Hasege s-au unit într-o linie subţire. Nu cuteza să se uite la mine, ca şi cum ar fi fost tulburat de prezenţa mea. Cicatricea pe care i-o dăruisem strălucea în lumina violetă a amurgului; era strâmbă, palidă şi urâtă.

— Te avertizez, oamenii vor vorbi. Iro se află deja în dizgraţie după logodna ta anulată. De ce crezi că sunt trimişi mai mulţi soldaţi către Fortăreaţa Tazheni decât aici? Acum ne umileşti şi mai mult, acordându-i titlul de oaspete acestui... acestui spirit rău! Nu-i de mirare că umblă vorba că prinţesa moartă te-a respins pentru că nu ai fost demn.

Răsuflarea mi s-a poticnit în gât, iar un amestec de furie şi ruşine mi s-a învolburat în piept. Nu din acest motiv fugisem de la ceremonie, fir-ar să fie! Oare chiar asta spuneau toţi?

Lângă mine, Takkan a încremenit vizibil.

— Nu-mi pasă de bârfele din Gindara. Dar îi vei arăta mai mult respect lui Shiori'anma.

— Acelaşi respect pe care ţi l-a arătat şi ea? Cât timp am fost plecat, sper că ai încetat să mai pierzi timpul tuturor căutând-o. În privinţa asta, tatăl tău ar fi de acord cu mine. Până şi lordul Yuji a renunţat.

— Chiar aşa? a spus Takkan sumbru.

Luându-şi sora de mână, a trecut cu paşi mari pe lângă Hasege şi s-a întors către Pao.

— Am dat peste o haită de lupi în drum spre casă. Vreau să fie cercetată zona.

— Lupi?

Sprâncenele întunecate ale lui Pao s-au unit într-o încruntătură.

— Nu au mai fost văzuţi lupi în apropiere de Iro de ani buni.

— Ne-au atacat pe deal, nu departe de marginea vestică a gurii de vărsare a râului.

Hasege a râs.

— Ai ajuns să crezi că până şi lupii sunt asasinii lui Yuji, Takkan? Sunt doar fiare şi ai scăpat nevătămat. Chiar *ţi-ai pierdut minţile.*

L-am privit cu atenţie pe Takkan, întrebându-mă dacă îl remarcase pe cel mai mic dintre lupi. Cel cu brăţara pe piciorul din faţă...

Ochii lui păreau sculptaţi din două blocuri de piatră.

— Nu putem exclude posibilitatea ca lordul Yuji să-i fi trimis. E posibil să fi renunţat să o găsească pe Shiori'anma, dar rămâne un trădător. Unul periculos.

— Eu şi Hasege vom merge să investigăm, a spus Pao repede, înghiontindu-l pe Hasege. Vino!

— Nu! a răspuns Hasege. Voi merge singur. Tu escortează-le pe femei înăuntru!

Nu era nevoie. Lady Bushian se afla deja la poartă, alergând spre fiica ei.

— Mamă! a strigat Megari. A fost ideea mea. Am vrut să văd florile de prun şi...

— Să nu mai scoţi nici măcar un singur cuvânt! a întrerupt-o lady Bushian, apoi mi-a aruncat o privire care i-ar fi făcut până şi pe lupi sa scâncească.

M-am târât spre odaia mea, epuizată, cu veşmintele rupte şi fustele ude. Mă gândeam necontenit la atacul lupilor şi la modul în care se ofiliseră florile de prun. Abia vedeam limpede. Din păcate, mi-am dat seama prea târziu că paşii mă îndrumaseră spre odaia Zairenei în loc de a mea.

— Aţi auzit că s-a întors Hasege? îi spunea slujnica. Îl veţi întâmpina? Vorbeşte cu Takkan afară...

— Hasege poate aştepta.

Zairena m-a zărit în dreptul uşii şi a deschis-o larg.

— Ai venit să-ţi iei rămas-bun, Lina?

Rămas-bun?

— Crezi că poţi să o pui în pericol pe Megari şi să rămâi în graţiile lui lady Bushian? a râs Zairena. N-aş fi surprinsă dacă ţi-ar cere să pleci.

Mi s-a încordat maxilarul. Am continuat să merg, dar Zairena mi-a blocat calea.

— Unde fugi? Nu trebuie să te ascunzi, nu când ai acel blid pe cap.

A apucat strâns părţile laterale ale bolului, încercând să-l scoată.

M-am smuls din strânsoarea ei, blestemând în gând holurile înguste ale fortăreţei. Nu aveam dispoziţia necesară să mă lupt cu ea. Hainele îmi erau ude, iar degetele aveau mare nevoie de bandaje noi. Zairena s-a dat într-un final la o parte.

— Ah, am atins un punctul sensibil, nu-i aşa?

Şi-a înclinat capul, atingându-şi aluniţa de pe obraz.

— Ce *ascunzi,* de fapt, sub blidul ăla, Lina? Sper din tot sufletul că este ceva care merită toată osteneala.

Am trecut pe lângă ea, îmbrâncind-o cu umărul. *Osteneală* era puţin spus.

Nu am mai luat mesele în castel. Am lipsit chiar şi de la lecţiile cu Chiruan. Îmi promisese că va găti tofu cu şapte condimente şi crabi în cremă de ou mătăsoasă – două feluri de mâncare care deveniseră preferatele mele. Dar, după excursia din crâng pentru a vedea florile de prun, nu mai aveam nicio dorinţă să învăţ.

Disperarea a răsărit în mine, aşa că mi-am ascuns faţa în mâini. Nenumărate nopţi de mânuire a urzicilor fermecate cu frunze ascuţite ca nişte pumnale şi a spinilor arzători nu reuşiseră să-mi smulgă niciun sunet de pe buze, însă, într-un moment alături de Megari şi Takkan, aproape că distrusesem totul.

Aproape că îmi ucisesem fraţii.

Când m-am săturat să mă plimb dintr-un capăt în altul al odăilor mele şi să-mi plâng de milă lângă fereastră, am explorat fortăreaţa. În cele din urmă, am descoperit un foişor tăinuit în grădini şi mi-am găsit alinarea pe veranda sa caldă şi dosnică. De când cu toate aceste frământări şi discuţii despre războiul cu A'landi, foişorul părea uitat, cu treptele de piatră care duceau spre uşi revendicate de munţi de zăpadă. Am aprins un foc în mangal şi m-am ghemuit lângă acesta, urmărind cum se legănau felinarele atârnate de streaşină îngheţată.

Pentru a trece timpul, am împăturit cocori. Unii minusculi, o

fracţiune din mărimea lui Kiki, din moment ce hârtia era atât de valoroasă!

Nu ţi-ai mai plâns în balul ăsta de milă de-o veşnicie, Shiori.

Când Kiki şi-a fluturat aripile, m-am trezit cu zăpadă pe nas.

Nu s-a întâmplat nimic. Nimeni nu a fost rănit. De ce eşti atât de tristă?

Nu mi-am ridicat privirea.

Înveseleşte-te! Fredonează cântecelul tău prostesc! Nu poţi să lâncezeşti toată ziua. Ai un blestem de rupt!

Ca să fiu sinceră, plasa de scântelar era ultimul lucru la care voiam să mă gândesc. Când am îndepărtat-o pe Kiki cu o fluturare a mâinii, pasărea a bombănit ceva şi a zburat. După o jumătate de oră, am început să mă îngrijorez, aşa că mi-am pus deoparte cocorii de hârtie ca să o caut. Apoi, de nicăieri, Kiki s-a năpustit spre mine, ascunzându-se în coş. În acelaşi timp, o siluetă familiară s-a ivit de după colţ.

— Văd că ai găsit faimosul foişor acoperit de muşchi, a spus Takkan, îndepărtând frunzele aşternute pe bănci. Nu-i de mirare că nu te-am putut găsi, fiind pitită în spatele grădinii. Credeam că vei fi în bucătărie, dar Chiruan mi-a spus că nu te-a văzut de ieri.

Mă căutase? M-am încruntat, dar tot nu mi-am ridicat privirea. Tot nu l-am băgat în seamă. M-am prefăcut că mă concentrez asupra cocorilor, încercând să-i dau de înţeles că vreau să fiu singură.

— Iniţial, foişorul trebuia să fie o ceainărie, a continuat Takkan, dar mama a renunţat la idee. Acum e un loc ideal în care să gândeşti în tihnă... sau să faci vocalize unde doar păsările te pot auzi.

Mi-a oferit un zâmbet şovăitor.

— Sau *să* împăturești păsări din hârtie. Îţi vei pune o dorinţă odată ce vei avea o mie?

Am simţit un nod dureros în gât, răspunzându-i la întrebare doar în gând. Până în clipa aceea, probabil că împăturisem deja peste cinci sute. La început, scopul meu fusese să-mi pun o dorinţă. O dorinţă prostească, ireală. Acum era limpede că nu trebuia să-mi pun speranţele în vechile legende.

Nu, îi făceam pentru mine. Devenise un obicei al meu, să le dau mâinilor ceva de înfăptuit, domolind sentimentul de singurătate care mă copleşea ori de câte ori Kiki era plecată, răspândind veşti despre mine fraţilor mei.

Deşi nu i-am răspuns, tăcerea mea nu l-a descurajat pe Takkan. A

căutat în raniţă după o găluşcă de orez lipicios, învelită în frunze de bambus şi sfoară.

Mi-am ridicat capul.

— Mereu le alegi la cină, a spus el, despachetând una.

Am recunoscut îndată găluşca: era opera mea, cu firul încrucişat în toate locurile greşite şi frunzele strânse prea tare. Cu toate că îmi plăceau atât de mult, încă nu deprinsesem felul corect de a le prepara.

Stomacul mi-a chiorăit, revoltându-se împotriva hotărârii mele de a-l ignora. De două ori mai concentrată asupra cocorilor, nici măcar nu m-am obosit să mă uit în sus când mi-a oferit din nou găluşca.

Kiki s-a agitat înăuntrul coşului cu păsări de hârtie, apoi s-a târât până la cotul meu şi m-a ciupit de braţ.

Nu mi-e foame.

Nu ţi-e foame? După ce am trecut prin atâtea ca să-l găsesc şi să-l aduc aici? Aproape că m-a văzut!

Tu l-ai condus aici? am întrebat-o în timp ce mă prefăceam că îmi scutur zăpada de pe mâneci. *Credeam că îmi vei spune să-l ignor.*

Când ţi-am spus asta?

Kiki m-a ciupit iar de braţ, de parcă un astfel de gest înverşunat mi-ar băga minţile în cap.

M-ai creat din speranţă, Shiori. Crezi că poţi spulbera blestemul fraţilor tăi în braţele disperării? Du-te, du-te să petreci timp cu el!

— Ce ţii acolo în mânecă, Lina? m-a întrebat Takkan cu bunăvoinţă. Dacă sunt prăjituri, îmi voi lua această găluşcă înapoi.

Rezistenţa mi s-a topit numaidecât, dar mai ales pentru că îmi era foame. Am acceptat găluşca şi am devorat-o din trei îmbucături, orezul lipindu-mi-se de dinţi în timp ce mestecam. Mi-am şters gura şi am scos un oftat mulţumit.

— Ceai?

Nu, mersi! Nu aveam să îngădui să fiu mituită decât o singură dată.

Mi-am încrucişat braţele, privind în sus. Takkan mânca la rândul lui o găluşcă, iar pe banca de lângă el se afla o ploscă plină cu ceai.

Arăta diferit azi. În loc de armură, purta o vestă lungă, bleumarin, pe care nu o mai văzusem până acum, cu marginea dreaptă a gulerului trecută peste cea stângă, pantaloni de culoarea hriştii[13] şi o cingătoare

[13] Plantă erbacee cu frunze triunghiulare, flori roz, roşii sau albe şi seminţe mici, lunguieţe şi negricioase (n. tr.).

neagră subţire. Ţinuta îl făcea să arate mai puţin ca o santinelă cu spatele ţeapăn şi mai mult precum cineva pe care mi l-aş fi dorit drept prieten. M-am întrebat dacă Takkan credea despre noi că suntem prieteni.

— Aş fi venit să te caut mai devreme, a spus el deodată, dar am fost plecat cu santinelele... la vânătoare de lupi.

Am mototolit frunzele de la găluşcă în pumn.

Lupi?

— Le-am găsit bârlogul, mi-a povestit Takkan. Ceilalţi au ajuns la concluzia că erau doar lupi, nimic suspect, şi că în mod cert nu fac parte dintr-un atac coordonat al lordului Yuji şi al aliaţilor săi, dar eu nu sunt atât de convins.

Trăgându-şi gluga în jos, s-a aşezat pe o treaptă sub mine şi a vorbit foarte încet.

— Ai fost cu mine, Lina. Ai observat ceva neobişnuit la lupi?

Mi-am strâns buzele, uşurată că o văzuse şi el.

Da, la unul dintre ei. Cel mai mic, cu ochii galbeni.

Mi-am dus mâna la gleznă, indicându-i că purtase o brăţară de aur.

— Am văzut-o, a murmurat Takkan, şi mă gândesc încontinuu la asta. Aliatul lordului Yuji are un vrăjitor numit Lupul – unul care este legat de el printr-o amuletă pe care o poartă asupra sa.

Mi-am amintit ce-mi spusese Seryu despre vrăjitori: erau obligaţi prin jurământ să slujească pe oricine le poseda amuleta.

— Când am adus vorba despre asta, a continuat Takkan, ceilalţi au crezut că mi-am pierdut minţile, pentru că mi s-a părut... pentru că mi s-a părut că e ceva ciudat la lupul pe care l-am văzut. Pentru că mi s-a părut a fi...

A ezitat.

Magie? mi-am trasat peste palmă.

— Da, a şoptit el. Magie.

Takkan a inspirat.

— Nu ştiu prea multe despre magie, Lina, dar am auzit poveşti din afara Kiatei. În fiecare dintre ele, vrăjitorii sunt vicleni, adesea mai vicleni decât stăpânii lor. Presimt că Lupul nu va fi diferit.

A râs încet de sine.

— Ascultă ce vorbe îmi ies pe gură! Am ajuns să mă bazez pe poveşti populare ca să-mi pun la punct strategia. Toţi se concentrează pe învingerea a'landanilor, dar iată-mă aici, îngrijorat din cauza

Lupului! Bine că nu sunt în consiliul împăratului sau comandantul armatei. Nu mă mir că toţi ceilalţi cred că am luat-o razna.

M-am aplecat puţin mai aproape ca să-i arăt că nu credeam aşa ceva. Chiar deloc.

Şi-a coborât vocea:

— Uneori cred că magia nu a părăsit niciodată Kiata. Nu în totalitate. Aş merge cu acest gând chiar mai departe de atât şi m-aş întreba dacă nu cumva prinţii şi prinţesa au fost vrăjiţi – e singura modalitate de a explica de ce nimeni nu a reuşit să-i găsească, a spus Takkan, subţiindu-şi buzele. Dar poate că pur şi simplu mă mint singur. Iarna aici are un fel aparte de a-ţi afecta raţiunea.

Am tremurat, brusc înfrigurată. Takkan se afla atât de aproape de adevăr, dar nici măcar nu ştia acest lucru. Mi-am încleştat degetele în jurul cocorului neterminat, pe care-l ţineam în continuare în mână.

Am mai făcut un singur pliu, apoi am deschis aripile păsării şi i-am arătat-o.

— Ce este? Un porumbel?

Nu!

— O lebădă?

Am lovit uşor capul păsării.

— Un cocor?

Da!

Am pliat o altă foaie într-un cocor. Apoi încă una şi încă una, până când am avut şase, aşezaţi într-un cerc destul de deformat. Nu îndrăzneam să-i arăt mai mult.

— Şase cocori, a spus Takkan. Mă tem că nu înţeleg.

Bineînţeles că nu înţelegea. Era nedrept să-l pun să ghicească. Să-i dau speranţe false, ca şi cum l-ar fi aşteptat o recompensă la sfârşitul jocului.

Vinovăţia şi frustrarea s-au aliat împotriva mea. Am strâns cocorii şi i-am aruncat cât am putut de sus. Au zburat în jos pe scări, cu capetele clătinându-se în vânt, şi au aterizat în zăpadă. Însă unul nu a zburat şi, în schimb, a poposit pe braţul meu. Când l-am apucat de o aripă, Takkan l-a luat de cealaltă. Vârfurile degetelor aproape că ni s-au atins şi, pentru o clipă, mi s-a părut că îi puteam simţi căldura pielii.

Mi-am retras mâna şi m-am întors spre ceaiul pe care îl refuzasem. Se răcise între timp, dar nu a avut un gust amar când l-am dat pe gât. Dimpotrivă, era în continuare aromat, iar urma căldurii sale

persistente m-a liniştit.

Takkan ţinea ultimul cocor în palmă.

— Sunt importanţi pentru tine, nu-i aşa? Cocorii.

În sfârşit o întrebare la care puteam să-i răspund. Am dat din cap.

— Ştii cum au ajuns să aibă coroana aceea roşie pe cap? m-a întrebat.

Nu! Spune-mi!

— Toată lumea ştie că Emuri'en a fost cea mai măreaţă dintre cele şapte zeităţi, a început Takkan, cu vocea din ce în ce mai adâncă pe măsură ce povestea cea mai iubită legendă din Kiata. A creat oceanul din lacrimile ei şi a pictat cerul cu propriile vise. Iar părul ei eclipsa fiecare lumină şi stea din univers. Atât de strălucitoare îi erau buclele, încât soarele i-a cerut o şuviţă şi a purtat-o ca un colier pentru a lumina lumea.

Vocea lui profundă suna precum zumzetul intens al celor mai joase note ale ţiterei.

— Acum, că pământul era luminos, Emuri'en a privit fiinţele umane care locuiau dedesubt şi a început să le iubească. Dar a văzut că fiinţele umane erau slabe, deschise la invidie şi lăcomie. În fiecare dimineaţă, zeiţa îşi tăia părul, îi atenua strălucirea vopsindu-l roşu – culoarea puterii şi a sângelui – şi lega diferiţi muritori împreună, unindu-le destinele prin dragoste. Dar, cu fiecare şuviţă pe care o tăia, puterea i se diminua, aşa că a folosit norii pentru a făuri o mie de cocori – păsări sacre care să o ajute să-şi îndeplinească în continuare sarcina.

Takkan a scos cele două fire folosite pentru a ne împacheta găluştele de orez şi a ţinut unul sub ciocul cocorului.

— De-a lungul timpului, a dăruit atât de mult din puterea ei, încât nu a mai putut rămâne în ceruri şi a căzut pe pământ. Cocorii au încercat să o prindă, dar, când s-au avântat după ea, şi-au vărsat vopseaua roşie pe frunte, creând coroana stacojie care există şi astăzi.

Vocea i s-a îmblânzit.

— Când Emuri'en a văzut ce s-a întâmplat, a zâmbit pentru ultima oară şi i-a făcut să promită că îi vor continua sarcina, legând sorţile şi destinele fiinţelor umane. Cei o mie de cocori au zburat spre ceruri, rugându-se ca ea să fie reînviată. Deşi zeii înşişi şi-au dorit ca sora lor să se întoarcă, nu au putut să o aducă înapoi. În schimb, i-au luat ultima şuviţă de păr şi au plantat-o pe pământ, în speranţa că va renaşte într-o zi. Şi a renăscut, dar aceasta este o poveste pentru altă

dată.

Takkan a luat un alt doilea cocor din zăpadă şi i-a strecurat celălalt fir sub cioc.

— Până în ziua de azi, cocorii poartă firele destinului nostru. Se spune că de fiecare dată când drumurile a doi oameni se încrucişează, la fel se întâmplă şi cu firele lor. Când devin importanţi unul pentru celălalt sau îşi fac o promisiune unul altuia, se formează un nod, care îi leagă.

Takkan a înnădit cele două fire la un capăt, apoi şi-a coborât vocea.

— Dar când se îndrăgostesc, firele lor sunt legate la ambele capete, devenind unul.

A înnodat capetele noului fir, astfel încât acesta să devină un cerc.

— Şi destinele lor sunt unite irevocabil.

Era sfârşitul poveştii.

Când Takkan mi-a oferit firele legate, am ezitat.

— Dacă soarta este o încâlceală de fire, atunci voi avea mereu o foarfecă la îndemână, le spuneam profesorilor mei când ne vorbeau despre Emuri'en. Alegerile mele sunt doar ale mele. Le voi face aşa cum îmi doresc.

Vorbe uşor de spus pentru o prinţesă, dar eu nu mai eram una.

Am întins prea târziu mâna spre Takkan. O rafală de vânt i-a smuls firele din strânsoare.

Au căzut în zăpadă şi m-am repezit să le ridic înainte ca vântul să le fure din nou. Însă ori am fost prea lentă, ori vântul a fost prea iute. Firele destinului nostru s-au răsucit în aer, fluturând deasupra acoperişurilor, apoi departe, tot mai departe.

Doar zeii ştiau ce se va alege de ele.

CAPITOLUL 27

ERAM ÎN BUCĂTĂRIE CÂND AM AUZIT STRIGĂTELE. ŢIPĂTUL strident a acoperit zgomotul produs de tocătorul lui Chiruan, şuieratul constant al ibricului şi zăngănitul oalelor bucătarilor care pregăteau prânzul.

Mi-am coborât cuţitul, ştergându-l de şort, şi m-am întors spre bucătarul-şef.

Ce s-a întâmplat?

— Du-te şi aruncă o privire!

Mi-am luat mantia şi am fugit afară. Un grup se strânsese deja lângă grădina aflată vizavi de poarta de miazănoapte.

L-am observat mai întâi pe Hasege, îndrumând-o pe Zairena printre bărbaţi şi femei. Tânăra purta un evantai din mătase neagră, decorat cu ciucuri cu mărgele, pe care-l ţinea în faţa ei, acoperindu-i totul în afară de ochi.

Oare Zairena fusese cea care ţipase? Nu, nu putea fi ea! Avea bărbia ridicată şi mânecile îndoite frumos la manşete – mergea încet, ca şi cum s-ar fi îndreptat spre templu pentru un ritual de rugăciune.

Ce caută aici? m-am întrebat. *Ce se întâmplă?*

Zairena şi-a strâns evantaiul şi a îngenuncheat; purta veşmintele albe care parcă se pierdeau în zăpadă. M-a ridicat pe vârful picioarelor, atentă la Kiki, care îmi zburase din mânecă pentru a descoperi ce era cu toată această agitaţie.

Apoi am văzut-o.

O santinelă moartă zăcea în zăpadă. Sub soarele sfios de iarnă, umbrele se agăţau de trupul nemişcat. Deşi cineva îi acoperise ochii cu o cingătoare subţire, l-am recunoscut imediat pe războinic.

Inima mi-a sărit în gât. *Oriyu.*

Vene albastre îi străbăteau pielea palidă, iar părul cărunt îi era încâlcit la tâmple. Totuşi, buzele lui au fost cele care mi-au atras atenţia.

Buzele lui! a icnit Kiki. *Sunt... sunt...*

Negre. Mi-am încrucişat braţele, înfiorată. Nu aveam nevoie de ani

întregi de studiu cu preotesele din Nawaiyi ca să recunosc otrava. Patru Răsuflări.

Ridicându-şi din nou evantaiul, Zairena a dat solemn din cap către Takkan.

— Patru Răsuflări, ne-a anunţat ea pe toţi, pe tonul ei cel mai grav. În decurs de un ceas de când este băută, buzele victimei devin negre, iar moartea nu se lasă mult aşteptată.

Zairena s-a întors spre slujitoarea de lângă ea, cea care trebuie să fi descoperit santinela moartă.

— Du-te acum la templu! Purifică-ţi spiritul de această crimă îngrozitoare! Te voi însoţi... Trebuie să ne rugăm ca sufletul lui Oriyu să-şi găsească pacea şi să nu rămână aici să ne bântuie!

Când privitorii s-au dat la o parte pentru a le face loc, am profitat de ocazie pentru a-mi croi drum cu coatele spre cadavru.

Mi-am ţinut capul jos, strecurându-mă prin mulţime până i-am putut vedea pe Hasege şi pe Takkan.

— Va fi înmormântat în seara asta, a anunţat Hasege cu duritate. Asasinul va fi prins. Acum întoarceţi-vă la treburile voastre!

Mulţimea s-a împrăştiat, dar eu am rămas. Santinelele cercetau cadavrul lui Oriyu şi am vrut să văd ce găseau.

Hasege mi-a fluturat o torţă în faţa ochilor.

— Nu eşti binevenită aici!

— Las-o să treacă! a spus Takkan, păşind între noi.

Era tras la faţă, cu fiecare mişcare de obicei graţioasă împovărată de durere. Mi-a părut rău pentru el. Oriyu fusese prietenul lui.

— Poate că va vedea ceva ce ne-a scăpat.

— Ea ar putea fi asasinul, a răspuns Hasege cu asprime. Nu e din Iro şi nu are nicio familie care să garanteze pentru ea. Uită-te la blidul ăla de pe capul ei! Ascunde ceva...

— Ţi-am spus deja că se află sub protecţia mea.

Hasege a coborât torţa ca să mă lase să trec, dar a urmat o tăcere apăsătoare. Mi-am dat seama că mulţi dintre bărbaţi erau de acord cu el şi nu mă plăceau. M-au privit cu ochii mijiţi şi cu maxilarele încleştate când m-am apropiat de Oriyu.

Măcar Pao mi-a făcut loc.

— A stat de strajă acum două nopţi, păzind focurile, a murmurat el. Oriyu nu mai dormise de zile bune, aşa că i-am luat tura şi l-am sfătuit să se odihnească. Atunci când nu a apărut pentru următorul schimb,

am presupus că i se ceruse din nou să caute lupii.

Am răscolit zăpada din jur, cercetând buzele înnegrite ale lui Oriyu, veşmintele lui şifonate, piesele de armură îndepărtate de Pao şi de celelalte santinele. Nimic.

Am inspirat. Tămâia de pe hainele lui mirosea puternic şi ciudat de dulce.

I-am făcut semn lui Pao, apoi am scos sunete de adulmecare şi m-am prefăcut că adorm. Am încercat să-i explic că Patru Răsuflări putea fi inhalată.

Inspiri otrava şi adormi, am scris în zăpadă. *Apoi o mănânci. Şi mori.*

Pao s-a încruntat.

— Crezi că asasinul l-a obligat pe Oriyu să mănânce otrava în timp ce dormea?

Nu puteam fi sigură, aşa că am ridicat din umeri. Era o presupunere.

În cazarma din afara zidurilor stăteau sute de soldaţi, dar santinelele ţineau evidenţa tuturor persoanelor care veneau şi plecau din fortăreaţă. Asta putea uşura semnificativ identificarea asasinului. Doar dacă nu cumva...

Nu a plecat? am scris.

Pao mi-a transmis mai departe deducţia, însă ceilalţi mi-au întâmpinat teoria cu priviri ameninţătoare şi încruntături. Urechile mele au distins fără probleme ideea esenţială a discuţiei: Ce ştiam eu, „o biată fetişcană subţirică", despre crime şi otrăvuri? Au fost folosite şi alte nume pentru mine, mai creative, până când Takkan i-a redus pe toţi la tăcere cu o privire feroce.

Fusese tăcut. Ochii lui întunecaţi străluceau, luminaţi de focurile torţelor, în timp ce privea cu atenţie cadavrul prietenului său.

Sub mâneci, mi s-a făcut pielea de găină. Eram convinsă că se gândea la epistola pe care o găsise în apropiere de satul Tianyi. Dacă lordul Yuji chiar descoperise o modalitate de a produce Patru Răsuflări, cu siguranţă putea provoca nenumărate probleme.

Takkan s-a aplecat să desfăşoare eşarfa din jurul gâtului lui Oriyu, împăturind-o cu grijă lângă el, apoi a început să scoată mănuşile şi veşmintele prietenului său.

— Takkan, ce faci? Deja am...

Takkan le-a ignorat pe santinele.

— Pao, ridică un felinar!

A cercetat cu meticulozitate cadavrul prietenului său, întorcându-l

pe o parte.

— Acolo! a spus el într-un final, trasând cu degetele o pânză de vene aurii ascunse sub braţele lui Oriyu.

A descoperit şi mai multe pe ceafă, urme aproape în întregime şterse.

— Lina a avut dreptate, a încuviinţat el. Se pare că Oriyu *chiar* a inhalat Patru Răsuflări înainte să i se administreze o doză fatală.

— Şi cu ce ne ajută informaţia asta mai exact?

Takkan s-a ridicat.

— Vom închide fortăreaţa, a spus el ferm. Nimeni nu poate intra sau ieşi până nu-l identificăm pe asasin.

— Să închidem fortăreaţa? a exclamat Hasege bănuitor. Vrei să spui că tu chiar o crezi pe fata asta? Doar un prost ar rămâne.

— Un prost sau, dimpotrivă, cineva foarte inteligent. Cineva cunoscut şi de încredere. Nu ne putem asuma niciun risc.

— Măcar trimite-ne pe câţiva dintre noi să caute în afara fortăreţei, a insistat Hasege. Sau nu ai încredere nici măcar în propriii oamenii? În propria rudă de sânge?

Răspunsul lui Takkan a fost inuman de rece.

— Dacă uneia dintre rudele mele de sânge îi stă în obicei să dezonoreze numele Bushian, atunci nu este demnă de încrederea mea.

Hasege m-a învrednicit cu o privire duşmănoasă. Se străduia din greu – şi nu reuşea – să-şi stăpânească furia.

— Până la urmă, de unde ştim că asasinul s-a aflat de la bun început în fortăreaţă? a mârâit el. Oriyu ar fi putut să fie otrăvit în timp ce se afla dincolo de ziduri, vânând lupi. O misiune prostească pe care *tu* ai ordonat-o, deoarece crezi că lordul Yuji i-a trimis să te omoare.

Expresia lui Takkan s-a întunecat.

— Încerci să insinuezi că eu sunt de vină pentru moartea lui Oriyu?

— Calmează-te, vere! Nu arunc cu pietre. Pur şi simplu iau în considerare toate posibilităţile. Aşa cum şi ţie îţi place să faci.

Takkan şi-a privit vărul în ochi.

— Atunci hai să luăm în considerare posibilităţile! De ce ar vrea cineva să-l otrăvească pe Oriyu de două ori? Mai întâi, întemniţându-l într-un somn adânc, apoi hrănindu-l cu o doză letală?

Hasege vorbea lent, atent la fiecare cuvânt rostit.

— Aş pune pariu că asasinul a avut o altă ţintă în minte, iar Oriyu a fost expus la otravă din greşeală. Odată ce asasinul a aflat, l-a ucis... şi a

sperat că frigul îi va şterge toate urmele lăsate de Patru Răsuflări pe piele.

— Eu zic că asasinul l-a confundat pe bătrân cu tine, a argumentat Hasege. Cred că acum se îndreaptă direct spre taberele lui Yuji, comiţând o grămadă de gafe în drumul lui, în vreme ce noi stăm aici şi emitem fel şi fel de teorii, pierzând timpul, în loc să fugim după el.

— Asta nu a fost o tentativă de asasinare eşuată la adresa mea, a spus Takkan, ridicând cingătoarea lui Oriyu. Presupunem că asasinul *este* un asasin. Există modalităţi mai uşoare de a ucide un om decât cu Patru Răsuflări. Alte otrăvuri sunt la fel de letale, la fel de rapide. Nu, Patru Răsuflări este unică, deoarece îşi poate face victimele să doarmă profund, astfel încât să devină vulnerabile şi uşor de capturat.

— Deci otrava ar putea fi folosită pe cineva precum împăratul? a zis Pao.

— Sau pe copiii imperiali.

M-a cuprins un fior. Gura lui Hasege s-a strâmbat într-un zâmbet cinic.

— Zău, Takkan, doar nu legi moartea lui Oriyu de epistola aia pe care ai găsit-o, nu-i aşa?

— Nu poate fi o coincidenţă.

— Hai să presupunem că asasinul se află într-adevăr în fortăreaţă, a spus Hasege. Pe cine ar vrea să rănească, dacă nu pe tine?

— Nu vom şti până nu-l vom găsi, a răspuns Takkan sumbru şi a ridicat cingătoarea lui Oriyu. Oriyu nu avea obiceiul să ardă tămâie. Pornind de aici, descoperim de unde provine. Îi interogăm pe toţi cei din fortăreaţă. Takkan s-a întors apoi cu spatele la Hasege ca să se adreseze direct celorlalte santinele: Indiferent de afilierea asasinului, trebuie să-l găsim... înainte să mai omoare pe cineva. Aţi înţeles?

Una câte una, santinelele s-au înclinat, dându-şi şoptit acordul. M-am uitat pe furiş la Hasege şi i-am observat buzele subţiri şi focul mocnind în ochii negri. El a refuzat să se încline.

Santinelele au plecat în şir indian; trei dintre ele l-au luat pe Oriyu, iar restul s-au întors în castel alături de Takkan. Numai Hasege s-a îndreptat spre porţi pentru a ordona ca acestea să fie închise până la noi ordine.

I-am urmărit paşii grei înfundându-se în zăpadă. Se schimbase ceva în aer. Peste castel se aşternuse un văl de nelinişte şi neîncredere.

Exista un trădător printre noi.

În noaptea aceea am fost atât de supărată, încât abia am simţit frigul. Mi-am deschis traista, scoţând urzicile şi împrăştiindu-le înaintea mea asemenea unor bucle de foc. După atâtea săptămâni, trupul meu dezvoltase o toleranţă neaşteptată la spini şi, deşi mâinile îmi ardeau şi mi se umpleau de băşici sub căldura lor dogoritoare, cel puţin durerea devenise suportabilă.

Ceea ce însemna doar că mintea mea se putea concentra asupra altor lucruri, cum ar fi trădătorul din castel.

Crezi că mama ta vitregă a avut ceva de-a face cu răscoala lordului Yuji? m-a întrebat Kiki.

Trebuie să fie implicată, i-am răspuns în gând, tăind un spin de pe scântelar. *Altfel, de ce ne-ar fi trimis pe mine şi pe fraţii mei atât de departe? Pentru a-l detrona pe tatăl meu. Poate că Yuji este iubitul ei şi în tot acest timp a complotat să-l pună pe tron.*

Dar de îndată ce ideea a prins contur, o coardă de incertitudine a vibrat înăuntrul meu, de parcă trupul mi-ar fi fost transformat într-un instrument muzical. De-a lungul anilor, mulţi bărbaţi o doriseră cu înflăcărare pe Raikama, însă ea îi fusese extrem de loială tatălui meu. Întotdeauna fusese.

Sau am crezut asta pentru că mă vrăjise?

Fireşte că o făcuse, am bombănit în sinea mea. Probabil că ne vrăjise pe toţi, astfel încât să devenim marionetele ei, să o iubim.

O durere nouă mi-a răsărit în piept. Era ca o fantomă lăuntrică, umbra unui sentiment care ieşise la suprafaţă prin fisurile memoriei pentru a-mi aminti că, odinioară, o iubisem cu adevărat pe Raikama – chiar dacă nu-mi aminteam de ce.

Pentru că făcea parte din vraja ei, m-am mustrat, iritată că îi îngăduisem furiei faţă de mama mea vitregă să se disipeze, chiar dacă doar pentru o clipă. Mi-am încleştat pumnii.

Raikama e un şarpe, i-am zis cu înverşunare lui Kiki. *Ea însăşi mi-a spus asta odată. Atunci nu am înţeles, dar acum o fac. Este ca o otravă şi încearcă să distrugă Kiata.*

Pasărea mea de hârtie a ridicat privirea, fără să-şi ascundă scepticismul.

Atunci de ce să-şi mai bată capul cu tine şi cu fraţii tăi? De ce să nu vă ucidă şi să-l detroneze pe tatăl vostru dintr-odată? Cu siguranţă are puterea să ducă un astfel de plan la bun fârşit.

Era o întrebare care mă frământase luni întregi. Se preschimbase într-un ghimpe înfipt în mână, unul pe care cu cât mă străduiam mai tare să-l scot, cu atât continuam să-l împing mai adânc.

Este ca o otravă, am repetat, refuzând să discut mai departe despre asta.

Totuşi, în subconştient au început să apară primele îndoieli. Timp de câteva secunde, renunţasem la ura mea pentru Raikama – pentru prima dată de când fusesem blestemată. Aş fi putut jura că, în acel moment, orice vrajă îmi întuneca amintirile păruse să slăbească.

Nu, trebuia să fie imaginaţia mea! De ce şi-ar fi folosit Raikama puterile asupra amintirilor mele? Ce răspunsuri putea conţine trecutul meu?

Nu avea niciun sens, însă am continuat să-mi pun întrebări. Am continuat să-mi explorez golurile din memorie. Iar în acea noapte, în visele mele, am început să-mi amintesc.

— Andahai a spus că cineva a încercat să-l otrăvească pe tata săptămâna trecută, am zis eu, prinzând-o pe Raikama singură în odaia ei.

Îşi pieptăna încet părul şi fredona în sinea ei... până când m-a văzut.

— A spus că ai preparat un antidot care l-a salvat. Cum l-ai făcut? Ţi-ai folosit şerpii?

Raikama a stat puţin pe gânduri, la fel cum procedam şi eu înainte de a decide dacă să mint sau nu.

— Da, cu şerpii mei! Uneori, dar nu adesea, otrava este leacul pentru otravă. Este un remediu tăinuit.

— Pot să-i văd? Oh, te rog! Hasho aduce mereu acasă broaşte râioase şi şopârle, dar nu reuşeşte niciodată să găsească şerpi. Şi nu am intrat niciodată în grădina ta.

— Ar fi periculos, Shiori! mi-a explicat Raikama. Unii dintre şerpii mei sunt otrăvitori. S-ar putea să muşte o zurbagie ca tine.

A fost o glumă afectuoasă, însă una rostită cu o voce încordată. Un copil mai precaut ar fii schimbat subiectul. Eu însă nu eram aşa.

— Nu-ţi faci niciodată griji că te vor muşca? am întrebat-o.

— Otrava nu prea are efect asupra mea. Şerpii mei ştiu că nu trebuie să-şi încerce norocul cu mine.

— De ce nu are efect asupra ta?

Ea a râs, felul ei de a mă tachina.

— Într-o zi, curiozitatea fi va însemna drumul spre pierzanie,

micuţo.

— De ce? am insistat.

O clipă de tăcere.

— Pentru că sunt una dintre ele, a spus ea într-un final.

Şi-a pus pieptenele deoparte, cu ochii rotunzi şi luminoşi.

Apoi, când a clipit, au devenit galbeni... ca ai unui şarpe.

M-am trezit, aproape sărind din pat. Amintirea ar fi trebuit să mă înfricoşeze, dar într-un mod straniu şi de neînţeles, nu a făcut-o.

Deoarece, pentru cea mai scurtă clipă dintre toate... mi-a fost dor de ea.

CAPITOLUL 28

LA SFÂRŞITUL SĂPTĂMÂNII, MI-AM RIDICAT PIATRA PENTRU ultima oară, ţinând-o cu mare ceremonie deasupra urzicilor. Apoi am atacat cel din urmă spin, lovindu-l până când s-a desprins cu un pocnet.

În sfârşit terminasem. Ce era mai greu trecuse. Gata cu frunzele ascuţite, gata cu spinii arzători. Focul demonilor încă strălucea prin scântelar, ca un fulger de o intensitate mai scăzută, însă nu mă mai orbea cu fiecare sclipire. Acum fiecare filament scânteia cu un luciu efervescent, un caleidoscop de lumini şi culori.

Aş fi putut să le admir toată ziua. Dar mai aveam ceva de făcut înainte ca sarcina mea să fie îndeplinită.

M-am întors în odăile mele, unde am testat fibrele scântelarului cu degetele. La atingere se simţeau mai aspre decât păreau, asemănătoare cu nişte paie. Şi la fel de fragile. Fără învelişul oferit de focul demonilor, se destrămau uşor. Trebuiau să fie răsucite împreună.

Trebuiau filate.

Prima oară m-am gândit că aş putea fi ingenioasă şi să-mi asamblez propriul fus dintr-o pensulă de scris. Am înfăşurat fibrele scântelarului iar şi iar, încercând să imit mişcările Zairenei cu fusul ei. Dar era imposibil. M-am ales cu un fir zgrunţuros şi grosier. În plus, avea să dureze săptămâni, dacă nu chiar luni, să-mi termin munca în acest fel.

Aveam nevoie de roata de tors a Zairenei.

Problema era că, de când mă prinsese cercetând-o intens în odaia de recreere a lui lady Bushian, o ţinuse în odăile ei private.

Nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să mă prindă transformând urzici fermecate în fire la fel de fermecate, am mormăit în tăcere, vorbind cu Kiki. *Deja crede că locul meu e în temniţă. Imaginează-ţi cât de veselă ar fi la perspectiva de a-mi vedea capul în vârful unei suliţe.*

Ce alternative ai? m-a întrebat Kiki.

Nu prea multe, am recunoscut, îmbrăcându-mă cu hainele de bucătărie. O *să încep prin a-i face nişte prăjituri.*

Prăjituri? a repetat pasărea mea, încreţindu-şi ciocul de hârtie.

Serios, Shiori?

Da! Ori de câte ori Hasho intra în belele din cauza mea, întotdeauna mă revanşam faţă de el cu mâncare. Mâncarea este cea mai bună ofertă de pace.

Poate pentru tine, a spus Kiki, încă neîncrezătoare. *Cineva ca Zairena ar prefera bijuteriile.*

Ei bine, nu am bani pentru bijuterii. Am acces la bucătărie, iar Zairena a spus că îi e dor de deserturile din provincia ei.

Aşadar, prăjituri.

Nu orice tip de prăjituri. Prăjiturile-maimuţei.

Prăjiturile-maimuţei fuseseră numite aşa deoarece toată lumea ştie că maimuţele-de-zăpadă se strecurau din păduri pentru a le fura. Erau rotunde, portocalii şi umplute cu alune, de obicei servite pe beţişoare, astfel încât să semene cu nişte picioare îmblănite, încolăcite în jurul unor tulpini de bambus. Petrecusem o mulţime de Festivaluri de Vară urmărind vânzătorii din Chajinda cum le prepară şi eram încrezătoare că pot reproduce reţeta.

Poate un pic prea încrezătoare.

Am folosit morcovi pentru a colora făina de orez, dar nuanţa obţinută mi-a amintit mai degrabă de pieliţa pufoasă a unei piersici decât de coaja unei portocale. După ce am folosit un ciocan de lemn ca să bat aluatul şi să pisez alunele, unele prăjituri au ajuns să aibă prea multe alune, iar altele prea puţine. Şi prăjirea lor s-a dovedit a fi dificilă. Aluatul se tot lipea de tigaie şi le-am ars marginile în loc să le fac crocante.

La următoarea serie, am învăţat din greşeli şi am acordat mai multă atenţie prăjiturilor. Mama îmi pregătise o gustare asemănătoare cândva, amestecând nucă de cocos cu alune. Îmi dăduse o lingură de lemn şi-mi ţinuse mâinile deasupra focului.

„Aminteşte-ţi cântecelul nostru! Cântă-l o dată, apoi întoarce", spusese ea. „Cântă-l din nou, apoi întoarce".

Channari era o fată care locuia la malul mării
Şi păstra focul aprins în aşteptarea surorii ei.
Dar, ce prepara pentru un zâmbet fericit?
Prăjituri, prăjituri, cu nucă de cocos şi curmale.

Aproape terminasem de prăjit a doua serie când Takkan şi Pao au

intrat în bucătărie. Un strat fin de zăpadă proaspătă le împodobea mantiile, ca o poleială iernatică, iar frigul de afară îi înroşise nasul şi obrajii lui Takkan – o imagine adorabilă, care m-a umplut de mai multă duioşie decât mi-aş fi dorit.

— Cam devreme pentru desert, nu-i aşa? m-a întâmpinat el. Cum te aştepţi ca eu şi Pao să căutăm asasini când ne ispiteşti cu aceste mirosuri?

A întins mâna peste grătar, dar i-am îndepărtat-o cu o lovitură uşoară.

Încă sunt fierbinţi.

— Pot lua una dintre acelea? m-a întrebat Pao, arătând spre farfuria cu prăjituri de sacrificiu – cele pe care le arsesem.

Când i-am dat toată farfuria, umbra unui zâmbet aproape că a reuşit să-i îmblânzească expresia serioasă. Aproape.

— Ţi-ai făcut un aliat pe viaţă, a glumit Takkan când Pao s-a îndreptat spre un colţ al bucătăriei pentru a mânca.

Pao începea să-mi amintească de fraţii mei. Urechile îi ieşeau puţin mai mult în evidenţă, la fel de mari ca ale gemenilor, iar zâmbetele îi erau câştigate cu greu ca ale lui Andahai.

Dar Takkan? Încă nu-mi formasem o părere despre fostul meu logodnic. Cumva, părea greşit să-l compar cu fraţii mei.

Când s-a apropiat şi s-a aplecat peste tigaie, am devenit brusc recunoscătoare focului care trosnea sub prăjiturile-maimuţei – o explicaţie credibilă pentru roşeaţa care îmi ardea faţa.

L-aţi găsit pe asasin? m-am grăbit să-l întreb pe muteşte, indicând cingătoarea lui Oriyu, pe care Takkan şi-o trecuse peste braţ.

— Nu, eu şi Pao încă îl căutăm. I-am interogat pe toţi cei din Iro, dar nu am aflat nimic.

Şi-a fluturat mâna spre prăjiturile mele.

— Ce frumos din partea ta să ne trimiţi astăzi la treabă cu gustări!

Nu sunt pentru tine, am început să mimez, dar Takkan a întins mâna spre una dintre prăjiturile aflate pe grătar.

A scos un strigăt.

— E fierbinte!

Mi-am încrucişat braţele la piept, abţinându-mă cu greu să nu râd.

Cu o astfel de răsplată te alegi când eşti nerăbdător.

Takkan ţinea în continuare prăjitura, însă o arunca dintr-o mână în cealaltă ca să se răcească mai repede. În cele din urmă, a luat o

înghiţitură şi a mestecat.

Am dat agitată din mâini, în mod cert nerăbdătoare. *Cum e?*

— Acum cine este nerăbdător? m-a tachinat el.

Avea gura plină, aşa că i-am distins cu greu cuvintele.

— Abia am terminat de mestecat prima îmbucătură. Voi avea nevoie de încă una pentru a-mi forma o părere.

A luat încă o înghiţitură, păstrându-şi expresia perfect neutră, fără să-şi demaşte nici măcar pentru o clipă opinia.

Takkan a zâmbit larg.

— Mereu am savurat o prăjitura-maimuţei gustoasă. M-am relaxat.

Sunt uşor de recunoscut? Nici prea dulci? Nici prea îndesate?

Nu mi-a înţeles întrebările, dar mi-a înlăturat grijile când a întins mâna după o altă prăjitură. L-am lăsat să o ia înainte să-l îndepărtez cu un ghiont şi să arăt spre Pao.

Împarte cu el!

— Pentru cine sunt restul?

Mi-am fluturat mâna ca un evantai pentru a o indica pe Zairena.

Takkan şi-a arcuit o sprânceană.

— Zairena? Ţi-a cerut să le faci azi?

Nu! De ce? am întrebat şi am ridicat din umeri.

— A spus că au cel mai bun gust când le mănânci în zăpadă.

Takkan şi-a scos prăjitura pe fereastră şi, de îndată ce fulgii de nea au aterizat pe aluatul crocant, vălătuci mici de abur au răsărit pe suprafaţa prăjită, unduindu-se spre cer.

— Cozi de maimuţă.

Am zâmbit. Chiar arătau ca nişte cozi de maimuţă.

Mi-a fost greu să mi-o imaginez pe Zairena ca pe un copil capricios, cu o imaginaţie atât de bogată, dar ştiam din proprie experienţă cât de mult se poate schimba cineva după o mare pierdere. Poate că exista într-adevăr o şansă să devenim prietene.

Takkan mi-a oferit prăjitura aburindă. Cine ar fi crezut că Zairena avea dreptate? Zăpada a întărit mai repede aluatul lipicios, făcându-l şi mai crocant.

Am dat din cap, încântată de rezultat.

— Acum voi mai lua câteva cu mine. Pentru Pao, fireşte.

Mi-a făcut cu ochiul, umplându-şi buzunarele cu prăjituri.

— Vino, te voi conduce înapoi la castel!

Groaza de a o vedea pe lady Bushian era chiar mai puternică decât groaza de a o vedea pe Zairena. De când eu şi Megari ne strecuraserăm din castel ca să mergem la Muntele Iepurelui, făcusem tot posibilul să o evit. Ştiam că mă învinuia pentru că aproape îi ucisesem fiul şi fiica.

Prin urmare, atunci când m-a primit în odaia ei de recreere, nici că aş fi putut fi mai surprinsă.

— M-ai tot evitat, Lina, a spus ea cu severitate. Lipseşti de la mese şi te ascunzi în umbre ori de câte ori treci pe lângă mine, pe coridoare.

Sub blid, am clipit. Oare fusesem atât de evidentă?

— Curajul este deviza familiei Bushian.

— Mamă, a sărit Megari să-mi ia apărarea, s-a luptat cu lupii alături de Takkan! Nu cred că trebuie să-i ţii o prelegere despre...

— Linişte, Megari! Doar dacă nu cumva ţii neapărat să fii următoarea.

Lady Bushian şi-a îndreptat umerii, recăpătându-şi postura rigidă şi aţintindu-şi din nou privirea asupra mea.

— Data viitoare când alegi să-mi încalci regulile, vii imediat să dai ochii cu mine. Furia mea nu se stinge cu timpul, ci se înteţeşte. Şi eşti *extrem* de norocoasă că şi Takkan a ieşit pe furiş din fortăreaţă. Dacă nu ar fi fost acolo, cu voi două, când au atacat lupii... ei bine, niciuna dintre voi nu s-ar afla acum aici. M-am făcut înţeleasă?

Mi-am plecat capul. Se părea că Takkan nu îi spusese mamei sale despre lupul cu brăţara de aur.

— În regulă. Aşadar, ce ai acolo? Prăjituri? Le-ai făcut într-o încercare de a-mi domoli furia?

Am zâmbit doar, bucuroasă că nu i-am putut răspunde.

— Vino, adu-le înăuntru!

Zairena stătea la războiul de ţesut, făcând o grimasă, probabil nemulţumită că lady Bushian hotărâse să nu mă alunge până la urmă. Am pus tava în faţa ei, silindu-mă să zâmbesc.

— Prăjiturile-maimuţei! a exclamat Megari.

A înşfăcat una, îndesând-o în gură într-un mod asemănător fratelui ei.

— Mmm!

Zairena a luat o prăjitură şi a mirosit-o.

— Chiar arată ca prăjiturile-maimuţei. Totuşi, mai ai multe de învăţat înainte să deprinzi reţeta, Lina. Marginile sunt arse... şi ce culoare ar trebui să fie asta? Maimuţele-de-zăpadă sunt portocalii, nu

roz.

Am tras de obloanele ferestrei. Strălucirea albă a iernii a luminat odaia, iar o briză rece şi înviorătoare s-a strecurat prin grilajul de fier. Zairena a ţâşnit în picioare, deschizându-şi imediat evantaiul ca să-şi acopere faţa.

— De ce ai făcut asta? a exclamat ea. E foarte frig afară! Megari o să răcească!

Mi-am înclinat capul, confuză. Ţineam prăjiturile în afara ferestrei, exact aşa cum îmi arătase Takkan.

— Cozi de maimuţă! a strigat Megari.

Din prăjiturile portocalii s-au înălţat spirale de aburi, iar Megari a luat două, oferindu-i una mamei sale şi pe cealaltă Zairenei.

— Mănânc-o repede, înainte să dispară aburul!

Prăjitura-maimuţei a crănţănit sub dinţii lui Megari, dar Zairena nici nu a vrut să se atingă de a ei.

— Prefer să nu cad în patima dulciurilor, a spus ea, coborându-şi într-un final evantaiul.

— Nu sunt preferatele tale? a întrebat-o Megari.

Zairena şi-a păstrat calmul, bându-şi în tihnă ceaiul.

— Oamenii se schimbă. În plus, deja sunt reci.

Nasul ei a zvâcnit uşor, un gest aproape imperceptibil.

— Uită-te la ele, toate-s arse şi neuniforme! Nu i-aş oferi astfel de prăjituri nici măcar câinelui meu.

— Nici măcar nu ai un câine, a replicat Megari. Şi odinioară le mâncai chiar şi după ce le scăpai în zăpadă.

Lady Bushian i-a aruncat fiicei sale o privire cu subînţeles, însă Megari doar a pufnit.

— Ei bine, asta înseamnă doar mai multe pentru toţi ceilalţi. Mulţumesc că le-ai preparat, Lina!

Am reuşit să-i ofer un zâmbet fetiţei. Dar când mi-am dus prăjitura la buze, mi-am pierdut brusc pofta de mâncare. Zairena minţise despre prăjituri, la fel cum minţise şi despre firele pentru Raikama.

Prăjituri şi fire: lucruri stranii despre care să minţi. Când eu, una, alegeam să mint, o făceam pentru a ascunde adevărul. Comportamentul Zairenei îmi dădea de înţeles că nu ştia adevărul.

De parcă era o impostoare.

Era o bănuială, nimic mai mult. Nu era înţelept să trag concluzii

pripite, dar, pe de altă parte, nu fusesem niciodată un model de înţelepciune.

Ţi-am spus deja, nu toată lumea apreciază mâncarea, aşa cum o faci tu, Shiori, a spus Kiki, care mi-a sărit pe umăr, astfel încât să ţină pasul cu mine în timp ce mă apropiam tiptil de odaia Zairenei.

Pasărea m-a prins de păr, încercând să mă tragă înapoi înainte să acţionez pripit.

Nu crezi că ar trebui măcar să aştepţi până la miezul nopţii?

Atunci va dormi... în odaia ei!

Nu în fiecare noapte. Nu de când s-a întors Hasege.

M-am împiedicat şi am clipit la mica mea pasăre de hârtie. Ce-i mai plăcea să-şi bage nasul peste tot!

Eşti sigură de asta?

Mai sigură decât eşti tu că este o impostoare.

Şi nu te-ai gândit să-mi spui?

Tocmai le-am auzit pe gărzi vorbind despre asta, a zis Kiki, ciripind aproape de urechea mea. *Nu-mi petrec toate zilele trăgând cu urechea la bârfele fiinţelor umane.*

Poate ar trebui, i-am replicat în gând, îndreptându-mă acum spre propriile odăi. *Se dovedeşte a fi o îndeletnicire utilă.*

Kiki m-a săgetat cu o privire nemulţumită, dar pieptul i s-a umflat de mândrie.

În acea noapte, în timp ce Kiki distrăgea atenţia gărzii printr-o serie de năpaste desfăşurate prin toată fortăreaţa, m-am furişat în odaia Zairenei. Era de două ori mai mare decât a mea, însă avea doar o vedere parţială a Muntelui Iepurelui. Unul dintre veşmintele ei albe era pus la uscat peste un paravan pliabil, iar eşarfa neagră, aruncată cu nepăsare, acoperea un taburet. Tămâia ardea intens în faţa unui altar personal, unde am zărit o ofrandă de fructe, vin de orez şi numele părinţilor ei scrise pe plăcuţe de lemn.

Am fluturat mâna pentru a îndepărta mirosul puternic şi m-am postat în faţa cuferelor ei. Înăuntru am descoperit scrisori, cele mai multe de la mama Zairenei către lady Bushian, şi pergamente de la Templul din Nawaiyi, lăudând-o pentru studiile ei sârguincioase. Şi un autoportret.

Kiki a zburat în odaie, aşa că mi-am înclinat capul spre ea, dornică să-i cer părerea.

Ciudat, nu-i aşa? Sa ai mereu un autoportret la tine.

Pasărea a pufnit.

Se iubeşte pe sine. Chiar eşti surprinsă?

Nu, dar tot eram bănuitoare. Am studiat fata din tablou. Cu siguranţă semăna cu Zairena. Aceeaşi bărbie rotunjită şi acelaşi nas ascuţit, o singură împletitură pe spate, aluniţa de pe obrazul drept.

Era ea, fără îndoială.

Am pus tabloul la loc, puţin descurajata. Dar nu mi-am terminat căutarea.

Am trecut la sertare, unde am găsit borcane cu scoarţă de salcie pentru tratarea bolilor de stomac ale lui Megari, talismane şi amulete de îndepărtare a demonilor şi pentru a călători în siguranţă, un vas de tămâie, o gamă largă de produse cosmetice şi exagerat de multe eşarfe şi evantaie.

Iar în cufere, numai fire, fire şi iar fire. Cele de aur fuseseră deja trimise Raikamei – Zareina transformase împachetarea cutiei într-un adevărat spectacol şi nu vorbise despre nimic altceva zile întregi –, dar mai rămăsese o sticlă cu vopsea aurie.

Am ridicat-o. Culoarea *era* luminoasă, dar un asemenea detaliu nu mi-a schimbat părerea despre Raikama. Poate că mama mea vitregă îşi petrecea zilele la rama pentru brodat, însă era la fel de pasionată de cusut precum eram eu de şerpi.

Am scos cu grijă dopul sticlei şi am mirosit. Substanţa avea un iz înţepător, ca o cerneală concentrată amestecată cu o doză puternică de ceai amar. Nimic dulceag. Am rupt o pagină din cartea mea de scris şi am turnat câteva picături pe hârtie.

Dacă este otravă, se va înnegri destul de curând, i-am spus lui Kiki. *Procesul poate fi accelerat prin încălzire… sau prin gătit.*

Am ţinut pagina lângă o lumânare şi am aşteptat. Vopseaua s-a uscat şi a strălucit, devenind netedă şi căpătând o nuanţă şi mai intensă de auriu. Nu de negru.

Nu e otravă? a întrebat Kiki.

Nu, am confirmat eu, pe jumătate dezamăgită şi pe jumătate uşurată.

Deci Zairena nu era asasinul. Poate că antipatia pe care i-o purtam îmi afecta judecata.

Cel puţin planul de a da buzna aici nu fusese în zadar. În colţul camerei se afla roata de tors a Zairenei, acoperită de cearşaful de muselină.

M-am apropiat şovăitor de instrument. Dacă avea să mă prindă folosindu-l pentru scântelar, aveam să fiu aruncată înapoi în temniţă. Alungată pentru că sunt o vrăjitoare. Arsă pe rug, cu sufletul împiedicat să-şi găsească vreodată pacea.

Dar, dacă nu o făceam, fraţii mei aveau să rămână cocori de-a pururi.

Între moartea fraţilor mei şi a mea, o alegeam pe a mea fără ezitare.

Bine că îmi adusesem traista. Am înlăturat cearşaful şi am întins mâna după un fus gol.

Stai de pază! am îndrumat-o pe Kiki.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Zairena să mă prindă filând fibrele de scântelar în odaia ei.

CAPITOLUL 29

NOAPTE DE NOAPTE, MĂ STRECURAM ÎN ODAIA ZAIRENEI să lucrez. La sfârşitul săptămânii eram atât de ostenită, încât mă ardeau ochii şi practic mă clătinam la fiecare pas. Dar aproape terminasem. *Aveam* să termin în seara asta.

Fibrele aspre de scântelar îmi zburau unduitor de pe degete, nerăbdătoare să alunece pe roată şi să se încolăcească în jurul fusului, transformându-se în ceva mai fin. Ceva magic.

Pe măsură ce se topeau într-un fir continuu, unul roşu s-a împletit singur în scântelar – unul dintre firele destinului ale lui Emuri'en. Prima dată când l-am văzut, inima mi-a tresărit de bucurie şi, chiar şi după ce mă întorsesem în odaia mea, entuziasmul m-a împiedicat să dorm. Acum, în această ultimă noapte de tors, inima îmi era îndurerată din motive la care nu voiam să mă gândesc. Blestemul Raikamei începea să mă împovăreze şi voiam doar să-i pun capăt.

Am fost mai neglijentă decât de obicei, uitând să schimb bobina cu una nouă, degetele mele alunecând din când în când de pe roată când piciorul înclina instrumentul într-un unghi precar. Ochii mă usturau de la strălucirea urzicilor, dar degetele îmi lucrau chiar şi atunci când alte gânduri îmi răscoleau mintea. Când în sfârşit mi-am golit traista de ultimul lujer, iar fusul era plin de scântelar gros şi sclipitor, am scos un oftat de uşurare, îngăduindu-mi un moment să-mi admir munca.

Apoi am acoperit roata Zairenei şi am înlăturat orice urmă a vizitelor mele nocturne. Tămâia nu ajuta; mirosul era atât de copleşitor, încât mă adormea. Mi-am frecat temeinic ochii.

Ajută-mă, Kiki!

Kiki a zburat să ridice un fir de scântelar căzut, apoi a scos un scâncet.

Aripa mea! Uită-te cum arată, e distrusă!

Aripa de hârtie a lui Kiki era pătată de vopsea aurie, lichidul infiltrându-se în modelele de pene aurii-argintii schiţate de-a lungul marginilor.

Hai că nu-i sfârşitul lumii! Voi şterge vopseaua. Deschisesem fereastra pentru a lua un pumn de zăpadă şi o frecam de aripa lui Kiki când am auzit paşi pe coridor, podelele de lemn scârţâind sub greutatea lor.

Am înhăţat-o pe Kiki şi mi-am lipit spatele de perete. După ce paşii au trecut, am ieşit în grabă din odaie, blestemând din nou holurile fortăreţei, pentru că erau extrem de înguste.

Zairena se afla în capul scării şi s-a răsucit pe călcâie de îndată ce m-a auzit, cu expresia întunecată de o încruntătură.

— De ce te furişezi pe aici?

Avea părul despletit, eliberat din împletitura obişnuită, mânecile mototolite şi buzele uşor umflate. Mi-am ridicat bărbia la înfăţişarea ei răvăşită.

Te-aş putea întreba acelaşi lucru.

Am pornit cu paşi mari spre scări, dar Zairena nu a vrut să se dea la o parte.

— N-ai ce căuta în aripa Grădinii de Miazănoapte. Ai fost în odaia mea?

M-a prins de încheietura mâinii şi mi-a scuturat-o, de parcă aş fi furat bijuterii şi le-aş fi ascuns în mâneci.

— Arată-mi ce se află în traistă!

Sângele îmi bubuia în urechi.

Poftim, deschide-o singură!

Zareina a înlăturat repede clapeta. Interiorul tolbei era la fel de gol ca partea întunecată a lunii.

Am crezut că descoperirea o va linişti, dar Zairena părea doar mai înfuriată. Mi-a azvârlit traista înapoi în braţe, nervoasă.

— Păzeşte-ţi spatele! a şuierat ea. Aici spânzurăm hoţii, dar aş prefera să te văd arzând.

Cât s-a îndepărtat, păşind cu aroganţă, mi-am înnodat la loc traista.

Vrei să-i scot ochii pentru tine? m-a întrebat Kiki, zburând din blidul de pe cap.

Tentant, am mormăit eu. *Dar nu! Nu merită osteneala!*

Ea nu e înfricoşătoare, nu ca mama ta vitregă. Dar ceva nu-mi miroase a bine, Shiori.

Am căscat, prea obosită ca să-mi pese. Zairena mă ameninţase întreaga iarna. Era ca un şarpe fără venin. Muşcăturile ei nu te puteau ucide.

Deşi te puteau răni.

A doua zi dimineaţă, când am ajuns în bucătărie, pregătită să lucrez ca de obicei, Rai şi Kenton m-au oprit la uşă. S-au înghesuit unul în

altul, amintindu-mi de doi somni, cu mustăţile lungi şi inegale şi minţile prea goale pentru a gândi de capul lor.

În ultimele săptămâni pusesem bazele unui mod civilizat, dacă nu chiar cordial, de a lucra împreună în bucătărie. Rai chiar începuse să mă lase să iau cantităţi mici de zahăr din proviziile lui, iar Kenton recunoscuse în sfârşit că supa mea de peşte era mai bună decât a lui. Aşadar, de ce mă priveau cu atâta înverşunare acum?

— Nu avem nevoie de tine azi, Lina, au spus amândoi cu asprime. Du-te acasă!

Au dat să închidă uşă, dar m-am strecurat printre ei şi m-am repezit în spatele bucătăriei, unde Chiruan fierbea nişte ouă.

M-a întâmpinat cu unul dintre mormăiturile lui obişnuite.

— Ar trebui să pleci, mi-a spus el, fără să ridice privirea. Întoarce-te într-o săptămână, când lucrurile se vor rezolva.

Când ce anume se va rezolva?

Mi-am folosit mâinile pentru a-i da de înţeles că sunt din ce în ce mai confuză.

Un alt mormăit, iar nările i s-au umflat.

— Bineînţeles că nu ştii ce s-a întâmplat.

Chiruan şi-a coborât vocea.

— Stăpâna cea mică a fost bolnavă ieri, iar Zairena dă vina pe prăjiturile pe care le-ai făcut. Nu ai voie să intri în bucătărie până când Megari nu se însănătoşeşte.

Zairena credea că o otrăvisem pe Megari? Am clătinat violent din cap. *Asta-i ridicol!*

Chiruan s-a întors spre cutia de lac de lângă el, cea în care îşi păstra mirodeniile şi reţetele, şi a presărat câteva boabe de piper negru în oala care mocnea lângă ouă.

— Nu mai fi atât de abătută, Lina! Lady Bushian şi lordul Takkan au mâncat amândoi din prăjituri. Sunt convins că cel puţin tânărul lord va garanta pentru tine.

Bucătarul-şef mi-a făcut semn să plec, dar nici nu m-am clintit. Nu eram abătută, eram furioasă! Şi îngrijorată.

Cum se simte? am întrebat, trăgându-mă de păr pentru a sugera codiţele lui Megari.

— Va fi bine. Are un stomac sensibil, iar astfel de simptome apar şi dispar. Lady Bushian va înţelege că nu ai avut nimic de-a face cu asta.

Fierbeam de furie. Şi toate astea pentru simplul fapt că Zairena

credea că îi furasem ceva din odaie?

— Va trece în câteva zile, Lina, a spus Chiruan, interpretându-mi greşit furia drept frică. Du-te şi cere-i scuze Zairenei pentru orice ai făcut ca să o jigneşti!

Să-i cer scuze?

I se urcaseră toate mirodeniile la cap?

— Da, cere-i scuze! Nobilii au nevoie să li se gâdile degetele de la picioare şi să le fie mângâiate orgoliile. Mai ales lady Zairena.

Am strâns cu putere din buze.

În niciun caz!

Într-o dovadă neobişnuită de compasiune, Chiruan a spus:

— Eşti foarte muncitoare, Fată-Peşte. Mă voi asigura că nimeni nu-ţi ia locul la spălat orezul cât eşti plecată. Acum ia aminte la ce-ţi spun şi grăbeşte-te! Nu-ţi face din Zairena un duşman.

Mi-am aruncat şorţul şi m-am grăbit să plec din bucătărie, însă nu pentru a-i cere scuze.

Chiruan se înşela – aveam duşmani din belşug. Încă unul nu mă speria.

Talismane atârnau de zăbrelele de pe uşile lui Megari, amulete mici care au dăngănit şi au zornăit când m-am strecurat înăuntru.

Takkan se afla deja acolo, schiţând într-unul dintre caietele sale. Când şi-a ridicat privirea şi m-a văzut, şi-a dus un deget la buze. Megari dormea.

M-am îndreptat în vârful picioarelor spre ea, muşcându-mi buza la vederea chipului ei mic şi palid. Degetele îi erau răsfirate peste faldurile păturii, şi respira încetişor. Sub braţ, parţial ascunsă de pătură, era o păpuşă cu ochi rotunzi şi flori de mătase în păr. Părea să-mi zâmbească indiferent unde mă duceam, exact ca stăpâna ei.

— Se odihneşte, a şoptit Takkan. Stomacul i-a făcut din nou probleme, dar acum e în convalescenţă.

Am dat din cap, însă povara de pe umeri nu dispăruse. Am pornit spre uşă.

Takkan a venit după mine.

— Pari supărată, Lina, a spus el de îndată ce am ieşit pe coridor. Din cauza zvonurilor?

M-am uitat în sus la Takkan, cu buzele întredeschise de surpriză. Auzise despre ele?

— Ştiu că nu sunt adevărate. La fel şi mama mea.

Şi-a pus caietul de schiţe sub braţ.

— Vino cu mine! Vreau să-ţi arăt ceva.

Pao păzea uşile de care ne-am apropiat, două panouri glisante decorate cu o lună plină aurită şi Muntele Iepurelui în fildeş. Când m-a văzut, santinela şi-a înclinat uşor capul de curiozitate, iar o clipă mai târziu am înţeles şi de ce.

Takkan mă adusese în odăile lui. Spre deosebire de ale lui Megari, erau curate şi modest mobilate. Sabia atârna pe un suport special, iar armura şi coiful stăteau uitate într-un dulap deschis. În stânga, lângă ferestre, se afla un birou înconjurat de cărţi şi teancuri înalte de hârtie.

— Asta am vrut să-ţi arăt, mi-a spus el, conducându-mă spre birou. M-am gândit că s-ar putea să le apreciezi.

Aproape o duzină de tablouri ocupau masa joasă, toate inscripţionate în scrisul îngrijit al lui Takkan. Înfăţişau momente din cele mai iubite legende ale Kiatei.

— E menit să fie un cadou pentru Megari, când voi avea destule poveşti, mi-a mărturisit el cu timiditate. Mă tem însă că atunci când voi termina, va fi prea mare pentru ele.

Nu poţi fi niciodată prea mare pentru poveşti, am cugetat, conturând cu degetele fiecare element din tabloul lui Emuri'en. Cocorii cu coroane stacojii care semănau atât de bine cu fraţii mei. Părul incredibil de lung care împletea destine şi, uneori, le schimba.

Era frumos.

Am îngenuncheat, studiind tablou după tablou. Unul cu doamna lunii şi cu soţul ei vânător, altul cu lordul Sharima'en, zeul morţii, şi cu soţia lui, Ashmiyu'en, zeiţa vieţii. Întruchipau poveşti despre dragoni care fugăreau ţestoase şi tăietori de bambus care întâlneau spirite magice în copaci. Dar exista un tablou care nu se potrivea alături de celelalte.

Se afla în partea de jos a grămezii, aşa că am tras uşor de el, în timp ce Takkan lăsa să intre mai multă lumină de la ferestre.

Pictase o fată cu păr lung şi negru, înveşmântată în veşminte ample, de un roşu-aprins. Purta o orhidee în ghiveci, iar deasupra ei zbura un zmeu albastru ca porţelanul pictat. La vederea scenei, tristeţea mi-a înflorit în piept, deşi nu puteam să înţeleg de ce.

Ce e asta?

O umbră a trecut peste chipul lui Takkan.

— Tabloul acesta nu e pentru Megari.

Pentru cine? am mimat.

Takkan a tras adânc aer în piept înainte să-mi răspundă.

— Prinţesa Shiori.

Numele mi-a răsunat în urechi.

Oh!

Fata *chiar* semăna cu mine. Până şi fraţii mei erau acolo, şase prinţişori în fundal. Am întins mâna după una dintre pensulele de pe birou şi am scris în cartea mea:

Ai cunoscut-o?

— Nu am avut de ales în această privinţă, a zis Takkan pe un ton aspru. Logodna noastră a fost aranjată când eram copii. Tata spunea întotdeauna că era o mare onoare pentru familia noastră, având în vedere că nu am fost niciodată la fel de puternici precum cei care locuiesc mai aproape de Gindara. A fost un dar, unul pe care nu l-am putut refuza.

Oare şi-ar fi dorit să-l poată refuza? Şi eu fusesem surprinsă.

„Un lord de rangul al treilea?" mă plânsesem eu de mai multe ori. „Dacă o să fiu trimisă tocmai la Iro, nu poate măcar să aibă o vilă în Gindara ca să pot veni în vizită?"

Am ascuns amintirea în străfundul minţii mele, plină de ruşine.

— Auzisem multe lucruri despre ea, a continuat Takkan. Că e rebelă şi nerăbdătoare, ghiduşă şi mincinoasă. Dar toţi cei care o cunoşteau o iubeau. Spuneau că e plină de entuziasm şi are un râs căruia nimeni nu îi putea rezista. Aşa că i-am trimis scrisori. Am vrut să o cunosc, însă cum te prezinţi unei prinţese?

A râs, un sunet aproape lipsit de umor.

— Mama mi-a sugerat să-i scriu poveşti şi exact asta am făcut. Erau despre mine, despre viaţa în Iro – cu mici desene. Iernile aici sunt lungi, aşa că am avut timp din belşug. Mi s-a spus că Shiori este curioasă; prin urmare, am încercat să închei fiecare poveste în suspans, în speranţa că îmi va răspunde la scrisori pentru a întreba ce se întâmplă mai departe.

Odată cu împărtăşirea acestei amintiri, Takkan lăsase tot acel zbucium lăuntric să-i stăpânească trupul, iar acum, într-un final, umerii i-au coborât într-o descătuşare tăcută şi s-a aplecat peste

genunchi, ca şi cum ar fi încercat să ocupe cât mai puţin spaţiu posibil. În şoaptă, a spus:

— Dar nu a făcut-o niciodată. Nici măcar nu cred că le-a deschis.

Am fost recunoscătoare pentru blidul de pe cap, deoarece nu mă puteam uita la el.

Mi-am adus aminte de acele scrisori. La câteva luni, slujnicele îmi aduceau una în odăile mele, fiecare plic mai gros decât ultimul.

„Cel puţin are un scris de mână frumos", spusesem prima dată când îmi văzusem numele în caligrafia lui Takkan.

Dar nu o citisem pe niciuna dintre ele. Nici măcar nu le deschisesem. O decizie parţial îndrumată de propriile capricii, dar mai presus de toate... mai presus de toate, de dorinţa de a nu-mi înfrunta viitorul. Viitorul meu sumbru şi îngrozitor, căsătorită cu un lord sumbru şi îngrozitor.

Dacă aş putea să mă întorc acum la palat, acele scrisori ar fi primele lucruri pe care le-aş căuta.

Cât de nepoliticos! am spus pe muteşte, dând cu pumnul în palmă. *Probabil că ai fost supărat.*

— Am fost supărat, a recunoscut Takkan. De fapt, am vrut să-i spun asta când am întâlnit-o, dar...

Un oftat stins.

— Dar m-a făcut să mă răzgândesc.

Acum eu m-am încruntat. Pentru nimic în lume nu mi-am amintit să-l fi întâlnit pe Takkan – decât atunci când eram copii, abia destul de mari să avem amintiri.

Când ai întâlnit-o?

— Familia mea a fost în vizită într-un an la Gindara în timpul Festivalului de Vară. Am încercat să o găsesc pe Shiori ca să mă pot prezenta, dar copiii imperiali erau ocupaţi. Exista un concurs doar pentru ei, organizat de lordul Yuji.

Takkan s-a încordat când i-a rostit numele.

Mi-am amintit. Un test de „moralitate", spusese Yuji. Andahai, Benkai, Wandei şi Hasho îl trecuseră; udaseră planta în fiecare zi, dar nu răsărise nici măcar cel mai mic mugure. Yotan îşi spărsese ghiveciul într-o luptă cu Reiji şi amândoi recunoscuseră totul, aşa că trecuseră şi ei – pentru onestitatea lor. Dar eu... eu picasem testul pentru că în

ghiveciul meu înfloriseră orhidee.

Fuseseră mov, de aceeaşi nuanţă cu vopselele scumpe, trimise de comercianţi pentru veşmintele noastre de iarnă. Uluitoare ca o lacrimă de amurg. Mi-am amintit că fusesem surprinsă – şi încântată – de cât de frumos crescuseră. Ar fi trebuit să mă întreb cum înfloriseră atât de repede şi cum de florile căpătaseră exact culoarea şi forma pe care mi le imaginasem.

Acum ştiam că doar magia mea era de vină.

— Nu era nicio sămânţă în ghiveci, a spus lordul Yuji, dezvăluindu-şi dinţii mici cu un zâmbet, doar petale de orhidee zdrobite în pământul de pe fundul vasului. A fost un joc, Shiori'anma. Nu te voi judeca pentru că ai plantat o floare nouă în ghiveciul tău.

— Dar n-am făcut-o! am protestat.

— Recunoaşte că ai trişat, Shiori, a spus Reiji. Ştim că eşti prinţesa mincinoşilor.

— N-am trişat! am strigat cu chipul înroşit de umilinţă sub privirile aţintite ale tuturor. Nu mint!

Niciunul dintre fraţii nu m-a crezut. Nici măcar Hasho.

M-am răsucit pe călcâie, refuzând să fiu făcută de ruşine, pe nedrept, în faţa tuturor. Am alergat în spatele curţii interioare şi m-am pitit în spatele unui arbore de magnolie, ciugulind prăjiturile pe care le ascunsesem în mâneci.

În scurt timp, un băiat pe care nu-l recunoşteam mi-a oferit o batistă. Era slab, înalt şi se mişca puţin cam ciudat, cu veşminte prea scurte şi o pălărie care îi aluneca de pe părul negru dat cu mult prea multă ceară. Probabil fiul unui curtean căruia i se ordonase să mă caute în schimbul câştigării bunăvoinţei tatălui meu.

Părea amuzat – şi oarecum uşurat că mâncam, în loc să plâng întruna.

— Prăjiturile-maimuţei? a fost felul lui de a mă saluta. Sunt excepţional de bune anul acesta, după părerea mea, dar te murdăreşti cam repede.

Şi-a atins gura, un indiciu politicos că aveam firimituri peste tot.

I-am smuls batista din mână şi mi-am şters buzele. Eram pe cale să-i poruncesc să plece când a îngenuncheat lângă mine şi a zis solemn:

— Te cred... în legătură cu florile.

Mă prinsese când eram complet vulnerabilă, cu toate scuturile doborâte. Umerii mi s-au lăsat în jos.

— Le-am udat în fiecare zi. Le-am vorbit, aşa cum şeful-bucătar le vorbeşte ierburilor sale pentru a le convinge să crească mai repede.

— Lordul Yuji ţi-a jucat o festă urâtă.

— Lordul Yuji? am repetat, răsucind o şuviţă de păr în timp ce meditam la cuvintele lui. De ce ar face asta? Vrea să mă căsătoresc cu unul dintre fiii lui.

Băiatul a tresărit, apoi m-a întrebat şovăitor:

— Vrei să te căsătoreşti cu fiul lordului Yuji?

— Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni! am declarat eu. Dar mai bine cu unul dintre fiii lui Yuji decât cu acel barbar prostănac din Ţinutul de Miazănoapte. Măcar voi fi mai aproape de casă, ca să pot petrece cât mai puţin timp posibil cu soţul meu.

— Înţeleg! a spus el. Deci nu pentru că nu-ţi place de logodnicul tău.

— Nu-mi place că el există.

Am pufnit, i-am împăturit batista şi i-am dat-o înapoi.

— Mulţumesc... Nu ţi-am reţinut numele.

Băiatul a zâmbit, cu dispoziţia, în mod straniu, mult mai însorită acum.

— Numele meu nu este important.

Un zmeu plutea peste umărul lui, un model splendid pictat, cu un stol de cocori zburând deasupra unui munte cu două vârfuri. Mi l-a întins.

— Îţi place? Eu însumi l-am pictat.

— E drăguţ, aproape la fel de bun ca unul făcut de Yotan. Îl înscrii în competiţie?

— Nu mai e timp. Eu şi tatăl meu trebuie să plecăm înainte de asfinţit. Locuim departe de aici.

— Pentru cine este?

Băiatul a scos o pensulă şi a început să scrie. Caligrafia lui era îngrijită şi precisă, dar nu am avut răbdarea necesară ca el să picteze numele cuiva pe zmeu. Încă furioasă din cauza concursului organizat de lordul Yuji, i-am smuls zmeul şi am fugit cu el.

Pentru un băiat cu picioare lungi şi subţiri, era iute. M-a prins repede din urmă, iar eu, complet luată prin surprindere, am dat din greşeală drumul zmeului, care se înălţa tot mai sus, imposibil de recuperat acum.

Am pornit după el, dar băiatul m-a tras înapoi.

— Lasă-l să zboare!

Am privit zmeul ridicându-se deasupra copacilor, cu inima tot mai îndurerată pe măsură ce devenea tot mai mic, până când s-a

preschimbat într-un punct pe cer. Lacrimi îmi înceţoşau ochii şi m-am urât pentru că plângeam în faţa acestui băiat pe care nu-l cunoşteam. Dar şi pentru că îi pierdusem zmeul. Pentru că distrugeam tot ce atingeam.

— Îmi pare rău! am spus, simţindu-mă îngrozitor.

Ochii lui erau întunecaţi şi serioşi.

— Să nu-ţi fie! Zmeiele sunt menite să zboare, unele mai sus decât altele.

— Atunci, e unul norocos. Noi, ceilalţi, suntem legaţi de firele noastre.

Am scos un oftat, mâhnită, şi mi-am şters ochii. Apoi m-am întors către băiat. Doream să-i vorbesc pe un ton imperios, dar cuvintele îmi tremurau pe buze, pline de vinovăţie:

— Ai spus că a fost un cadou. Te-aş putea ajuta să pictezi altul. Nu sunt foarte talentată la artă, nu ca Yotan...

— Mi-ar plăcea asta, a spus băiatul nerăbdător, renunţând la o parte din formalitatea lui stângace.

Mi-a zâmbit din nou, cu dispoziţia şi mai însorită decât înainte şi, în pofida lacrimilor mele, nu m-am putut abţine să nu-i zâmbesc înapoi. Îmi încrucişasem braţele în poală, pe punctul de a mă aşeza pe iarbă pentru a începe să pictăm, când, în acel moment, cineva s-a apropiat din spate.

Băiatul a încremenit imediat, din nou timid şi retras.

— De fapt, dacă mă gândesc mai bine, te rog să nu-ţi faci griji în legătură cu zmeul.

S-a înclinat, luându-şi rămas-bun, când a apărut Hasho.

— Mă bucur că în sfârşit te-am cunoscut, Shiori'anma!

În tot acest timp, băiatul acela fusese Takkan! Acum arăta diferit. Nu mai era acel băiat timid şi înalt, care se mişca puţin cam ciudat, cu prea multă ceară în păr. Pe de altă parte, nici eu nu mai eram aceeaşi fată.

Mi-am tras răsuflarea, ruşinea colorându-mi obrajii. Nici măcar fraţii mei nu mă crezuseră în privinţa florilor. De ce o făcuse Takkan, care abia mă cunoştea? Ale cărui scrisori le aruncasem deoparte şi nu le citisem niciodată. A cărui prietenie o dispreţuisem.

— După ce am întâlnit-o, spunea Takkan, nu i-am mai scris niciodată.

De ce nu?

— Pentru că am primit răspunsul pe care îl căutam.

Am tresărit, convinsă că Takkan mă urâse. Ştiam că răspunsul avea să mă rănească, dar nu m-am putut abţine să nu-l întreb:

Care a fost acela?

— Părinţii mei cred că o căsătorie este o datorie faţă de familie şi împărăţie, mi-a spus Takkan, ca răspuns. Eu cred că este o datorie faţă de inima cuiva. Mâncarea hrăneşte burta, gândurile hrănesc mintea, dar dragostea este cea care hrăneşte inima. Prin scrisorile mele, am sperat că eu şi Shiori am putea ajunge să ne umplem unul altuia mima de iubire. Că am putea să fim fericiţi împreună. După ce am cunoscut-o, am sperat că da... da, exista o şansă.

Inima a început să-mi bată mai tare, mai haotic, făcând tot felul de salturi în piept pe care nu le crezusem niciodată posibile.

— Poate că mă minţeam singur.

Takkan a ridicat tabloul cu mine şi zmeul.

— Voiam să i-l dăruiesc după ceremonia noastră de logodnă, dar ea a preferat să sară în Lacul Sacru decât să mă întâlnească.

Pentru prima oară, l-am văzut pe Takkan arătând într-adevăr îndurerat.

Umerii i s-au încordat.

— Familia mea a devenit bătaia de joc a Gindarei şi i-am spus tatălui meu că ar trebui să plecăm imediat. Prinţesă sau nu, nicio persoană onorabilă nu ar trata pe altcineva cu atâta lipsă de respect.

Tabloul i-a căzut din mâini, iar stomacul meu, odată cu el, de parcă şocul mi l-ar fi împins tot mai jos, apăsându-mi cu putere trupul. Îl rănisem pe Takkan fugind de la ceremonie. Nici măcar o dată nu mă întrebasem cum trebuie să fi fost pentru el să călătorească de-a lungul întregului imperiu pentru a mă întâlni. Trebuie să fi fost atât de dezamăgit! Şi rănit!

— După ce m-am întors acasă, mi-am dorit să-i fi oferit măcar o şansă să se explice, mi-a mărturisit Takkan. Mi-am dorit să nu fi plecat atât de supărat. Dar mândria m-a împiedicat să-i scriu.

A pus deoparte tabloul, cu spatele la mine.

— Apoi ea a dispărut, a spus el încet, şi mereu voi regreta că nu am rămas. Poate că lucrurile ar fi fost altfel pentru ea dacă aş fi făcut-o.

Răsuflarea îmi devenise întretăiată şi, înainte să le pot opri,

lacrimile mi-au înţepat ochii. Le-am şters în grabă, dar probabil că am ratat vreuna, deoarece Takkan mi-a oferit batista lui. La fel cum o făcuse cu atâţia ani în urmă.

— Sunt lacrimi pentru prinţesă, Lina? m-a întrebat el cu blândeţe. Sau sunt pentru tine?

Cuvintele lui m-au îndemnat să-mi ridic privirea. Pensula mi-a alunecat din mână, iar eu şi Takkan ne-am aplecat amândoi să o luăm de pe podea. Degetele noastre s-au atins, strângând ambele capete ale băţului.

El s-a uitat în jos, la mâinile noastre. Ale mele tremurau, aşa că le-a acoperit cu ale lui, sperând să mă liniştească.

— Mi-aş dori să vorbeşti cu mine, a spus el. Uneori, prin felul în care îţi mişti buzele, jur că poţi. Chiar dacă mă înşel, mi-aş dori să-ţi pot vedea măcar ochii.

Ochii lui m-au înfiorat, atât de pătrunzători, încât păreau să vadă prin blidul de lemn. Pentru o clipă, aş fi putut jura că ştia adevărul – că eu *eram* Shiori.

Apoi şi-a întors privirea, iar clipa a dispărut.

Dezamăgirea mi-a înjunghiat pieptul. Nu ştia. Cum ar fi putut? Nu arătam şi nu mă comportam deloc precum acea prinţesă lipsită de griji pe care o întâlnise o singură dată, cu mulţi ani în urmă.

Takkan a dat drumul pensulei şi şi-a plecat capul.

— Nu ar fi trebuit să spun asta. Nu este corect faţă de tine. Vreau doar să ştii că îmi pasă de tine, Lina. Nu am putut fi acolo pentru Shiori, dar voi fi acolo... pentru tine. Indiferent dacă ai nevoie de mine sau nu.

Am înghiţit în sec, uitându-mă intens la mâinile noastre. Ar fi trebuit să dau din cap şi să-i spun că nu voiam să fie acolo pentru mine.

Dar nu am făcut aşa ceva. Chiar dacă poverile mele îmi aparţineau mie şi numai mie, am simţit o uşoară alinare la gândul de a-l avea alături pe Takkan.

Mi-am întrepătruns degetele cu ale lui şi am micşorat spaţiul dintre noi – atât cât am îndrăznit.

Îmi doream să nu fie niciodată nevoit să-mi dea drumul la mână. Sau eu la a lui.

CAPITOLUL 30

NERĂBDĂTOARE SĂ LUCREZ DIN NOU, M-AM ÎNTORS ÎN bucătărie, ignorând privirile saşii ale lui Rai şi Kenton. Până la prânz, uitaseră de zvonurile Zairenei, iar eu frământam aluat pentru tăieţei, cu o supă care fierbea deja pe aragaz.

Totul mergea bine până când Hasege a dat buzna înăuntru, agitându-şi sabia.

Spre deosebire de Zairena, acesta nu venise niciodată în bucătărie, aşa că mi-am luat inima în dinţi, convinsă că ea îl trimisese să-mi facă viaţa mizerabilă. Mai multe zvonuri că eram o vrăjitoare, o nouă umilire legată de blidul de pe cap – orice ar fi fost, eram gata.

Însă Hasege nu se afla aici pentru mine. Dispreţul i-a pâlpâit în ochi când m-a văzut, dar privirea lui necruţătoare a trecut pe lângă mine şi s-a îndreptat spre bucătari. Spre Chiruan.

— Până aici ţi-a fost, bătrâne! Vino cu mine!

Confuzia a străbătut faţa lată a bucătarului-şef, care s-a strâmbat.

— Stăpâne, ştiu că voi întârzia cu cina în seara asta şi că puiul de aseară a fost prea prăjit, dar...

Oţelul a tăiat aerul, iar sabia lui Hasege s-a oprit la marginea gâtului lui Chiruan.

— Am spus, vino cu mine!

Bucătarul-şef şi-a pus deoparte satârul.

— Oferiţi-mi cel puţin demnitatea de a-mi spune cu ce am greşit.

— Cu ce ai greşit? a repetat Hasege batjocoritor. Bine, de dragul tuturor celor de aici. Tu, Chiruan, eşti vinovat de uciderea lui Oriyu, onorata santinelă a Castelului Bushian.

Mâna mi-a zburat la gură. Chiruan, asasinul? Era imposibil!

— S-s-stăpâne, Chiruan este bucătarul-şef al Castelului Bushian de peste treizeci de ani, a spus Rai, la fel de şocat ca mine. El...

— El este a'landan, ne-a reamintit tuturor Hasege.

— Pe *jumătate* a'landan, a bombănit Chiruan. Astea-s nişte baliverne! Oriyu a murit otrăvit cu Patru Răsuflări. N-am...

— Asta a fost găsită în odaia ta.

Hasege a ridicat o sticlă lungă şi minusculă în formă de tărtăcuţă şi a vărsat substanţa într-una dintre oalele care fierbeau deasupra focului. În câteva secunde, un miros îngrozitor de dulce a pătruns în bucătărie, iar conţinutul oalei s-a înnegrit ca şi cum cineva ar fi aruncat funingine înăuntru.

Patru Răsuflări.

— Ce spuneai, bătrâne?

Chiruan a tuşit, apoi şi-a întors obrazul.

— Nu este a mea, a zis el şi a şovăit. Nu este.

— A fost găsită într-o pungă cu aur, a continuat Hasege în timp ce una dintre santinele scotea un sac cu makani de aur. Mult prea mulţi bani pentru un bucătar cinstit şi muncitor ca tine.

— Nu i-am văzut în viaţa mea...

— Mai rosteşte un singur cuvânt şi-ţi vei pierde limba! Acelaşi lucru e valabil şi pentru oricine altcineva care vorbeşte în apărarea acestui om.

Hasege şi-a mutat sabia de la bucătar la bucătar înainte de a o întoarce la gâtul lui Chiruan.

Toţi s-au dat înapoi, încovoindu-se ca miriapodele, în vreme ce Hasege şi santinelele lui scotoceau prin cămară. M-am strâmbat la auzul sticlelor şi borcanelor de sticlă sparte, dar şi la vederea sosurilor şi a vinurilor de gătit atent alese de Chiruan care acum erau aruncate neglijent la podea.

Într-un final, i-au găsit cutia.

— Deschideţi asta! le-a poruncit Hasege lui Rai şi Kenton, arătând spre lacăt.

— Doar Chiruan are cheia.

— Nu-i nimic acolo! i-a explicat Chiruan pe un ton implorator. Doar condimente şi reţete. A fost în familia mea de generaţii.

— Aduceţi-o lordului Takkan pentru inspecţie! a ordonat Hasege, tăind cheia de la gâtul bucătarului-şef. Şi duceţi-l pe Chiruan în temniţă!

Santinelele s-au supus, însă eu am început să protestez. Hasege m-a împins în perete.

— Nu-mi sta în drum, demonule! m-a avertizat el. Doar dacă nu vrei să fii următoarea.

Mi-am controlat gândurile învălmăşite, convinsă că bucătarul-şef fusese victima unei înscenări. După o tăcere lungă şi fragilă, Hasege a

plecat în cele din urmă, iar eu mi-am aruncat şorţul şi m-am repezit înapoi spre castel.

Pao m-a împiedicat să intru în odaia lui Takkan.

— Domnia Sa e ocupată. Tocmai s-a întors din satul Iro şi nu trebuie să fie dera...

M-am întins peste el şi am bătut cu încheieturile degetelor în uşă. Era culmea obrăzniciei, dar nu-mi păsa.

Când Pao a început să mă tragă cu forţa din faţa camerei, Takkan a apărut la uşă.

Îşi purta încă mantia, cu faldurile de un albastru intens drapate peste umeri. Umbrele se agăţau de statura lui, iar ochii, de obicei plini de concentrare şi de voinţă, păreau extrem de trişti.

— Las-o să intre!

Pao mi-a aruncat o privire exasperată înainte de a se da înapoi. Aveam nevoie de un munte de prăjituri cu fasole dulce pentru a-i intra din nou în graţii.

Chiruan! Am dat frenetic din mâini. *El este...*

— Ştiu că eşti supărată, Lina, m-a întrerupt Takkan, cu vocea mai încordată decât o auzisem până acum. Dar dovezile sunt clare ca lumina zilei. Chiruan a ucis un om şi a comis înaltă trădare împotriva împăratului şi împotriva Kiatei. Ştiu că a fost un mentor pentru tine şi îi sunt recunoscător pentru bunătatea arătată, dar acest război compromite multe loialităţi. Uneori, adevărul este cea mai grea otravă de înghiţit.

Tot ce mi-a spus avea sens. Era exact ceea ce Andahai sau Benkai ar fi făcut dacă cineva în care aveau încredere i-ar fi trădat. Şi totuşi, nu-mi venea să cred.

Căutam o foaie de hârtie să-i scriu asta, când am văzut cutia lui Chiruan.

Stătea pe biroul lui Takkan, abia deschisă. Am recunoscut lacul roşu neted, gravurile din scoici ale unor copii mici care se jucau, petele de ulei şi de sos pe care Chiruan le ştergea meticulos de pe smalţ în fiecare seară. De data asta, nu apucase să o facă.

Acum capacul zăcea pe podea, cu învelişul de mătase îndepărtat. Takkan l-a ridicat şi l-a ţinut lângă un felinar.

— Ce vezi, Lina?

Înghiţind anevoie nodul dureros din gât, m-am aplecat spre capac.

Pe interiorul acestuia am zărit liste de ingrediente, temperaturi şi

timpi de gătire. Şi variaţii.

Una era intitulată AUR, PENTRU SOMN.

Dedesubt: NEGRU, PENTRU MOARTE.

Sângele mi s-a scurs de pe faţă, vederea mi s-a înceţoşat, apoi s-a limpezit la loc, iar şi iar. Mi-am închis strâns ochii. Deci asta voise să spună Takkan prin dovezi.

— Vom amâna organizarea unui proces până când reţeta va fi verificată, a continuat Takkan, închizând cutia. Dar nu arată prea bine, Lina. Un om bun a murit. Să ne găsim puţină alinare în gândul că ucigaşul lui a fost prins şi să ne rugăm pentru obţinerea unor răspunsuri.

Îndurerată de urâţenia situaţiei, am încuviinţat cu o mişcare din cap.

Nimeni nu avea acces la cutie în afară de Chiruan. Nici Rai, nici Kenton. Niciunul dintre ceilalţi slujitori. Mi-aş fi dorit să-l pot întreba pe Chiruan de ce. De ce Oriyu? De ce trădase Kiata în felul acesta?

Santinelele aveau să primească un răspuns destul de curând. Poate că motivul *era* unul extrem de simplu: banii. M-am gândit la makanii de aur care zornăiau în punga aceea de cânepă – răsplata lui Chiruan. Poate că urma să mai primească şi un post în palat, dacă Yuji urca pe tron. Nu mă puteam gândi la altceva.

Mai are vreo importanţă? m-am întrebat. *Mai are vreo importanţă de ce o persoană în care ai încredere te trădează?*

Acum mă gândeam la Raikama, nu la Chiruan.

Nu! am răspuns. Dar tot voiam să aflu adevărul.

„Stăpâneşte-ţi curiozitatea, micuţo", mă tachina Raikama când eram mică. „Apropie-te prea mult de foc şi vei arde doar!"

Deja ardeam, iar ea, Raikama, era cea care aprinsese focul.

După arestarea lui Chiruan, toţi cei din bucătărie s-au preschimbat în fantome, pe jumătate prezenţi, pe jumătate, nu. După ce am terminat să-i ajut pe Rai şi Kenton să strângă dezordinea provocată de santinele, m-am închis în odaia mea. Oricât mi-aş fi dorit, nu mai puteam să mă implic în treburile fortăreţei. Timpul petrecut în Iro se apropia de sfârşit şi mai aveam o ultimă sarcină de îndeplinit înainte să plec.

Mi-am acoperit panourile de hârtie de pe ferestre şi uşi, apoi mi-am răspândit scântelarul în poală. Firele erau uluitoare, o împletitură strălucitoare de aur, violet şi roşu, precum cele trei elemente magice care făuriseră scântelarul. Focul demonilor, sângele stelelor şi firele

destinului ale lui Emuri'en. Trebuia să le împletesc suficient de strâns pentru a controla magia perlei de dragon a mamei mele vitrege.

Nu face ochiurile plasei prea mari! m-a avertizat Kiki în timp ce degetele îmi dansau peste scântelar, făcând nod după nod.

Nu te mai îngrijora!

Ochiurile plasei erau cam cât degetul meu mare şi suficient de mici pentru ca pasărea mea să se strecoare prin ele, dar nu şi unul dintre şerpii Raikamei. Deja mă asigurasem de acest lucru.

Nu-s eu cea încruntată. Ce s-a întâmplat, Shiori? N-ar trebui să te bucuri că aproape ai terminat? În curând te vei întoarce acasă.

Da, ar fi trebuit să mă bucure că eram atât de aproape de sfârşitul acestei călătorii îngrozitoare. Dar, cu toată sinceritatea, aş fi preferat să nu se termine niciodată.

Nu uitasem preţul pe care trebuia să-l plătim pentru a rupe blestemul. Toată iarna încercasem să mi-l scot din minte. Dar acum, când plasa era aproape gata, îmi răsărea mult prea des printre gânduri.

Unul dintre fraţii mei trebuia să moară.

Din nou şi din nou, m-am torturat cu diferite posibilităţi. Că s-ar putea să nu-l mai aud niciodată pe Andahai mustrându-mă. Să nu mai aud niciodată vorbele încurajatoare ale lui Benkai. Să nu mai construiesc niciodată zmeie cu Wandei, să râd cu Yotan sau să mă cert cu Reiji. Să nu-i mai încredinţez niciodată secretele mele lui Hasho.

Cu fiecare nod făcut, inima mă durea puţin mai mult. Pe măsură ce plasa se mărea, revărsându-se împrejur, perla minusculă din pieptul meu începea să strălucească şi să pulseze, uneori înjunghiindu-mă cu atâta violenţă, încât eram nevoită să mă opresc şi să-mi trag răsuflarea.

Oare perla Raikamei o rănea vreodată? M-am întrebat cum trebuie să fi fost pentru ea să-şi părăsească ţara pentru o viaţă la palat. Singură şi melancolică, împovărată de secrete pe care nu le putea împărtăşi cu nimeni.

Am scrâşnit din dinţi. Oare chiar îmi compătimeam mama vitregă?

Puţin. Era atât de fericită când alergam în odăile ei, de parcă aş fi fost singurul ei prieten din lume. De ce trebuise ca totul să se schimbe? Ce o făcuse să mă urască?

Foloseşte-ţi mintea, Shiori! am murmurat în tăcere, reluându-mi munca. *Raikama este rea, atâta tot. Nu-i nimic altceva de înţeles.*

Asta îmi repetam noapte de noapte în timp ce lucram la plasă, până când am legat capetele ultimului fir de scântelar.

Până când, în cele din urmă, am terminat.

Era splendidă, suficient de lungă şi de lată pentru a ajunge în colţurile îndepărtate ale camerei mele. Focul demonilor îi oferea o lumină sclipitoare, ţesând o reţea uluitoare de scântei, iar sângele stelelor o însufleţea într-un mod orbitor, de parcă aş fi capturat cumva toate culorile universului. Dacă spuneam cuiva că zdrobisem o mie de rubine pentru a o crea, cu siguranţă m-ar fi crezut, deoarece doar aşa puteam descrie firele destinului, şuviţele din părul zeiţei Emuri'en. Cu cele trei elemente magice laolaltă, plasa strălucea cu o lumină care mi-ar fi putut hipnotiza de-a pururi privirea.

Oricât de frumoasă era, vederea ei nu mi-a adus nicio bucurie. Am îndesat-o în traistă, hotărâtă să nu-i mai permit să-mi subjuge ochii până în ziua nefericită în care va trebui să o folosesc împotriva Raikamei. Nici nu mai voiam să mă gândesc la mama mea vitregă până atunci.

Dar se pare că nu aveam de ales în această privinţă. În acea noapte, în timp ce dormeam, a ieşit la suprafaţă, neinvitată, o amintire de multă vreme îngropată:

— De ce ai pus şarpele în patul lui Reiji? m-a întrebat mama mea vitregă. Gestul tău l-a supărat.

— A meritat-o cu vârf şi-ndesat! Mi-a distrus păpuşa preferată!

— Doar pentru că Reiji a fost crud nu înseamnă că ar trebui să fii şi tu. Gândeşte-te la şarpe – ai fii putut să-l răneşti!

— Sau şarpele ar fii putut să-l muşte pe Reiji, am spus pe un ton răutăcios.

— Shiori!

— Nu-mi place de Reiji! am susţinut cu încăpăţânare. Şi nu-mi pasă de şerpi. Şarpele este duşmanul natural al cocorului.

Raikama a râs.

— Cocorii sunt cei care mănâncă şerpi, nu invers. Şerpii sunt prietenii mei. Cândva, erau singurii mei prieteni.

— Chiar şi viperele? am întrebat. Hasho a spus că acestea sunt otrăvitoare.

— Mai ales viperele. Practic m-au crescut.

Mi-a împărtăşit acest lucru pe un ton atât de serios, încât nu mi-am putut da seama dacă glumeşte sau nu.

— Ei bine, atunci să ştii că eşti singurul şarpe pe care-l plac, mamă vitregă.

Raikama mi-a ciufulit părul. Chipul ei răspândea o strălucire

feerică, aurie şi luminoasă ca luna. Am început să arăt cu degetul, dar mâna Raikamei a sărit departe de părul meu. Într-o clipă, strălucirea a dispărut, de parcă mi-aş fi imaginat-o.

Şi odată cu ea a dispărut şi umorul mamei mele vitrege, a cărei voce a devenit serioasă.

— Într-o zi, nu vei mai spune asta. Într-o zi, mă vei dispreţui.

— Nu aş putea să te urăsc.

— O vei face, a spus ea în cele din urmă. O viperă este otrăvitoare, fie că vrea, fie că nu.

— Dar nu orice otravă este rea. Uneori, este un remediu tăinuit.

Raikama a clipit, surprinsă.

— Poftim?

— Mi-ai spus asta odată, când cineva a încercat să-l ucidă pe tata cu o epistolă otrăvită. Nu-ţi aminteşti? Ai preparat un antidot cu venin de la şerpii tăi.

M-a cercetat cu buzele curbate într-un zâmbet şovăitor.

— Ai o memorie foarte bună.

— L-ai salvat. De aceea n-aş putea niciodată să te dispreţuiesc.

M-am oprit, testând un cuvânt pe limbă. Până la urmă, m-am încumetat să-l rostesc:

— Mamă.

Zâmbetul i s-a transformat îndată într-o amintire.

— Nu sunt mama ta, Shiori. Nu eşti copilul meu. Nu vei fi niciodată.

Înainte să o pot opri, mi-a atins ochii şi am uitat amintirea pentru mulţi, mulţi ani.

Dimineaţă, Kiki a dansat pe nasul meu, trezindu-mă cu zăpada scuturată de pe aripi.

Seryu vrea să te întâlneşti cu el în seara asta, lângă râu. Are veşti.

CAPITOLUL 31

LUNA SINGURATICĂ PĂZEA BOLTA CEREASCĂ, ROTUNDĂ ŞI strălucitoare ca ochiul unui dragon. Aerul era rece şi tăios de la neaua proaspăt aşternută, înlăturând aproape orice dubiu în timp ce mă îndreptam spre spatele fortăreţei.

— Un pic cam târziu pentru o plimbare nocturnă, Lina, a spus Pao, fără să mă lase să trec. E deja întuneric.

Până acum, tot ce avusesem de făcut fusese să sugerez că mă trimisese Chiruan, iar Pao m-ar fi lăsat să plec oriunde. Dar Chiruan se afla în temniţă. Mi-am ridicat torţa şi găleata, rostind pe muteşte o grămadă de prostii: *Ciuperci, gheaţă, păstrăv, râu.*

— Nu aşa de repede, nu aşa de repede! m-a rugat Pao, care s-a aplecat în faţă şi a mormăit: Nu ştiu cum reuşeşte Takkan. Nu înţeleg nimic din ce spui.

Asta-i ideea! Mi-am scuturat coşul spre el şi i-am făcut semn spre bucătărie, ca pentru a-l lămuri: *Trebuie să plec.*

Santinela şi-a dres zgomotos glasul:

— Bine, du-te, du-te! Dar nu zăbovi... sau îi voi spune lui lady Bushian!

Neavând nevoie să fiu avertizată de două ori, am zbughit-o afară.

Licurici dansau peste râu; erau atât de mulţi, încât îmi aminteau de scânteile unui foc de tabără. Cu Kiki aşezată pe umăr, m-am ghemuit lângă mal, dârdâind de frig.

În apă, luna plină tremura, străbătută de unde, iar chiciura sclipea, mângâiată de lumina sa argintie.

Seryu, sunt aici!

Mi-am înfipt capătul torţei în râul îngheţat, cu ochii aţintiţi asupra fisurilor apărute deodată pe suprafaţă, mii şi mii de linii interconectate. Am aşteptat. Gheaţa s-a despărţit, dezvăluind curenţii ce se învârteau dedesubt, iar doi ochi rubinii, mari ca ouăle de prepeliţă, au licărit dinăuntrul furtunii acvatice.

— Arăţi mai bine hrănită decât ultima oară, m-a întâmpinat Seryu, luând înfăţişarea lui umană în apă.

Ca de obicei, branhii irizate îi scânteiau pe pomeţi, iar din veşmintele lui de mătase ieşeau solzi de un verde jad. Însă arăta diferit astăzi. Părul îi era mai scurt, doar până la bărbie, şi, pentru prima oară, nu i-am zărit niciun licăr năstruşnic în ochi.

— Mai bine hrănită şi mai încălzită. Pe de altă parte, o băgăcioasă de hârtie mi-a zis că ai stat într-un castel, protejată de cele mai bune santinele din Kiata. Nu mi-ai spus că una dintre ele este logodnicul tău.

Nu am înţeles de ce Seryu părea atât de iritat.

Ce mai contează? Din câte ştie el, sunt un nimeni.

— Poate că ai un blid pe cap, dar chiar şi un prost ca Bushi'an Takkan îşi poate da seama că nici nu se pune problema să fii un nimeni.

M-am uitat urât la dragon.

Takkan nu este un prost. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş spune că pari gelos.

— Eu? Gelos pe un muritor? a pufnit Seryu dispreţuitor. Dragonii nu-şi bat capul cu astfel de emoţii mărunte. În plus, sunt nepotul Regelui-Dragon. Am o mulţime de admiratori.

Cum? am întrebat. *Credeam că ieşi rar la suprafaţă.*

— Voi, fiinţele umane, nu sunteţi singurele capabile să-mi aprecieze măreţia, a replicat Seryu, cu sprâncenele unite într-o încruntătură. Acasă, simpla mea reputaţie atrage zeci, nu, sute de admiratori!

Dragonul a scos un oftat trist.

— Dar tu ai fost întotdeauna una dintre preferatele mele, Shiori, a recunoscut el, înmuindu-se brusc. Dacă nu ai fi atât de... atât de umană, aş...

Ai ce?

— Las-o baltă!

Seryu se comporta ciudat astăzi. Irascibil într-un moment, melancolic în următorul. M-am strâmbat, temându-mă că asta însemna că nu urmau să-mi placă veştile pe care avea să mi le dea.

Am terminat plasa, i-am spus, trecând direct la subiect.

Era frig pe malul râului şi nu voiam să îngheţ.

Kiki mi-a zis că ai veşti.

— Două zile de-ale dragonilor nu mi-au oferit nici pe departe suficient timp pentru a reintra în graţiile bunicului meu, a glăsuit Seryu iritat.

Ce vrei să spui?

— Nu am veşti, Shiori. Am venit doar să-ţi transmit un mesaj din partea bunicului meu.

Am îngheţat.

Care-i acela?

— Regretă că nu ţi-a sfărâmat oasele deasupra mării Taijin, a spus Seryu cu o voce subţire. Şi te asigură că doar datorită perlei mamei tale vitrege, fraţii tăi, care zboară de-a lungul mării în căutarea numelui ei adevărat, nu au fost încă preschimbaţi în spumă de mare.

Ce legătură are perla Raikamei?

— Mi-a poruncit să-ţi spun că, *dacă* supravieţuieşti întâlnirii cu Regina Nenumită, îţi cere perla ei. Aparţine dragonilor.

Foarte bine, i-o voi da... dacă îmi spune cum să destram blestemul.

— Regele-Dragon nu se tocmeşte, a mârâit Seryu. Data viitoare când mă vei vedea, vei avea perla ei.

Imaginea lui a început să fie străbătută de unde şi să se estompeze în apă.

Stai, Seryu!

Doar ochii i-au mai rămas acum, mai lipsiţi de strălucire decât îi văzusem vreodată.

— Nu te pot ajuta să destrami blestemul. Am încercat deja, să ştii. Dar tu eşti ingenioasă. Sunt sigur că vei găsi o soluţie.

Obosisem să fiu nevoită să fiu ingenioasă. Să fiu nevoită să găsesc soluţii. Voiam doar să merg acasă şi să fiu cu familia mea, să mă trezesc şi să descopăr că totul nu a fost decât un vis îngrozitor de real.

M-am ghemuit mai aproape de râu, ca şi cum aş fi vrut să-i şoptesc un secret. Exista un gând care nu-mi dădea în pace:

Mi-am tot pus întrebări în legătură cu mama mea vitregă. Dacă... dacă nu este un blestem? Dacă... Mi-am atins blidul, simţindu-mă prosteşte pentru cuvintele pe care urma să le rostesc în gând, dar era prea târziu să dau înapoi: *Dacă, uneori, otrava este un remediu tăinuit?*

Cu întregul chip reapărut în apă, Seryu s-a holbat la mine de parcă mi-ar fi crescut coarne şi mustăţi.

— Crezi că a avut intenţii bune când a decis să-ţi transforme fraţii în cocori?

Nu ştiu ce cred. Încerc doar să înţeleg de ce. De ce a făcut-o?

Dragonul a pufnit.

— Of, fiinţele astea umane, care încearcă mereu să afle motivul pentru una, pentru alta! Cu ce ar schimba situaţia, hm?

N-am putut să-i răspund la întrebare. Cum aş fi putut, fără să ştiu ce era de înţeles?

— Perla din inima ei nu seamănă cu perla niciunui alt dragon. E coruptă şi, din moment ce o posedă, şi ea trebuie să fie coruptă. Asta-i tot ce trebuie să ştii.

Seryu avea dreptate: motivele ei nu puteau să-i justifice acţiunile. Ceea ce ne făcuse mie şi fraţilor mei era de neiertat. Doar o inimă nemiloasă ar putea arunca un asemenea blestem.

Aşa că de ce mai aveam îndoieli?

— Nu complica lucrurile! mi-a spus Seryu cu subînţeles. Salvează-ţi fraţii, apoi adu-i perla bunicului meu! Promite-mi asta, ca între prieteni!

Am încuviinţat cam fără vlagă.

— Bun!

Umerii dragonului s-au relaxat.

— Acum trebuie să plec.

Nu te voi mai vedea până atunci?

— Nu, deşi mi-aş dori să poţi, prinţesă! Oricum nu o să-ţi fie dor de mine, acum, că afecţiunea ta s-a îndreptat dintr-odată spre acel lord uman amărât, complet banal.

M-am înroşit înainte să-mi pot controla reacţia.

— Ah, deci Kiki nu minţea!

Takkan îmi e prieten. Şi mi-aş dori să încetezi să mai foloseşti uman şi fiinţă umană ca pe nişte insulte. Şi eu sunt o fiinţă umană, la fel şi fraţii mei.

— Ei bine, am spus că el este complet banal.

Înainte să-i pot da o altă replică usturătoare, Seryu s-a scufundat înapoi în apă. Când a ieşit din nou la suprafaţă, sprâncenele lui acoperite cu pene verzi erau unite. M-am întrebat ce se întâmpla în regatul lui subacvatic, din moment ce atitudinea lui devenise deodată băţoasă, de parcă ar fi fost urmărit.

— Le voi trimite vorbă fraţilor tăi că ai terminat plasa. Fă tot posibilul să supravieţuieşti până te voi revedea!

Apa s-a liniştit, iar el a dispărut, lăsându-mă să suport singură greutatea blestemului Raikamei.

Până m-am întors la castel, eram epuizată, pe jumătate îngheţată şi aşteptam cu mare nerăbdare să mă prăbuşesc lângă vatră. Totuşi, am

uitat complet de oboseală de îndată ce am văzut-o pe Megari, ghemuită în faţa uşii mele, grav bolnavă.

— Lina! a spus ea cu o voce aspră. Te-ai întors! Nu puteam dormi! Stomacul meu!

Era palidă, cu ochii sticloşi şi umflaţi, şi atât de vlăguită, încât abia se putea ţine pe picioare.

— Stomacul meu, a gemut ea, cu buzele murdare de vomă. Ajută-mă!

A tremurat când s-a prăvălit peste mine, lipsită de energie. Pulsul îi scădea rapid.

Înnebunită de îngrijorare, am luat-o în braţe.

Rezistă, Megari! am spus în gând, purtând-o prin castel. *Vei fii bine!*

Nu o duci la preoteasa aia rânjită, nu-i aşa? a exclamat Kiki din interiorul mânecii mele.

Ba da! Oricât de mult uram să recunosc adevărul, aveam nevoie de ajutorul Zairenei. M-am rugat să fie în odaia ei în seara asta. Am bătut uşor în uşa ei, cu încheieturile degetelor, şi nu m-am lăsat până nu a răspuns.

— Eşti posedată? Cum îndrăzneşti... a început Zairena, apoi ochii i s-au mărit. Megari!

I-a făcut imediat semn gărzii de la capătul coridorului.

— Du-o pe lady Megari în odăile ei!

Am dat să o urmez, dar Zairena m-a îndepărtat cu o fluturare a mâinii.

— Du-te înapoi la culcare! Ai făcut destule şi nu vrem ca întreaga fortăreaţă să ştie că Megari este bolnavă.

Am ignorat-o însă, ajutând garda să o pună pe Megari înapoi în patul ei.

Am mângâiat-o pe păr, dorindu-mi să-i pot spune o poveste, însă m-am mulţumit să-i ciupesc uşor coardele lăutei lunare. Pe una dintre mese se afla o tavă cu mandarine pe jumătate mâncate şi curmale roşii uscate. Şi o farfurie cu felii vechi de tort cu fructe kaki. Pe firele lui Emuri'en! Speram că nu se îmbolnăvise după ce mâncase unul dintre deserturile lui Chiruan.

Mi s-a părut că au trecut ore întregi înainte ca Zairena să revină cu ceaiul. Când m-a văzut, buzele i s-au întredeschis pentru a scoate una dintre remarcile ei nesuferite caracteristice. Dar, pentru prima dată, s-a gândit mai bine şi mi-a dat ceaiul. Împreună, am ajutat-o pe Megari

să-l bea, înclinându-i bărbia în sus pentru a-i picura lichidul printre buzele strânse. După ce am golit recipientul, Megari a început să respire tot mai liniştit şi a adormit la loc.

— Se va simţi mai bine dimineaţă, a spus Zairena.

Mulţumesc! i-am comunicat prin gesturi, profund recunoscătoare.

Până la urmă, poate că Zairena chiar *era* o preoteasă. Ceaiul mirosea puternic a ghimbir, portocale şi fructe de păducel – numai ingrediente pentru ameliorarea durerilor de stomac.

— Aşteaptă!

Zairena avea faţa umbrită de oboseală şi degetele pătate de ceai şi ierburi.

— Ai procedat bine că ai adus-o la mine. Îţi mulţumesc, Lina!

Am clipit, surprinsă de gestul de pace, chiar şi oferit cu atât de multă reticenţă.

Cine ar fi ghicit? a mormăit Kiki odată ce am fost singure. *A fost nevoie ca Megari să se afle în pericol de moarte pentru ca vipera aia să-şi retragă colţii. O crezi?*

M-am prăbuşit pe pat, ostenită. Nu conta dacă o credeam. Până la sfârşitul săptămânii, aveam să plec de aici.

Iar cu voia zeilor, iarna mea în Iro avea să fie o amintire îngropată cât mai adânc în trecut.

CAPITOLUL 32

EXISTAU DOAR DOUĂ PERSOANE DE LA CARE ÎMI DOREAM cu adevărat să-mi iau rămas-bun, însă nu ştiam cum să deschid subiectul cu niciuna dintre ele.

Am început cu Megari. Redevenise veselă şi, când am vizitat-o, încerca să se decidă cu ce să se îmbrace la Festivalul de Iarnă, înconjurată de mormane de mătase şi satin, rochii, cingătoare şi conduri acoperind aproape complet podeaua.

— Lina! a strigat ea, croindu-şi drum prin dezordine. Apoi a ridicat două panglici şi mi-a spus: Ajută-mă, vreau să aleg culorile pentru împletiturile mele!

Privirea mi-a zăbovit pe panglica stacojie, dar am arătat spre cealaltă. Albastrul era culoarea blazonului Bushian şi se asorta perfect cu gulerul şi manşetele rochiei pe care le purta Megari.

— Aşa m-am gândit şi eu. Atunci, nu vrei s-o iei tu pe asta?

Megari mi-a împletit panglica stacojie în păr.

— Îţi stă atât de bine! Ar trebui să porţi mai des roşu.

Odinioară fusese culoarea mea preferata. Acum abia puteam să o văd fără să mă gândesc la fraţii mei, la cele şase coroane stacojii pe care erau blestemaţi să le poarte.

— Aştepţi cu nerăbdare evenimentele din seara asta? m-a întrebat ea, târându-mă la fereastră. O să fie spectaculos! Cel mai bun festival de până acum!

Nu mă gândisem niciodată prea mult la Festivalul de Iarnă. În Gindara era un eveniment atât de uşor de trecut cu vederea, încât aveam tendinţa să-l unim cu sărbătorile de Anul Nou. Dar îmi imaginam de ce lui Megari îi plăcea atât de mult. Chiar şi de la castel vedeam sutele de lampioane care se legănau în bătaia vântului, prinse de acoperişurile din Iro.

— Sculpturile de gheaţă sunt preferatele mele, a continuat Megari. Nu le poţi vedea de aici, dar sunt frumoase. Anul trecut au fost dragoni, bărci şi grădini întregi făcute din gheaţă! Dacă avem noroc, vor rezista până la Anul Nou. Apoi va fi în sfârşit primăvară şi te pot duce să vezi

iepurii de pe munte.

Am înghiţit nodul din gât, apoi mi-am scos cartea de scris din traistă pentru a-i arăta mesajul de rămas-bun pe care îl pregătisem:

Megari, ple...

Când tobele au început să bată, mi-am smucit mâinile, speriată, iar pagina s-a rupt chiar în timp ce un corn a răsunat din spatele fortăreţei.

Ce se întâmplă? am mimat.

Megari a scos un oftat dezaprobator.

— Toată lumea pleacă la vânătoare.

După o clipă, caii au luat-o la galop, iar porţile s-au deschis larg.

La vânătoare?

— Aşa e tradiţia.

Megari şi-a îndreptat atenţia spre lăuta ei lunară, strâmbându-se când a tras de o coardă aproape complet dezacordată.

— Numărul săgeţilor necesare pentru a nimeri ţinta prezice câte zile de zăpadă vor fi anul viitor. Prostesc, ştiu! Takkan urăşte tradiţia, dar, din moment ce tata nu este aici, trebuie să conducă vânătoarea. Până la urmă, el este cel mai bun ţintaş. Chiar mai bun decât Hasege.

Brusc, am simţit cum mă cuprinde neliniştea. M-am repezit brusc spre biroul lui Megari, scrisul de mână trădându-mi furia.

— „Ce vânează?", mi-a citit Megari peste umăr. De obicei un elan sau o căprioară, mi-a răspuns fata, dar azi, la micul-dejun, Hasege a zis că a văzut cocori sălbatici înconjurând pădurea...

Nu am aşteptat să termine. Cerneala mi-a stropit hainele când am aruncat pensula şi am alergat spre uşă.

Mi-aş fi dorit să am aripi. Zăpada îmi ajungea până la genunchi, iar drumul până în pădure, după o coborâre anevoioasă până la poalele dealului, a fost o luptă în sine. Vântul vuia şi-mi înţepa urechile, părând să mă tachineze pe un ton batjocoritor: *Nu vei ajunge la fraţii tăi la timp.*

Săgeţi ţâşneau în nori la fiecare câteva minute, un fulger de groază pură înţepându-mi şira spinării în timp ce-mi priveam fraţii înconjurând copacii, cu coroanele lor stacojii uşor de distins de-a lungul întinderii cenuşii a cerului.

Zburaţi de aici, fraţilor! am ţipat în gând. *Fugiţi!*

Dar ei nu mă puteau auzi.

În cele din urmă, am văzut urme de copite în zăpadă, o potecă bătătorită care ducea prin pădure. Am înaintat de-a lungul drumului parcurs de membrii vânătorii, cu sângele năvălindu-mi în urechi, şi am păşit peste neaua deja nivelată de copitele cailor pentru a-mi iuţi ritmul. Acolo erau – Takkan şi santinelele lui. Pao avea o săgeată îndreptată spre cer – spre fraţii mei! M-am aruncat în faţa calului său.

— Frâiele! a strigat Takkan, iar caii s-au ridicat pe picioarele din spate, cu copitele atât de aproape, încât mi-au aruncat zăpadă în faţă.

— Ce naiba! a răcnit Hasege, recunoscându-mă. Ai luat-o razna, fato? Cum îndrăzneşti să întrerupi vânătoarea?

Takkan descăleca deja, dar nu puteam să-l aştept. Am sărit, apoi am apucat arcul lui Pao şi l-am azvârlit iute în zăpadă.

Înainte ca oricare dintre ei să mă poată opri, am trecut pe la fiecare cal în parte, golind frenetic tobele santinelelor. Apoi, cu braţele pline de săgeţi, am fugit.

Fraţilor! Fraţilor!

M-au văzut. Hasho s-a apropiat, ceilalţi coborând cu grijă în pădure. Kiki i-a găsit prima într-o dumbravă de brazi înveşmântaţi în straie de iarnă.

Respiram greu, ameţită de albul dominant înconjurător. Nu mi-am dat seama că îngheţam până când Hasho nu mi-a mângâiat obrazul cu una dintre aripile sale şi nu am simţit nimic. Fraţii mei m-au învăluit cu blândeţe în penele lor, încălzindu-mi din nou sângele.

Am aruncat săgeţile şi i-am îmbrăţişat pe fiecare dintre ei, chiar şi pe Reiji. Oare chiar trecuseră două luni de când îi văzusem ultima oară? Aveam o mie de întrebări unii pentru ceilalţi, însă siguranţa lor mă îngrijora cel mai tare. I-am îndrumat repede pe toţi în spatele copacilor, astfel încât vânătorii să nu ne vadă.

Sunteţi răniţi? am întrebat.

Doar Hasho, mi-a răspuns Kiki în numele cocorilor.

S-a năpustit apoi spre cel mai mic dintre fraţii mei, care mi-a arătat partea inferioară a aripii sale.

Chiar dacă era o simplă zgârietură, tot m-a făcut să tresar. M-am ghemuit lângă el şi i-am apăsat zăpadă pe rană, însă Hasho m-a îndepărtat cu o fluturare de aripă, eliberându-şi penele şi de ultimul fulg de nea. Scotea nişte ţipete ascuţite, în mod cert furios, aşa că m-am

întors spre Kiki pentru a mă ajuta.

Zice că nu-i nevoie să-l cocoloşeşti, mi-a tradus pasărea de hârtie. *E mai îngrijorat pentru tine... Fraţii tăi au auzit că un asasin a fost prins la Castelul Bushian.*

Sunt bine! am zis, căci nu voiam să vorbesc despre arestarea lui Chiruan. *Plasa este gata. Spune-le că sunt gata să plec.*

În timp ce Kiki vorbea, Benkai m-a studiat cu ochii lui rotunzi. A scos un murmur jos.

Zice că nu pari pregătită, a răspuns Kiki pentru al doilea frate al meu. *Seryu i-a înştiinţat că ai fost primită în Castelul Bushian de nimeni altul decât de logodnicul tău.* Pasărea de hârtie şi-a înclinat capul şi a continuat*: Întreabă dacă acest lucru e adevărat.*

E adevărat.

Ciocul lui Benkai s-a deschis ca şi cum ar fi spus: *Ah, asta explică multe!*

Nu ştiam de ce m-am înroşit sau de ce am considerat că este necesar să-i spun lui Kiki: *Am crezut că vor ajunge abia mâine aici.*

Au venit mai devreme. Au veşti pentru tine.

Din ciocul lui Andahai a trâmbiţat un strigăt entuziasmat, iar Kiki a dat din aripi, un gest nu tocmai subtil prin care-l atenţiona să se liniştească.

Au descoperit adevăratul nume al Raikamei, a zis pasărea.

Mi-am ţinut răsuflarea.

Care este?

Căutau în locurile greşite, a continuat Kiki în timp ce Wandei, cel mai tăcut dintre fraţii mei, şi-a umflat puţin pieptul de mândrie. *A'landi, Samaran. Apoi Wandei şi-a amintit că tatăl tău a plecat acum cincisprezece ani în insulele Tambu. Îl rugase să-i aducă înapoi nişte lemn de tec – nu putrezeşte precum mesteacănul sau salcia şi este cel mai puternic pentru construirea...* Reiji a întrerupt-o cu un strigăt nerăbdător, însă Kiki s-a apărat numaidecât: *Doar îmi fac treaba! Nu e vina mea că se îndepărtează de la subiect.* După o privire furioasă îndreptată către fraţii mei, Kiki s-a aşezat pe umărul lui Yotan şi a relatat restul poveştii*: Împăratul Hanriyu fusese invitat să meargă la Tambu, împreună cu toţi regii, împăraţii şi prinţii din Lor'yan. Fraţii tăi au găsit condici într-o mănăstire din Miazăzi. Au intrat hoţeşte de atâtea ori, încât călugării pregăteau o oală pentru tocană de pasăre.*

Kiki s-a cutremurat.

Tocană de pasăre? Acum sunt şi mai fericită că sunt făcută din hârtie. Şi-a încreţit ciocul înainte să continue: *Era o fată în Tambu, o fată despre care se spunea că este cea mai frumoasă din lume, iar tatăl tău urma să jurizeze competiţia pentru mâna ei. În cele din urmă, ea nu l-a ales pe niciunul dintre pretendenţi şi, în schimb, a venit cu tatăl tău în Kiata. Numele ei era Vanna.*

Vanna.

L-am rostit de câteva ori în minte.

În tambuniană înseamnă „cea aurită". Kiki a pufnit: *Cam lipsit de imaginaţie, nu-i aşa? De ce să nu-i spună direct Ochi de Şarpe, dacă tot aveau de gând să fie atât de evidenţi?*

Şşş, Kiki!

Povestea se potrivea. Numele, de asemenea, deşi poate puţin prea bine, la fel ca Alteţa Sa Strălucitoare.

Era ultima piesă din puzzle. Odată ce o confruntam pe Raikama, aveam să fim liberi. Totuşi, groaza şi-a găsit din nou sălaş în stomacul meu. De parcă eram pe cale să facem ceva teribil, teribil de greşit.

Hasho m-a prins de fuste şi m-a privit cu ochii lui incredibil de limpezi.

Vrea să ştie ce este în neregulă, a tradus Kiki.

Nu am răspuns.

Credeam că vestea te va face fericită. Ştiu că ţi-e frică de ceea ce va urma, dar destrămarea blestemului este singura cale prin care îl putem ajuta pe tatăl tău să recâştige controlul asupra Kiatei. Chiar dacă înseamnă că unul dintre ei o să moară, acesta este un preţ pe care toţi au promis că o să-l plătească.

Mai e ceva, am mărturisit eu încet*. Încep să... încep să am îndoieli în privinţa Raikamei. De ce s-a complicat cu acest blestem, dacă voia să ne omoare? Cu puterea ei, ne-ar fi putut ucide cu uşurinţă.*

Andahai a pufnit la mine.

Acum nu-i momentul să filosofezi, părea să-mi spună. *Avem numele ei, avem plasa. În curând ne vom elibera de sub vraja ei, iar tatăl nostru va afla ce monstru este ea de fapt.*

Asta ne doriserăm cu toţii de la bun început, aşa că de ce şovăiam?

Vă amintiţi când a venit prima oară? i-am întrebat. *Ne-a iubit ca pe propriii copii. Îţi aminteşti cum l-a convins pe tata să-ţi ia acel cal pe care ţi-l doreai atât de mult, Andahai? Şi cum ne-a ajutat să construim cel mai bun zmeu al nostru, Wandei? Am iubit-o.*

Fraţii mei s-au mişcat dintr-un loc în altul, în mod clar neliniştiţi, dar Reiji a dat cu membrele lui lungi în zăpadă. Avea ciocul cel mai ascuţit dintre toţi cocorii, iar acum acesta zvâcnea de furie. Nu prea am avut nevoie de ajutorul lui Kiki pentru a-i desluşi gândurile:

Bineînţeles că am iubit-o, doar ne-a vrăjit! După atâta vreme, vrei să începi să crezi că mama noastră vitregă este bună? Kiata se duce de râpă şi mi-aş pune la bătaie aripile că Raikama este implicată!

Drept răspuns, fraţii mei şi-au fluturat aripile, scoţând sunete aprobatoare.

Chiar şi aşa...

Mâinile mi-au căzut în poală, o înfrângere tăcută. Orice le-aş fi spus, nu aveau să îşi schimbe părerea.

Gândiţi-vă la asta. Vă rog!

Zăpada mi s-a strecurat prin veşminte, iar frigul nemilos părea să-mi ardă genunchii. Când am dat să mă ridic, o pelerină grea mi-a acoperit umerii.

— Eşti rapidă, Lina, a spus Takkan.

Amiral a nechezat în spatele meu, legat de un copac. Takkan a făcut un semn către cocori, înclinându-se în semn de scuze. S-a apropiat de ei cu grijă, iar eu am dat din cap spre fraţii mei, asigurându-i că pot avea încredere în el. Totuşi, Reiji tot s-a repezit cu ciocul la Takkan, până când Andahai l-a tras înapoi de aripă.

— Sunt numai eu, a şoptit Takkan. I-am trimis pe ceilalţi acasă. Vânătoarea s-a terminat.

A îngenunchеat apoi pentru a înfăşura steagul familiei sale în jurul aripii lui Hasho.

— Noi n-am văzut niciodată cocori în această perioadă a anului, altfel nu am fi...

I-am pus o mână pe braţ.

Benkai ne-a studiat pe Takkan şi pe mine cu ochii lui pătrunzători. Ştiam exact la ce se gândea. *Ar putea fi acesta...*

Takkan, logodnicul tău? l-a întrerupt Kiki pe fratele meu, ascunsă iar în interiorul mânecii.

Întotdeauna plin de bună dispoziţie, Yotan a aruncat cu zăpadă în mine, amuzat.

Să fie adevărat, oare chiar îţi place de el?

Pasărea mea de hârtie se distra necuviincios de mult.

Mi-a transmis tachinarea lui Hasho: *Dacă memoria nu mă înşală, i-ai*

spus tatei că numai monştrii trăiau în Ţinutul de Miazănoapte.

Când mi-am dat seama că încă îmi ţineam mâna pe braţul lui Takkan, am ridicat-o repede, de parcă m-aş fi ars. Fraţii mei au râs, scoţând sunete ascuţite, iar eu voiam să le smulg penele.

E doar un prieten, le-am spus cu o simplă mişcare din încheietură.

Ar trebui să fie un prieten bun ca să fugă călare după o fată cu un blid pe cap, spune fratele tău Reiji.

Kiki a chicotit din mâneca mea. I-am învrednicit pe toţi cu o privire ameninţătoare.

Da, este un bun prieten.

Andahai a făcut un pas înainte, cel mai puţin amuzat dintre toţi. Nu am avut nevoie de ajutorul lui Kiki pentru a-l înţelege: *Atunci, ia-ţi repede rămas-bun! Din moment ce eşti aici şi ai plasa, ai putea la fel de bine să te întorci cu noi.*

Un zâmbet a răsărit pe buzele lui Takkan.

— Şase cocori, a observat el. Precum cei pe care i-ai împăturit.

A remarcat felul în care m-au înconjurat fraţii mei, protejându-mă cu atâta înverşunare.

— Ei te cunosc.

M-am bucurat că nu îi puteam răspunde. Am inspirat adânc; nu eram pregătită să-mi iau rămas-bun.

— Ce s-a întâmplat, Lina? Pari tristă.

Chiar eram tristă. Mai tristă decât mă aşteptasem vreodată să fiu la perspectiva de a părăsi acest loc. De a-l părăsi pe Takkan.

Pelerina lui îmi apăsa umerii şi începusem să o scot când Takkan s-a apropiat.

— Ai aflat deja veştile de la mama mea?

Am clătinat din cap. Nu eram sigură că pot face faţă mai multor veşti.

Ce s-a întâmplat?

Şi-a aţintit privirea intensă asupra mea.

— Lordul Yuji l-a ucis pe khaganul A'landiei şi i-a furat vrăjitorul. Lupul se află acum sub comanda lui şi strânge o armată pentru a cuceri Gindara.

Şocul mi-a săgetat pieptul şi, pentru o clipă, nu am putut să respir. Fraţii mei au început să vorbească, strigând unul peste altul şi scoţând sunete de neînţeles în timp ce mă înconjurau.

Takkan ne privea curios, cu fruntea brăzdată de cute. Totuşi, nu şi-a

dezvăluit nici măcar pentru o clipă gândurile.

— Trebuie să părăsesc Castelul Bushian în seara asta, a zis el.

Mi-am strâns buzele.

În seara asta?

— Da, în timpul festivalului. Atunci voi atrage mai puţină atenţie asupra mea. Pari speriată, Lina. Nu te îngrijora, nu ne luăm rămas-bun.

Dar eu urma să o fac. Plecam acum, cu fraţii mei.

M-am dat un pas înapoi, iar călcâiele mi s-au scufundat în zăpadă. Nu ştiam cum să-mi iau rămas-bun.

Eu... tu trebuie să...

Andahai a scos un sunet strident şi m-a împins degrabă spre Takkan.

Du-te la festival! m-a îndemnat el. *Du-te, du-te!*

M-am uitat la el, surprinsă. Dintre toţi fraţii mei, mă aşteptam ca Andahai să fie cel mai puţin înţelegător.

Fraţii tăi spun că Hasho are nevoie de timp să se odihnească, mi-a transmis Kiki, cât Benkai îmi dădea binecuvântarea cu o aripă ridicată. *Şi că nu ar strica să mai stai câteva ore în fortăreaţă. În plus, dacă veştile lui Takkan despre lordul Yuji sunt adevărate, fraţii tăi trebuie să-şi planifice mai atent întoarcerea.*

Andahai a înaintat şi, din interiorul mânecii mele, pasărea mi-a comunicat instrucţiunile lui: *Ne revedem aici, în seara asta, după ce pleacă Bushi'an Takkan!*

Am promis. Cu inima grea, mi-am îmbrăţişat fraţii şi m-am întors spre Takkan, care ne urmărea cu capul înclinat într-o parte şi ochi iscoditori. Dar a rămas tăcut, ţinându-se onorabil de promisiunea de a nu mă întreba despre trecutul meu.

Sunt speciali pentru mine, i-am explicat cu un semn către cocori. Mi-am pus mâinile peste piept când şi-au luat zborul şi am adăugat: *Sunt fraţii mei.*

Pe drumul de întoarcere la castel, cu Takkan trăgând de frâiele calului, m-am întrebat cât de mult înţelesese el de fapt.

CAPITOLUL 33

MI-AM ÎMBRĂCAT CEA MAI BUNĂ ROBĂ, UNA STACOJIE CU bujori şi pescăruşi, şi mi-am pus cele mai groase mănuşi. Cu excepţia blidului de pe cap, aproape că arătam ca Shiori cea de altădată.

Mi-am aruncat traista peste umăr, năruind şi mai mult iluzia efemeră. Zgâriată şi pătată de apă, distrugea orice urmă de eleganţă pe care aş fi putut-o avea. Ceva ce Zairena a ţinut morţiş să evidenţieze de îndată ce ne-am întâlnit pe scările castelului.

A strâmbat din nas.

— Chiar trebuie să porţi tolba aia la şold oriunde mergi? a întrebat ea.

În mod normal, aş fi lăsat-o în odaia mea pentru a evita astfel de discuţii, dar plecam după festival. Nu aveam timp să mă întorc la castel.

Am ridicat din umeri, strecurându-mi eşarfa înăuntru, ca şi cum gestul i-ar fi răspuns la întrebare.

Zairena şi-a lovit limba de dinţi. În loc de veşmintele ei de doliu, purta o rochie indigo pal, cu veşminte interioare roz, asortate în mod elegant cu cingătoarea şi manşetele. Blănuri de vulpe îi înfăşurau umerii, iar din mânecile lungi, evazate, au răsărit mănuşi de culoarea fildeşului când şi-a ridicat lampionul, înclinându-i flacăra aproape de traista mea.

— Uite, poartă asta în schimb!

Zairena mi-a oferit poşeta ei de mătase. Era în aceeaşi nuanţă de roşu ca roba mea, cu spirale de broderie aurie ţesute în materialul lucios.

— N-o mai face atâta pe timida, Lina! Măcar încearcă să vezi cum îţi stă cu ea.

Înainte să o pot opri, mi-a schimbat traista cu poşeta.

— Vezi ce diferenţă face un lucru atât de mic? Arăţi aproape drăguţ, chiar şi cu blidul ăla pe cap.

Era adevărat. Poşeta de mătase strălucea pe cingătoare, de parcă acolo i-ar fi fost locul.

Zairena s-a aplecat aproape de urechea mea.

— N-aş fi surprinsă dacă Takkan observă asta.

M-am răsucit brusc spre ea.

— Ce-i? a exclamat Zairena cu un rânjet. Nu-mi pasă că este atras de tine. Poate că asta a fost neînţelegerea noastră de la bun început. Nici să nu te gândeşti să-mi murdăreşti poşeta, pentru că o vreau înapoi după festival!

Şi-a arătat dinţii orbitori, un zâmbet care nu era tocmai amabil, dar, mai mult ca sigur, cel mai bun din arsenalul ei.

Poşeta *era* într-adevăr frumoasă, însă pur şi simplu nu mi se potrivea. Nu aveam nevoie de ajutorul Zairenei, de altfel nedorit, ca să mă simt drăguţă, şi cu siguranţă nu ca să-i atrag atenţia lui Takkan. I-am dat-o înapoi, clătinând din cap.

— Cum vrei, a comentat ea, punându-mi la loc traista pe umăr.

Când a plecat, i-am aruncat o privire lui Kiki, cocoţată pe căpriorii din tavan. În ultimele zile preferase să zboare de la o grindă la alta decât să se sufoce în mânecile mele.

Nu vii? am întrebat-o.

Ca să te privesc cum suspini la interpretarea nobilului amărât?

Mi-am încrucişat braţele peste piept.

Credeam că aştepţi cu nerăbdare spectacolul.

Muzica îmi face poftă de somn, a spus Kiki, prefăcându-se că nu-şi poate reţine un căscat. *Oricum, prefer să te aştept aici decât să fiu nevoită să mă ascund în mâneca ta. Doar nu zăbovi prea mult! Nu uita că fraţii tăi te aşteaptă!*

I-am trimis o sărutare lui Kiki, apoi am părăsit în grabă fortăreaţa, sărind într-una dintre căruţele care se îndreptau spre Iro. În sunetul roţilor coborând dealul, am privit cerul. Culorile se contopeau pe bolta cerească, nuanţe de roşu şi roz, dar şi de violet, pictând norii, o întâlnire feerică între răsărit şi apus.

În seara asta, luna nu avea să strălucească pe cer după dispariţia soarelui. În seara asta, Imurinya se întorcea în ceruri şi se preschimba într-un spectru al trecutului ei: zeiţa destinului. M-am rugat doar să fie îngăduitoare cu mine.

Spectacolele festivalului începuseră mai devreme în cursul zilei, iar locurile din faţa teatrului erau toate ocupate, aşa că m-am aşezat printre străini, pe o bancă de lemn din spate. Zăpada îmi gâdila faţa,

aruncată dinspre ferestre. Clopoţeii sunau în depărtare, acompaniaţi de tobele de la festivităţile de afară.

Se părea că întregul oraş e aici. Cel puţin o mie de oameni se aflau în teatru, toţi purtând lampioane rotunde neaprinse, care li se balansau pe genunchi. Copiii săreau de pe un picior pe altul, nerăbdători să înceapă următoarea reprezentaţie.

Soarele aproape apusese, însă o ultimă strălucire orbitoare dinspre apus a trecut peste scenă, exact când lady Bushian s-a ridicat şi i-a întâmpinat pe cetăţenii din Iro sosiţi la festival.

— În seara asta sărbătorim sfârşitul unei ierni lungi şi lumina care vine după întuneric. Ca un omagiu din partea Castelului Bushian, copiii mei vor interpreta cea mai iubită poveste din Iro pentru a vă onora şi a vă mulţumi tuturor pentru un an de muncă grea, loialitate şi armonie.

S-a înclinat, apoi le-a urat bun-venit lui Megari şi lui Takkan pe scenă.

Megari s-a aşezat cu eleganţă pe taburetul pregătit special pentru ea şi şi-a aranjat fustele albastre, ample, înainte să-şi ia lăuta lunară. Umerii i s-au ridicat şi, cu o mişcare în jos a mâinii, instrumentul a prins glas.

În timp ce ochii lui Megari s-au aprins, absorbiţi de muzică, Takkan a făcut un pas în faţă.

— Când Emuri'en a căzut din ceruri pe pământ, a început el, cei o mie de cocori pe care i-a creat s-au rugat ca ea să renască. Şi a renăscut... ca un copil uman pe nume Imurinya.

Zâmbete s-au răspândit în teatru, copii şi adulţi deopotrivă recunoscând povestea aleasă de Takkan şi Megari.

Takkan a cântat:

Imurinya nu era ca alţi copii.
Pielea îi strălucea argintiu ca luna,
iar părul îi scânteia de lumină stelară,
atât de puternic, încât nimeni nu-i putea vedea tristeţea.

Curând, copila a înflorit, devenind o tânără
melancolică şi singură doar cu iepurii de pe munte alături,
căci nu se temeau de strălucirea ei.

Atunci au sosit regi şi prinţi să-i ceară mâna.

De la fiecare, ea a cerut un cadou simplu:
un cadou care să o facă fericită.

Ei au adus inele de jad şi coroane de perle,
mătăsuri somptuoase şi cufere cu aur.
La ce-mi folosesc asemenea bogăţii? *s-a gândit*
Imurinya.
Sunt doar o fecioară a muntelui.

Speranţa a început să i se stingă, până când
ultimul pretendent a prins curaj,
un vânător modest cu un cadou modest:
un pieptăn de lemn cu o floare de prun sculptată.

Toţi au râs de îndrăzneala de a veni cu un dar atât de simplu,
dar Imurinya i-a redus la tăcere cu o mână blândă
şi a întrebat: „De ce ar trebui să mă facă fericită un pieptăn?"

Vânătorul i-a răspuns: „Mi-au spus iepurii
că dincolo de lumina ta strălucitoare,
ochii tăi sunt întunecaţi de tristeţe.
Nu am aur şi nu am împărăţie,
dar ţi-aş dărui acest pieptăn pentru a-ţi prinde părul
ca să-ţi pot vedea ochii şi să-i umplu de bucurie.

Şi astfel Imurinya l-a iubit şi s-a căsătorit cu el.
Dar la scurt timp după, poveşti despre lumina ei au ajuns
în ceruri şi măreţii zei au recunoscut-o pe
sora lor Emuri'en renăscută.

Au trimis cocori să o ia
cu o piersică a nemuririi pentru a-i restaura
statutul de zeiţă, dar Imurinya nu voia să se întoarcă
fără muritorul ei soţ, iar el nu era binevenit printre zei.

Veşnic isteaţă, a împărţit fructul,
punând jumătate în supa vânătorului şi jumătate în a ei.
Împreună au zburat spre ceruri, iar la jumătatea drumului

au revendicat luna drept sălaşul lor.

Acum, o dată pe an, în această noapte de iarnă,
cei o mie de cocori ai ei o duc înapoi în ceruri
şi ea devine din nou Emuri'en, zeiţa destinului şi a iubirii.

Vocea lui Takkan s-a transformat într-o şoaptă duioasă, iar ultimele note ale cântecului său au fost atât de delicate, încât nimeni nu a îndrăznit să respire. Şi-a ridicat lampionul, cu hârtia de un albastru intens pictată cu iepuri, cocori şi o lună argintie. Ochii lui au cercetat mulţimea până când mi-au surprins privirea. A zâmbit şi a inspirat adânc:

Pentru a-i onora cea mai întunecată lună,
ne aprindem lampioanele astfel încât o parte
din lumina noastră va atinge cerul, aşa
cum a ei ne atinge pământul.

În cele din urmă, Megari a atins ultima coardă, nota finală a cântecului.

Tăcerea a persistat. Am inspirat, simţind o durere uşoară în inimă. Povestea lui Imurinya era despre dragoste şi pierdere, atât de diferită de a mea, şi totuşi nu m-am putut abţine să nu mă emoţionez. În felul ei, şi Imurinya fusese blestemată, neputând să meargă acasă.

Seamănă mai mult cu Raikama decât cu mine, m-am gândit. Competiţia pentru mâna Imurinyei mi-a amintit de povestea fratelui meu despre Vanna şi pretendenţii ei. Raikamei nu îi plăcuse niciodată să audă despre zeiţa lunii. Am simţit un pic de compasiune pentru ea. Să fie oare pentru că Imurinya îi amintea de ea însăşi? Am înlăturat hotărâtă gândul. Seara aceasta era pentru sărbătorirea noilor începuturi, nu pentru răscolirea trecutului.

Conduşi de Takkan, toţi cei din sală şi-au ridicat lampioanele şi le-au aprins, până când lumina Imurinyei însăşi a părut să zâmbească peste teatru. Însoţitorii au deschis uşile, astfel încât să putem vedea că tradiţia aprinderii lampioanelor începuse şi afară, aruncând o strălucire aurie peste râu şi pe versantul Muntelui Iepurelui.

Cu zăpada blândă strecurată de vânt prin uşile deschise, proaspătă şi albă pe stâlpii purpurii ai teatrului, mi-am dat seama că Takkan

avusese tot timpul dreptate.

Iro era cel mai frumos loc din lume.

Când l-am găsit pe Takkan, îşi punea armura, iar sora lui ascundea preparate de la festival în desagii lui Amiral. De îndată ce m-a văzut, Megari l-a tras de mânecă.

— Uite-o! a strigat ea, înghiontindu-l pe Takkan cu un zâmbet larg. Acum nu eşti fericit că ai rămas aici, în loc să pleci să o cauţi?

Dintr-un anumit motiv, privirea pe care Takkan i-a aruncat surorii lui, disperată şi, totodată, ruşinată, mi-a creat un gol în stomac.

— Takkan a fost atât de încântat că ai venit, a continuat Megari, fără să ţină cont de stânjeneala crescândă a fratelui ei. Ştiai că el a scris cântecul? Ei bine, doar cuvintele. Eu am compus muzica.

Mi-am atins inima.

Mi-a plăcut foarte mult. Tuturor, de altfel.

— M-am gândit eu că o să-ţi placă, mi-a spus Megari cu un zâmbet viclean. Ceremonia lampioanelor tocmai a început – voi doi ar trebui să mergeţi să o vedeţi. Nu mă aşteptaţi, cântatul îmi stârneşte mereu foamea.

Apoi a rupt-o la fugă înainte ca vreunul dintre noi să o poată opri.

— Acum presupun că ştiu ce simte mama mea când fug la luptă, a glumit Takkan.

Pleci deja? L-am indicat pe Amiral.

— În curând, mi-a răspuns el, cu vocea încărcată de regret, apoi şi-a dres glasul, coborându-şi lampionul, astfel încât să fie la acelaşi nivel cu al meu. N-aveam de gând să plec fără să-mi iau rămas-bun.

Cuvintele lui m-au făcut mai fericită decât aş fi vrut să recunosc.

Am mers împreună, cu râsetele şi tobele de la festival prinse într-un vârtej în capul meu, sincronizându-ne treptat paşii. Am trecut pe lângă un rând de sculpturi de gheaţă, la fel de magnifice pe cât spusese Megari că vor fi: tigri şi fluturi, bărci-dragon şi împărătesc purtând coroane de phoenix, chiar şi o replică a palatului imperial. Nu am putut alege una preferată.

Pentru prima oară, mâncarea nu m-a ademenit. Pluteam, la fel ca lampioanele de pe râu. Toate semănau cu nişte luni mici, rotunde şi pline, şi fiecare avea un şnur roşu legat de vârf, un detaliu pe care nu-l observasem niciodată în atâţia ani de sărbătorire a miezului iernii la Gindara. M-am oprit şi am arătat cu degetul.

— E o tradiţie locală, mi-a explicat Takkan. Dacă legi un şnur roşu de lampionul tău şi îl pui pe râu, cocorii sacri îţi vor duce firul destinului către persoana pe care eşti menită să o iubeşti.

O poveste frumoasă, însă destul de neverosimilă. Dacă ar fi aşa, toţi cei din împărăţie ar veni la Iro şi şi-ar pune lampioanele pe râul Baiyun.

Poate că scopul unor astfel de legende era, pur şi simplu, să aducă speranţă.

— Festivalul de Iarnă este sărbătoarea lui Emuri'en, a continuat Takkan. Nu doar pentru a venera luna; odinioară era o seară în care oamenii se întâlneau şi poate se îndrăgosteau.

Mi-am aţintit ochii asupra apei, urmărind suprafaţa îngheţată sclipind sub lumina lampioanelor. Ignorând uşoara accelerare a pulsului meu.

— Ai apucat să vezi vreodată luna plină deasupra Muntelui Iepurelui? Noi spunem că atunci...

Ne priveşte Imurinya, l-am completat pe muteşte.

Umerii mi-au coborât, împovăraţi de regret. Nu, nu o văzusem niciodată.

— Poate că nu ne priveşte în seara asta, a spus Takkan, ridicându-şi lampionul spre munte, dar susţin în continuare că este o privelişte incredibilă.

M-am uitat încotro arăta el şi mi s-a tăiat răsuflarea. Era o noapte fără lună, însă strălucirea orbitoare răspândită de râul Baiyun lumina cele două vârfuri, iar vântul furase câteva lampioane şi le îndrumase spre cer, asemenea unor sori minusculi, cu muntele scânteietor înălţându-se în spatele lor.

Takkan a îngenuncheat lângă râu, iar eu l-am urmat îndeaproape.

— Probabil că am fost subjugat de lumina lunii, de îţi mărturisesc asta, dar, după ce te-am lăsat la Hanul Vrăbiuţei, eu... eu m-am gândit necontenit la tine. Nu ştiam nimic despre tine şi totuşi nu întâlnisem niciodată pe cineva atât de hotărât... sau de sfidător. O întreceai până şi pe Megari.

A râs, apoi expresia i-a devenit din nou serioasă.

— Cumva, ştiam că te voi revedea. Parcă simţeam cum firele ni se încrucişează. Însă, când ai venit la Iro, păreai diferită. Mai tristă, mai retrasă. Te căutam în bucătărie când eu şi Pao patrulam prin castel. Voiam să te fac să zâmbeşti.

Mi-am amintit. De fiecare dată când îl vedeam cutreierând împrejurimile, îmi încetineam munca, încurajată să-l văd recăpătându-şi puterea pe zi ce trece.

— Am învăţat repede că nu pot concura cu mâncarea.

Umerii mi s-au zguduit de râs.

Puţini oameni pot.

— Dar îţi plăceau poveştile mele. Am învăţat şi asta.

Şi-a atins lampionul de al meu, cu atâta tandreţe, încât m-a cuprins ameţeala.

— Poate că rolul lor a fost să-mi servească drept pieptăn de lemn. Ţi-aş spune poveşti din zori şi până-n amurg dacă astfel ţi-aş face ochii să strălucească de bucurie.

Mi-am întins mâna, strecurându-mi braţul sub al lui – nu ştiam ce mă îndemnase să fac un asemenea gest. Poate că trebuia să dau vina pe poveste, pe frumuseţea lampioanelor din jur sau chiar pe frigul care îmi amorţea simţurile, însă ruşinea a năvălit o clipă prea târziu. Am încercat să mă îndepărtez, dar Takkan nu mi-a dat drumul. M-a tras mai aproape, iar umărul meu s-a lipit de al lui.

Credeam că mă va săruta. Zeilor, *voiam* să mă sărute!

Apoi au început focurile de artificii, săgeţi colorate ţâşnind spre cer, explodând şi sclipind printre stele. În lumina amurgului, înconjuraţi de zăpadă, ne-am coborât felinarele în râu, urmărindu-le cum plutesc alături de alte sute în aval, câteva purtate de vânt până sus să atingă lacul celest, format din nenumăraţi nori. Totul era atât de frumos, încât nu am îndrăznit să clipesc. Voiam să-mi întipăresc acest moment în memorie.

— Vei fi aici când mă voi întoarce, Lina?

Vocea lui Takkan era atât de blândă, încât aproape că nu am auzit-o.

Mi s-a format un nod cald şi dur în gât. Mi-am ferit privirea de a lui, prefăcându-mă că mă uit la lampioanele noastre care pluteau de-a lungul apei.

Ce te face să crezi că plec?

Deprinsese un talent aparte în a-mi citi pe buze.

— Când m-am oferit prima dată să te aduc aici, ai refuzat. Ştiu că Iro a fost puţin mai mult decât un loc în care să-ţi petreci iarna, dar nu pot să nu sper că vei rămâne.

M-am uitat în jos.

Tăcerea mea era grăitoare, iar Takkan s-a aplecat până când

capetele noastre s-au aflat la acelaşi nivel. Vocea i-a tremurat când a vorbit:

— Nu aş vrea să fii singură, Lina, nici în clipele de fericire, nici în clipele de tristeţe. Mi-aş dori ca firul tău să fie înnodat de-a pururi cu al meu.

Mi-am ridicat privirea spre el, bucuroasă că nu putea să vadă nedumerirea din ochii mei.

Oare îmi folosisem fără să vreau magia pentru a-l vrăji să-mi facă o astfel de declaraţie? Nici măcar nu ştia cine sunt. Cine sunt *cu adevărat.*

În loc să-i răspund, mi-am sprijinit capul pe pieptul lui, strecurându-mi creştetul, blidul şi toată fiinţa mea sub bărbia lui. L-am simţit cum îşi trage răsuflarea, dar nu a spus nimic. Şi-a înfăşurat un braţ în jurul taliei mele şi m-a ţinut lângă el.

Raţiunea îmi poruncea să plec de îndată, înainte ca aerul de munte să-mi subjuge mintea, înainte să-mi pese prea mult de Takkan! Dar era prea târziu pentru asta!

Tot ce-mi doream era ca această noapte să ţină o veşnicie. Să descopăr că firele noastre fuseseră dintotdeauna înnodate şi încrucişate. Ironic, nu-i aşa, că eu, o fată care voise mereu să fie stăpâna propriilor alegeri, nu-mi doream acum nimic altceva decât să mă predau destinului? Am chicotit în sinea mea.

Din toate punctele de vedere, nu aş fi ales niciodată pe cineva ca Takkan. Era mult prea sincer, mult prea bun. Cineva care respecta întotdeauna regulile, în timp ce mie îmi făcea plăcere să le încalc. Cineva care prefera să stea acasă, în timp ce eu tânjeam să călătoresc pe mare, cât de departe puteam.

I-aş fi jucat farse tot timpul, fără milă, m-am gândit, zâmbind la imaginea ivită deodată în minte cu noi doi, copii.

Niciunul dintre fraţii mei nu ar fi protejat un hoţ care încercase să-l jefuiască. Niciunul nu ar fi apreciat frumuseţea unui simplu munte şi niciunul nu s-ar fi mulţumit să-şi trăiască întreaga viaţă în Ţinutul de Miazănoapte, departe de curte şi de luptă.

M-am întors cu faţa la el, mângâindu-i obrazul cu degetele. Când îl întâlnisem prima dată, crezusem că are un chip comun. Un nas drept, ochi căprui, linia părului în forma literei V. Destul de chipeş. Totuşi, de fiecare dată când îl vedeam, începea să-mi placă puţin mai mult de el.

Acum întrezăream în ochii lui bogăţia solului de vară. Nasul îi părea adorabil de roşu de la statul în frig, iar vocea îi era ca o melodie

preferată, una pe care nu mă săturam niciodată să o aud. Într-un fel, era chiar amuzant: el se furişase în inima mea, tentat să o fure, deşi *eu fusesem* hoţul în ziua în care ne întâlniserăm.

Am încercat să-i încălzesc nasul cu mâna, dar Takkan mi-a prins degetele şi mi-a dus vârfurile mănuşilor la buzele lui. Apoi mi-a înclinat bărbia, iar răsuflarea lui mi-a gâdilat nasul.

Avea de gând să mă sărute.

În sfârşit!

Pleoapele mi-au acoperit pe jumătate ochii, în aşteptare, iar degetele de la picioare mi s-au încordat înăuntrul cizmelor. După luni întregi în care încercasem să mă conving că Takkan nu însemna nimic pentru mine, îmi doream să stau în braţele lui până la ivirea zorilor. Îmi doream să-l aud rostindu-mi numele, numele meu adevărat, şi să-mi spună din nou că îşi dorea să rămân în Iro.

Demonii să mă ia, chiar *îmi doream* să rămân!

Dar nu puteam. Megari spunea mereu că sunt ca una dintre fetele din poveştile lui. Cu blidul pe cap, probabil că păream învăluită în mistere şi vrăji, cel puţin în ochii ei. Nu se înşela, dar magia mea nu adusese decât nenorocire şi tristeţe celor pe care îi iubeam. Dacă aş fi un personaj dintr-o poveste, nu aş fi un erou, căci stârnisem ceea ce zguduise totul din temelii. Trebuia să-mi repar greşelile una câte una.

Mai aveam multe alegeri de făcut. Să stau aici – oricât mi-aş fi dorit – era o greşeală.

Buzele lui era aproape pe ale mele, iar vârfurile nasurilor ni se atingeau, când, fără niciun avertisment, m-am smuls din îmbrăţişarea lui. Dacă mai rămâneam o clipă în plus, riscam ca inima să-mi explodeze şi ca toate zidurile pe care le clădisem în jurul ei să se prăbuşească.

— Lina!

Am fugit cât am putut de repede, fără să mă uit înapoi.

Emuri'en, fii bună! m-am rugat, cu o privire scurtă aruncată spre cerul fără lună. *Lasă-ne să supravieţuim încercărilor care ne aşteaptă! Nu ne înnoda firele, doar pentru a le tăia.*

Când am părăsit pe furiş festivalul, lampioanele noastre dispăreau de-a lungul cotului râului.

Căutam un cal care să mă ducă în pădure, când Kiki m-a izbit în piept.

Shiori! a ţipat ea, dând violent din aripi în faţa mea. *Uite! Uite!*

Nu acum.

Am respins-o cu o fluturare a mâinii, încă necăjită de felul în care îl părăsisem pe Takkan.

Pasărea de hârtie era sălbatică însă, cu aripile bătându-mi în păr şi în urechi. Într-un final, m-a apucat de păr şi m-a târât spre cel mai apropiat felinar.

Uite!

O dâră de cerneală neagră strălucea pe partea inferioară a aripii lui Kiki, care se agita în jurul flăcării.

Ce-i cu asta? am întrebat-o obosită. *Te voi ajuta să o cureţi mâine, bine?*

Negru, Shiori. A fost auriu mai devreme, de la vopseaua de pe firul Zairenei. Ai spălat-o cu zăpadă în urmă cu câteva zile, nu-ţi mai aminteşti?

Cu asta, Kiki mi-a atras atenţia. Am cercetat-o în lumina felinarului. Destul de sigur, aripa ei era neagră precum cerneala.

Patru Răsuflări.

Am stat pe fire, a continuat Kiki repede. *Firele de pe roata ei de tors. Şi...*

Nu trebuia să mai spună nimic. M-am năpustit înapoi pe drumul pe care venisem, totul devenind dintr-odată extrem de clar.

Zairena. În tot acest timp, fusese Zairena.

CAPITOLUL 34

M-AM REÎNTORS LA FESTIVAL, CU GÂNDURILE învolburate, strecurându-mă cu agilitate prin mulţime.

În tot acest timp, Zairena fusese asasinul. Trebuia să-l găsesc pe Takkan înainte să plece. Cât timp Zairena se afla aici, el era în pericol.

Iată-l! a strigat Kiki, arătând cu o aripă către un bărbat care înainta pe drumul îngust înapoi spre castel. În lumina difuză a felinarelor, silueta arăta precum Takkan din spate. Aceeaşi înălţime, acelaşi pas, aceeaşi armură. Dar, pe măsură ce m-am apropiat, am văzut că umerii îi erau mai laţi, iar mişcările, mai puţin graţioase.

Hasege! Am pornit într-un suflet după el. Şi santinelele trebuiau să ştie.

Zairena este asasinul! am încercat să-i spun pe muteşte, agitându-mi mâinile.

El nu a înţeles. Chipul îi era mai roşu decât de obicei. Părea beat, cu ochii lui negri-cenuşii goi.

Am renunţat să mai încerc să-i explic.

Unde este Takkan?

— Takkan? a mormăit el şi s-a îndreptat spre unul dintre cai. Tocmai te căuta. Urcă-te, te duc la castel!

Dorinţa lui de a mă ajuta m-a luat prin surprindere. M-am dat îndărăt; nu aveam încredere în el. *E la castel?*

— Ce-i?

Hasege a plescăit din limbă.

— Nu mă crezi, Lina? Uită-te acolo: mătuşa mea se întoarce să-şi ia rămas-bun de la Takkan chiar acum.

Şi-a înclinat capul spre trăsura care o ducea pe lady Bushian în sus pe deal.

*Shiori „*a şovăit Kiki a şovăit. *N-am încredere în el.*

Nici eu nu aveam, dar trebuia să vorbesc cu cineva – dacă nu cu Takkan, atunci cu lady Bushian – şi drumul dura prea mult pe jos. Am sărit pe calul lui Hasege.

Pe cerul nopţii, luminile fortăreţei ardeau asemenea unor tuşe de

pensulă înflăcărate. Cât calul lui Hasege urca în galop dealul, teama îmi răscolea stomacul.

Fereastra mea era luminată. Dar nu lăsasem nicio lumânare aprinsă.

Calul s-a oprit brusc lângă un copac, iar zăpada de pe ramurile sale mi s-a prăvălit peste mantie. Am sărit, mai zguduită de lumina din odaia mea decât de frigul neîndurător.

— Du-te! m-a îndemnat Hasege, scuturându-se de zăpadă. Te aşteaptă sus!

Umbre se profilau pe holurile castelului, coridoarele părând să fie mai lungi decât de obicei. Nu l-am crezut pe Hasege în privinţa lui Takkan, nici măcar pentru o clipă, dar ceva nu *era* în regulă. Paşii mi-au tropăit pe scări şi am urcat câte două, trei trepte deodată. Am fugit spre odaia mea.

Uşa era întredeschisă.

Cu o mână pe pumnal, m-am năpustit înăuntru, neştiind ce mă aşteptam să găsesc. Odaia era goală. Neatinsă, în afară de lumânările aprinse pe masă.

Mi-am încleştat degetele în jurul traistei, mulţumind zeilor că o adusesem cu mine.

Dar când am dat să plec, exteriorul ei de paie a început să licărească uşor, ca şi cum clipeam prea repede. Trebuia să fie un truc al luminii. Paiele erau alunecoase de la zăpada topită şi le-am şters cu mâinile, convinsă că asta a fost tot.

Apoi traista din mâinile mele a dispărut complet, iar în locul ei a apărut o poşetă de mătase.

Poşeta Zairenei.

Pe demonii din Tambu! a înjurat Kiki.

Fusese o iluzie, îndepărtată de zăpada topită. Ceea ce însemna că adevărata mea traistă... plasa de scântelar...

Deja o căutam, răsturnând patul şi aruncând păturile pe podea. Prinsă în ghearele agoniei, n-am auzit vocile răsunând pe coridorul din afara odăii mele decât când a fost prea târziu.

— Chestia asta nu poate aştepta până când se întoarce Takkan? a întrebat lady Bushian pe un ton ridicat. Nu înţeleg ce ar putea fi atât de important, încât să mă luaţi cu forţa de la festival în timpul aprinderii lampioanelor.

— Am încercat să te avertizez, mătuşă.

Silueta lui Hasege ieşea în evidenţă pe pereţii de hârtie, cu pieptarul

întunecat al armurii accentuat de lumina lumânărilor.

— Dar numai Zairena a fost dispusă să mă asculte.

Zairena a intrat în odăile mele şi a rămas în picioare lângă tocul uşii, solemnă, cu Hasege şi lady Bushian imediat în urma ei.

— Asta cauţi, Lina? a întrebat ea, ridicându-mi traista.

Fără să mă gândesc, m-a repezit după tolbă. O mişcare prostească! Hasege m-a prins, încătuşându-mi încheieturile cu strânsoarea lui de fier.

Zairena a zâmbit. Disperarea mea nu a făcut decât să-i întărească punctul de vedere.

— Daţi-vă înapoi! a spus ea, îndepărtând-o pe lady Bushian de mine. Această traistă conţine magie periculoasă.

A slăbit cataramele şi a deschis clapeta. Mi-am ţinut respiraţia, sigură că nimeni nu va vedea plasa de scântelar strălucind înăuntru. Ceea ce nu mă aşteptam a fost ca umbra unui lup să ţâşnească din tolbă.

A sărit de-a latul pereţilor şi şi-a dezvelit colţii la lady Bushian, care a devenit atât de palidă, încât am crezut că va leşina. Hasege mi-a dat drumul, apoi şi-a scos sabia, fluturând-o înspre lupul care aluneca spre fereastra mea, în căutare de pradă. Acolo, creatura s-a zvârcolit şi s-a răsucit, până când, în cele din urmă, Zairena a închis traista.

Cu un şuierat, lupul a dispărut.

Îmi ţiuiau urechile. Cum... cum făcuse Zairena asta? Nu ar fi putut să...

— Magie! a rostit Hasege furios. Acum mă crezi, în sfârşit, mătuşă?

Lady Bushian şi-a dus o mână la piept, respirând greu.

— Ce... Măreţii zei să ne apere! a exclamat ea. Ce a fost asta? Cum...

— Cum?

Zairena şi-a încrucişat dramatic braţele.

— Lina este o preoteasă a demonilor, infiltrată în Castelul Bushian de lordul Yuji însuşi pentru a-i îndeplini poruncile.

Minte! Ea minte! am încercat să spun, clătinând cu disperare din cap.

După ochii lui lady Bushian, mi-am dat seama că Zairena câştigase. Indiferent ce aş fi încercat să spun, vicleşugul ei cu lupul îi convinsese că sunt vinovată.

— Nu te teme! a spus Zairena, liniştind-o pe mama lui Takkan cu o atingere pe mânecă. Eu şi Hasege am simţit întotdeauna că există o

forţă malefică în Lina. M-am pregătit chiar pentru acest moment.

M-am aruncat spre uşa deschisă, dar Hasege m-a blocat cu uşurinţă. Şi-a trecut braţul în jurul taliei mele, ca un cârlig, şi mi-a imobilizat braţele cu atâta brutalitate, încât m-am cutremurat.

Kiki, m-am gândit, înfigându-mi cotul în Hasege şi oferindu-i păsării mele şansa de care avea nevoie ca să se strecoare afară din mânecă. *Găseşte-i pe fraţii mei! Găseşte-l pe Takkan!*

Apoi, într-o ultimă diversiune, am sărit şi mi-am izbit blidul de nasul lui Hasege, iar Kiki a zburat neobservată.

Hasege a scos un strigat.

— Fir-ar tu să fii de...

— Ţine-o nemişcată! l-a întrerupt nervoasă Zairena, vorbind peste orice termen jignitor avea Hasege în plan pentru mine.

Apoi şi-a dus o mână la păr după un ac aurit, cu vârful înfricoşător de curbat, ca o coasă. Ochii îi străluceau.

— Acesta mi-a fost dăruit de preotesele din Nawaiyi, un ac străvechi folosit cândva pentru a exorciza demoni. Lina noastră pretinde că este mută, dar mă întreb dacă este doar pentru a-şi ascunde adevărata identitate. Hai să facem un test, bine?

Fără niciun avertisment, Zairena mi-a înfipt acul în gleznă. Deodată, toate simţurile mi-au fost nimicite. Durerea mi-a pătruns adânc în oase.

Mi-am suprimat strigătul şi mi-am muşcat cu putere buza inferioară.

Suferinţa asta este complet suportabilă, mi-am amintit. După luni întregi în care lucrasem la scântelar, suferinţa asta era complet suportabilă.

Însă Zairena a fost necruţătoare. M-a atacat din nou şi din nou. Uneori aştepta cu cruzime între atacuri, ca şi cum ar fi vrut să-mi ofere şansa să-mi recapăt suflul. Apoi următoarea lovitură se dovedea a fi şi mai adâncă, iar după ce-şi ridica braţul, abia dacă aveam timp să mă calmez şi să-mi înăbuş ţipătul.

Vederea îmi era când înceţoşată, când limpede, şi mi-am înfipt unghiile adânc în armura lui Hasege, pe cale să leşin.

— Ajunge, Zairena! a strigat lady Bushian. E de-ajuns!

Lacrimile îmi curgeau pe obraji şi nu puteam sta în picioare. De fapt, abia le mai simţeam.

— Nu există nicio speranţă pentru ea, a declarat Zairena, clătinând

din cap. Demonul nu vrea să plece.

— Ce înseamnă asta? a şoptit lady Bushian.

Ochii negri ai lui Hasege sclipeau.

— Înseamnă că trebuie să moară. Înseamnă că trebuie să fie arsă.

— Arsă? a repetat lady Bushian îngrozită.

— Da! i-a confirmat Hasege. Trebuie să o facem de îndată ce se termină festivalul, altfel riscăm să abatem pericolul asupra Castelului Bushian.

— E singura cale, lady Bushian, a aprobat Zairena pe un ton solemn.

Lady Bushian m-a studiat cu atenţie.

Nu sunt eu! am mimat cu disperare. *E Zairena!*

Dar vicleşugul Zairenei cu lupul o întorsese pe lady Bushian împotriva mea. Vreme îndelungată, nu a spus nimic. Apoi:

— Cum rămâne cu Takkan? a întrebat ea. Poate că ar trebui să-l aşteptăm...

— N-avem timp! Armata lordului Yuji se apropie de Gindara. În curând, îl va chema pe demonul din Lina să-l ajute în trădarea lui.

Umerii lui lady Bushian s-au ridicat cu greutate. N-a vrut să se uite la mine când şi-a dat consimţământul, mişcând uşor din cap.

— Nu-i spuneţi lui Megari, a zis ea în timp ce Hasege mă lua de acolo. I-ar frânge inima să afle cum Lina ne-a trădat pe toţi.

Purtată de vânt, zăpada se strecura prin fereastra celulei mele de închisoare, topindu-se în băltoace mici pe pietricelele care acopereau podeaua. Era ultima mea grijă, dar măreţii zei să mă audă! Dacă aceasta avea să fie cu adevărat ultima mea noapte pe pământ, aş fi vrut să o petrec într-un loc cald şi uscat.

Pentru a mia oară, am încercat să sparg uşa. Dar naiba s-o ia pe Zairena, acul acela nu fusese nicio relicvă specială menită să exorcizeze demonii. Fusese otrăvit, iar amorţeala din picioarele mele a persistat mult timp după atacul ei. Chiar dacă aş fi vrut, nu puteam să fug.

Minutele s-au transformat încet în ore. După ce am obosit să dau cu pumnii în pereţi, mi-am alinat degetele însângerate, lipindu-le de obraji.

Era trecut de miezul nopţii când am auzit paşi. Erau uşori şi rapizi, ai unui copil.

Megari! Îmi adusese un coşuleţ plin cu hârtie – genul folosit la templu pentru a-ţi pune dorinţe. Dar nu şi cerneală.

— Gărzile mi-au luat beţişorul de cerneală şi pensula, a spus ea, bâjbâind la talismanul pe care îl legase peste coş, unul pentru forţă şi protecţie. Hârtia nu-i o consolare prea mare. Dar m-am gândit... M-am gândit că ai vrea să-ţi împăturești păsările. Voi împături şi eu câteva şi poate că împreună vom avea destule pentru a le cere zeilor să te elibereze.

Am vrut să o îmbrăţişez şi i-am strâns mâinile. Ochii îi erau roşii şi umflaţi; plânsese pentru mine.

— Am încercat să-i bag minţile-n cap mamei, dar refuză să mă asculte. Spune că eşti vrăjitoare, a adăugat ea, iar glasul i-a tremurat. Dar odată ce Takkan se întoarce de la Gindara, ştiu că îl va asculta.

Mi-am muşcat buza. Megari nu ştia cât de puţin timp aveam. Urma să fiu arsă pe rug chiar în ziua imediat următoare.

Zairena nu este cine susţine că este, am încercat să-i explic. *Ea este asasinul. Nu eu, nu Chiruan. Ea este adevărata preoteasă a Munţilor Sfinţi.*

— Ia-o mai uşor, Lina! Nu te pot înţelege.

Am întins mâna după hârtie, dar uşa celulei s-a deschis cu un zdrăngănit, şi a intrat Zairena, balansând o tavă cu patru boluri acoperite.

— Ar fi mai bine să pleci, Megari, a spus ea. Lina trebuie să doarmă înainte de încercarea grea de mâine.

Megari s-a răsucit cu faţa spre ea.

— Ce încercare grea?

— Gata cu întrebările! Du-te ori îi voi spune lui Hasege că Pao te-a lăsat să intri!

Zairena a îngenuncheat în faţa gratiilor celulei.

— Ce copil enervant! a spus ea după ce copila s-a îndepărtat suficient cât să nu o audă. Am crezut că ea va fi cea mai mare piedică a mea, dar imaginează-ţi ce surpriză am avut când mi-am dat seama că eşti tu, *Shiori.*

Când mi-am auzit numele, mi s-a ridicat părul de pe ceafă. Ştia!

Ochii îi scânteiau maliţios pe când se ocupa de tava pe care o adusese, aranjând cele patru boluri.

— Da, ştiu. Noi, preotesele din Munţii Sfinţi, suntem învăţate să simţim magia, deşi tu... tu ai fost surprinzător de netalentată. Te-am considerat doar o pietricică în pantoful meu, o ciudăţenie cu acel blid pe cap şi purtând peste tot traista aia murdară. În niciun caz demnă de

atenţia mea.

S-a oprit, făcând o pauză deliberată.

— Până când ai mânuit scântelarul la roata mea de tors.

A ridicat capacul de pe primul bol, dezvăluind un fir strălucitor de scântelar.

— Cât de îndrăzneţ şi necuviincios din partea ta, să torci bogăţia unui munte întreg pe roata mea! Şi eu care credeam că te furişezi în odaia mea ca să-mi furi firul.

A râs de ea însăşi.

— Voiam să te ucid pentru asta, la fel cum l-am ucis şi pe bătrânul ăla băgăcios de Oriyu. Apoi am găsit această fărâmă de magie în odaia ta în timp ce o îngrijeai pe draga de Megari. Dacă zvonurile sunt adevărate, am înţeles că e utilă împotriva dragonilor.

M-am năpustit spre traista mea, dar Zairena m-a evitat cât ai zice peşte.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Shiori'anma! N-am de gând să-i dau plasa lordului Yuji, prostul ăla indecis. Sau Lupului.

A mângâiat drăgăstos traista.

— Odată ce va afla că ţi-am orchestrat moartea, nu vom mai fi aliaţi.

Am strâns barele de fier, încercând să mă ridic, dar picioarele mele refuzau să mă asculte.

— Te întrebi de unde am ştiut că prinţesa împleteşte scântelar? a întrebat Zairena.

Nu, nu mă întrebam! Dar îngâmfarea Zairenei cerea să fie descătuşată şi nu aveam de ales decât să ascult.

— Lupul mi-a spus că i-a întâlnit pe fraţii tăi în A'landi. Când l-au cunoscut, era deghizat în fostul său maestru, un clarvăzător faimos.

Ceva înăuntrul meu s-a spulberat şi m-am simţit dintr-odată rău. Măreţii zei să ne apere! Lupul fusese cel care le spusese fraţilor mei să facă plasa de scântelar. El ne dăruise traista, astfel încât să-i aduc scântelarul de la muntele Rayuna. Astfel încât să împletesc o plasă... pentru a fura o comoară mult mai mare.

Perla Raikamei.

M-a luat frigul.

— Ştiu, a continuat Zairena, cu o falsă compasiune. Vrăjitorii sunt foarte lacomi, nu-i, aşa? I-am *spus* să uite de perla Reginei Nenumite şi să se concentreze doar pe sângele tău, însă el le-a vrut pe amândouă.

Sângele meu?

— Nu ştiai că eşti sânge-magul Kiatei, nu-i aşa? Nimeni nu te poate învinovăţi. Bănuiesc că până şi zeii şi dragonii au uitat ce este între timp, iar printre noi, muritorii, titlul este desconsiderat la rangul de legendă. Dar mama ta vitregă este inteligentă, iar acea perlă a ei trebuie să-i fi dat puterea să-ţi vadă adevăratul sine. Înţelept din partea ei să-şi ascundă talentele de tine. Trebuie să fi crezut că ai fi mai în siguranţă dacă nu ştii. Aproape că a avut dreptate. *Aproape.*

Gândurile mi se învârtejeau; m-am străduit să înţeleg.

Zairena a zâmbit.

— Vezi tu, magia din sângele tău este nativă din Kiata. O raritate în zilele noastre! Şi este singura magie capabilă să elibereze demonii întemniţaţi în Munţii Sfinţi. Lupul te-a căutat tocmai din acest motiv, iar eu i-am cântat în strună ca să-mi împărtăşească tot ceea ce ştia. Pari confuză. Pe bună dreptate; în ignoranţa voastră, ne-aţi deformat poveştile şi aţi uitat ce reprezentăm cu adevărat.

Mândria i-a oferit o profunzime nouă vocii.

— Noi, preotesele, nu suntem aliatele demonilor. Noi aparţinem Munţilor Sfinţi. Misiunea noastră este să le păstrăm răutatea închisă înăuntrul munţilor. Aşa că te-am aşteptat, Shiori'anma. Tu eşti sânge-magul şi, prin urmare, nu-ţi putem permite să trăieşti.

Cuvintele mi-au bubuit în urechi. M-am dat înapoi, cât am putut de departe de gratii, întinzând mâna în spatele meu după o piatră sau după o cărămidă desprinsă – dar nu am găsit nimic în afară de hârtia lui Megari şi băltoacele de zăpadă topită.

— Ce-i drept, dacă mi-ai fi spus mai devreme că tu eşti prinţesa, a continuat Zairena, ţi-aş fi oferit o moarte onorabilă. Mai puţin umilitoare decât ceea ce a plănuit Hasege. Dar nu puteam folosi Patru Răsuflări asupra ta, nu când Chiruan fusese deja prins.

O clipă de tăcere.

— Totuşi, trebuie să recunosc că totul s-a rezolvat destul de frumos, a continuat ea. Planul a fost întotdeauna să-ţi adun cenuşa.

Am tresărit, dispreţuindu-mă pentru reacţia necontrolată. Degetele mele au săpat în pământul umed şi am aruncat un bulgăre de nămol spre Zairena, o izbucnire demnă de milă. Atacul abia a atins-o, iar mâlul a căzut în schimb pe tavă.

Ascunzând un zâmbet, preoteasa a îngenuncheat din nou şi a şters tava cu un prosop, apoi a ridicat capacul de pe al doilea bol. Un fruct kaki uscat.

— Probabil că ţi-ai dat seama că mă pricep puţin la otrăvuri. La mâncarea preferată a lui Megari, de exemplu. Nu te uita aşa la mine, Lina! A fost doar puţină apă mâloasă, nimic la fel de cumplit ca Patru Răsuflări. În plus, punea *atât* de multe întrebări, aşa că nu am avut de ales. Mereu i-am dat antidotul la timp. Asta mi-a câştigat încrederea lui lady Bushian. Şi a ta.

Furia m-a orbit, fierbinte, albă şi strălucitoare. Dacă nu ar fi fost barele de fier dintre noi, era posibil să o sugrum pe Zairena pe dată.

— Oh, chiar îţi vei dori să mă poţi ucide până termin.

Zairena a chicotit, muşcând din fructul kaki.

— Fructe kaki otrăvite. Va trebui să ţin minte asta. Of, dacă ar fi dat roade şi cu Patru Răsuflări!

Un oftat.

— Asta *este* partea enervantă la Patru Răsuflări. Mirosul. Până şi Oriyu a simţit tămâia când a intrat în odaia mea. Se pare că am avut mare noroc ascunzând mirosul în vopsele. Până la urmă, rar miroşi o cingătoare înainte să o porţi, nu-i aşa, prinţesă?

A înlăturat capacul şi de pe al treilea bol. Un şnur de aur, precum cel folosit pentru a prinde o cingătoare.

Am clătinat din cap. Nu înţelegeam.

— Asta era pe cingătoarea pe care ai purtat-o când ai căzut în acel lac de la Gindara, mi-a explicat Zairena. Din fericire pentru tine, a avut o cantitate suficient de mare de Patru Răsuflări pentru a te adormi zile întregi. Însă niciunul dintre noi nu a prezis că Regina Nenumită va recunoaşte otrava la timp. Aproape că m-a ucis.

Lumea s-a înclinat dintr-odată şi abia mai auzeam ce spunea Zairena.

În tot acest timp, Raikama încercase să mă protejeze! Eram confuză, însă, totodată, lucrurile nu fuseseră niciodată mai clare decât acum. Răspunsul fusese întotdeauna acolo, în faţa ochilor mei.

Raikama îmi blocase magia pentru a încerca să mă protejeze, să mă ascundă de toţi cei pe care îi cunoşteam, astfel încât Lupul să nu mă poată găsi!

— După ce ai dispărut, a trăncănit mai departe Zairena, Lupul m-a pedepsit. M-a trimis să pierd vremea la Iro şi să aştept în caz că te găseşte Takkan. Cine ar fi ghicit că o va face? Ai fost ingenioasă, recunosc, purtând blidul ăla pe cap şi prefăcându-te că nu poţi vorbi. În tot acest timp, ai fost chiar sub nasul meu.

Abia o mai ascultam. Ura mea explodase şi m-am aruncat asupra ei.

A fost un atac jalnic. N-am putut ajunge departe, nu cu muşchii amorţiţi, şi m-am izbit de gratii. Agăţându-mă de ele, mi-am fluturat mâinile în direcţia ei, iar apa din mânecile mele, ude leoarcă din cauza băltoacelor din celulă, i-a stropit faţa.

Zairena a sărit înapoi. Apa i-a picurat de pe frunte pe obraji, iar pudra i s-a scurs în dâre albe până în dreptul bărbiei. Pete aurii îi licăreau pe piele – urme de Patru Răsuflări.

În timp ce o ştergea cu mâneca, faţa Zairenei a început să strălucească... asemenea traistei mele.

Mai întâi a dispărut aluniţa. Apoi au început să i se schimbe şi restul trăsăturilor. Gura i-a devenit mai largă, pleoapele i s-au îngroşat, iar faţa i-a îmbătrânit câteva decenii.

Am eliberat un suspin mut când am recunoscut-o pe slujitoarea mea de la palat. Guiya.

— Vă amintiţi de mine, Alteţa Voastră? a spus ea râzând, cocoşându-se şi prefăcându-se că tremură. Adevărata Zairena Tesuwa a murit împreună cu părinţii ei. Te întrebi dacă sunt o vrăjitoare? Nu, nu! Magia mea este nesemnificativă în comparaţie cu puterea deţinută de tine şi de mama ta vitregă.

Apă, mi-am dat seama. De aceea purta mereu o umbrelă, de aceea se ferea mereu de ploaie şi de zăpadă. Spulbera iluzia, dezvăluind cine era ea cu adevărat!

Cu un gest exagerat de dramatic, Guiya a înlăturat capacul de pe ultimul bol aflat pe tavă. Înăuntru era cenuşă.

Eram nedumerită.

— Rămăşiţele sânge-magului de dinaintea ta, a anunţat ea. Cenuşa lui a dobândit sacralitatea în Munţii Sfinţi – ultima magie întunecată rămasă în Kiata. Noi, preotesele, am păstrat-o cu grijă timp de decenii, până când am aflat de tine.

Am simţit un nod dureros în stomac când Guiya şi-a dat cu cenuşă peste faţă, iar trăsăturile ei au redevenit cele ale Zairenei.

A acoperit bolurile şi a început să se ridice.

— Chiar ai avut norocul dragonilor de partea ta, prinţesă. Dar norocul acela s-a terminat. Mâine, Munţii Sfinţi îşi vor regăsi în sfârşit pacea, iar noi, preotesele, vom cânta pentru tine. Mâine îţi vom adăuga numele pe lista cu ceilalţi sânge-magi de dinaintea ta. Ne vom aminti de tine secole de-a rândul, aşa cum ne amintim de toţi cei care i-au

dezonorat pe zei. Mâine vei muri.

CAPITOLUL 35

ERA ÎNCĂ ÎNTUNERIC CÂND AU VENIT DUPĂ MINE. ZORII străluceau şovăitor printre barele de fier, iar luna era o simplă aşchie argintie pe cer, lipsită de speranţă.

Pao a refuzat să mă privească în ochi când două santinele m-au ridicat în căruţă. Mi-am dat seama că dezaproba tăcut ordinul lui Hasege de a mă arde. Poate că tocmai din acest motiv m-a lăsat să aduc coşul lui Megari.

În timp ce căruţa cobora greoi dealul, dincolo de Iro, mi-am încercat norocul cu frânghiile de la mâini, sperând să mă eliberez. Santinelele au tresărit şi şi-au scos pumnalele din teacă, îndreptându-le ameninţător spre mine, până când am renunţat.

Oricum nu avea rost! Frânghiile erau legate strâns.

Mi-am petrecut restul călătoriei încercând, şi în mare parte eşuând, să fac păsări de hârtie. Degetele îmi erau ţepene de la frig, iar frânghiile îmi zgâriau necontenit încheieturile. Dar era mai bine decât să stau degeaba în căruţă. Mai bine decât să mă gândesc la soarta care mă aştepta.

Hasege şi oamenii lui înlăturau zăpada cu lopeţile şi strângeau lemne. În tot acest timp fusesem curajoasă, însă m-am speriat când am văzut rugul ridicat la marginea pădurii, înconjurat de copaci tăiaţi. Nu mi-aş fi putut imagina un loc mai pustiu unde să mor, deasupra unui morman de paie şi vreascuri, pe un câmp oarecare acoperit de zăpadă, lipsit de orice însemn.

— Lady Zairena a sugerat să îndeplinim ritualul la cel puţin un kilometru de Iro, a pus Pao solemn, când m-a surprins privind în lateral, astfel încât spiritul tău să nu terorizeze oraşul.

Aproape am ajuns. Pao şi-a vârât mâna în tolba de lângă el, scoţând un şirag scurt de păsări de hârtie.

— De la Megari, a spus santinela pe un ton aspru. Au fost mai multe, dar lady Bushian nu i-a permis să... A şovăit o vreme, apoi a continuat: Amândouă îşi iau rămas-bun.

Amărăciunea mi-a sugrumat gâtul când am dat din cap. Pao mi-a

aşezat şiragul de păsări în poală şi le-am numărat în bătaia vântului, nerăbdător să le ciupească aripile. Şapte păsări. Un număr care denotă putere.

Am cercetat cerul în căutarea unui semn de la fraţii mei sau de la Kiki. Cu fiecare minut în care era plecată, inima îmi devenea tot mai grea. Teama creştea înăuntrul meu, iar întregul trup îmi tremura, indiferent cum încercam să-l liniştesc. Însă nu mi-aş fi dat aşa ultima suflare – singură, înconjurată de duşmani.

Fraţii mei aveau să vină după mine. Ştiam că o vor face.

Ultima bucată de hârtie pe care mi-o dăruise Megari a fost purtată de vânt, şi mi-am pus mâinile obosite în poală, cu degetele strânse în jurul coşului. Începeam să-mi simt din nou picioarele, însă frigul le-a amorţit repede la loc. Poate că urma să îngheţ înainte să fiu arsă de vie. Ironic, nu-i aşa?

Guiya arăta iar precum Zairena şi stătea pe o iapă albă lângă Hasege, cu ochii întunecaţi şi indescifrabili. Cureaua traistei mele îi era trecută în mod intenţionat peste piept.

Cât mi-aş fi dorit să o arunc în zăpadă şi să-i demasc iluzia! Orice pentru a-i şterge rânjetul de pe faţă!

Hasege însuşi m-a legat de stâlpul rugului. Frânghiile mi-au tăiat încheieturile şi gleznele, şi, când le-a strâns atât de tare, încât m-a durut să respir, l-am scuipat.

Mi-a aruncat o privire otrăvitoare.

— Ce-i asta? Mai multă vrăjitorie?

Înainte să-l pot opri, a aruncat şiragul de păsări al lui Megari în zăpadă. A încercat să-mi ia şi coşul, dar nu i-am dat drumul. Ochii i s-au mijit de cruzime.

— Adu torţa!

Când santinela care purta torţa s-a apropiat, m-am mişcat de pe un picior pe altul, cu membrele străbătute de furnicături încordându-se pe lemnul denivelat. Am încercat să nu par speriată, dar nu am reuşit.

— Stai! a strigat Pao.

În tot acest timp, maxilarul îi fusese încleştat, cuvintele de protest apăsându-i clar conştiinţa.

— Stăpâne, cred că ar trebui să îţi reconsideri decizia!

— Iar cu obiecţiile? a mormăit Hasege. Dacă nu ai curajul să ucizi un demon, atunci poţi să pleci!

Hasege s-a întors către santinelele care se adunaseră pentru

condamnarea mea.

— Fata asta l-a ucis pe Oriyu, a spus el. I-a înscenat totul lui Chiruan. Chiar şi lady Bushian a văzut dovada căilor ei necurate. Dacă *ea* se teme de fată, atunci fiecare dintre noi ar trebui să se teamă de ea.

— Nu ştim că ea l-a ucis pe Oriyu, a argumentat Pao. Şi ea ar putea fi victima unei înscenări. Ar trebui să aşteptăm până când se întoarce lordul Takkan.

— Să aşteptăm? a mârâit Hasege. Takkan e slab şi se lasă mult prea uşor influenţat de magia ei întunecată. Dacă îl aşteptăm, vom distruge Iro.

Hasege mi-a ţinut o torţă în faţă.

— Nu te-ai întrebat vreodată de ce nu-i putem vedea ochii? E clar că este un demon!

S-a răsucit spre bărbaţi.

— Ştiu că toţi îi sunteţi loiali lui Takkan, dar datoria noastră de santinele este să eliminăm demonii din Kiata. Protejând acest monstru, el îi trădează chiar pe zei!

O vreme, bărbaţii s-au uitat unii la alţii. Loialitatea lor era faţă de Takkan, dar credinţa faţă de zei conta mai presus de toate.

— Ea nu este un monstru! a insistat Pao. E doar o fată!

— E un demon! a strigat Zairena. Asta-i aparţine, nu-i aşa?

Când mi-a deschis traista, nenumărate fiare întunecate au sărit dinăuntrul ei. Vulpi şi lupi, urşi şi tigri, unele bestii având o formă atât de grotească, încât nu semănau cu nicio creatură cunoscută în lumea noastră.

Bărbaţii au icnit de groază.

— Acum mă credeţi? a zbierat Hasege, iar Zairena a închis traista, încarcerându-şi falşii demoni înăuntru. Trebuie să moară!

Hasege a început să adune oamenii, însă am încetat să mai fiu atentă la zgomotele din jur. Soarele răsărea, lumina lui înţepându-mi ochii, şi am cercetat cerul gol. Fără îndoială, Kiki îmi găsise fraţii până acum.

Dar, de fiecare dată când zăream o mişcare, se dovedea a fi un nor plimbăreţ. Nu un cocor. Nu fraţii mei.

Mi-am alungat dezamăgirea. Şi ce dacă fraţii mei nu veneau după mine? Oare chiar aveam de gând să stau aici ca o bucată de carne pe o frigăruie, aşteptând să fiu arsă, cu un coş cu păsări de hârtie inutile în mâini?

Am scăpat coşul şi mi-am îndreptat atenţia asupra frânghiilor,

trăgând şi răsucind, însă Hasege mă legase strâns, iar acestea nu prea cedau. Mi-am atacat încheieturile, sperând să tai sau să slăbesc frânghiile cu dinţii. Fibrele erau dure, însă chiar şi cu o zi întreagă la dispoziţie pentru a lucra la noduri, tot nu aveam să îmi eliberez mâinile.

Dar mai bine asta decât s-o ascult pe Zairena murmurând rugăciuni către zei ca spiritul meu să-şi găsească pacea cu lordul Sharima'en şi să nu se întoarcă pentru a bântui Iro. Mi-am dorit din nou să pot arunca un bulgăre de zăpadă în ea pentru a spulbera nenorocita aia de iluzie. Dar preoteasa era inteligentă şi stătea la o distanţă considerabilă.

Shiori! m-a strigat Kiki din depărtare. *Shiori!*

Mi-am ridicat privirea şi am uitat cum să respir. Kiki era prea departe şi prea mică pentru ca eu să o văd, dar şase cocori au străpuns norii, cu aripile mari scăldate în lumină stacojie, alunecând prin strălucirea zorilor spre mine.

Fraţii mei!

Crengile de sub picioarele mele au trosnit, iar Zairena s-a oprit în mijlocul rugăciunii ca să se uite la mine. Apoi şi-a ridicat şi ea privirea spre cer, iar o încruntătură întunecată i s-a întins pe faţă.

— Trageţi în păsările alea! a poruncit ea. Îşi foloseşte magia neagră pentru a le face să o ajute. Trageţi acum!

Kiki! am strigat în timp ce santinelele îşi luau arcurile. *Spune-le să plece de aici!* am îndemnat-o.

Reiji şi Hasho m-au ignorat. S-au năpustit în jos, aripile lor doborând torţa din mâinile lui Hasege înainte să se înalţe înapoi. În timp ce flacăra fâlfâia în zăpadă, Kiki a fugit după una dintre hârtiile mele împrăştiate prin jur pentru a-i da foc.

În ce încurcătură te-ai băgat, Shiori! a bodogănit ea şi a aruncat câteva scântei pe frânghiile de la încheieturile mele, care au început să ardă lent. De îndată ce am simţit cum strânsoarea lor slăbeşte, mi-am eliberat cu uşurinţă mâinile, uimită.

Eşti un geniu, mulţumesc!

Ideea lui Wandei. Strălucit frate, fără îndoială!

Îmi desfăceam frânghiile din jurul taliei când o umbră a trecut peste rug. Zairena!

Iluzia Guiyei era la fel de perfectă ca până acum: faţa pudrată, ochii tineri – ageri şi scânteietori –, aluniţa de pe obrazul drept. Pumnul preotesei era strâns, iar ea l-a ridicat mult deasupra capului, aruncând

o mână plină de cenuşa ei blestemată pe rugul de sub mine.

Focul a izbucnit şi a răsărit din cenuşă atât de puternic, încât aş fi zburat înapoi dacă nu aş fi fost încă legată de stâlp. Avea o nuanţă de roşu revoltător de strălucitoare, cu un nucleu negru precum spiralele de fum înălţate spre cer. *Focul demonilor!*

S-a răspândit repede – prea repede –, răsucindu-se în jurul vreascurilor de sub picioarele mele, urcând pe movila de lemne şi înconjurându-mă cu pereţi din flăcări. Cu inima răvăşită de panică, mi-am desfăcut ultimul nod de la talie şi am trecut la frânghiile de la glezne. Căldura devenea tot mai intensă, aliată cu un fum neaşteptat de gros, care îmi rănea plămânii la fiecare răsuflare nouă, greu câştigată.

Însă focul nu m-a atins. De îndată ce m-am ghemuit pentru a-mi elibera picioarele, văpăile s-au îndepărtat pâlpâind de faţa mea, ca şi cum ar fi existat un scut imaginar care mă proteja.

O sferă de lumină mi-a licărit în piept, părând să pulseze. Mi-am dus mâna la inimă. Oare perla lui Seryu alunga focul demonilor?

Curioasă, m-am aplecat spre flăcări, iar acestea au ţâşnit înapoi. Perla strălucea puternic, mai puternic decât o făcuse vreodată. Dar în mijlocul haosului înconjurător, cu fraţii mei şi oamenii lui Hasege prinşi într-o luptă înverşunată, nimeni nu mă urmărea. Nimeni în afară de Guiya, fireşte.

Cât ai zice peşte, mi-am smuls frânghia din jurul gleznelor, eliberându-mă de stâlp. Flăcările s-au despărţit când am căzut înainte şi m-am îndepărtat, împleticindu-mă, de rug.

Grăbeşte-te, Shiori! a strigat Kiki. *Guiya, ea este...*

Kiki nu trebuia să-şi termine avertismentul. Era imposibil să ratezi silueta ameninţătoare a Guiyei profilându-se deasupra mea. Cu ochii fixaţi pe lumina care îmi strălucea în piept, mi-a deschis larg traista şi şi-a băgat mâna înăuntru.

Nu! Mă aflam la doi, cel mult trei paşi de zăpadă. Am sărit şi...

Plasa a zburat din mâinile Guiyei şi m-a înghiţit repede, magia ei agăţându-se de premiul căutat. Din pieptul meu s-a rostogolit fragmentul perlei lui Seryu, care a căzut cu grijă în mâinile deschise ale preotesei.

Focul demonilor s-a înteţit din nou, iar flăcările au şerpuit ireal de sus, forţa căldurii aruncându-mă înapoi, chiar în inima rugului. Fumul a luat forma unor gheare, care m-au ţintuit de movila de lemne când am încercat să mă arunc direct prin văpăi.

M-am uitat la Guiya, la buzele ei trase într-un rânjet, la ochii însufleţiţi de triumf.

— Adio, Alteţa Voastră! a spus ea, încercând să dezlipească plasa de pe mine, dar n-am vrut să-i dau drumul.

Preoteasa a râs şi şi-a aruncat gluga peste cap.

— Prea bine, o voi recupera când mă voi întoarce după cenuşa ta! Nu te teme! Nu eşti prima pe care am ars-o în numele munţilor. Nu vei suferi, acesta este darul preoteselor pentru tine!

Înainte ca vreunul dintre bărbaţi să-şi dea seama că recurge la vrăjitorie, Guiya a urcat pe cel mai apropiat cal şi a călărit spre marginea pădurii. Acolo, în spatele copacilor lipsiţi de coronament pe care Hasege şi soldaţii lui îi tăiaseră pentru întreţinerea rugului, m-a privit cum ard.

Lacrimile păreau să-mi opărească obrajii, iar la nări mi-a ajuns un miros îngrozitor şi acru, cel al părului meu care începea să se pârlească. În lipsa plasei de scântelar, unicul meu scut, m-aş fi transformat deja în cenuşă, însă aveau să treacă doar câteva momente înainte ca focul demonilor să-şi croiască drum prin ochiurile dintre fire şi să-mi ardă pielea.

Fraţii mei, care se ocupaseră până acum de distragerea santinelelor, au venit îndată să mă ajute. Săgeţile s-au năpustit fulgerător asupra lor, crestându-le aripile în timp ce se învârteau deasupra mea. Penele zburau prin aer şi cădeau pe rug, însă fraţii mei nu s-au retras.

S-au repezit spre rug, hotărâţi să mă smulgă din ghearele focului, Andahai şi Benkai ridicându-mă cât Hasho îmi stingea flăcările agăţate de veşminte cu aripile sale.

Din foc au ieşit gheare de fum, încolăcindu-se în jurul gâturilor lui Andahai şi Benkai, care au scos ţipete ascuţite, de groază. Involuntar, m-au scăpat, iar eu am aterizat la loc pe movila de lemne. În timp ce se grăbeau să mă ridice din nou, ceilalţi fraţi ai mei aruncau zăpadă în foc, încercând să-l stingă. Însă flăcările s-au înălţat şi mai mult.

Spune-le să plece de aici! i-am urlat lui Kiki. *Duceţi-vă! Acesta este focul demonilor. Nu mă pot ajuta.*

Între timp, santinelele înaintaseră şi-şi scoseseră săbiile, fluturându-le înspre fraţii mei. Când Benkai şi Andahai au renunţat, strigătele lor îndurerate mi-au asurzit urechile. Dar Hasho a rămas, cu penele rupte şi aripile zgâriate de săgeţi. Stătea atât de aproape, încât puteam vedea că are lacrimi în ochi.

Du-te! l-am implorat, întorcându-mă ca să-mi ascund propriile lacrimi.

La picioarele mele ardeau păsările de hârtie, coşul lor fiind deja preschimbat în cenuşă. Talismanul pe care Megari îl legase aproape dispăruse şi el, împreună cu ale sale cuvinte de forţă şi protecţie. M-am repezit să-l salvez, moment în care ultimele păsări au fost înghiţite de flăcările roşii, strălucitoare, şi, odată cu ele, au dispărut şi ultimele mele speranţe.

Ar trebui să pleci şi tu, i-am spus în gând lui Kiki. *Du-te! Cât încă mai poţi.*

Moartea ta e şi moartea mea, mi-a răspuns pe dată pasărea. *Dacă nu ţi-e frică, nici mie nu-mi va fi. Voi rămâne cu tine până la fârşit, Shiori.*

Am îmbrăţişat-o, ascunzând-o sub blidul meu. Nu aveam nevoie de o mie de păsări, nu când o aveam pe Kiki a mea.

În trosnetul ameninţător al lemnului, aproape că mi-am pierdut echilibrul, clătinându-mă pe măsură ce focul se înteţea, creştea. Fumul mi-a umplut plămânii, iar căldura m-a copleşit. Mi-am închis strâns ochii, impunându-mi să fiu calmă.

Mi-am imaginat că fur cartofi dulci cu miere de la Festivalul de Vară, că gătesc supă de peşte cu ridichi plutitoare pentru Takkan, că pregătesc prăjituri cu mama. Poate că avea să fie acolo, în ceruri, să le facă împreună cu mine şi, în sfârşit, aş putea nimeri întocmai reţeta şi să o aud cântând din nou.

Kiki a tresărit.

Shiori, a răsuflat ea. *Uite! Uite!*

Mi-am forţat ochii să se deschidă, dar fumul era prea gros... Am întrezărit o licărire de albastru şi o sclipire de oţel. Şi nimic mai mult.

Apoi l-am auzit:

— Lina! a strigat Takkan.

Lama lui a străfulgerat şi i-am văzut silueta, înceţoşată prin flăcări, venind după mine. La o sută de paşi de rug, l-a oprit Hasege. Săbiile lor s-au încleştat, prinse într-un duel mortal.

Lângă mine, Pao arunca zăpadă în foc. Una câte una, celelalte santinele au început să ajute, dar flăcările nu dădeau semn de domolire.

Mi-am ridicat capul spre cer, încercând să nu tuşesc de la fum. Focul demonilor îmi biciuia spatele. Guiya nu minţise: nu mă durea. Pielea nici măcar nu s-a carbonizat sau s-a înnegrit – în schimb, focul a mers

direct spre sângele meu. Îmi simţeam inima arzând...

Construim zmeie în fiecare vară, noi şapte, am murmurat în sinea mea. Mi-aş fi dorit să pot construi un alt zmeu cu fraţii mei, cu Takkan. Mi-aş fi dorit să pot citi scrisorile pe care mi le trimisese.

— Lina! a strigat din nou Takkan.

Teama pentru viaţa mea i-a dat un impuls spontan de putere, şi şi-a învins vărul, lovindu-l în ceafă. Hasege s-a prăbuşit, iar Takkan s-a năpustit spre foc.

Mori, Shiori! au şuierat flăcările în vocea Guiyei. *Sau va muri şi el!*

Preoteasa a ocolit marginea pădurii, cu privirea îndreptată spre foc. Avea un arc ridicat şi o săgeată îndreptată direct spre inima lui Takkan.

Focul părea să răcnească peste tot în jurul meu, mistuindu-mi simţurile.

— Takkan! am ţipat. Ai grijă!

Şocul care i-a străbătut chipul a fost ultimul lucru pe care l-am văzut înainte ca bolul de pe capul meu să se spargă. Apoi focul m-a înghiţit complet.

CAPITOLUL 36

MI-AM TREZIT ACOPERITĂ DE JAR, CU HAINELE PÂRJOLITE şi înnegrite. Plasa de scântelar îmi strălucea în poală, luminând spiralele de fum. Aerul era atât de dens, şi lumea atât de întunecată, încât m-am întrebat dacă mai eram măcar pe pământ – până când am început să disting forme în cenuşă. Am zărit şiragul de păsări de hârtie făcut de Megari şi ce mai rămăsese din talismanul ei de protecţie. M-am rostogolit pentru a-l lua, apoi am tuşit, neputând să-mi împiedic plămânii să inspire cu lăcomie aer.

Slavă zeilor! a strigat Kiki de uşurare, apoi s-a strecurat prin fum şi mi-a aterizat pe burtă. *A fost atât de întuneric, încât am crezut că murisem!*

M-am ridicat în şezut, cu întregul corp clătinându-se în timp ce am dat cu piciorul în plasa de scântelar. Lângă mine se aflau cele două jumătăţi ale blidului de nuc. Degetele mi-au sărit spre creştet şi, pentru prima oară după luni întregi, mi-am atins părul – şuviţe dese şi aspre – şi nu bolul.

Mâinile mele, încă tremurând, s-au mutat apoi spre gât. Demonii să mă ia, vorbisem! Am ţâşnit în picioare, teama sărindu-mi în piept.

Fraţii tăi sunt în viaţă, mi-a spus Kiki, citindu-mi gândurile. *Dar sunt tot cocori. Probabil că ai rupt doar partea ta din blestem.*

Avea dreptate. Am luat o bucată din blidul de lemn. Mă obişnuisem atât de mult cu greutatea sa pe cap, încât mă simţeam ciudat de uşoară fără el.

Nu a fost menit să fie un blestem, am şoptit, iar bolul s-a preschimbat pe dată în pulbere în mâinile mele. A fost un scut. *Unul care să-mi ascundă magia de lume şi... să mă protejeze de ea, totodată.*

Kiki mi-a aterizat pe braţ.

Să te protejeze de propria magie?

Am încuviinţat din cap.

De a mea şi de a altora. Blidul s-a spart pentru a mă salva de focul demonilor invocat de Guiya. Altfel, m-aş fi transformat într-un morman de cenuşă până acum.

Dacă nu a fost un blestem, atunci ai fi putut să vorbeşti în tot acest timp? Fraţii tăi nu ar fi murit?

Nu eram prea sigură de acest lucru.

Avea nevoie să fiu speriată, ca să nu mă duc acasă la tata sau să spun cuiva cine sunt. Avea nevoie să o urăsc, ca să mă poată ascunde de Lup.

Am înghiţit nodul din gât, găsindu-mi în sfârşit vocea.

— Unde e Takkan?

De îndată ce am întrebat, l-am văzut întins lângă grămezile cenuşii de vreascuri. Nu era nicio săgeată în armura lui.

Scăpase nevătămat.

I-am scos mănuşile metalice şi mi-am întrepătruns degetele cu ale lui. Mâinile îi erau reci şi, în timp ce le încălzeam, i-am înlăturat părul de pe ochi şi i-am depus un sărut blând pe frunte.

— Takkan!

Ochii i s-au deschis, iar o uşurare care o oglindea pe a mea i-a înviorat chipul. M-a tras mai aproape de el, punându-şi mantia peste veşmintele mele sfâşiate. Inima lui îmi bătea în ureche, o simfonie sălbatică şi neliniştită.

— Am crezut că am ajuns prea târziu, a spus el răguşit. Am crezut că te-am pierdut.

— Aş putea spune acelaşi lucru, i-am răspuns eu şovăitor, aproape cu stângăcie.

Vocea îmi era aspră de la fum şi după luni întregi de tăcere, iar cuvintele îmi sunau mai bine în minte decât rostite cu voce tare. E amuzant cât de natural obişnuiam să pălăvrăgesc, limba mişcându-mi-se mai repede decât mintea. Acum gândeam mai profund, atentă la fiecare cuvânt care-mi părăsea buzele, şi tot păream o prostănacă.

Am inspirat adânc.

— Aproape că ai murit când te-ai repezit în halul ăla în foc!

— Aş face-o din nou, fără să ezit, mi-a răspuns Takkan. Ca să-ţi aud vocea. Ca să-ţi văd în sfârşit ochii.

Mi-a mângâiat obrazul cu degetele, la fel cum şi eu îl mângâiasem pe al lui la Festivalul de Iarnă, şi nu mi-a mai păsat cu câtă stângăcie vorbeam. Eram în viaţă, cu partea mea din blestem ruptă.

În timp ce-l ţineam de mână, apăsându-i degetele pe obrazul meu, Kiki a tras cu ochiul din părul meu, veşnic băgăcioasă.

— Asta e o pasăre de hârtie? a întrebat Takkan, clipind.

Am dat din cap.

— O cheamă Kiki. Eu am creat-o... cu magie.

Takkan nu părea surprins.

— Şi acestea...

A ridicat şiragul de cocori de hârtie aruncat în cenuşă. Aripile lor purtau urme de arsuri, iar unele fuseseră pârjolite atât de grav, încât îşi pierduseră ciocurile.

— Şi ele pot zbura?

— Nu! Kiki este specială.

— Ca tine?

Nu am apucat să-i răspund. Santinelele se apropiau de noi, cu capetele plecate în semn de căinţă. Nu-mi dădeam seama cui îi cereau scuze, dacă mie sau lui Takkan, pe care aproape că îl trădaseră cu toţii, cu excepţia lui Pao.

— Spune-i lui Megari că-mi pare rău că nu am putut să-mi iau rămas-bun. Îmi va fi dor de ea.

El a dat solemn din cap.

— Vrăjitoare ce eşti! a urlat cu dezgust o voce din spate.

Hasege! Se trezise şi împinsese deoparte santinelele pentru a mă ataca. Takkan a sărit să-l oprească, însă pumnalul lui Hasege a zburat, cu lama îndreptându-se fulgerător spre inima mea.

— Lina, fereşte-te! a urlat Takkan.

Mantia pe care o purtam s-a umflat, însufleţită, ţesătura mulându-se peste mine ca un scut. A respins pumnalul lui Hasege, iar arma a căzut în zăpadă cu o bufnitură.

— Vezi, magie! a zbierat Hasege. Ce naiba te-a apucat să mă legi? Ţi-ai pierdut minţile, Takkan? E o vrăjitoare...

— Şi acesta este singurul motiv pentru care nu te execut aici şi acum, Hasege, a spus Takkan cu răceală. Numai datorită magiei ei, Lina a supravieţuit trădării tale. Eşti exilat din Iro. De acum înainte, nu mai eşti santinelă şi nu mai faci parte din clanul Bushian.

I-a vârât capul vărului său în zăpadă, înăbuşindu-i protestele. El şi celelalte santinele au început să lege membrele lui Hasege şi să se pregătească să-l ia.

Brută ignorantă, a murmurat Kiki din mânecă. *Aş plăti aur din belşug să-i văd faţa când îi spui cine eşti cu adevărat.*

Shiori'anma, preaiubita fiică a împăratului, prinţesa Kiatei. Trecuse atât de mult de când nu mă mai simţisem eu însămi, încât îmi uitasem restul titlurilor.

Nu spun nimănui cine sunt cu adevărat, i-am răspuns în gând, ştergându-mi cenuşa de pe braţe. Mi-am zărit traista îngropată în zăpadă şi am îngenuncheat să o ridic.

Poftim?

Nu pot să stau.

Takkan era cu santinelele, punându-l pe Hasege în căruţă pentru a fi adus înapoi în temniţa castelului. Îl auzeam strigând ordine, în timp ce îmi arunca din când în când priviri pe furiş. Probabil credea că mă întorceam şi eu cu el.

Se înşela. Aveam nevoie de un cal ca să o ajung din urmă pe Guiya. Cel mai apropiat era Amiral şi, când am dat să-l încalec, Takkan a venit lângă mine.

Îmi dădeam seama că voia să-mi pună o mie de întrebări, însă a ţinut în schimb frâiele lui Amiral, asigurându-se că armăsarul rămâne nemişcat.

I-am ignorat ajutorul şi am tras de curelele şeii pentru a mă ridica singură pe cal. Amiral a nechezat, dar nu s-a împotrivit. Nu se mai temea de mine.

— Nu uita de astea! mi-a spus Takkan şi mi-a întins cocorii împăturiţi de sora lui.

I-am mulţumit în tăcere, strecurându-mi păsările de hârtie în traistă.

Odată ce m-am aşezat în şa şi am verificat căpăstrul, mi-am întredeschis buzele pentru a-mi lua rămas-bun de la Takkan, însă el a sărit pe Amiral, în spatele meu.

— Ce faci? am protestat eu.

— Ce ţi se pare că fac? Vin cu tine!

— Nu am...

— Doar nu te aştepţi să-mi furi calul şi să pleci fără mine, nu-i aşa?

Takkan mi-a şoptit la ureche:

— În plus, am o poveste care cred că s-ar putea să-ţi fie pe plac.

O poveste?

Kiki mi-a aterizat pe umăr. Mă aşteptam să-l ia în râs şi să se plângă că Takkan doar ne va încetini. Dar nu a făcut-o.

— Bine, am fost de acord, ignorându-mi fluturii din stomac când Takkan a întins mâna după frâie. Spune-mi-o pe drum!

Am urmat-o pe Kiki în adâncul pădurii Zhensa. Pinii se scuturau de

zăpadă. Vântul biciuitor nu prea ne lăsa să vorbim, dar aproape că puteam să aud întrebările care-l frământau lăuntric pe Takkan.

Pe la amiază, Amiral a avut nevoie de odihnă, aşa că ne-am oprit lângă cotul de miazăzi al Baiyunului, unde râul se lăţea.

Nu zăbovi prea mult! m-a atenţionat Kiki, zburând în jurul capetelor noastre. *Voi cerceta cerul în căutarea fraţilor tăi. Ar fi trebuit să o ajungă din urmă pe Guiya până acum.* Şi-a amânat încă puţin plecarea pentru o ultimă remarcă înţepătoare: *Acesta este un popas, nu o oportunitate să flirtezi cu Takkan acum, că poţi vorbi.*

Takkan l-a condus pe Amiral la râu, lăsându-l să bea după pofta inimii. Şi eu aveam nevoie de odihnă, deşi am refuzat să recunosc acest lucru cu voce tare. Pentru cineva care aproape că fusese arsă de vie pe rug, mă descurcam surprinzător de bine. Dar când am simţit un miros subtil de fum, o amintire încă palpabilă, agăţată de haine şi păr, umerii mi s-au cutremurat.

— O să fie mai bine, mi-a spus Takkan încet, cu ochii pe mine. Va dura o vreme, dar odihna va ajuta. La fel şi apa. Trebuie să-ţi fie sete.

Eram însetată. Nu îmi dădusem seama cât de uscat îmi era gâtul până când nu a menţionat asta.

Am băut cu lăcomie, umplându-mi la nesfârşit mâinile. Nimic nu avusese vreodată un gust atât de minunat, iar în curând m-am trezit cu veşmintele ude.

— Ia-o mai uşor! m-a sfătuit Takkan, râzând în timp ce clătina din cap. Râul curge până la Gindara. Există apă din belşug, chiar şi pentru o hoaţă însetată ca tine.

Mi-am şters gura cu mâneca.

— Nu ai întrebări pentru mine? Cum ar fi de ce aveam un blid pe cap şi de ce nu puteam vorbi?

— Ce-ar fi de ştiut? mi-a răspuns el. Tot ce contează este că eşti în viaţă. Am crezut că te-am pierdut, Lina.

M-am topit când i-am auzit vocea, atât de dureros de tandră. Nu crezusem că voi fi vreodată capabilă să mă topesc, nu înainte de acest moment.

Am învinuit lăcomia cu care mi-am potolit setea pentru răsuflarea mea întretăiată, dar asta nu explica de ce îmi tremurau genunchii sau de ce Amiral a nechezat în spatele nostru, sorbind vesel apa râului. Zăpada picura de pe copaci pe umerii noştri. Lumea înconjurătoare părea să dispară treptat şi, în acest moment, îl vedeam doar pe Takkan.

M-a îmbrăţişat, ţinându-mă aproape de el. Nu puteam nega că însemna ceva pentru mine. Când mă aflasem pe rug, la doar câteva răsuflări distanţă de moarte, îmi dorisem un astfel de moment, ca el să mă ţină în braţe, iar eu să-mi ascult inima bătând năvalnic în timp ce a lui bătea constant lângă urechea mea.

Dar acum m-am desprins din îmbrăţişarea lui şi l-am împins cu blândeţe. Îmi recăpătasem vocea, prin urmare ar fi trebuit să-mi fie mai uşor să ţes minciuni, dar am descoperit că nu-l pot minţi pe Takkan.

— Ar trebui să-ţi continui drumul spre Gindara, am spus eu, incapabilă să-l privesc în ochi. Trebuie să-i prind din urmă pe cocori. Şi pe... Zairena.

— Zairena?

— Nu este cine susţine că este. E o preoteasă a Munţilor Sfinţi, una care a folosit magia pentru a lua înfăţişarea fiicei lui lady Tesuwa.

— Atunci va fi periculoasă. Un motiv în plus să vin cu tine.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Nu te părăsesc! a exclamat el, încleştându-şi maxilarul cu hotărâre. Nu-ţi aminteşti ce ţi-am spus? Nu aş vrea să fii singură.

Erau cuvintele pe care mi le şoptise la Festivalul de Iarnă: „Nu aş vrea să fii singură, Lina, nici în clipele de fericire, nici în clipele de tristeţe. Mi-aş dori ca firul tău să fie înnodat de-a pururi cu al meu".

— Cum rămâne cu războiul împăratului?

Mi s-a format un nod dur în gât, aşa că am întins mâna să mai iau o gură de apă.

— Ai fost... ai fost chemat la luptă.

— Sunt legat de tine mai întâi. Mereu am fost.

— Legat de mine? am repetat. Tot ce am făcut a fost să-ţi închid rana cu nişte cusături strâmbe, Takkan. Nu trebuie să te comporţi ca şi cum mi-ai fi îndatorat pe viaţă.

— Nu sunt genul de bărbat care se leapădă de jurămintele făcute.

— Atunci te eliberez de jurământul tău.

— Nu cred că ai autoritatea.

Gura lui Takkan s-a înclinat, iar privirea lui a străpuns-o pe a mea.

— Nu când este în vigoare de unsprezece ani.

Cuvintele lui mi-au bubuit în urechi.

— Tu... tu ştii?

— Nu vrei să-mi auzi acum povestea? m-am întrebat el.

Doar cel mai plăpând tremur strecurat în voce i-a trădat neliniştea.

— Este despre o prinţesă cu şase fraţi, una care nu şi-a citit niciodată scrisorile de la băiatul simplu, nedemn, care dorea doar să o cunoască.

— Oh, zeilor! am şoptit eu, copleşită.

Emoţiile mi-au încleştat gâtul – un amestec împovărător de extaz şi ruşine. Voiam să-l îmbrăţişez şi, totodată, să mă ascund de el. În schimb, mi-am ascuns faţa în mâini.

— Nu... nu te-am numit niciodată aşa, nu?

— Ţi-ai făcut destul de cunoscut dezgustul pentru Ţinutul de Miazănoapte, Shiori, a spus Takkan cu bunăvoinţă.

S-a oprit cu subînţeles asupra numelui meu.

— Nu am fost surprins că dispreţul tău s-a extins şi la mine.

Shiori. Mi-a plăcut cum mi-a rostit numele, de parcă silabele ar fi primele notele ale unei melodii pe care iubea să o cânte. Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet timid.

— De cât timp ştii?

— Nu am fost sigur până azi, când te-am văzut, a recunoscut Takkan. Dar m-am gândit la asta. M-am întrebat de multe ori dacă este posibil. Mai întâi, când te-am întâlnit în satul Tianyi, am remarcat felul în care umerii tăi dansau şi paşii tăi băteau ritmul când găteai, de parcă ai fi ascultat un cântec secret. Mi-am amintit că o văzusem pe prinţesa Shiori reacţionând la fel la Festivalul de Vară când mânca un preparat pe care-l adora. Au fost şi lucruri mărunte, cum ar fi felul în care ascunzi mâncarea în mâneci sau cum îţi apare o gropiţă în obrazul stâng când zâmbeşti.

Am clipit.

— Ai observat toate astea?

— Am vrut să observ mai multe. Dar nu mi-ai răspuns niciodată la scrisori, Shiori, a spus el, certându-mă în glumă. Altfel, în acea primă zi la Hanul Vrăbiuţei, aş fi putut descoperi că eşti tu.

Obrajii mi-au luat foc.

— Ţi-am păstrat scrisorile, fiecare dintre ele. Sunt îngropate sub tezaurul de talismane pe care le-am adunat şi folosit ca să-mi doresc să nu fiu nevoită să mă căsătoresc cu tine.

Era adevărat şi eram îngrozită că tocmai îmi recunoscusem fapta.

— Dacă mi-ai fi spus că sunt poveşti, poate că aş fi fugit la tine, să te cunosc mai repede. Îmi era teamă că vei fi plictisitor.

Takkan a chicotit.

— Acum sper că nu vei adormi citindu-le. De fapt, încă mai ai timp să fugi.

Nu am râs. I-am luat mâinile, punându-mi palmele peste ale lui, şi, în cele din urmă, am rostit cuvintele pe care voiam le spun de câteva luni:

— Îmi pare rău că am ratat ceremonia noastră!

— Îmi pare rău că am fost supărat pe tine! Mi-am regretat reacţia de îndată ce eu şi tatăl meu am plecat, dar am fost prea mândru să mă întorc.

Takkan şi-a împletit degetele cu ale mele şi mi-a strâns uşor mâinile.

— Nu vreau să fiu eliberat de jurământul meu, Shiori. Dar dacă tu vrei, nu te-aş ţine niciodată legată de mine împotriva voinţei tale. Aş veni cu tine să-i rog pe părinţii noştri să ne elibereze.

L-am crezut – aş fi crezut orice-mi spunea Takkan.

— Mă bucur că te-a ales pe tine, am şoptit cu o voce încordată. Ar fi o minciună să spun că nu-mi pasă de tine.

— Dar?

— Dar nu putem pretinde că nu s-a întâmplat nimic. Chiar dacă îl învingem pe Lup, nu putem să continuăm de unde am rămas acum cinci luni. Sunt o vrăjitoare. Tatăl meu nu poate pur şi simplu să mă ierte pentru că sunt fiica lui.

— De ce nu? Poate că a sosit timpul ca magia să se întoarcă în Kiata.

— Nu ai spune asta dacă ai şti.

Vocea mi s-a umplut de agonie.

— Magia mea este periculoasă.

— Dar tu nu eşti, a susţinut Takkan.

Mi-am retras mâinile dintr-ale lui şi le-am lipit de cel mai apropiat copac. Ramurile ulmului erau cenuşii, dezbrăcate de iarnă, şi am îngropat teama care ameninţa să preia controlul, înlocuind-o cu amintiri calde şi primăvăratice.

— Înfloreşte! am şoptit, iar ramurile au strălucit în nuanţe de argint şi aur până când frunzele au înmugurit pe braţele lor lungi şi subţiri, luminoase precum mărgelele de jad.

Takkan a inspirat adânc, uimit.

— Asta nu pare deloc periculos. Asta e uimitor!

— Nu, nu este uimitor, am spus, apoi mi-am luat mâinile de pe ulm.

Ramurile au devenit din nou desfrunzite şi cenuşii. Am scrâşnit din dinţi. Cum să-i arăt?

Mi-am strecurat mâna în traistă, intenţionând să-i arăt plasa de scântelar, dar am dat în schimb peste păsările de hârtie împăturite de Megari.

Am fluierat încet către păsări.

— Treziţi-vă!

Aripi de hârtie au fâlfâit în tolbă, apoi păsările au zburat spre cer, dispărând înainte să le pot chema înapoi.

— Îmi pot împrumuta bucăţi din suflet, i-am explicat. Kiki este singura care nu şi-a pierdut suflul vieţii. De aceea mama mea vitregă ne-a blestemat pe mine şi pe fraţii mei. De aceea mă vrea Lupul...

— Ia-o mai uşor, Shiori! Ia-o mai uşor! Nu înţeleg!

Fireşte că nu înţelegea. Emoţiile mele scăpaseră de sub control. Trecuse atât de mult timp în care nu putusem să vorbesc, în care nu putusem să-mi folosesc magia, încât adrenalina descătuşată după redobândirea ei devenise deodată mult prea copleşitoare.

Am eliberat un suspin. Îmi simţeam limba mai grea decât fusese vreodată, iar cuvintele mi-au venit încet:

— Ştii poveştile, Takkan. Despre demonii întemniţaţi în Munţii Sfinţi? Zeii i-au închis înăuntru, legându-i cu lanţuri divine, astfel încât să nu-şi mai dezlănţuie niciodată răul asupra Kiatei.

Mi-am trecut dinţii peste buza inferioară.

— Ei bine, se pare că magia mea poate rupe acele lanţuri. De aceea mă vrea Lupul. El trebuie să fi plănuit totul, chiar şi trădarea lordului Yuji. Chiar şi otrava din scrisoarea pe care ai găsit-o... Patru Răsuflări îmi era destinată mie. În tot acest timp, toată durerea pe care aţi simţit-o, toate necazurile prin care aţi trecut tu, tata, toată lumea... au fost din cauza mea.

Takkan nu se mişcase. Expresia nu i se schimbase deloc. Mă privea cu ochii veşnic ageri şi cu buzele lipite într-o linie indescifrabilă, cu fruntea eliberată de orice încruntătură.

Apoi a vorbit:

— În ultimele cinci luni, am crezut că ai murit. Nu a trecut nicio zi în care să nu mă rog pentru tine, în care să nu mă învinovăţesc pentru că am părăsit Gindara fără să-ţi văd chipul. Dacă ai impresia că ai putea spune ceva care să mă descurajeze să vin cu tine, atunci te înşeli amarnic.

— Dar demonii...

— Vor trebui să mă smulgă de lângă tine! a spus Takkan ferm. Mă

tem că te-ai pricopsit cu mine, Shiori, chiar dacă nu îţi vei dori niciodată să te căsătoreşti cu mine. Jur să te protejez!

M-am uitat fix la Takkan, cu ochii larg deschişi, nesigură dacă voiam să-l sărut sau să-i bag minţile în cap. Da, îmi citise gândurile. Probabil că începuse să devină bun la asta în ultimele luni.

— Aşadar, încotro mergem de aici?

— La fraţii mei, am şoptit.

— Cocorii. Şase cocori.

Am dat din cap.

— Atunci, să mergem!

— Stai!

Chiar şi văzându-l cu pălăria uşor înclinată şi gata să-i cadă de pe părul ciufulit de vânt, am fost subjugată de o căldură răscolitoare.

— Ai de gând să mă săruţi sau nu?

Surpriza de pe chipul lui Takkan valora cât o mie de poveşti.

— Ştii, eşti şi mai îndrăzneaţă când poţi vorbi, prinţesă Shiori!

— Am multe luni de recuperat.

Takkan a râs, dar şi-a atins nasul de al meu, cu buzele atât de ispititor de aproape, încât răsuflările ni s-au amestecat în aerul rece.

Mi-am închis ochii.

Însă destinul refuza să fie de partea noastră.

Un cal a nechezat din spatele copacilor. Armăsarul lui Hasege a ţâşnit din pădure, cu coama gri brăzdată de roşu. Guiya stătea întinsă peste gâtul calului, cu veşmintele ei albe ca zăpada revărsându-se peste şa şi împletitura desfăcută, cenuşa din Munţii Sfinţi încâlcindu-i părul. Fusese atacată. Când m-a văzut, ochii i-au devenit albi şi sălbatici.

— Încă în viaţă, dacă ochii nu mă înşală, a spus ea tăios. Eşti aşa o pacoste, Shiori'anma!

Vorbele ei otrăvitoare mi-au zburat pe lângă urechi. În mâna preotesei, cu aripile strânse, era Kiki!

Fugi, Shiori! a ţipat pasărea mea, zvârcolindu-se şi răsucindu-se. *Fraţii tăi sunt...*

Guiya şi-a închis pumnul, zdrobind-o pe Kiki, apoi a aruncat-o în zăpadă şi s-a năpustit spre mine, cu scântei de magie dansându-i din vârful degetelor.

Cenuşa din părul ei a început să se învârtă, preschimbată într-un curent puternic care a luat numaidecât forma unei săbii. Îndreptată

spre inima mea.

— În numele munţilor! a urlat ea.

Takkan a întins mâna după arcul lui, iar eu după pumnalul din desaga lui Amiral.

Dar înainte ca vreunul dintre noi să poată riposta, mai multe săgeţi au şuierat în jur, trimise de atacatori nevăzuţi. Eu şi Takkan ne-am tras unul pe altul în spatele copacilor, la adăpost, însă n-am fost noi ţintele.

Săgeţile au lovit-o pe Guiya în spate, iar una i-a străpuns fără milă gâtul. Sânge întunecat i se prelingea printre buze. Cu un strigăt sugrumat, a alunecat de pe cal şi s-a prăbuşit în zăpadă. Moartă!

Am alergat la Kiki şi, de îndată ce am luat-o în mâini, am dat să-i netezesc pliurile corpului încreţit. Însă pasărea a săgetat în sus, fluturându-şi aripile mototolite.

Fugi! a ţipat ea. *Ei sunt aici!*

Soldaţii lordului Yuji au sărit din umbrele copacilor şi au tăbărât asupra noastră cu strigăte ameninţătoare. În mâinile lor am zărit şase cuşti – fraţii mei!

CAPITOLUL 37

CIOCURILE FRAŢILOR MEI ERAU STRÂNS LEGATE, IAR aripile, strivite de gratiile formate din beţe de bambus. M-am uitat în ochii lor plini de amărăciune, mai umani decât îi văzusem vreodată în înfăţişarea lor de cocori. Imaginea lor în cuşti mă îndurera mai presus de cuvinte.

O duzină de săbii erau îndreptate spre mine şi Takkan, însă, fără îndoială, erau peste o sută de soldaţi împrejur. Toţi purtau măşti de lup şi armuri vopsite în albul sidefiu al scoicilor, perfect tăinuite de zăpada care înconjura copacii acoperiri de muşchi.

— Eşti o persoană greu de găsit, prinţesă Shiori, a spus lordul Yuji, făcând o plecăciune cu braţele larg deschise. Iro a fost probabil ultimul loc în care mă aşteptam să fii. Soarta chiar are un fel aparte de a face lucrurile mai interesante, nu-i aşa?

— Eliberează-i! am spus încet.

Lumina soarelui pălea treptat, umbrele atingând aripile fraţilor mei.

— Maiestatea Sa a fost foarte îngrijorat când copiii imperiali au dispărut, a continuat lordul Yuji, de parcă nu m-ar fi auzit.

Avea un zâmbet deosebit de calm – unul pe care ajunsesem să-l urăsc.

— Când mă voi întoarce la Gindara, trebuie să-l informez că au fost găsiţi.

Furia mi s-a zvârcolit în piept, iar magia mi-a încălzit sângele. Rocile şi pietricelele de la picioarele mele s-au ridicat de pe pământ, învârtindu-se în jurul poalelor fustelor mele.

Yuji s-a prefăcut că nu observă.

— Dacă vrei să ştii, prinţesă, nu am niciun interes să-ţi răpesc tatăl. În timp ce vorbim, armata mea asediază Gindara. Sunt încrezător că îmi va preda palatul în schimbul vieţii celor şase fraţi ai tăi.

L-a întâmpinat şi recunoscut pe Takkan, ridicând bărbia.

— Tânărul Bushian este cu siguranţă un bonus neaşteptat. Tatăl lui va plăti regeşte pentru viaţa singurului său fiu.

Aşteptasem îndeajuns. Kiki s-a năpustit spre Yuji, dornică să-şi

înfigă ciocul în ochii lui, iar eu am aruncat un baraj de pietre în armata sa în timp ce Takkan trăgea cu săgeţi în lordul trădător. Aş fi putut la fel de bine să arunc cu flori în soldaţi. Un scut invizibil i-a protejat pe Yuji şi pe soldaţii lui. Fiecare săgeată, fiecare piatră a ricoşat. Kiki a zburat înapoi în părul meu, speriată.

— Am auzit că eşti vrăjitoare, a spus Yuji cu un chicotit jos. Asta-i tot ce poţi să faci?

Takkan şi-a coborât arcul şi a micşorat distanţa dintre noi, umărul lui atingându-l pe al meu.

— Priveşte, Shiori! mi-a şoptit el. În jurul gâtului său.

Am mijit ochii la amuleta de la pieptul lui Yuji. Era din bronz, mult mai simplă şi mai lipsită de strălucire decât podoaba obişnuită a comandantului de război, însă avea capul unui lup gravat pe suprafaţă. Amuleta părea să tremure pe veşmintele lui elegante, de parcă magia pe care o poseda era prea puternică pentru a fi păstrată înăuntru.

— Arată-te, Lupule! am strigat.

Fumul a ieşit din amuletă: la început a şerpuit doar un lujer, apoi s-au prelins nenumărate panglici întunecate. Mirosea amar, ca un ceai fiert prea mult, iar pâcla sa densă şi catifelată mi-a înceţoşat vederea.

— Shiori! a ţipat Takkan, întinzând mâna în fum să mă scoată de acolo.

Ne-am agăţat unul de altul, cu Kiki cuibărită în părul meu. Puteam simţi vraja în acţiune, una mult mai puternică decât a mea. Nu mi-am putut împiedica traista să mi se ridice singură de pe umeri. Am bâjbâit întruna după curea, dar mi-a fost smulsă cu brutalitate, zburând lângă lordul Yuji.

Acolo, fumul s-a adunat şi a început să se condenseze, solidificându-se în cele din urmă în forma Lupului.

Fraţii mei au scos ţipete ascuţite, fluturându-şi cu sălbăticie aripile. Îl mai întâlniseră.

— Cred că asta îmi aparţine, a mârâit Lupul, cu traista mea prinsă ferm în strânsoare.

Cu vârfurile degetelor învăluite într-o strălucire orbitoare, a deschis-o, iar lumina s-a revărsat împrejur.

— Ah, o plasă de scântelar! Un vestigiu legendar. E impresionantă, exact aşa cum sperasem.

Pentru un vrăjitor, *el* nu arăta nici pe departe impresionant. O coamă de păr neted, sur, îi încadra faţa îngustă, iar bărbia îi susţinea o

barbă lungă. Avea ochi arzători, de un galben strălucitor, dar nu era galbenul luminos căpătat de ochii mamei mele vitrege când îşi folosea puterea. Ai lui erau tulburi şi lichizi, precum cei ai lupului pe care îl întâlnisem în acea după-amiază în Iro.

— Tu ai fost pe munte, am şoptit.

— Sunt onorat că m-ai recunoscut, prinţesă.

Lupul a închis traista.

— Mama ta vitregă a făcut o treabă bună ascunzându-te de mine – nici măcar nu te-am recunoscut în Iro. Sper că te-ai bucurat de aceste ultime luni în plus pe care ţi le-a câştigat. O vor costa scump.

— Cum? am cerut să ştiu pe un ton poruncitor. Nu ai magie în Kiata.

— Într-adevăr, n-am avut. Dar se pare că, de-a lungul anilor, voi, kiatanii, aţi uitat că vrăjitorii fără magie iau înfăţişarea lor cea mai vulnerabilă. Vrei să ghiceşti care este a mea?

— Un lup, am spus dezinteresată.

Prezenţa lui devenea deja obositoare. Vrăjitorul a început să aplaude.

— Bravo! Da, un lup am fost, lipsit de putere şi aproape la fel de naiv ca fraţii tăi dragi când sunt cocori. Până când am dat peste asta.

Mâinile lui mari au strâns fragmentul perlei lui Seryu.

— Dacă aş fi ştiut că porţi în tine o bucată de perlă de dragon, prinţesă, te-aş fi scutit de osteneala de a merge pe Muntele Rayuna pentru mine şi de a irosi toate aceste luni pe plasă.

Fierbeam de furie. Era îndeajuns de rău că se dăduse drept maestrul Tsring şi le oferise traista fraţilor mei, că toate acele luni în care o urâsem pe Raikama şi lucrasem la plasă făcuseră parte dintr-un vicleşug oribil de a-i fura de fapt perla!

Dar să aud toate aceste lucruri de pe buzele lui îngâmfate, de parcă şi-ar fi *cerut scuze* faţă de mine?

Pumnalul mi-a zvâcnit şi mi-am canalizat furia şi ura în armă până când mi-a zburat de la şold către inima Lupului.

Vrăjitorul a ridicat o mână, iar lama s-a oprit la jumătatea distanţei.

— Ai grijă, Shiori'anma!

Lupul a chicotit.

— Furia poate fi periculoasă, mai ales venind de la cineva ca tine.

Pumnalul s-a răsucit lent şi s-a oprit când a fost îndreptat spre Takkan.

Într-o mişcare bruscă, înceţoşată, Takkan a parat asaltul şi l-a atacat

pe Lup. S-a mişcat atât de repede, încât vrăjitorul nu s-a aşteptat la lovitură, dar, înainte să aibă şansa de a-l răni cu adevărat, o forţă invizibilă l-a ridicat în aer. Apoi o umbră a pogorât asupra lui şi a încremenit.

— Fiinţă umană inutilă, a comentat dispreţuitor Lupul. E curajos, recunosc. N-ai de gând să mă implori să-l eliberez?

Îmi încleştasem pumnii – singurul indiciu al furiei mele. Nu, n-aveam de gând să-l implor. Lupul nu avea să îl ucidă pe Takkan. Nu încă.

Era un vrăjitor legat prin jurământ de Yuji. Şi Yuji spusese clar că îl voia pe Takkan în viaţă. Chiar şi acum, îl puteam vedea pe Lup împotrivindu-se jurământului faţă de comandantul de război. Pe încheietură avea o brăţară de aur, identică precum cea pe care o purtase lupul.

— Ajunge cu drama! l-a întrerupt lordul Yuji. Grăbeşte-te şi omoară fata! Ai spus că ai nevoie de sângele ei; ei bine, ţi-am adus-o.

— Într-adevăr, ai făcut-o, a spus Lupul, făcând o plecăciune cu braţele larg deschise către Yuji.

L-a eliberat pe Takkan şi a întins mâna spre sabia lui. Lama era deja roşie – sângele Guiyei, am presupus – şi a scuturat-o ca să înlăture lichidul rubiniu. S-a întors în direcţia mea.

— Ce păcat că toate lucrurile bune trebuie să se sfârşească! Dar priorităţile dictează.

— Priorităţile dictează, a repetat lordul Yuji bucuros. O ultimă dorinţă, Shiori'anma? Nu-ţi stă în fire să fii atât de tăcută.

Se înşela. Luni întregi sub blestemul mamei mele vitrege mă învăţaseră să-mi găsesc puterea în tăcere. Mă învăţaseră să ascult şi să observ. Mânia clocotea în mine când îl priveam pe Takkan atârnând în aer, iar ura îmi înfierbânta sângele în timp ce fraţii mei se zvârcoleau în cuştile lor.

— Ucide-o şi du-ne imediat la Gindara! Ne aşteaptă tronul Kiatei.

Lupul s-a înclinat.

— Dacă asta îţi doreşti.

Apoi vrăjitorul şi-a ridicat sabia... şi a înfipt-o adânc în abdomenul lordului Yuji.

— Mulţumesc, *Stăpâne!* a rostit el batjocoritor. Ţi-ai îndeplinit scopul.

Şocul a străfulgerat ochii lordului, cu veşmintele fine acum pătate de

sânge gros, întunecat.

— Tu... tu eşti legat de mine! a murmurat el. Jurământul tău...

Lupul a zâmbit malefic, încântat de groaza comandantului de război.

— M-am săturat de acest joc, să fiu aruncat de la maestru la maestru, a glăsuit el, smulgând amuleta atârnată de gâtul lui Yuji. A sosit timpul să fiu în sfârşit propriul meu stăpân.

Apoi şi-a scos sabia, iar lordul Yuji s-a prăbuşit grămadă la pământ.

Cu o singură împingere, Lupul şi-a aruncat fostul stăpân în râu. Şocată, am privit cum apele îl fură pe Yuji.

Lupul tocmai îşi încălcase jurământul. Îşi luase ultima suflare ca vrăjitor şi urma să renască în curând ca... demon.

Nu aveam timp să înţeleg de ce s-ar condamna la o astfel de soartă.

Luna urca pe bolta cerească, iar umbrele se revărsau prin pădure. Fraţii mei deja începeau să se transforme. Membrele le-au devenit musculoase şi lungi, iar penele le-au fost înlocuite de piele netedă.

Însă de data asta nu au fost singurii care se preschimbau.

Din amuleta Lupului au răsărit spirale de fum negru, înfăşurându-i brăţara de aur de la încheietură, care s-a spulberat cu o bubuitură de tunet. Atunci a început adevărata transformare.

Pielea Lupului a început să crape. În timp ce striga, vocea i-a trecut de la bărbat la fiară, un ţipăt absorbit de un mârâit ascuţit. Trupul lui uman s-a zguduit, umerii i s-au lăţit, iar unghiile i s-au lungit, tăind fumul la intervale stranii. Blana i-a înveşmântat pielea, oasele şi muşchii reaşezându-se astfel încât să dea naştere unei fiare.

— Ceva nu-i în regulă, a murmurat Takkan. Dacă se transformă într-un demon, Munţii Sfinţi ar trebui să-l revendice. Nu ar trebui să mai fie aici.

Am încuviinţat în tăcere, însă nu transformarea Lupului a fost cea care m-a paralizat. Ci transformarea perlei lui Seryu.

Umbrele au eclipsat fragmentul, stingându-i lumina. Şi perla începea să se schimbe; se contopea cu amuleta Lupului, coruptă de puterea sa măreaţă şi teribilă. Acesta era, mai mult ca sigur, motivul pentru care Lupul putea rezista invocării sale în Munţii Sfinţi.

Trebuia să-i iau perla.

În jurul nostru, soldaţii îngroziţi al lordului Yuji au fugit spre copaci. Takkan şi-a luat arcul şi a tras în furtuna dezlănţuită. Săgeata lui a străpuns carnea Lupului, doar ca să se dizolve în praf.

— N-are rost! am ţipat.

L-am prins de braţ, iar Takkan l-a chemat pe Amiral.

În timp ce calul venea în galop spre noi, m-am repezit la fraţii mei, recuperându-mi pumnalul căzut pentru a le deschide cuştile.

Grăbeşte-te, grăbeşte-te! a strigat Kiki. *Trebuie să plecăm de aici!*

Fraţii mei încă se transformau. Ţipete ascuţite de agonie le sfâşiau gâturile, aripile topindu-li-se în braţe, iar penele, în pânză şi piele. Când şi-au revenit în simţiri, cu agerimea licărindu-le în ochi, eu şi Takkan le-am împins arme în mâini. Întunericul din jurul Lupului creştea, şerpuind în pădure şi ucigând tot ce atingea. Soldaţii se prăbuşeau, cu trupurile preschimbate în praf şi pulbere de îndată ce fumul îi prindea în îmbrăţişarea sa ucigătoare.

— Fugiţi!

Toţi cei şase fraţi ai mei, abia transformaţi la loc în fiinţe umane, au tresărit la auzul strigătului meu.

— Plecaţi de aici!

L-am împins pe Takkan după ei, un îndemn ferm să-i urmeze, dar nu voia să plece. Nu fără mine.

— Cum te pot ajuta?

Doar Takkan putea întreba asta atât de calm, când ne aflam la o aruncătură de băţ de un demon.

— Du-te după fraţii mei! Vei muri dacă rămâi.

— Şi tu?

— Am nevoie de acea perlă, i-am răspuns. Se contopeşte cu amuleta...

Nu am apucat să-mi termin explicaţia. Takkan s-a răsucit spre Lup, atacându-l orbeşte.

Pe demonii din Tambu! a înjurat Kiki. *Băiatul e şi mai nesăbuit decât tine.*

Deja alergam după el, tot mai îngrozită cu fiecare pas.

— Takkan!

Şi-a îndreptat ultima săgeată spre Lup – spre lumina albă care licărea în strânsoarea lui anemică –, apoi a eliberat-o.

Săgeata a dispărut în fum. Întreaga pădure părea să fi încremenit, cu copacii acoperiţi de un văl întunecat. Într-un final, Lupul şi-a încheiat transformarea. Momentul s-a prelungit pentru o eternitate, după care o sferă mică de lumină s-a rostogolit din umbră – perla lui Seryu.

Takkan s-a aplecat s-o ia chiar înainte ca Lupul să se arunce spre el.

— Treziţi-vă! am ţipat, invocând copacii să ne protejeze pe

amândoi.

Ramurile s-au întins şi s-au împletit în pereţi, blocând ghearele lacome ale Lupului.

Însă scutul nu avea să reziste pentru totdeauna.

Fără să pierd timpul, l-am prins pe Takkan de mână, trăgându-l în sus. Am sărit împreună pe spatele lui Amiral şi am fugit să ne alăturăm fraţilor mei.

— Ce-a fost în capul tău? Ai fi putut fi ucis!

— Şansele de a muri au fost mari, mi-a răspuns el, trăgându-şi răsuflarea. Dar nu şi garantate.

Am vrut să-l îmbrăţişez.

— Nebun curajos ce eşti!

— Dacă aşa îmi spui acum, mai degrabă decât „acel lord barbar de rangul al treilea” – mi-a înmânat cu un rânjet perla lui Seryu –, atunci a meritat din plin.

De-a lungul marginii pădurii, fraţii mei adunaseră cai în plus pentru ei şi ne strigau să ne grăbim. În spatele nostru, pereţii din ramuri împletite începuseră să se dărâme. Fum negru s-a revărsat peste Lup, înălţându-se cu repeziciune spre munţi.

Am scos un oftat de uşurare. Fără perla lui Seryu, Lupul nu se putea împotrivi îndelung chemării sale către Munţii Sfinţi. Eram în siguranţă.

Apoi gheare invizibile mi s-au înfăşurat în jurul gâtului.

— Shiori! a strigat Takkan.

M-a prins de mână exact când calul nostru s-a ridicat pe picioarele din spate şi Lupul a început să mă tragă după el.

Dă-i drumul! mi-a şoptit Lupul la ureche, prelungind cuvintele. *Dă-i drumul, dacă nu vrei să moară! Dacă nu vrei să moară toţi.*

Durerea mi-a înţepat ochii. Mi-am văzut fraţii năpustindu-se spre Lup.

— Nu vă luptaţi! am strigat.

Întunericul din jurul demonului s-a mărit.

— O să vă ucidă!

— Nu-ţi voi da drumul! a spus Takkan printre dinţi. Hai, Shiori!

— Trebuie să o faci!

M-am apropiat cât am putut de Takkan, până când i-am simţit răsuflarea pe buze.

Frunţile ni s-au atins şi i-am împins perla lui Seryu în mână. Avea să-i protejeze pe el şi pe fraţii mei. Şi avea să protejeze şi Kiata, dacă

nu-l puteam învinge pe Lup.

Apoi i-am dat drumul la mână.

Departe de Takkan am zburat, cu râsul asurzitor al Lupului în urechi, atât de gutural, încât până şi copacii s-au cutremurat.

Înainte să pot clipi, ne-am năpustit spre cer, lăsând pădurea mult în urmă.

De acum nu mai era cale de întoarcere: ne alăturam demonilor din Munţii Sfinţi.

CAPITOLUL 38

S-A LĂSAT NOAPTEA. PETE DE CERNEALĂ AU ÎMPÂNZIT cerul, ştergând soarele, iar întunericul a ascuns şi lumea de dedesubt. Nu-mi dădeam seama dacă zburam peste mări, păduri sau munţi.

Nu prea conta. Ştiam încotro ne îndreptăm.

Zeii decretaseră că toţi demonii sunt prizonierii Munţilor Sfinţi, iar acum, că Lupul se transformase, nu s-a putut opune temnicerilor săi.

Cum nici eu nu m-am putut opune temnicerului meu.

Zburam atât de repede, încât abia reuşeam să clipesc sau să respir, dar, de fiecare dată când aveam ocazia, mă luptam cu Lupul, străduindu-mă să mă eliberez din strânsoarea lui. Kiki îi înţepa ochii cu ciocul în timp ce eu îl atacam cu pumnalul, însă era o bătălie pierdută. El era fum; nu avea carne de rănit, nici oase de rupt.

Mai exista doar amuleta lui. Nu mai era arămie ca bronzul, ci neagră ca obsidianul, cu faţa unui lup încă gravată pe suprafaţă. De fiecare dată când încercam să o iau, fumul se deplasa ca să o tăinuiască, până când practic mă înecam în propria disperare.

În cele din urmă, Gindara scânteia sub mine. Uitasem cât de aproape se afla casa mea de Munţii Sfinţi. În contrast cu mantia tenebroasă a nopţii, oraşul pulsa de viaţă, luminat de felinare şi torţe. Am putut vedea Lacul Sacru, cu strălucirea lunii palide reflectată pe apele sale. Mult prea repede, am trecut de palat şi am zburat la poalele dealurilor, apropiindu-ne tot mai mult de munţi.

O lumină însufleţea valea şi copacii şi, asemenea nouă, se mişca, unduindu-se prin pădurile sale ca un şarpe.

— Mama ta vitregă, a mârâit Lupul.

Ghearele i s-au încovoiat peste traista cu plasa de scântelar, pe care a strâns-o bucuros.

— Perla ei este cu adevărat excepţională. După ce termin cu tine, aştept cu nerăbdare să o descotorosesc de ea.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta mai devreme! am strigat. Ţi-ai ucis stăpânul, îţi aminteşti? Eşti un demon.

— Crezi că mi-aş încălca jurământul cu atâta neglijenţă? m-a

batjocorit Lupul, delectându-se în mod clar cu ceea ce el ştia, iar eu, nu. Doar un sânge-mag poate rupe sigiliul de pe Munţii Sfinţi, prin urmare numai tu poţi elibera miile prinse înăuntru.

S-a oprit câteva secunde, îndeajuns pentru ca eu să-i desluşesc înţelesul cuvintelor şi faţa să-mi trădeze groaza.

— Da, aşa e! Am aşteptat în tot acest timp naşterea unui nou sânge-mag. Tu, Shiori. Odată ce sângele tău va scălda Munţii Sfinţii, demonii îşi vor dezlănţui furia asupra Kiatei. Cu perla mamei tale vitrege în posesia mea, voi fi regele lor.

— Nu! am şoptit.

Cu toată puterea, m-a năpustit spre Lup şi mi-am înfipt pumnalul în amuleta lui, împingând adânc lama.

Pentru o clipă, ochii lui roşii s-au mărit. Ghearele i s-au încleştat în jurul amuletei, iar strânsoarea lui asupra mea şi-a pierdut din forţă.

Apoi pumnalul meu a scos un sunet nefiresc, ca un sfârâit, şi s-a topit complet, iar emblema albastră cu ciucure a lui Takkan a fluturat în bătaia vântului. Am încercat să o prind de şnur, dar degetele mi-au întâlnit doar fum.

Lupul a râs şi iar a râs.

Teama mi-a îngheţat inima. Nu mai aveam absolut nimic. Nicio armă, nicio perlă de dragon, nici măcar plasa de scântelar.

Nimic decât hainele de pe spate.

— Creşteţi! am strigat.

Mânecile mi s-au însufleţit, ca nişte braţe în plus, una umflându-se pentru a acoperi ochii Lupului, cealaltă smulgându-i traista din gheare.

Plasa a fost absorbită de întunericul de sub noi, iar eu am scos un mic oftat de triumf. Dacă nu mă puteam salva, măcar să protejez perla Raikamei de Lup.

Mi-am suprimat un ţipăt când el a coborât brusc spre munţi, îndreptându-se atât de repede spre vârful înzăpezit al celui mai mare din centru, încât abia am întrezărit cele şapte păsări de hârtie care zburau către mine şi Kiki. Aceleaşi pe care Megari le pliase şi cărora le dăruisem suflul vieţii.

Purtau un fir roşu, pe care mi l-au înnodat în jurul încheieturii.

Raikama le-a chemat să ne ajute, a tradus Kiki pentru păsări. *Parcă e unul dintre miracolele lui Ashmiyu'en!* a strigat ea. *Ea o să ne salveze. Ea o să...*

Kiki se înşela. Nimeni nu mă putea salva.

Fumul mi-a înţepat nările şi am fost azvârlită în lateral. Lupul a aruncat păsările deoparte, cu ochii strălucitori şi roşii. Au ars în mine, în timp ce întunericul mi-a mistuit lumea.

La următoarea răsuflare, mă aflam chiar în interiorul Munţilor Sfinţi.

Am aterizat cu o bufnitură pe ceea ce părea a fi un pat de flori. Nu, nu putea fi adevărat.

Însă chiar erau flori. Lotuşi şi orhidee lunare, bujori şi până şi muguri tineri de crizanteme.

M-am ridicat în picioare şi am clipit, convinsă că o iluzie îmi înşela simţurile. Ciocârliile ciripeau, iar greierii se mândreau cu trilul lor, o simfonie de vară aproape hipnotizantă. Mergeam de parcă aş fi fost sub apă, atât de greoi, încât eram nevoită să-mi târăsc un picior în faţa celuilalt.

Am recunoscut locul după câţiva paşi.

Grădina mamei tale vitrege, a şoptit Kiki, ieşind din mânecă.

Am pus-o pe umărul meu.

— Eşti şi tu aici? Ar fi trebuit să rămâi afară.

Ţi-am spus deja. Unde mergi tu, merg şi eu. Moartea ta e şi moartea mea. Este în interesul meu să te ajut să rămâi în viaţă. Acum foloseşte-ţi mintea, Shiori!

Foloseşte-ţi mintea, am repetat. M-am răsucit pe călcâie, cercetând împrejurimile. Da, aceasta era grădina Raikamei, dar copacii păreau mai înalţi decât ar trebui să fie. Iar eu... m-am uitat în jos, la picioarele mele mici, încălţate în sandale pe care le aruncasem de mult.

Eram din nou o fetiţă de şapte ani, cu orhidee de mătase prinse în codiţe şi coliere de jad şi coral atârnate peste gulere.

Nu, nu era o iluzie. Ci o amintire.

Au sosit şerpii. Am numărat sute şi veneau din toate direcţiile: alunecau din glicine, se deplasau de-a lungul ramurilor groase şi înotau prin iaz.

Unii aveau coarne, iar alţii, gheare. Însă toţi aveau ochii sângerii.

— Aşteptăm de multă vreme, Shiori, au şoptit ei. O picătură este tot ce ne trebuie. Doar o picătură.

Am încremenit, parcă împietrită de vocile lor. Lupul fusese primul demon pe care-l văzusem în realitate, însă fraţii mei obişnuiau să se distreze pe seama mea, îngrozindu-mă cu poveşti despre demoni. Cei

mai puternici puteau să-ţi fure sufletul cu o atingere şi chiar şi cel mai slab demon te putea face să-ţi uiţi numele cu o simplă privire.

Fără a mai menţiona faptul că erau monştri. Monştri însetaţi de sânge şi avizi de putere.

Iar eu eram prima fiinţă umană pe care o văzuseră de câteva secole.

Firul roşu legat de încheietura mâinii m-a smuls de acolo, îndepărtându-mă de iaz, o amintire a faptului că trebuia să-mi vină mintea la cap. Am sărit şi mi-am adunat magia ca să mă apăr. Materialul mânecilor s-a extins treptat spre capete, asemenea unor aripi, ridicându-mă mult deasupra demonilor, şi am călătorit deasupra ierbii până când am aterizat lângă poartă. Era deschisă şi mi-am luat avânt, alergând spre ea.

Însă nu era o poartă. M-am izbit de un zid de piatră.

Iluzia care ţinea laolaltă toate elementele grădinii Raikamei s-a spulberat, dezvăluind pereţii de granit şi o peşteră goală.

Nu exista nicio ieşire.

Încătuşată de frică, m-am ferit de atacurile demonilor care încercau să mă prindă de glezne, şuierând şi arătându-şi colţii.

— Nu vei găsi o cale de scăpare! au mârâit ei.

Grădina iluzorie a Raikamei a prins din nou contur, pâlpâind ca o flacără.

Pentru o clipă, le-am întrezărit adevăratele înfăţişări. Pielea roşie precum cinabrul[14] sau gri ca moartea. Am văzut ochii şi capetele în plus, coamele, cozile şi şirurile de gheare zimţate. Demonii păreau coşmaruri însufleţite, îndeajuns de înfricoşători pentru a-mi face pielea de găină pe braţe.

Cu excepţia lanţurilor.

Nu înţelesesem de ce demonii veniseră la mine deghizaţi, pretinzând a fi şerpii mamei mele vitrege sau chiar gărzi imperiale lângă poartă. Nu până când nu am observat că erau prinşi în loc. Legaţi de pereţii munţilor, înlănţuiţi prin decretul zeilor.

Acesta este motivul pentru care te ademenesc la ei. Demonii nu pot veni la tine! mi-a spus Kiki, înţelegând în acelaşi timp cu mine.

Asta era problema *lor,* m-am gândit. A mea era că nu aveam nicio ieşire.

---

[14] Sulfură naturală de mercur, de culoare roşie, folosită mai ales la prepararea vopselelor (n. tr.).

Într-un astfel de scenariu, demonii aveau să câştige. Fără probleme.

Am dat cu pumnii în peretele muntelui.

— Mamă vitregă! am strigat. Ajută-mă! Te rog!

Urmează firul, Shiori! Te va duce la baza muntelui.

Deasupra mea au fluturat cele şapte păsări de hârtie trimise de Raikama. În ciocurile lor am zărit un fir lung şi roşu, identic cu cel pe care mi-l înnodaseră la încheietură.

Grăbeşte-te! a spus vocea. *Demonii vor încerca să te prindă în amintirile tale, dar nu trebuie să te pierzi. Urmează firul! Te aştept la capătul lui!*

Mi-am atins nodul roşu de la încheietură, cuvintele Raikamei dându-mi putere. Firul mă ducea spre iaz, unde crapi cu ochi de demon mă priveau cu lăcomie.

— Să pornim la drum, Kiki!

Am sărit.

În loc să aterizez cu un pleosc, am căzut printr-un tavan şi m-am prăbuşit pe o podea de lemn. Scândurile erau reci ca gheaţa, o altă iluzie.

Mă aflam în interiorul palatului, dar nu în palatul în care copilărisem. Odăile erau plasate greşit şi m-am plimbat printr-un labirint de coridoare cu nenumărate cotituri, suişuri şi coborâşuri. Fără firul meu, m-aş fi pierdut pentru totdeauna.

Demonii pândeau, bântuindu-mă cu amintiri vechi. Fel şi fel de mirosuri, de la cel al supei de peşte a mamei până la aromele ademenitoare ale mâncărurilor mele preferate, de mult uitate. Coarde ciupite cu nepăsare, un ecou al cântecelor de ţiteră pe care fusesem odată forţată să le învăţ, profesori şi slujnice de altădată, care veniseră şi plecaseră de la palat.

Unii s-au preschimbat în gărzi, miniştri, chiar şi în fraţii mei.

— Prinţesă! au strigat ei. E ora prânzului! Nu vrei să vii?

— Shiori, alătură-te nouă la un joc de şah. Nu vrei, surioară?

Probabil că nu au o părere prea bună despre tine, fiindcă doar o idioată s-ar lăsa păcălită de trucurile alea, a mormăit Kiki în timp ce alergam.

Am fost de acord şi i-am ignorat pe toţi, concentrată doar asupra firului roşu. L-am urmat, fugind prin ferestre, sărind în oglinzi, ba chiar năpustindu-mă prin paravane de lemn pliabile. Fiecare odaie părea un nou nivel într-un turn nesfârşit, iar eu trebuia să ajung chiar la ultimul.

Într-un final, am ajuns la baza muntelui. Mi-am dat seama pentru că firul s-a întins brusc.

— Nu mai căsca!

M-am întors iute la sunetul vocii lui Hasho.

Cel mai mic dintre fraţii mei era îmbrăcat în veşmintele lui de ceremonie. Avea o pălărie prea mare, probabil ca să-şi ascundă ochii de demon.

— Ai întârziat, Shiori! m-a certat el. Ce ai în mânecă?

Mi-am atins mânecile. Şi eu eram înveşmântată în hainele mele de ceremonie, în aceeaşi jachetă groasă pe care o purtasem la ceremonia de logodnă. Sandale din satin roz, veşminte grele de mătase, brodate cu cocori şi crizanteme, şi o cingătoare aurie legată în jurul taliei.

Această amintire era recentă, aşa că detaliile erau mai clare. Am auzit trosnetul jos al lemnului şoptitor sub sandale, freamătul prunilor şi al cireşilor care se legănau în vântul de vară, glasul tânguitor al dorinţei mele bruşte de a sări în lac pentru a scăpa de căldură. Acurateţea iluziei îmi înjunghia necontenit inima, iar eu nu puteam domoli în niciun fel durerea.

Am pornit după firul meu, refuzând să pic în capcana demonilor.

Apoi Hasho a vorbit din nou:

— Vino, surioară! a spus el, de data aceasta blând. Ai întârziat deja.

Avea o faţă rotundă, nu palidă şi suptă aşa cum era acum, după luni întregi petrecute în trupul unui cocor. Ochii lui negri licăreau de viaţă, iar o gropiţă i-a apărut în obrazul drept când a râs de mine.

— Îţi faci griji în privinţa logodnicului tău? m-a întrebat el. L-am văzut. Nu are negi sau furunculi. E chipeş, ca Benkai. Şi zâmbeşte des, deşi nu la fel de mult ca Yotan. O să-ţi placă de el.

Fratele meu a dat să mă împingă spre cele două uşi măreţe din faţă, dar am fugit înainte ca el să se poată apropia. Indiferent cât de mult semăna cu Hasho, ştiam că nu e el.

— Nu mă atinge!

Ochii îi ardeau precum focul demonilor, iar Kiki a scos un ţipăt ascuţit când demonul-Hasho a încercat să mă captureze. L-am evitat cu uşurinţă şi m-am rotit, urmând firul spre sala de audienţă.

M-am oprit la intrare. Uşile erau închise, spre deosebire de toate celelalte peste care dădusem în munte.

Prin spaţiul dintre ele, am zărit firul desfăşurându-se mai departe, spre o lumină aflată dincolo de pereţii muntelui. Am ştiut imediat că

această strălucire provine de la perla Raikamei.

Ea e acolo! a exclamat Kiki. *Suntem atât de aproape!*

Am deschis uşile, parţial aşteptându-mă să se ridice din umbre încă o mie de demoni.

Însă era doar unul.

Lupul.

Stătea pe ceea ce părea a fi cel mai grandios tron al tatălui meu, lustruit cu lac purpuriu, cu un baldachin deasupra şi înconjurat de un paravan de lemn împodobit cu cocori auriţi. Faţă de ceilalţi demoni, Lupul nu şi-a ascuns adevărata înfăţişare. Devenise mai înalt, mai musculos şi mai zvelt. Avea un cap de lup, cu urechi ascuţite şi colţi curbaţi care îi ieşeau din fălci, iar o blană cenuşie îi acoperea gâtul şi membrele, dar încă se purta ca un bărbat.

Purta veşminte elaborate din mătase, cu jacheta o tapiserie înfiorătoare de zei muribunzi, dragoni însângeraţi şi vrăjitori distruşi de sângele stelelor. Pe cap purta o podoabă de aur, mai magnifică decât oricare dintre cele ale tatălui meu. Ar fi arătat ridicol, cu şiraguri de perle şi grămezi de diamante, dacă nu ar fi fost cei trei cocori de culoarea fildeşului atârnând de fiecare parte a coroanei.

Şase în total. Toţi murdari de sânge.

Am scrâşnit din dinţi când am observat firul roşu trecut peste poala lui, capătul dispărând într-o fisură zimţată din munte – probabil că Raikama era chiar afară.

Un zâmbet s-a întins peste chipului Lupului, încântat la vederea chipului meu lipsit de culoare. Şi-a deschis ghearele, iar firul i-a alunecat pe palmă ca un şuvoi subţire de sânge.

— Ştiai că un demon ca mine îţi poate fura sufletul cu o atingere? Te-aş însemna ca fiind a mea, poate chiar te-aş condamna la o viaţă de demon. Dar eşti norocoasă, Shiori'anma. Sângele tău este prea valoros pentru o asemenea soartă.

A trecut firul de-a lungul marginii unei gheare extrem de ascuţite.

— În schimb, hai să ne jucăm, sânge-magule! a murmurat el. Prinde firul înainte să te ucid!

Deja alergam.

Şi-a coborât cu ferocitate gheara spre gâtul meu, dar totul s-a întâmplat atât de repede, încât nici nu am avut timp să tresar.

Am aterizat pe burtă, cu degetele strânse în jurul firului. În jurul meu pluteau resturi de hârtie, aripi şi ciocuri. Păsările lui Megari.

Nu am aşteptat. Am sărit spre fisura din versant. Aerul îngheţat se furişa înăuntru, înţepându-mi faţa. Şi lumina! O lumină orbitoare, efervescentă.

— Kiki! am strigat deodată, căutându-mi pasărea.

Sunt aici, sunt aici! a spus ea, agăţată de cingătoarea mea. Slavă măreţilor zei! Mă temeam că o prinsese Lupul.

Mâini reci le-au apucat pe ale mele şi au tras. Prin fisura zimţată, mi-am putut vedea mama vitregă. Şerpii au înconjurat-o sâsâind în timp ce mă smulgea, din munte. Din perla aflată în interiorul inimii ei se revărsa lumină.

Am început să-mi croiesc drum afară, înfigându-mi coatele, apoi genunchii în pământul moale.

Cu libertatea la câteva secunde distanţă, Lupul m-a apucat de gleznă. Atingerea lui mi-a trimis un fior prin trup, amorţindu-mă complet, şi, deodată, i-am auzit vocea în minte.

Atingerea unui demon are o mare putere, a glăsuit el. *Ţi-aş putea lua sufletul, Shiori'anma, dar, din fericire pentru tine, sângele tău este mai preţios.*

Şi-a înfipt gheara în călcâiul meu, împingând-o tot mai adânc. Un ţipăt mi-a sfâşiat plămânii, cerând cu înverşunare să fie eliberat.

Împotriva voinţei mele, am fost iute trasă înapoi în munte, mirosul metalic al sângelui meu înmiresmând aerul umed.

— Shiori! a strigat Raikama.

M-a prins de braţe, firul subţire care ne lega încheieturile pâlpâind sub lumina lunii.

În spatele meu, demonii scandau cu insistenţă să-mi fie vărsat sângele. Curând, poziţiile noastre aveau să fie inversate. Aveam să fiu închisă pentru totdeauna în munte, iar ei, să fie liberi.

Cu gura plină de murdărie şi pietriş, am zgâriat peretele muntelui şi m-am întins spre Raikama, fiecare muşchi încordat luptându-se împotriva strânsorii Lupului. Zeii să mă ajute, nu mă întorceam în acel munte!

În ultimele luni, nu renunţasem niciodată la fraţii mei. Nu puteam renunţa acum la mine însămi.

Am chemat fiecare scânteie de putere pe care o mai aveam. Întotdeauna avusesem o voinţă puternică, dar o inimă puternică? M-am gândit la durerea pe care o îndurasem pentru a mânui urzicile, cu spinii lor sărutaţi de foc şi frunzele cu margini ascuţite, la disperarea

trăită în acele luni lungi în care trudisem singură la hanul doamnei Dainan, la agonia de a şti că un simplu sunet scăpat de pe buzele mele ar fi fost îndeajuns pentru a-mi ucide fraţii.

Una câte una, câştigasem fiecare luptă.

— Şi o voi câştiga şi pe aceasta, am şoptit spre munte.

Pereţii s-au cutremurat, pietrişul prăvălindu-se de la înălţimi nevăzute. La început, au fost roci mici, nişte simple pietricele care săreau în cavernă.

Apoi au crescut. Răpăielile s-au transformat în bufnituri, iar umbre uriaşe au eclipsat fasciculele de lumină care străluceau din inima Raikamei în afara muntelui. Au urmat bolovanii, forţe necruţătoare care cădeau cu viteza pulsului meu accelerat. În curând, demonii nu mai gemeau; ţipau.

În mijlocul tumultului, m-am uitat înapoi la Lup. Ochii îi luceau ca sângele care îmi aluneca pe gleznă.

— Hai să ne jucăm! am strigat, repetând cuvintele lui de mai devreme. Dă-mi drumul înainte să te ucid!

Chiar şi în timp ce vorbeam, o avalanşă de pietre s-a năpustit asupra noastră, sunetul ricoşând din perete în perete. Bolovanii s-au rostogolit, lovindu-l cu brutalitate pe Lup. Mi-am dat seama că asta l-a durut, aşa că am ordonat să cadă mai multe. Praful păta blana Lupului, iar privirea pe care mi-a aruncat-o a fost atât de nimicitoare, atât de neagră de furie, încât am crezut că bătălia a fost câştigată. Apoi colţurile gurii i s-au ridicat, iar un zâmbet larg i s-a întins pe faţă.

— Aşa să fie! a spus el, eliberându-mi glezna.

Avea gheara înmuiată în sângele meu, aceeaşi nuanţă de roşu ca ochii lui.

Cu un urlet feroce, s-a transformat în fum şi a dispărut în munte.

Nici măcar nu am apucat să respir. Raikama m-a tras prin fisură şi în afara muntelui, unde zăceam gâfâind în aerul rece.

Perla îi sclipea în piept, un far luminos de magie pură. Părea mai fragilă decât o văzusem până acum, cu ochii aurii obosiţi şi umerii lăsaţi în jos, cicatricea de pe faţă strălucind în lumina perlei.

— Trebuie să sigilăm muntele. Împrumută-mi puterea ta, Shiori! Mă tem că nu am destulă.

Când am strâns-o cu putere de mână, lumina din perlă a străfulgerat, copleşindu-ne. Mi-au lăcrimat ochii, aşa că i-am închis, concentrându-mă asupra muntelui. Fumul se înălţa prin fisura creată

de Raikama, care şi-a apăsat spatele de stâncă pentru a ţine demonii înăuntru.

Într-o ultimă fulgerare, o undă explozivă de lumină a străbătut o parte a muntelui însuşi. Şi apoi linişte. N-am mai auzit plânsetele demonilor. Nicio spirală de fum nu se strecura afară.

Când s-a terminat, Raikama s-a prăbuşit la pământ, cu spatele îndoit.

Am căzut odată cu ea, iar şerpii ei s-au dat la o parte ca să-mi facă loc. Se târau peste o traistă îngropată în zăpadă. Aceeaşi pe care o scăpasem – plasa de scântelar.

— Mamă vitregă? am şoptit.

Încă o ţineam de mână. Ultima dată când o ţinusem eram o fetiţă, cu un pumn atât de mititel, încât abia îi puteam cuprinde două degete. Acum, mâna mea era mai mare decât a Raikamei, cu degetele pline de cicatrici mai lungi decât cele netede ale ei. Însă pielea îi era rece, aşa cum fusese mereu. În copilărie, îmi plăcea să încerc să-i încălzesc degetele cu ale mele. Mă minunasem că nu pot.

— Mulţumesc! am şoptit, târându-mă pentru a fi mai aproape de ea. Tu... tu ai venit după mine.

Mi-a atins glezna acolo unde Lupul mă prinsese cu gheara lui, iar rana s-a închis încet, lăsând în urmă doar o cicatrice roz, strâmbă.

— Îţi aminteşti ce ai spus când ne-am întâlnit prima oară? m-a întrebat ea.

— Nu!

— Făcusem primii paşi pe pământul Kiatei. Petrecusem multe săptămâni pe barcă şi eram obosită. Şi, de asemenea, nervoasă. Dar voiam să fac o impresie bună. Mai ales pentru tine, Shiori. Tatăl tău îmi povestise atâtea despre tine! Îmi spusese că mama ta murise cu un an înainte şi că erai de neconsolat.

Amintirea, îndepărtată ca un vis, a revenit imediat la suprafaţă. Nu reuşisem să-mi iau ochii de pe ea – nu datorită frumuseţii ei, ci pentru că zâmbetul îi păruse atât de şovăitor, atât de neliniştit când ne întâlnise pe mine şi pe fraţii mei –, iar când mi-a venit rândul să o întâmpin, am făcut ceva care i-a îngrozit pe miniştrii tatei. Am îmbrăţişat-o.

Pentru o clipă, strălucise – la fel ca Imurinya.

— Vii de pe lună? am şoptit, amintindu-mi acum.

Asta o întrebasem.

„Nu, nu vin de nicăieri”, îmi răspunsese Raikama într-o kiatană afectată. „Nu am un loc pe care să-l numesc acasă”.

— Atunci nu vă cunoşteam legendele, mi-a explicat acum Raikama, deci nu ştiam ce să spun.

Ani întregi, fusesem convinsă că venea de pe lună. Apoi am uitat.

Acum ştiam că perla ei de dragon era cea care o făcea să strălucească. Acum ştiam de ce nu îi plăcuse niciodată legenda lui Imurinya. Îi amintea prea mult de ea însăşi.

— Acum ai un loc pe care să-l numeşti acasă?

— Da, a spus ea. Acasă este locul în care nu am nevoie de lumină ca să-mi fie cald. Este cu tine, cu fraţii tăi şi cu tatăl tău.

A inspirat cu greu, încercând să se ridice pe coate. Ceva a durut-o, însă nu a vrut să-mi spună ce.

— Du-ne acasă, Shiori! a şoptit ea. Du-ne acasă!

CAPITOLUL 39

CHIAR ŞI ÎNDRUMATE DE FIRUL RAIKAMEI, DRUMUL SPRE casă a durat toată noaptea. Nu eram suficient de puternică pentru a o purta singură pe mama mea vitregă, iar Kiki, fiind o pasăre de hârtie, nu prea a avut cum să mă susţină. Când am încercat să-mi chem magia în ajutor, folosirea ei doar m-a obosit, aşa că mi-am trecut braţele Raikamei peste umeri şi i-am urmat ghemul prin pădure, înaintând cu greu.

— Întoarce-te dimineaţă după mine! mi-a zis Raikama cu o voce aspră când m-am oprit să-mi trag răsuflarea. Nu voi pleca nicăieri.

Era o glumă afectuoasă, precum cele pe care mi le spunea în copilărie, dar nu puteam să râd.

Nu! Nu aveam de gând să o părăsesc.

Kiki a condus drumul, zburând în jurul firului în timp ce aştepta nerăbdătoare să o ajungem din urmă. S-a ţinut departe de Raikama, dar nu o scăpa din ochi. Mama mea vitregă a observat.

— Ai o pasăre pe cinste, mi-a spus ea. M-a consolat să ştiu că ai avut-o alături când te-am alungat.

— Kiki este cea mai bună prietenă a mea, i-am răspuns. Am trecut prin multe împreună.

O pauză lungă.

— Îmi pare rău că am ucis-o atunci! Îmi pare rău pentru multe lucruri, Shiori!

— Ştiu!

Mama vitregă a rămas tăcută tot restul drumului, cu ochii închişi, cu pieptul atât de nemişcat, încât nu mi-am putut da seama dacă respira. Faţa ei frumoasă era ca porţelanul, complet lipsită de culoare. Nu a sângerat, dar în adâncul sufletului ştiam că viaţa îi atârna de un fir de aţă, stingându-se treptat. Perla din inima ei strălucea cu înverşunare, de parcă ar fi încercat să o vindece.

Poate că hibernează, a spus Kiki, observând cuta de îngrijorare de pe fruntea mea. *Ştii, şerpii fac asta în timpul iernii.*

— Aşa sper, Kiki, a fost tot ce am putut spune. Aşa sper.

Până când firul ne-a adus înapoi în grădina mamei mele vitrege, aproape răsărea soarele. Fruntea îmi era umedă de sudoare, iar umerii mă dureau de la purtarea Raikamei ore în şir. Am aşezat-o cu blândeţe sub un copac şi am strigat după gărzi.

Niciun răspuns.

— Gărzi!

Raikama mi-a atins braţul.

— Toţi dorm, Shiori, a şoptit ea, ostenită. Inclusiv tatăl tău.

Eram nedumerită.

— O să-i trezesc.

— Nu! a spus ea, fără să-mi dea drumul. Se vor trezi când va veni primăvara. Forţele lordului Yuji au venit să ne atace, aşa că am adormit întregul oraş. Raikama a făcut o pauză, apoi a continuat: Sunt bărbaţi buni în armata lui Yuji. Bărbaţi loiali, care nu au avut de ales decât să-şi urmeze stăpânul în luptă. Nu aş permite ca împărăţia ta să fie dezbinată de o vărsare de sânge inutilă dacă aş putea opri asta.

Mi-a strâns cu putere braţul, umbrele de sub ochii ei fiind un indiciu grăitor al preţului unei asemenea vrăji.

— Oraşul va dormi până la primăvară. Tu şi fraţii tăi veţi fi în siguranţă aici.

— Lasă-mă să te ajut!

— Ai făcut-o deja, mi-a răspuns ea. Prin faptul că ai împletit plasa.

Am clătinat din cap, confuză.

— Lupul m-a păcălit. Am creat-o să rup blestemul...

— Şi aşa îl vei rupe pe al meu, m-a întrerupt Raikama. Ia-mi perla!

— Dar vei muri fără ea!

— Te rog! Mă doare!

Am ezitat în continuare. Deodată, traista părea foarte grea. I-am deschis clapeta, lumina de la plasa de scântelar răspândindu-se împrejur de îndată ce am ridicat-o. Dar nu mă lăsa inima să o pun peste mama mea vitregă.

Şerpii s-au târât la picioarele Raikamei, frecându-se de ea cu afecţiune.

— Şerpii au fost mereu sensibili la magie, mi-a explicat ea. Ştiai că sunt verii dragonilor?

Am dat din cap în tăcere.

— Îţi aminteşti ziua în care ai venit în grădina mea să-mi furi unul

dintre şerpi?

Un alt semn din cap. Cum aş fi putut uita?

— Ţi-au simţit magia chiar înaintea mea. Era puternică... şi periculoasă; mulţi ar râvni la ea. Of, Shiori, erai atât de curioasă în privinţa lor, în privinţa mea! La început nu m-a deranjat, dar pe măsură ce am ajuns să te iubesc, m-ai făcut atât de fericită, încât lumina mea a început să strălucească prea puternic. Ştiam că nu-mi pot ascunde secretele faţă de tine pentru totdeauna.

Mi-am închis ochii, amintindu-mi de rarele ocazii în care mama mea vitregă strălucea cu acea lumină atât de puternică şi de frumoasă, încât mă întrebam din nou, cu un entuziasm renăscut, dacă era însăşi doamna lunii. Mai devreme sau mai târziu, aş fi întrebat-o dacă era magie.

— Din acest motiv am ales să nu te mai las în inima mea. Ţi-am îngropat amintirile şi am făcut tot ce am putut să te ţin departe de magie, chiar dacă asta însemna să te ţin departe de mine.

Respira din ce în ce mai greu.

— Ai fi putut să-mi spui. Ai fi putut să-i spui tatei.

— Am vrut, a recunoscut ea. De atâtea ori am fost aproape să o fac, dar mi-a fost teamă să nu-mi dezvălui propriile secrete. Să nu vă pierd pe tine şi pe tatăl tău – să nu-mi pierd familia. Apoi am pierdut-o oricum.

Vocea i-a devenit moale, fiecare cuvânt părăsindu-i cu greu buzele, de parcă ar fi îndurerat-o. Doar văzându-i ochii, umezi de lacrimi pe care se străduia să le reţină, eram gata să o iert pentru tot.

Dar nu încă.

— De ce să-mi blestemi fraţii?

Trebuia să ştiu.

Raikama a înghiţit în sec, fără să-şi ascundă neliniştea, lăsându-şi capul pe spate pentru a-l sprijini de copac.

— Nu a fost în totalitate vina mea, a mărturisit ea în cele din urmă. În Tambu, afinitatea mea cu şerpii mi-a dat ceva putere, dar s-a dovedit a fi mai mult un blestem. Unul mai bine uitat.

Şi-a coborât ochii şi m-am întrebat ce trecut întunecat lăsase în urmă.

— Aici, magia mea provine din perlă. Aşa cum poate ai observat, este diferită de oricare alta. Întunecată şi spartă – ca inima mea, odinioară. A inspirat adânc şi a continuat: Îmi sporeşte puterea şi se

supune poruncilor mele, dar nu întotdeauna aşa cum îmi doresc.

Şi-a ridicat privirea ca să o întâlnească pe a mea.

— Am vrut să te protejez de Lup, Shiori. Am vrut să ascund cine eşti şi să te trimit departe, cel puţin până când găseam o modalitate să mă ocup de el. Dar când le-ai spus fraţilor tăi că sunt demon, am intrat în panică. Am încercat să-i fac să uite, însă nu am reuşit. Tot ce ştiam era că trebuie să-i protejez la fel de bine ca pe tine. Transformarea lor în cocori a fost modul în care perla a ales să se supună dorinţelor mele.

Vocea mea era o simplă şoaptă.

— Chiar ar fi murit dacă aş fi vorbit?

— Da! Perla nu minte.

Certitudinea ei aproape că m-a sufocat.

— Dar de ce?

Raikama şi-a strâns mâinile.

— Aparenţele mă pot însemna drept un monstru, dar sunt o fiinţă umană ca tine şi am făcut partea mea de greşeli. Una dintre acestea a fost folosirea perlei, îndeosebi când îmi era frică... A oftat, răspunzând în cele din urmă: Perla mânuieşte destinul astfel încât să-şi atingă propriul scop. Transformarea fraţilor tăi în cocori, alungarea ta în Ţinutul de Miazănoapte şi constrângerea de a crea o plasă de scântelar, încrucişarea firelor tale cu cele ale Regelui-Dragon – a făcut toate aceste lucruri pentru că doreşte să se întoarcă la deţinătorul său. Raikama şi-a încleştat maxilarul şi a continuat: Acel deţinător nu am fost niciodată eu.

— Puterea sa a fost o povară pentru tine.

În sfârşit am înţeles. Mama mea vitregă a făcut cel mai imperceptibil semn din cap.

— Eliberează-mă de ea, Shiori! Te rog!

M-am războit cu mine însămi dacă să onorez sau nu cererea Raikamei. Într-un final, am ştiut că nu pot să nu o ascult. Nu acum.

Încet, am coborât plasa, întinzând-o pe corpul ei de parcă ar fi fost o pătură. I se făcuse pielea de găină pe braţele dezgolite; mânecile îi erau rupte şi zdrenţuite. Cât de ciudat – împletisem plasa cu intenţia ca aceasta să o imobilizeze, nu să-i ţină de cald. Dar cât de mult mă bucura acum că o aveam!

Scântelarul a strălucit, împletitura sa de trei elemente magice sclipind intens în jurul perlei sparte din pieptul mamei mele vitrege. Raikama şi-a încleştat mâinile de-o parte şi de alta a trupului,

înfigându-şi unghiile în pământ. Mi-am dat seama că-şi înfrâna un ţipăt şi a scos un gâfâit scurt, răscolitor, când plasa a devenit mai strălucitoare, covârşind lumina din perla ei.

S-a rostogolit din inima ei ca o picătură de noapte şi a plutit deasupra mâinilor mele deschise.

Magia întunecată care se învârtea înăuntrul perlei m-a fascinat, exact aşa cum o făcuse când o văzusem prima dată. Mi-a aterizat în palmă, apoi lumina i s-a diminuat până la un luciu aproape negru.

Fără perlă, mama mea vitregă s-a rezemat de copac, epuizată, cu buzele curbate într-un zâmbet paşnic. Părul ei a devenit complet alb, iar solzii i-au împestriţat pielea până când a dobândit o faţă de şarpe – nasul i s-a micşorat, ca şi cum ar fi fost împins înăuntru, înclinat mult în sus, iar pupilele i-au fost înlocuite de fante subţiri. În pofida transformării, părea să se simtă mai confortabil în acest trup decât o făcuse vreodată purtând masca ei de frumuseţe şi strălucire.

Am aşezat perla deasupra traistei; nu voiam să plec de lângă mama mea vitregă.

— Vrei să-mi povesteşti despre fata care ai fost odinioară? Vanna?

— Vanna? a repetat Raikama.

— Nu-i acesta numele tău, mamă vitregă? am întrebat. Numele tău adevărat.

— Nu este.

S-a oprit, cu ochii pierduţi în amintiri şi mintea distrasă de gânduri îndepărtate.

— A fost al surorii mele.

— Al surorii tale?

— Da, am avut o soră, cu mult timp în urmă. Una pe care am urât-o mai mult decât pe oricine altcineva... şi pe care am iubit-o mai mult decât pe oricine altcineva. Toţi mă numeau monstru, cu excepţia Vannei. Pe cât era de bună, pe atât era de frumoasă. Cea aurită, o numeau toţi, ca lumina din inima ei.

— Perla, am spus eu, înţelegând.

Raikama a dat din cap.

— S-a născut cu o perlă de dragon în inimă. Era mai degrabă un blestem decât o binecuvântare, pentru că atrăgea atât demoni, cât şi prinţi şi regi. Am încercat să o protejez de ei, dar...

Vocea i s-a stins, dar nu era nevoie să termine povestea.

— Îmi pare rău! am şoptit.

— Ar fi trebuit să fiu eu, a spus Raikama încet. Eram un monstru, Shiori, pe dinăuntru şi pe dinafară. Am făcut lucruri groaznice, sperând să găsesc o modalitate de a rupe blestemul aruncat asupra feţei mele şi de a arăta ca toţi ceilalţi. Până la urmă, persoana pe care o iubeam cel mai mult a plătit preţul. Când Vanna a murit, perla i s-a îngropat în inima mea pentru a nu se sparge şi mi-a îndeplinit cea mai arzătoare dorinţă – în cel mai crud mod posibil. Mi-a dăruit o faţă nouă... Faţa *surorii* mele.

Raikama şi-a atins solzii aspri de pe piele.

— Am vrut să mor, a mărturisit ea răguşită. Să văd faţa Vannei pe a mea de fiecare dată când mă priveam în oglindă... a fost mai dureros decât să-mi văd adevărata faţă. Degetele i-au zăbovit pe cicatrice. N-am crezut că pot suporta o asemenea osândă până nu l-am cunoscut pe tatăl tău. Îşi pierduse soţia, pe care o iubise mai mult decât viaţa însăşi, şi a fost bun cu mine. Ne-am înţeles suferinţele unul altuia, aşa că am venit cu el aici, pentru a deveni o parte a familiei sale.

— Mamă vitregă...

A întins mâna după a mea. Încheieturile noastre erau încă legate de firul roşu, dar strălucirea lui se stingea rapid – o descoperire care mi-a îngreunat brusc respiraţia.

— Cel mai mare regret al meu este că nu am reuşit să o protejez pe Vanna, a continuat ea. Aş da orice pentru a schimba acea clipă, dar nici măcar cea mai puternică magie de pe pământ nu poate rescrie trecutul. Ai fost a doua mea şansă, Shiori. Când am aflat că pericolul ar putea veni la tine, am jurat că voi face tot ce este necesar ca să te protejez. Aşa cum nu am putut să o protejez pe Vanna.

— Ţi-ai respectat jurământul, am spus. Ne-ai salvat pe toţi.

Nu mi-a răspuns, dar şi-a îndreptat postura, cu spatele în continuare lipit de copac, adunând fiecare fărâmă de putere rămasă. Solzii ei furau sclipirea primelor raze de soare, scânteind ca opalele.

— Aproape că au venit zorii, a zis ea. A sosit timpul să rupi blestemul fraţilor tăi.

— Dar...

Nu am putut rosti cuvintele.

Dar nu-ţi ştiu numele.

— Mereu l-ai ştiut, a spus mama mea vitregă, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Care este cântecul acela pe care îl fredonai în bucătărie?

Mi-am deschis larg gura şi am privit-o fix.

— Dar acelea au fost amintiri cu mama mea...

— Nu! m-a contrazis Raikama cu blândeţe. Acele au fost amintiri cu mine.

A început să cânte, cu o voce joasă şi tristă pe care nu o mai auzisem de ani buni:

Channari era o fată care locuia la malul mării,
care păstra focul aprins cu o lingură şi o oală.
Amestecă, amestecă o supă pentru o piele frumoasă.
Fierbe, fierbe o tocană pentru un păr des şi negru.
Dar ce prepara pentru un zâmbet fericit?
Prăjituri, prăjituri, cu nucă de cocos şi trestie-de-zabăr.

M-am clătinat înapoi; nu-mi venea să cred! Dimineţi furate în bucătărie, râzând cu mama mea în timp ce mă învăţa să gătesc supă de peşte. Toate amintirile erau cu Raikama?

— Îţi era atât de dor de ea, încât nu mâncai, mi-a spus încet mama mea vitregă. Plângeai în linişte şi refuzai să vorbeşti. Lucrurile au continuat aşa câteva luni bune, iar tatăl tău nu ştia ce să facă. Eram nouă la palat şi tocmai pierdusem pe cineva drag. Să te fac fericită m-a făcut pe mine fericită.

— Ţi-ai folosit magia asupra mea.

— Pentru scurt timp, a recunoscut ea. Am vrut să-ţi ofer amintiri despre mama ta. Amintiri care te-ar face să zâmbeşti, chiar şi atunci când ai ajuns să mă dispreţuieşti.

„Chiar şi atunci când ai ajuns să mă dispreţuieşti".

Tristeţea din vocea ei mă împiedica să fiu supărată pe ea. Am strâns-o şi mai tare de mână. Era singura mamă pe care o avusesem.

— Ce înseamnă Channari? am întrebat-o când mi-am regăsit în cele din urmă vocea.

— Înseamnă „fată cu faţa de lună", a spus Raikama, atingându-şi pielea crestată. Poetic, nu-i aşa? Şi potrivit. Vanna *a fost* soarele pentru luna mea. A privit fix stelele care păleau treptat. O voi revedea în curând.

— Nu! am rugat-o. Nu pleca!

Zorii şi-au revărsat culorile pe bolta cerească, iar mama mea vitregă şi-a ferit ochii de lumina soarelui. Mi-a dat drumul la mână.

— Fraţii tăi vor redeveni în curând cocori. Hai să-i cruţăm de o nouă

transformare! Hai să încheiem ceea ce am început eu!

Am aprobat-o cu o mişcare din cap, copleşită. Apoi, luând perla Raikamei într-o mână, am şoptit:

— Channari!

Perla a început să mi se rotească pe podul palmei, lumina ei învăluindu-mi întreaga fiinţă. Pe suprafaţa ei întunecată, strălucitoare, mi-am zărit fraţii. Fugeau prin pădure, mă căutau, mă strigau:

— Shiori, Shiori!

Hasho a fost primul care a văzut răsăritul. Razele zorilor s-au furişat printre copaci după membrele fraţilor mei, deja pregătiţi pentru transformare.

Dar panglicile solare au luat forma unor şerpi strălucitori, ce s-au înfăşurat în jurul braţelor fraţilor mei, şoptind în vocea Raikamei:

— Sora voastră v-a eliberat. Mergeţi cu bine, fii ai soţului meu!

Imaginea s-a estompat, iar perla a încremenit, grea şi tăcută pe palma mea.

— A sosit ceasul, a spus Raikama.

— Nu, mamă vitregă, tu...

— Magia pe care am folosit-o asupra munţilor nu va ţine la nesfârşit, m-a întrerupt ea. Trebuie musai să mergi undeva unde demonii nu te pot urma, cel puţin pentru o perioadă scurtă de timp. Acolo, vei înfăptui ceva pentru mine.

Pentru ultima dată, vocea ei a devenit impunătoare, o amintire a faptului că era mama mea vitregă. Dar nu mai era Regina Nenumită.

— Orice.

— Returnează perla deţinătorului său! Trebuie să faci asta înainte să se spargă complet. Regele-Dragon va şti despre cine vorbesc.

— Dar o vrea pentru el însuşi.

— Da, iar plasa te va proteja de furia lui, dar numai pentru puţin timp. Nu-l lăsa să te păcălească, Shiori! Perla va fi periculoasă în mâinile oricui, mai puţin în cele ale deţinătorului ei. După cum ai văzut, sunt dovada vie a acestui lucru.

Raikama a înghiţit în sec.

— Promite-mi că i-o vei da doar dragonului cu puterea de a o întregi din nou!

— Îţi promit!

— Bun.

Vocea i-a devenit distantă, plină de regret.

— Este ceva ce ar fi trebuit să fac cu mult, mult timp în urmă.

Apoi, atât de tandru, mi-a luat obrazul în căuşul palmei.

— Spune-le fraţilor tăi că îmi pare rău! Pentru înşelăciunile mele şi pentru toate lucrurile pe care le-au îndurat din cauza mea.

Şi-a rezemat capul de copac.

— Spune-i tatălui tău că îmi pasă foarte mult de el. Înainte să-l întâlnesc, am avut parte de puţină dragoste în viaţă, iar cea mai mare bucurie a mea a fost că mi-a dăruit o familie pe care să o preţuiesc ca fiind a mea. Spune-i că îmi pare rău.

Mi-a şters o lacrimă care mi-a alunecat pe obraz. Am clătinat din cap, implorând-o să nu continue.

— Şi îmi cer scuze faţă de tine, Shiori! Pentru toată durerea pe care ţi-am provocat-o, dar mai ales pentru că ţi-am spus că nu vei fi niciodată copilul meu. Eşti fiica mea, nu sânge din sângele meu, ci inimă din inima mea.

Nu mi-am mai putut reţine lacrimile.

— Mamă vitregă, te rog...

Mâinile ei, acum aşezate pe piept, s-au ridicat uşor. Mai avea ceva de spus.

— Învaţă din greşelile mele! a glăsuit ea atât de încet, încât a trebuit să mă apropii ca să aud. Şi învaţă din bucuriile mele! Înconjoară-te de cei care te vor iubi mereu, în pofida greşelilor şi a defectelor tale. Întemeiază-ţi o familie care te va considera în fiecare zi mai frumoasă, chiar şi atunci când părul tău este alb, atins de trecerea anilor. Fii lumina care face lampionul cuiva să strălucească!

O răsuflare lungă, un piept coborât.

— Vrei să faci asta, fiica mea?

Abia puteam să dau din cap, darămite să vorbesc.

— Da!

— Bun!

S-a lăsat pe spate, cu părul complet alb pe copacul înveşmântat în zăpadă.

— Cântă cu mine!

Am încercat, dar lacrimile m-au împiedicat. Gura mea avea gust de sare, iar vocea îmi era atât de răguşită, încât mă durea. Însă în timp ce ea cânta, m-am alăturat când am putut.

Channari era o fată care locuia la malul mării,

care păstra focul aprins cu o lingură şi o oală.

Spre final, degetele i-au rămas nemişcate. Lumina din ochii ei a pălit, iar cântecul nostru s-a pierdut în bătaia vântului, neterminat.

Am ţinut-o în braţe şi am plâns.

CAPITOLUL 40

EU ŞI FRAŢII MEI AM ŢINUT O CEREMONIE MICĂ ŞI PRIVATĂ pentru Raikama în grădina ei. Nu a existat nicio procesiune şi nici nu au fost ritualuri oficiale prin care să fie onorată printre strămoşii noştri şi să i se ofere bani şi mâncare drept ofrande. Chiar dacă palatul nu ar fi dormit, mă îndoiam că ar fi vrut o înmormântare grandioasă. Singurul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost ca tata să fie acolo.

Când s-a terminat, Takkan mi-a returnat perla lui Seryu. Am încropit o plasă minusculă pentru a o ţine la loc sigur, am înnodat-o pe un şnur şi am purtat-o la gât. Fără nici un alt cuvânt, am dispărut în odaia mea.

Părea că nu-mi mai aparţine. Nimic nu se schimbase: nici ordinea cărţilor pe raft sau dispunerea agrafelor de păr şi a cerceilor aflaţi deasupra cutiilor lăcuite de bijuterii, nici măcar rânduiala pernelor de mătase.

Eu eram singura care se schimbase. Într-un mod imposibil de înţeles.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să răscolesc odaia în căutarea unei comori odinioară uitate. Era o cutie acoperită cu brocart roşu, ascunsă adânc în partea din spate a unui sertar, sub mormane de talismane şi amulete, dorinţele strânse într-un deceniu.

Scrisorile lui Takkan!

Le-am citit la nesfârşit, râzând şi plângând la poveştile lui, care mi-au alinat şi, totodată, îndurerat inima. Multe dintre ele erau despre el în copilărie, încercând să-şi disciplineze sora veşnic entuziasmată şi plină de viaţă, dar ajungând adesea să se alăture aventurilor ei. M-au făcut să-mi fie dor de Megari, de Iro şi, mai ales, de Takkan.

Am citit până când ochii mi-au fost atât de înceţoşaţi, încât cuvintele au devenit pete de cerneală neclare. Dar n-am putut dormi, nu până când nu am pus perla Raikamei pe pernă şi plasa de scântelar pe noptiera de lângă pat. Cumva, gestul a fost suficient pentru a mă asigura că ultima jumătate de an nu fusese un vis din care să mă trezesc pur şi simplu. Că toate cicatricele mele, interioare şi exterioare,

erau reale. Că aveam promisiuni care trebuiau să fie ţinute.

În cele din urmă, am cedat şi am adormit, prinsă într-un neant fără vise despre care fraţii mei mi-au spus mai târziu că a durat trei zile întregi. Când şerpii mi-au înconjurat patul, i-am primit cu braţele deschise. Nu îmi mai era teamă de ei. Până la urmă, doar şi-au plâns mama, la fel ca mine.

Nu ştiu ce au făcut fraţii mei cât am dormit, dar, când m-am trezit, în afara zidurilor palatului apăruse o movilă de săbii, confiscate de la toţi soldaţii din armata lordului Yuji. Takkan şi fraţii mei le adunaseră, iar acum armele stăteau în curtea interioară din afara apartamentelor împărţite de copiii imperiali, îngrămădite într-un cerc mic, de parcă nu ar fi existat niciodată un conflict.

Nu-l mai văzusem pe Takkan de când Lupul mă dusese în Munţii Sfinţi. Totuşi, uneori, când eram pe jumătate trează, mi se părea că îi aud vocea, spunându-mi poveşti. Citindu-mi scrisorile lui cu voce tare.

M-a observat înaintea fraţilor mei şi a sărit în picioare.

De îndată ce l-am văzut, o scânteie de căldură a pâlpâit înăuntrul meu, dar nu am putut să-i zâmbesc. Probabil a crezut că acesta este începutul viitorului nostru... doar că eu nu aveam de gând să rămân.

Am ridicat perla Raikamei. Apoi şi pe cea a lui Seryu, pe care o purtam la gât.

— Plec spre marea Taijin. În Ai'long, tărâmul dragonilor.

Valurile se rostogoleau pe plajă, iar apa scânteia ca zăpada proaspăt aşternută. De nenumărate ori, într-un ritm perpetuu, valurile se înălţau şi se spulberau, spălau malul şi apoi se retrăgeau – aşa cum făcuseră cu mult timp înainte să mă nasc şi aveau să continue să o facă mult timp după ce nu voi mai fi.

Takkan şi fraţii mei s-au apropiat, dar nu eram pregătită să încep să-mi iau rămas-bun de la ei. Nu eram pregătită să plec, când tocmai venisem acasă.

— Mi-au mai rămas câteva minute, le-am murmurat, cu ochii îndreptaţi spre soare.

Se ridicase doar până la jumătatea orizontului, răspândind o strălucire de un luciu feeric peste marea Taijin. Sub lumina ei, apa părea mai mult aur decât zăpadă, cu urme de violet de la noaptea muribundă şi pete stacojii de la zorii îmbătrâniţi. Priveliştea, nefiresc de frumoasă, mi-a îngreunat deodată traista. Înăuntru se afla perla

Raikamei, în cuibul ei de scântelar.

— Eşti sigură că nu vrei să-l aştepţi pe tata? m-a întrebat Hasho.

— Va fi mai bine dacă nu o fac.

Urmau să treacă săptămâni bune înainte ca tatăl meu şi restul Gindarei să se trezească. În plus, nu ştiam cum să-i spun tatei adevărul. Că eram sânge-magul Kiatei. Că eram o ruptură în cusăturile făurite de zei pentru a ţine magia departe, pentru totdeauna, de împărăţia noastră.

— Tata va fi oricum destul de îndurerat, am adăugat.

Am înghiţit nodul tare din gât, imaginându-mi reacţia lui la moartea Raikamei.

— Mă voi întoarce destul de curând.

De îndată ce cuvintele mi-au părăsit buzele, mi-am dorit să le pot retrage. Nici măcar nu-i spusesem lui Seryu că nu plănuiam să-i dau perla ei bunicului său. Regele-Dragon nu avea să fie mulţumit, asta era sigur. Ei bine, cu sau fără ajutorul lui Seryu, plănuiam să îmi ţin promisiunea faţă de Raikama. Aveam să îl găsesc pe adevăratul deţinător al perlei.

Kiki a plutit deasupra mea în timp ce mi-am scos pantofii, lăsându-i pe ţărm.

Crezi că voi putea să înot la fel de bine pe cât zbor? Poate că Seryu îmi poate da înotătoare.

Nu i-am răspuns. Nisipul de sub picioarele mele era umed şi rece, şi m-am înfiorat când marea mi-a atins uşor gleznele.

Mai era un ultim lucru de făcut înainte să intru. Hasho mi-a adus o cutie din tec, un lemn originar din Tambu, înfăşurată într-unul dintre veşmintele de brocart ale Raikamei. Fiecare dintre noi şapte pusese o părticică din sufletul nostru în cutie – Andahai, o bijuterie de la una dintre coroanele lui, Benkai, o săgeată, Reiji, o piesă de şah, Wandei, cartea lui preferată, Yotan, o pensulă, Hasho, o pană, iar eu, şapte păsări de hârtie.

Raikama nu avea să fie singură când se întorcea în insulele Tambu.

Cu grijă, am trecut în jurul cutiei o bucată din firul roşu pe care mama vitregă îl folosise întotdeauna pentru a-şi găsi drumul spre casă.

— Reuneşte-o cu sora ei! i-am şoptit cutiei înainte să o pun pe un curent blând.

În tăcere, am privit-o plutind tot mai departe, până când mi-a dispărut din faţa ochilor.

Unul după altul, fraţii mei m-au îmbrăţişat. Hasho m-a ţinut cel mai mult în braţe şi mi-a murmurat:

— Nu lipsi prea mult, surioară! O să ne fie dor de tine! Ultimul care şi-a luat rămas-bun a fost Takkan.

Avea veşmintele pline de nisip, iar părul continua să-i atace cu înverşunare obrajii, dar nu mi se păruse niciodată mai demn – sau mai drag – decât în acest moment. S-a înclinat, păstrând o distanţă respectabilă.

— Fraţii mei nu te vor arunca în temniţă dacă mă îmbrăţişezi, l-am tachinat.

— Ştiu, a spus el încet. Îmi fac griji doar că nu te voi lăsa să pleci.

M-am aruncat atunci în braţele lui, cu capul ascuns sub bărbia lui.

M-a mângâiat pe păr.

— Vreau să vin cu tine!

— Nu poţi!

Mi-am ridicat privirea, ştiind după buzele lui strânse că îşi dorea un alt răspuns.

— Mi-aş dori să poţi veni. Nu-ţi face griji, voi fi pe mâini bune.

— Dacă legendele pe care le-am auzit despre dragoni sunt adevărate, am motive să mă îndoiesc de asta.

Ochii noştri s-au întâlnit, ai lui fiind fermi, lipsiţi de orice urmă de şovăială.

— Dar ştiu că-ţi poţi purta singură de grijă, Shiori. Mai bine decât oricine. O să te aştept!

I-am luat mâinile în ale mele. Nu eram sigură când aveam să-l revăd. Potrivit zvonurilor, timpul ascultă de alte reguli în regatul subacvatic decât de cele din această lume. Puteau trece ani buni înainte să-l revăd. Oare lucrurile aveau să fie la fel între noi când urma să mă întorc?

Dacă aveam să mă mai întorc?

Am alungat gândul din minte şi am reuşit să-i ofer un mic zâmbet.

— Ţine-mi fraţii departe de belele!

— Parcă-mi amintesc că tu eşti cea care intră mereu în belele, Shiori! Nu ei! Zâmbetul mi-a devenit sincer şi am început să mă întorc spre mare, dar Takkan nu terminase: Ia asta cu tine!

Mi-a dat caietul lui cu schiţe. Era acelaşi pe care îl cărase la Hanul Vrăbiuţei, cu paginile pătate de cărbune şi care mirosea a supă.

— Mai multe scrisori?

— Ceva mai bine decât atât, mi-a promis el. Ca să nu mă uiţi!

Mi-am atins fruntea de a lui şi mi-am lipit buzele de obrazul lui, fără să-mi pese dacă fraţii mei mă vedeau.

— Destinele noastre sunt legate, am spus eu tandru. Cum aş putea să te uit?

Valurile au devenit mai puternice. O coadă verde a strălucit din spuma mării, iar Seryu a apărut în înfăţişarea lui umană. Mi-am luat rămas-bun în şoaptă de la Takkan şi m-am îndepărtat de el. Când am păşit în apă, iar picioarele mi s-au scufundat în nisip, Kiki s-a repezit după mine, fâlfâindu-şi aripile în faţa nasului meu.

Nu-mi spune că nu mă iei nici pe mine cu tine! a strigat ea, părând trădată.

— Fireşte că te iau, i-am răspuns. Unde merg eu, mergi şi tu, îţi aminteşti?

Puţin domolită, Kiki a sărit pe umărul meu.

Ei bine, specifică data viitoare!

Fraţii mei îl salutau pe dragon. S-au întâmpinat unul pe altul cu mici semne din cap, iar Takkan, de asemenea, s-a înclinat.

Mă aşteptam ca Seryu să se prezinte aşa cum o făcea întotdeauna, enumerându-şi titlurile şi făcând cunoscut tuturor că era nepotul Regelui-Dragon. Însă doar i-a aruncat o privire lui Takkan, sprâncenele sale acoperite de pene unindu-se într-o încruntătură imposibil de citit.

— Chiar există un regat sub mare? a întrebat Yotan, mişcându-şi degetele în nisip în timp ce valurile se năpusteau spre el.

— Cel mai frumos regat din lume, a spus Seryu. Face Gindara să arate ca un sat vechi şi dărăpănat.

— Măsoară-ţi cuvintele, dragonule! l-a avertizat Benkai. Uiţi că eşti pe uscat. Şi că vorbeşti cu prinţii Kiatei.

— Oh, sunt perfect conştient de ambele lucruri, a răspuns Seryu laconic, care nu a mai răspuns la alte întrebări. Eşti gata, Shiori?

Mi-am ridicat fustele şi am intrat cu paşi mari în apă.

— Da!

Kiki şi-a strâns aripile sub gulerul meu.

Shiori, promite-mă că, dacă mă ud prea tare, nu mă vei aduce înapoi ca peşte.

Am chicotit, ciupindu-i ciocul.

— Îţi promit!

Seryu şi-a întins mâna, cu ghearele desfăcute.

— Ţine-ţi respiraţia! m-a sfătuit. Mi s-a spus că apa sărată ustură

nasul.

M-am uitat pentru ultima oară la Takkan şi la fraţii mei. Inima mea era alături de ei, indiferent unde mergeam. Indiferent cât de diferite aveau să fie lucrurile la întoarcerea mea.

Mi-am ţinut respiraţia. Ultima gură de aer pe care aveam s-o iau pentru mult timp.

Apoi, mână în mână cu un dragon, am sărit în marea Taijin.

În adâncul Munţilor Sfinţi, Lupul cutreiera tenebrele în căutarea unei ieşiri. Ceilalţi încercaseră deja, însă erau înlănţuiţi.

El nu mai era.

Demonii se certau că totul părea în zadar, dar Lupul nu-i asculta. Căci pe gheara lui strălucea o picătură preţioasă din sângele fetei.

A întins-o pe munte, pictându-i venele albe în roşu.

Muntele a început să se cutremure, s-au format cele mai mici fisuri, iar umbrele s-au deprins din interior. Demonii s-au adunat, însetaţi de răzbunare, înfometaţi de distrugere.

Urma să-i hrănească. Destul de curând.

Ca vrăjitor, avea sute de nume, poate chiar o mie. Dar nu mai era vrăjitor. Acum era demon şi avea nevoie de un singur nume.

Bandur!

MULŢUMIRI

ÎI SUNT RECUNOSCĂTOARE GINEI, CARE M-A GHIDAT DE-A lungul lansării a cinci cărţi şi ale cărei sfaturi înţelepte legate de publicare, scriere şi viaţă nu încetează să mă uimească. Lui Katherine, editorul meu, pentru că a crezut că există ceva special la romanul *Şase cocori stacojii* şi a cărei genialitate a făcut ca povestea lui Shiori să strălucească mai puternic decât mi-aş fi putut imagina vreodată. Le sunt recunoscătoare lui Alex şi Lili, agenţilor mei, pentru dedicaţia şi voioşia lor, dar şi pentru că fac mereu un efort suplimentar pentru a-mi promova cărţile.

Recunoştinţa mea se îndreaptă şi către Gianna, Melania, Alison şi minunata echipă de la Knopf Books for Young Readers pentru sprijinul acordat romanului *Şase cocori stacojii* încă din prima zi. Vă mulţumesc că m-aţi ajutat să creez această carte frumoasă, atât în interior, cât şi în exterior! Către Tran, pentru încă o copertă uluitoare şi pentru că le-ai adus la viaţă pe Shiori şi pe Kiki. A fost o onoare să lucrez cu tine la trei cărţi şi sper că suntem abia la începutul colaborării noastre.

Îi sunt recunoscătoare lui Alex pentru fontul superb care redă perfect atmosfera poveştii!

Îi mulţumesc Virginiei pentru harta uluitoare a Kiatei. Sunt îndrăgostită de dragon, de cocorii zburători, de iepurele de pe lună. Îţi sunt recunoscătoare că ai vizualizat lumea în continuă expansiune a Lor'yanului într-un mod care va stârni cu siguranţă imaginaţia cititorilor.

Le mulţumesc lui Leslie şi Doug, cei mai intuitivi corectori la care ar putea visa o fată, care m-au încurajat de-a lungul a nenumărate versiuni şi manuscrise şi care îmi oferă întotdeauna sfaturile pe care trebuie să le aud.

Mulţumiri către Amaris, Diana şi Eva, pentru că îmi sunt cele mai vechi şi apropiate prietene şi pentru că mi-au citit cartea în pofida faptului că sunt foarte ocupate! Pot conta întotdeauna pe voi pentru a-mi oferi părerile voastre sincere şi constructive – sunt mai valoroase decât aurul!

Le mulţumesc lui Lauren şi Bess, pentru că au citit prima versiune a primelor capitole din *Şase cocori stacojii* şi pentru că m-au încurajat să merg mai departe!

Recunoştinţa mea Anissei, pentru că a fost o fană a poveştii lui Shiori de la început şi pentru nenumăratele conversaţii despre artă şi animeuri – sunt atât de fericită că ne-am întâlnit la BookCon cu atâţia ani în urmă!

Le mulţumesc socrilor mei, pentru că m-au vizitat din celălalt colţ al lumii şi pentru că şi-au asumat rolul de dădace în timp ce eu scriam şi iar scriam, şi pentru că au gătit cea mai uimitoare friptură de porc. De asemenea, încă mă gândesc la tăieţeii de sticlă cu creveţi şi usturoi.

Le sunt recunoscătoare părinţilor mei, care m-au lăsat să citesc după placul inimii în copilărie! Vă mulţumesc pentru că mi-aţi umplut capul şi inima cu poveşti şi pentru că m-aţi încurajat să le fac să crească în felul meu! Şi, mamă, mersi că m-ai învăţat să fac supă şi prăjituri!

Îi mulţumesc Victoriei, pentru că mi-a împărtăşit mereu părerea ei despre romantismul din operele mele (întotdeauna vrea „mai mult!") şi pentru că este o sursă de inspiraţie pentru tinerele puternice despre care scriu şi pe care le admir!

Şi lui Adrian, care îmi citeşte şi editează asiduu toate cărţile, care găteşte pentru copii şi nu se plânge când mă trezesc în toiul nopţii să notez repede o idee nouă şi care râde cu mine când îi trimit un mesaj pentru a-i cere părerea, chiar dacă se află în odaia alăturată. Te voi iubi mereu!

Le mulţumesc fiicelor mele – acum sunteţi două! Îmi înseninaţi cele mai grele zile şi îmi amintiţi de ce poveştile merită să fie împărtăşite. Această carte este pentru voi!

Şi le mulţumesc în ultimul rând, ca întotdeauna, cititorilor mei! Vă sunt recunoscătoare că aţi ales să continuaţi această călătorie cu mine şi că aţi citit până aici. Sper că povestea lui Shiori a adus puţină lumină în vieţile voastre şi că şi-a găsit un loc în inimile voastre!

O PRINȚESĂ ÎN EXIL, UN DRAGON METAMORFIC, ȘASE COCORI FERMECAȚI ȘI UN BLESTEM CUMPLIT...

Inspirat din basme și povești asiatice, acest roman *fantasy* plin de sensibilitate imaginat de autoarea seriei SÂNGE DE STELE este perfect pentru cei care au îndrăgit ZESTREA ORÎSHEI.

Shiori'anma, singura prințesă din Kiata, are un secret. Prin vene îi curge magie, care a fost interzisă în regatul său. De obicei, tânăra se pricepe să își struneasscă darul, însă, în dimineața logodnei sale, Shiori își pierde controlul. La început, greșeala ei pare pur și simplu noroc chior, căci împiedică nunta pe care, de altfel, prințesa nu și-a dorit-o niciodată. Amănuntul însă nu îi scapă Raikamei, mama vitregă a lui Shiori.

Vrăjitoare la rândul ei, Raikama o alungă din regat pe tânăra prințesă, iar pe frații acesteia îi transformă în cocori. Mai mult decât atât, o avertizează pe Shiori să nu sufle niciun cuvânt despre asta, căci pentru fiecare sunet care îi va părăsi buzele, unul dintre frații ei va muri.

Fără bani, fără voce și singură, Shiori pornește în căutarea rudelor ei, dar are surpriza să descopere o conspirație întunecată al cărei scop este îndepărtarea de la tron a familiei sale. Tânăra poate îndrepta lucrurile, dar, pentru a face acest lucru, trebuie să aibă încredere într-o pasăre de hârtie, un dragon incredibil de ager și chiar și în tânărul cu care a luptat atât de mult să nu se mărite. În plus, trebuie să accepte magia la care a fost învățată toată viața să renunțe, indiferent de prețul pe care îl are de plătit.

Țesând laolaltă elemente din povești precum *Lebedele* ori *Cenușăreasa*, dar și din legende chinezești, Elizabeth Lim imaginează un basm fantastic unic și fermecător, care va rămâne multă vreme în inimile cititorilor săi.

„Un basm uluitor, povestit într-un mod care îți taie respirația."
Stephanie Garber, autoarea trilogiei CARAVAL

„*Șase cocori stacojii* este un basm cuceritor, pe care nu-l mai poți lăsa din mână, o poveste care îți dă fiori și te încântă în același timp. Lim este o scriitoare desăvârșită!"
Kerri Maniscalco, autoarea seriei ANCHETELE LUI AUDREY ROSE

ISBN: 978-606-088-081-3
12+
9 786060 880813
www.edituracorint.ro